

ROZHOVORY

OD DUŠE K DUŠI

2

ROZHOVORY OD DUŠE K DUŠI

ČASŤ 2.

*Táto kniha tvorí prepis textu v slovenskom a českom jazyku z
verejne dostupných relácií uverejnených na AllatRa TV s
účasťou váženého Igora Michajloviča Danilova.*

Obsah

Vedomie - nástroj diabla.	1
O Duchovnej Blahodati.	63
Od ateistu k svätosti.	157
Sloboda od diktatúry zvířete uvnitř tebe.	282
Služenie.....	369

Vedomie - nástroj diabla.

N: Nadežda, Bielorusko

O: Oľga, Ukrajina

I: Ivan, Slovensko

S: Sergej Vasilievič, Ukrajina

J: Jaroslav, Nemecko

A: Alexander, Ukrajina

AK: Andrej Kovtunov, Ukrajina

AM: Andrej Michalčuk, Ukrajina

IM: Igor Michailovič Danilov

IM: Dobrý deň! Dnes sme sa zišli, aby sme hovorili o veciach jednoduchých i zložitých, o elementárnych chybách i úspechoch, občas aj o veľkých úspechoch o ktoré sa ľudia usilujú. Pohovoriť si o tom, že bez ohľadu na to, kde ľudia žijú, v akých krajinách, problémy sú rovnaké, želania Osobnosti tak isto, no prepáčte, že to tak poviem, aj „podrazy“ od vedomia sú tie isté. Dnes k nám prišli ľudia z iných krajín. To je skvelé. A vďaka im za to. Myslím, že bude o čom hovoriť a budeme mať s čím porovnávať. No hádam, začneme elementárnymi jednoduchými vecami. Kto sa nestretol vo svojom živote povedzme v bežnom živote, doma... Myslím, že dnes bude lepšie začať tým jednoduchým - rodinou, to je blízke všetkým. No pochopiteľne, že každý vníma toto slovo po svojom. „Rodina“ (pozn. prekl.: rusky Semja) - to je, „semJA“ (pozn. prekl.: rusky sem=sedem), t.j. „JA“ v množstve.

Ale tak to bolo chápané v dávnych časoch. A čo je dnes "rodina" ? Ak odoberieme filozofiu, ak odoberieme krásne slová, čo nám zostane? Žijeme dlho, šťastne so svojimi „polovičkami“, ale v neustálej konfrontácii, nie je tak? Nuž, v skutočnosti možno dosiahnuť jednotu v rodine v niektorých otázkach, aj to len časom prostredníctvom určitých sporov a ako vždy, niekto je proti. Či nie je tak? A prečo vznikajú tieto protesty, prečo vznikajú problémy v rodine? Prečo deti nenachádzajú spoločný jazyk s rodičmi alebo naopak rodičia s deťmi? Veď je to jednoduché, prosté, konfrontácia vychádza vždy z nášho vedomia. Ale niekedy o tom nevieme a nevieme to preto, lebo sme na to jednoducho zabudli. Ak si vezmeme, povedzme, nejaké náboženstvo, tam sa o tom hovorí, v náboženstvách sa hovorí o potrebe vzájomnej lásky. Vo všeobecnosti, vďaka náboženstvám dodnes pretrvali morálne princípy, pretrvali tie princípy na ktorých by mala byť postavená rodina. Je to naozaj tak, pred tým netečieš, je to veľká zásluha náboženstiev. Je ťažké si predstaviť, čo by bolo s dnešným ľudstvom, keby nebolo náboženstiev. No, ak by neboli náboženstvá, myslím, že by sme neboli ani my tu za stolom, už by sme dávno pradávno zdivočeli, stali by sme sa divými zvermi a jednoducho sa navzájom pozabíjali. Je to skutočne tak, pretože každá hmota v tomto zložitom a zároveň jednoduchom trojrozmernom materiálnom svete vždy stojí proti sebe. Sú to zákony stanovené, povedzme, nie nami, boli stanovené na začiatku a hmota je vždy v nejakej opozícii vo vzťahu k inej hmote. Tak aj v rodine. Dokonca aj tam, kde je pokoj a poriadok, tam kde chápe jeden druhého,

ak chýba duchovný základ, ak nie je tá hĺbka ktorá zjednocuje, Božia hĺbka ktorá je v každom človeku, teda tá skutočná AllatRa. AllatRa, v tomto prípade mám na mysli silu Boha. A v čom je vlastne sila Boha? V Jeho Láske. V Jeho Láske k nám. Ale pokiaľ nehromadíme túto Lásku, pokiaľ ju nevraciamе, tak sa v nás postupne stráca. Ale ak ju v sebe rozmnožujeme a delíme sa o ňu so všetkými naokolo, bude jej oveľa viac. Veď skutočne, čo dáš Bohu, to sa ti stokrát vráti. V tomto prípade nemám na mysli hmotu. Mám na mysli odveký výrok: “Čo dáš Bohu – to sa ti stokrát vráti”. Nemôžeme odovzdať nič materiálne, pretože Duchovný svet – to je svet nemateriálny. Jediné, čo mu môžeme dať – našu Lásku, našu Vďačnosť. Vďačnosť za to, že máme šancu, šancu skutočne získať Život. A záleží na nás, na našej voľbe, či ho získame, alebo nie. Ale vďaka Láske môžeme dosiahnuť pokoj aj tu a pokoj v prvom rade – vo svojej rodine, a čo je najdôležitejšie - pokoj v sebe. Veď v skutočnosti všetky rozdelenia, všetky spory, škandály, hádky, vzájomné nerozumenia sa nezačínajú od niekoho, kto s nami nesúhlasí, ale začínajú sa v nás samých. Veď niekedy my nechceme nájsť spoločný jazyk s našim partnerom s našou „polovíčkou“, s dieťaťom, s rodičmi a podobne. My chceme, aby všetko bolo tak, ako chceme my, a oni chcú, aby bolo všetko tak, ako chcú oni. Ale bez pochopenia, bez znalosti týchto jednoduchých, elementárnych vecí je veľmi ťažké sa dohodnúť. A v takom prípade by mala fungovať autorita, autorita rodičov nad svojimi deťmi. No rodičia - dobre, musia mať aj autoritu, no nemá to byť autorita, ale úcta, dôstojná úcta,

zaslúžená. Pretože každá autorita zanikne. Deti rastú, dospievajú, a samé sú schopné prijímať rozhodnutia a po čase sa stanú múdrejšími ako sme my. Je to skutočne tak. Svet nestojí na mieste: my sme uviazli vo svojej dobe, deti rastú vo svojej dobe. To je normálne. No jediné, čo zostáva neotrasiteľné, je Láska, predovšetkým Láska k Bohu. Ak budeme úprimne, skutočne ľúbiť Boha, potom budeme ľúbiť aj jeden druhého a vtedy bude aj poriadok v rodine. V skutočnosti môžu vznikať určité otázky, ale riešenie sa vždy nájde a nikdy nebudú žiadne urážky. Prichádzame k jednoduchým veciam, čo je to urážka? Prečo v rodine vznikajú určité spory? Nieкто sa zle pozrel, zle povedal... No, akože? Veď my všetci máme rodiny, vari chce nieкто uraziť niektorého člena svojej rodiny? Taká jednoduchá otázka. Samozrejme že nie. Ale často sa na nás urážajú. Prečo? Nie preto, že ich chceme uraziť, ale preto, že ich vedomie im hovorí, že sme niečo urobili zle. Správne? Preto vzniká konflikt. Vedomie rozpráva, nič viac. Ale ak by sa človek zaoberal duchovným rozvojom, skutočne, úprimne by hľadal Boha, tak by pochopil... Pretože prvými krokmi na ceste do Duchovného sveta – je spoznávanie seba, spoznávanie svojho vedomia. Príkladov toho, ako vedomie manipuluje Osobnosťou a ako zamieňa, je množstvo...

J: A môžem... Taký moment, keď dochádza k sporu (vzniká v hlave), všimol som si, že v tomto momente jednoducho zabúdam kto som a stáva sa, že vtedy prestanem počúvať a akoby som si myslel, že som to ja.

IM: To je pravda. Veľmi správne si si všimol, že keď vzniká spor v hlave a ty sa začínaš s niekým dohadovať, vtedy prestávaš byť sám sebou a stávaš sa jedným z tých „hercov“, ktorí rozohrávajú tento obrázok pred Osobnosťou. Vkladáš silu svojej pozornosti do jalových rozhovorov v hlave a vtedy už nežiješ, vtedy krmiš systém. Pretože v spore vyvolávaš emócie... To je fakt. Prijímaš to - a to znamená, že odovzdávaš Životnú silu, odovzdávaš AllatRu alebo silu Svätého Ducha, alebo jeho zostúpenie, môžeš to nazvať akokoľvek, ale ty odovzdávaš to, čo ti ako človeku bolo dané, na to, aby si krmil to, čomu sa hovorí živočíšna podstata, t.j. vo pred mŕtve. A systém – vedomie pracuje tým spôsobom, že ňa vtiahne do týchto sporov, aby ňa donútil ustúpiť z pozície Osobnosti a aby si sa cítil si sa ako jeden z „hercov“. A čo to znamená, pýtajú sa mnohí, že vedomie to nie som – „Ja“? No, keď v hlave prebieha spor, a je ten, ktorého to vôbec nezaujíma, ale pozoruje to – tak to si práve ty. Ten kto financuje túto prázdnu divadelnú produkciu v tvojej hlave na tvoj účet, to je ten hlupáček – to si v danom momente ty. Ospravedlňujem sa za otvorenosť, ale je to naozaj tak. Kto bude vyhadzovať prostriedky do prázdna? Nikto. Je to tak?

J: Chcel som ešte dodať, prišlo také pochopenie. Predtým, napríklad počas duchovnej praktiky, alebo jednoducho, keď som sa rozhodol, že budem pozorovať, budem pracovať, zrazu... Len čo som si to pomyslel, vtom prišli myšlienky, upútali ma, ale spomenul som si na to. A prišiel akýsi hnev. Akoby na vedomie, akoby na seba. A dodatočne vznikali

ešte také dodatočné negatívne emócie... (**IM:** Samozrejme.)
A potom som si uvedomil, že jednoducho by som sa nemal
naň urážať a hnevať, pretože ak je to len program, ktorý... (**IM:** Správne.) Pracuje, ktorý je prosto tak... (**IM:** Tak je na-
stavený.) Naprogramovaný. Prečo sa naň urážať? Treba
len...

IM: Urážať sa - to už je postavenie sa na jeho stranu. Ved' robí všetko, aby si sa urazil, nerváčil a krmil ho. To je funkcia tohto programu. Ten istý démon, ten istý program. Nič viac, nič menej. Tak to skutočne funguje. A opäť platí, že len čo sa Osobnosť snaží oslobodiť a stretla sa s Pravdou, s ozajstným zrnom, cíti to, priťahuje ju to a vedomie hneď začína robiť všetko, aby človeka od toho odvrátilo. Hovorí: "Chceš byť duchovným? Dobre, dajme sa do toho. Hneď teraz sa do toho dáš. A ako sa včera skončil zápas? Kto hral s kým?" A to je všetko. Tak to funguje. Potom si spomínaš: "Chcel som sa venovať duchovnu"! A potom ti rozpráva: "A čo to znamená, venovať sa duchovnu? To je ako? Je to ako vyprášiť koberec, umyť podlahy? Alebo opraviť tlmiče na aute? Venovať sa duchovnu – to je ako"? To je to, čo sa pýta. A tak je veľa ľudí v slepej uličke, a nevedia si odpovedať na otázky, ktoré kladú sami sebe. Ale vec sa má tak, že nie sami sebe, a nie oni si ich kladú, všetko sú to len hry hercov. A ten, kto to sleduje... Neraz ľudia ani nevidia seba a v tom je problém. A väčšina ľudí ani nevie kto sú. A na túto otázku, je samozrejme veľmi dôležité odpovedať "Kto si ty? Kto si a prečo si tu?" To je prvá vec, na ktorú treba odpovedať. Je to tak?

J: A najťažšie zo všetkého, čo som si na sebe všimol, je začať niečo robiť. Ono to neustále... (**IM:** Odvádza.) Prekladá na zajtra, na pozajtra. (**IM:** Je to ako začať s diétou.) Večer, možno, ak... OK, rozhodnuté, večer...

IM: Od pondelka určite začnem s diétou, dobre? Alebo sa začnem niečo robiť. A potom: "No, kto by v pondelok začínal – deň bol ťažký. Začnem v sobotu. A sobota – deň voľna. Aká diéta v sobotu?" To je to, čo hovorí. A tu proste treba alebo žiť, alebo nežiť. Správne. Buď milovať, alebo nemilovať. Všetko sa začína nie vykonaním nejakej praktiky, nejakej modlitby alebo niečím iným. Priatelia, to je všetko dobré, to je skvelé, ale sú to nástroje, ktoré nám majú pomáhať. Všetko začína od toho, či sa snažíš o Božiu lásku, alebo nesnažíš. Chceš žiť, alebo nechceš. Kto si? Ujasni si to. Si zviera, alebo si – aj keď slabučký, ale Anjel. Si súčasťou Duchovného sveta? Alebo si, povedzme, recyklovaná hmota? Kto? A potom, keď si na to odpovieš, keď pochopíš, čo máš pochopiť, potom si skutočne vyjasníš, čo máš robiť. A nástrojov je veľa. Tieto nástroje sú v každom náboženstve, sú všade. V „Al-latRe“ sú vysvetlené jednoducho, bez... no povedzme bez nánosov, bez presne stanovených rituálov a tradícií. Ale rituály a tradície sú tiež dôležité a potrebné. Je to naša história. Preto si každý vyberá svoje. Ale cesta k Bohu je pre človeka vždy otvorená. Takže všetko je jednoduché.

I: Rád by som niečo povedal. Pokiaľ ide o duchovné praktiky, alebo ako to povedať... Nemáme sa vždy len počas duchovných praktík snažiť o spojenie alebo kontakt, však? (

IM: Správne, áno.) Robím preklady. Píšem, píšem a zrazu cítim, áno? Niečo alebo z textu, alebo... však? Že je tento potok, áno?

IM: Nie praktika. Pochopil som, máte úplnú pravdu. Zmysel je v tom, že praktika – to je nástroj, ktorý dáva možnosť dotknúť sa, získať skúsenosť, nič viac. A modlitba... Skutočné modlitby vedú k takému istému vnímaniu, k tomuto pocitu. Precítiť túto Lásku a potom je potrebné jednoducho len ju nestratiť. Ale vedomie – ono je prešibané, odvádza, hrá. No, stratil si ju, treba sa vrátiť. Nič viac. V skutočnosti ani modlitby, ani duchovné praktiky, oni... nie oni ňa nespasia. Tvoja túžba a tá Láska, ktorú získaš a o ktorú sa usiluješ, ktorú keď dostaneš, vyžaruješ ju späť to je to, čo ňa robí Človekom. To robí zo smrteľnej bytosti niečo väčšie, nesmrteľné.

I: To je veľmi dobre, potom... chcem veľa robiť.

IM: Samozrejme. Aj síl je dosť. (**I:** Áno, áno, áno.) Zrazu pribúda veľa síl. A vedomie, to sa vždy snaží tieto sily získať. Sú preň dôležité. Spravidla prichádzajú vtedy, keď je človek v Duchu. Vtedy tieto sily pribúdajú. Ale opäť, predovšetkým na dobré veci. Hoci stáva sa aj to, že človek sa nachádza v Duchu, ale systém alebo niekto tretí zasiahne a využije tieto sily na niečo iné. Aj to sa stáva. Čo narobíš?

N: Tiež som chcela povedať, že keď sa spolu zúčastňujeme na projekte, natáčame, alebo striháme, však? Že aké z toho ide naplnenie! Také, že... Od začiatku až do konca si

neustále na pocitoch. (**IM:** Samozrejme.) A vtedy, keď to ide, nie si sám, si v tíme a všetci to cítia. A všetkým sa lepšie darí. Akoby všetko. Je to taká ohromná sila a moc... A tak to je...

IM: Správne. A prečo sa to deje? Pretože to je jedna z foriem služby. (**N:** Áno.) Veď to nerobíte pre seba a nečakáte, že za to niečo dostanete. S čistým srdcom vkladáte svoju lásku a tvorivosť do toho, čo robíte a prostredníctvom toho, prinášate svoju lásku. A ona sa vo vás znásobuje. Práve to sú tie veľké sviatosti, ku ktorým sa snaží dostať vedomie a využiť ich silu. Ale ako vidíte, dávajú sa len na to, aby sa tvorilo dobro, aby sa znásobovala táto láska.

N: Áno a to... Viete v čom mi to naozaj veľmi pomohlo? Pochopiť, že väčšinu svojho života som prežila spôsobom „vyzerať, a nie byť skutočnou.“ Pretože ako skutočná... (**IM:** Bohužiaľ...) ... vnímam sa len vtedy, keď robím niečo skutočné.

IM: A ak si skutočná, ako hovoríš, duchovne slobodná, nemôžeš nič nerobiť. (**N:** Nie.) To je nemožné. (**N:** Aj sila je, aj túžba je.) Aj sila, aj túžba, aj snaha. A to všetko sa skladá do toho. Pretože, ako sme už hovorili, keď spoznávaš túto lásku, začne sa v tebe rozhorievať. Je to nepredstaviteľné jasné teplo, o ktoré sa chceš podeliť. A budeš sa oň deliť, pretože to nemožno v sebe udržať. A chcete to robiť. A vtedy sa to násobí. Ale ak podľahneš vedomiu, sadneš si a povieš: „Nikomú nič nedám“. Okamžite to zmizne.

N: Tiež som mala takú skúsenosť. Niečo som sa naučila, ale nechcelo sa mi učiť iných, no akoby deliť sa so skúsenosťami

s inými ľuďmi a bolo to strašné. Je to preto, že...

IM: A šťastie sa mení na smútok.

N: Áno. Nedávno sa u nás stala taká vec. Natáčali sme a... Prepadla som pýche, že akoby niečo prebehlo nie podľa mňa, hoci no...

IM: Vedomie ňa jednoducho chytilo. Rozptýlila si sa. To sa často stáva, rozptýlil ňa nejaký detail, treba si niečo premyslieť. Vedomie je ako cvičené zvieratko. Akokoľvek ho budeš drezírovať, aj tak ňa môže uhryznúť. A snaží sa uhryznúť. Len čo si mu venovala pozornosť, uhryzlo ňa. Dokonca si si to ani nevšimla. Ale okamžite ti našepkalo: „Pozri, krivo na teba pozerajú! Tu ho máš – a vnútri je prázdno.

N: Prázdno. A záber sa nepodaril. (**IM:** Samozrejme, nevyšlo to.) A všetci mali zlú náladu. (**IM:** Samozrejme.) A skrátka... Potom sme si všetko rozobrali. A prišla som na to, prečo sa to stalo, kde som spravila chybu. A keď sme si to rozobrali, znovu sme urobili snímku a tá už bola úplne iná, všetko bolo v poriadku... (**IM:** Všetko bolo Živé.) Všetko bolo Živé, áno. (**IM:** Správne.) A také... (**IM:** Ľahké?) Veľmi! A veľmi pomohol ešte...

IM: Jednoduchá otázka: aké ľahké je byť Živým? (**N:** Veľmi ľahké.) No, veď aj ja o tom hovorím.

A: Máme príklad, keď sme sa ešte na začiatku v skupine navzájom spoznávali, dostali sme nápad, ísť na hranicu medzi Ukrajinou a Moldavskom. Tam je mesto Buša, kde sú veľmi

veľké oblasti Tripolskej kultúry. Niečo tam nafilmovať a urobiť program v rámci projektu „Znaky času.“ Nemali sme nič. Jednu kameru nám darovali ľudia z Lvova, jednu priateľa z Allatra TV, prišli z Kyjeva a naučili nás ju používať. Darovali nám osvetlenie. Sami sme sa poskladali na mikrofón. Prišli sme tam. Príbuzní dievčata z našej skupiny nás u seba prichýlili, nakrmili. A všetko sa jednoducho poskladalo. Len vďaka tomu, že bolo družne, každý sa snažil pomáhať. Strávili sme veľa času filmovaním... (**IM:** Bola činnosť.) Bola, áno.

IM: Práca nie pre seba, ale pre ľudí.

A: Áno. A od tej doby, bez ohľadu na to, aké situácie prichádzajú od vedomia, alebo od ľudí, táto spoločná práca nás tak stmelila, že si navzájom rozumieme a pociťujeme.

IM: A to je kľúčové – cítime. Ak už cítime, tak aj chápeme. (**A:** Áno.) A ak niečo prichádza zvonku, okamžite chápete a cítite, že je to zvonku, to znamená, že to nie je vaše.

N: A najkrajšie je, keď sa táto vlna šíri stále viac, a viac ľudí sa chce na všetkom zúčastňovať. A neboja sa, že niečo nevedia, niečomu nerozumejú. Nie. Jednoducho ten pocit, ktorý cítiš vo vnútri a to želanie... (**IM:** To teplo.) Áno. Prekážky tu neexistujú.

IM: Aj keď je človek len sám, nemôže generovať toto teplo, nevie, čo je to láska, ale ak je blízko takýchto ľudí, cíti ich teplo. Chce jednoducho aspoň pobudnúť vedľa nich. Len

trošku, zohriať sa. A toto priťahuje aj preto, lebo je to sloboda, pretože to je láska, pretože to je AllatRa. Len preto. (N: To je Život.) Nič iné, len Život. Nie je nič väčšie než to. A cennejšie tiež nemôže byť nič. A je to nádherné. A nádherné je aj to, že už máme veľa takýchto ľudí. A je ich stále viac a viac. A to je nádherné.

O: Tiež by som sa chcela podeliť. Všimli sme si, že boli také obdobia, že od vedomia začalo prichádzať: "Nerobíme to správne, nepracujeme správne, nesprávne cítime". Keď sa podarilo prejsť týmto obdobím, to znamená v kľude si to vysvetliť, bez svojho ega. Stalo sa napríklad, že už nás to chcelo akoby rozdeliť, prichádzali noví ľudia. A nedávno po relácii „Otázky, odpovede“, keď tam jeden chlapec položil otázku týkajúcu sa práce v skupine, a Igor Michailovič povedal: „Skupina – to si ty.“ A ja som tiež pre seba, toľko pochopila... Tak to je ono – akoby zrkadlo: s čím prichádzam, v akom stave sa nachádzam, to vidím, to cítim. (I: A s tým sa aj stretávaš.) Áno. S tým sa aj stretávam. Nedávno bolo stretnutie, pre mňa to bolo spoznanie všetkých účastníkov. Veď sme sa, ako sa zdalo, doteraz rozprávali a ani sme si nevšimli že je už po 23. hodine a my sme rozprávali, delili sme sa na rôzne témy, a znovu sme sa presviedčali, každý vnímal druhého, hoci sme si mohli skákať do reči. Aj keď to predtým niekoho rozčuľovalo, keď mu nedali dohovoriť, teraz to bola jedna vlna, ktorá sa skladala z pocitov, až kým sa niekto nepozrel na hodinky a povedal: „Aha! Už je 23:00“, nechcelo sa nám rozísť... V jednej chvíli si chápal, že spokojne sedíš, sedíš ako

v kruhu blízkych ľudí a teraz každý cíti jeden druhého. A prišlo také vnútorné pochopenie, čo je to skupina a vôbec spolupráca s ľuďmi. Bolo to skvelé – také odhalenie pre seba. A keď sa už začali ľudia medzi sebou deliť, každý pocítil tento moment a nikto nikomu nič nevyčítal: to si zle povedal, zle urobil, bola to hlavne práca. Ale mne pomohli najmä tieto slová, že „skupina to si ty“, pochopiť, či si vyberám Boha a vidím tamtú stranu, najmä to božské v človeku, a potom ako sa toto všetko spája medzi ľuďmi, a všetci sme spolu, ako...

IM: Na základe vašich dvoch príkladov, možno jednoducho povedať: "Znásobujeme to, do čoho vkladáme našu pozornosť." A čo je pozornosť? (**O:** Sila.) Toto je sila. To je AllatRa, to je sila Boha. Všetko je jednoduché. Je to zložité? (**O:** Nie.) Áno, potkýname sa, áno, robíme chyby. Ale aj tak ideme. Hlavné je - nestrácať cieľ. To je to najdôležitejšie. A padať je tiež niekedy potrebné preto, aby sme pochopili, že to bolí. Je to tak? (**O:** Áno.) Ale aké príjemné je postaviť sa potom na nohy. (**O:** Áno.) To je to najlepšie.

J: A vtedy chápeme ten stav, ktorý sa v tomto momente pádu stráca, že človek ... (**IM:** Celú dôležitosť.) Celú dôležitosť toho.

IM: Že je to naozaj cenné, že to naozaj je. Veď podvod vedomia je veľmi závažný ono sa vždy snaží dokázať, že Boh neexistuje, a že to všetko je ilúzia. A tak človek zažíva skúsenosť, už má kolosálnu skúsenosť, ale vedomie ho odvedie a povie mu, že toto všetko... to všetko si si vymyslel, že to

neexistuje. A človek na nejaký čas ostane dezorientovaný, no proste hračka v rukách systému, až kým sa nezastaví a nepovie: „Počkaj, ako to, že nie je? Veď toto je moja skúsenosť.“ A potom už všetko zapadne na svoje miesto. Nie je to tak? (**J:** Je.) A tak ste obaja rozprávali, dokonca v trojici sme rozprávali o jednom a tom istom. Že všetko sú to len hry, proste hry vedomia.

J: A v tomto okamihu sa prejavuje taká sila, ktorá nás núti k sebadisciplíne, pretože ... To je disciplína ... (**IM:** Ona nenúti.) No, nesprávne som sa vyjadril. Áno.

IM: Jednoducho ty nemôžeš inak. Je to... (**AK:** Ako inakšie?) (**I:** A ako inakšie?) A ako inak, však?

J: A potom je už všetko jednoduché, dajme tomu, naučiť sa disciplíne, napríklad aj v práci. Pretože práca skutočne prišlo pochopenie, že práve čím treba zamestnať svoje vedomie, aby neodvádzalo. (**IM:** Ono musí pracovať.) A čím viac ho nútiš pracovať, jednoducho, úprimne neleňovať...

IM: Tým sa stáva poslušnejším. (**S:** Vstal a išiel.) Vstal a išiel. (**S:** Fráza, ktorá...) Je to jednoduché, je to skutočne jednoduché. A skutočne všetko je jednoduché a nič zložité na tom nie je.

O: Jedna dievčina, účastníčka skupiny sa tiež podelila, povedala: „Nakoniec som si to uvedomila. A materiálne hovorí – je to také zložité! - počnúc výberom akejsi dlaždice. Začni, a ono ti bude hovoriť.“ Hovorí: „Uvedomila som si, že

materiálne má presne stanovený algoritmus, zadáš mu úlohu, začalo, vykonalo a to je všetko, a nediskutuj s ním.“

IM: A nemožno sa s ním baviť. (**O:** Áno.) To je pravda. A to je všetko. Úloha musí byť jasne sformulovaná, stanovená a len ona zaplatená. Žiadne odchýlky. Vtedy bude poriadok. (**O:** Áno.) A v duchovnom je všetko jednoduché, všetko je jasné, pochopiteľné. V duchovnom je všetko jednoduché - len Láska a Život. (**O:** Áno. A nič viac nie je potrebné.) Áno. Ale zároveň je to nekonečne rozmanité. Naše vedomie – to je nástroj toho istého diabla, o ktorom hovoria, že neexistuje. Ale on je. A on je v každom z nás, a to nemožno poprieť, pretože práve jeho nástroje pracujú v našom vedomí. A jeho skúmanie dáva pochopenie, že myšlienky v našej hlave nie sú naše, najmä ak sú zamerané na rozdelenie, hádky, urážky. Myšlienky, ktoré sú zamerané, povedzme, na nadradenosť nad niekým, na náš egocentrizmus, na našu pýchu. A oni hovoria: „Aha, pozri, divne sa na teba pozreli. Ako ti odpovedalo dieťa?“ No, prepáč, ale ako ty odpovedáš vlastnému dieťaťu? Veď, ono je tiež človek. Vari to nie je tak? A môžeme požadovať od našich detí niečo viac, než dokážu? Nie, nemôžeme. A môžeme požadovať od toho istého dieťaťa ... Teraz prichádzame tiež k zaujímavej rodinnej téme. Môžeme požadovať od dieťaťa, aby vyznávalo to náboženstvo, ktoré vyznávame my, ktoré vyznávali naši starí otcovia? Nuž, dajme tomu, že sme kresťania a dieťa sa rozhodlo stať sa Krišnovcom, vyskúšať, pozabávať sa, pretože má priateľov Krišnovcov. Dnes je to módne v mnohých krajinách, je to

zábavné, je to lákavé. A môžeme mu to zakázať? Nie, nemôžeme. Nemôžeme prečo? Pretože človek je slobodný vo svojom výbere. Akokoľvek by sme mu zakazovali, čokoľvek by sme mu hovorili, dieťa je človek a slobodne si môže vybrať, komu bude slúžiť: Bohu alebo Satanovi, koho bude nazývať svojím Bohom. Je to jeho právo a jeho voľba. A v skutočnosti nezáleží na tom, do akého náboženstva vstúpi. Všetky náboženstvá sa pridŕžajú toho istého jediného zrna, pridŕžajú sa viery v Boha, Božej lásky a túžia po jednom – túžia po Bohu, takže tam nie je veľký rozdiel. Hoci keď sa pozrieme z druhej strany, zmeniť jedno náboženstvo na druhé – tiež nemá žiadny zmysel. To vychádza len z nepochopenia, z pýchy. A opäť, prečo sa to deje? Kvôli hrám nášho vedomia. Nie je to tak? Je to skutočne tak. Vedomie hovorí: „Čo si získal v tom alebo inom náboženstve, v ktorom si? Stal si sa svätejším? Spasil si svoju dušu? Aha, pozri, tento duchovný ti nehovorí správne, v skutočnosti je to inak“. A vedomie ti začne hovoriť „ako“. Ono hovorí, že Boh ti musí pomáhať, musí ti zabezpečiť všetky materiálne statky, pretože si predsa tu. Ale ak ti to toto náboženstvo nedáva, potom musíš ísť do iného. Tam, kde to dostaneš. Nedostaneš, nikde. V žiadnom náboženstve. Boh nikomu nič nedlhuje. To treba pochopiť. My musíme. A predovšetkým, my musíme pochopiť, že naše vedomie - je nástrojom diabla. A to nie je vtip. No je to len nástroj, ktorý je mu možné... Nemožno mu ho vziať, aj tak mu bude stále patriť. Ale požičať si ho a používať ho, donútiť tento nástroj slúžiť Bohu nie je možné, je to priam nevyhnutné. A v prvom rade v tom je služba Bohu. A vrátim sa k

téme "Rodiny", chcel by som o nej tiež pohovoriť. Existujú také javy, mnohí o nich vedia, ale hovoriť o nich nie je veľmi bežné. Ide o domácu náboženskú manipuláciu a ateizmus v domácnosti. No, čo je to domáci ateizmus? Je to prakticky to isté, ako domáca náboženská manipulácia, len trochu odlišné. Ale zmysel je presne ten istý. Mnohí sa stretávali s tým, že niekto v rodine sa dá, ako sa sám nazdáva, na duchovnú cestu. Ešte sa v tom nevyzná, ale už si vyžaduje úctu. Kde úctu? Tu, v trojrozmernom svete. A kde? V prvom rade vo svojej rodine. Využíva náboženstvo, ako nástroj nadradenosti nad ostatnými ľuďmi. V prvom rade nad členmi svojej rodiny. Nie je to tak? No, často sme sa s tým stretávali a stretávame sa, a bohužiaľ, ešte sa budeme stretávať. Vychádza to z banálneho nepochopenia. Človek prichádza domov a začne rozprávať o tom, ako by mal každý žiť. Nuž, začni sám žiť tak, buď príkladom a ukáž, aký úžitok to prinieslo tebe. Vtedy to pritiahne aj členov tvojej rodiny a budú ňa nasledovať. Vari to nie je tak? Aj ateizmus v domácnosti – to je popretie všetkého, a povedzme, strach predovšetkým z toho, že niekto z členov rodiny vstúpi do toho alebo iného náboženstva. A tu sa začína, takzvaný pokus o vytriezvenie: množstvo argumentov, že náboženstvo je zlé. Vďaka náboženstvu, priatelia, sme tu. Začali sme rozhovor s tým, že bez náboženstva by sme sa už navzájom pozabíjali. A je to pravda. V tom je zmysel. Preto náboženstvo nemôže byť zlé, ale zlé je to, že títo ateisti počúvajú svoje vedomie. Akurát v prvom rade, keďže sú ateisti, veria zvyčajne, takmer všetci v existenciu akéhosi jednotného kozmického Rozumu, Abso-

lútna, nech to už akokoľvek nazývajú. Je to tiež druh náboženstva - ateizmus, tak ako mnohé iné. Mimochodom, náboženstiev je v skutočnosti mnoho. Vezmime si napríklad takú konzumáciu surovej stravy, áno? To je tiež druh náboženstva, sú to rituály, sú to... Nie som proti, prosím, jedzte čo chcete. Človek si môže slobodne vybrať čokoľvek. A ja to tu uvádzam len ako príklad. Prečo? Pretože, ak v skupine je vitarián, všetci o tom vedia. A ak sa objaví „mäsožravec“, nikto o tom nevie. No, je to pravda. Prečo? Pretože je to druh kultu, ľudia povyšujú jedlo na vrchol svojej existencie. Veria, že je to užitočné pre telo. Je to ich výber. Nuž, naozaj je to užitočné, nič zlé na tom nie je. A navyše, nám ostane viac mäsa. Len jedno je zlé, že jedia potravu našej potrave. Áno, samozrejme, obhrýzajú naše jedlo. No, nič strašné, je to vtip, myslím, že to bude vystrihnuté. Ale v skutočnosti, už vážne, náboženstvá sú veľmi dôležité a potrebné. Bez nich to nejde. A všetky náboženstvá musia byť zjednotené. Oni aj sú zjednotené, sú skutočne zjednotené. Sú zjednotené duchovne. No toto zjednotenie, by sa malo prejavovať viac a slobodnejšie, nie niekde za stolom OSN, kde komunikujú kultúrne, ale pritom sa navzájom nenávidia, pretože vedomie im tak hovorí. A keď náboženstvá, obzvlášť na úrovni vedenia, pretože náboženstvo - je v prvom rade organizácia, to treba chápať. Tak ako každá organizácia, aj vďaka tomu, zdôrazňujem, že je to organizácia, tieto náboženstvá sa zachovali. No, podriadenie sa vedeniu, tak ako v každej organizácii, privádza k tomu, že všetci sa musíme, ako účastníci tejto alebo inej inštitúcie, podriaďovať tomu, čo prijíma za nás riaditeľ,

správne? Nuž tak... Preto je veľmi dôležité, aby sa vedenie v prvom rade zjednotilo duchovne. Potom aj ostatní duchovní (kňazi) budú zjednotení. No, prirodzene, aj my, obyčajní ľudia, budeme tiež zjednotení. Nuž, obyčajní ľudia, chvala-bohu, sú už aj tak zjednotení a my to potvrdzujeme.

-Videozostrih: „Boh je jediný. AllatRa spája! 25.2.2018“

IM: Obyčajní ľudia sú dnes už aj tak v mnohom zjednotení. Pozorovali sme to aj u nás, keď sa ľudia rôznych národností, rôznych náboženstiev spájajú na základe duchovných znalostí, na základe túžby po Bohu, po Jedinom Bohu. A u nikoho nevznikajú spory kvôli epitetám, kvôli menám Boha. Veď my hovoríme, že všetky náboženstvá a všetci veriaci sú zjednotení AllatRou. U mnohých to môže spôsobiť, zvlášť v náboženstvách, akési pobúrenie, pobúrenie od vedomia. Ale čo je AllatRa? AllatRa, ešte raz zopakujem, to je sila Boha. A v čom je sila Boha? V Jeho Láske. A pobúrenie zmizlo. A je to skutočne tak. Pretože jediný, kto nás môže zjednotiť, je Boh. Ale náboženské organizácie nemusia byť zjednotené materiálne, pretože existujú iba dva druhy zjednotenia. A to pohltienie jednej organizácie druhou. (**AK:** Zlúčenie.) Alebo zlúčenie, ako hovorí Andrej. Ako v jednom, tak aj v druhom prípade budú zničené historické hodnoty. Tie sú veľmi dôležité. Budú zničené základy, pre niektorých ľudí sú prijateľné, pre druhých budú neprijateľné. No tak sa to nesmie. Náboženstvá sú hodnoty, to sú naše perly, ktoré musíme ochraňovať. A to je pravda, pretože sme im zaviazaní, zaviazaní za to, že dnes ešte stále existujeme. A je to naozaj tak.

AK: V skutočnosti, keď sa pozrieme na náboženstvá, na zástupcov rôznych náboženstiev: niekto si zvykol modliť sa o 5. ráno, niekto si zvykol modliť sa o 7. alebo o 9. ráno. Ale Bohu je to jedno. Rovnako miluje všetkých, bez ohľadu na čas modlitby. (**IM:** Samozrejme. Správne.) Miluje tých, ktorí Ho úprimne milujú.

IM: No a naša planéta je v skutočnosti veľmi malá. A ak je niekde 5 hodín ráno, tak niekde inde je 12 v noci, to je prirodzené. No a Boh nemôže existovať na jednej časti planéty. Boh celkove nemá vzťah k planéte, väčšinou. Áno, je to Jeho dielo. Ale predstavte si Jeho moc, Jeho nesmiernosť. Nemusíte to skúšať, nepodariť sa vám to. Môžeme si predstaviť Vesmír, no tú nekonečnosť Vesmíru si nedokážeme predstaviť, naše vedomie je príliš obmedzené. Je obmedzené tými hranicami, ktoré nám systém vytýčil. Môžeme sa snažiť ho rozvíjať, svoje vedomie, a sme povinní rozvíjať ho podľa možnosti čo najviac. No aj tak zostanú ohraničenia. Ale Osobnosť, na rozdiel od vedomia, je schopná vnímať oveľa viac. Preto na úrovni Osobnosti môžeme vnímať, sme povinní a musíme to robiť - vnímať Duchovný svet, toto naše spojenie. A vtedy bude u nás mier medzi všetkými náboženstvami. Veď všetky hovoria o jednom a tom istom. A ak skutočne poslúchneme, povedzme, ľuďí, ktorí idú po duchovnej ceste, naozajstne, ktorí skutočne slúžia Bohu vo svojich náboženstvách, veď oni hovoria jedno a to isté. Veď oni hovoria o tom, že nepros od Boha nič, okrem spásy svojej Duše. Hovoria o úprimnej láske k Bohu, a hovoria, že my všetci

sme bratia a všetci sme jedna rodina a že Boh je jeden. Vari to nie je tak?

AK: A čo je ešte zaujímavé, všetky náboženstvá hovoria, už ste to povedali, hovoria a učia svojich nasledovníkov, učia práve Láске. (**IM:** V prvom rade.) Predovšetkým láске. (**IM:** V prvom rade.) A už len vedomie rozdeľuje ľudí. (**IM:** Ved' vedomie rozdeľuje, namotáva...) núti ich porovnávať a hľadať medzi sebou nejaké rozdiely.

IM: A je tu ešte niečo. Vedomie ľudí, ktorí nie sú na duchovnej ceste, ale len využívajú, povedzme, náboženstvo predovšetkým od vedomia, ako prostriedok ľahkého zárobku, nie od Ducha, oni sa snažia vložiť prekrútené chápanie bohabojnosti. Ved' pre vysvetlenie, čo je bohabojnosť je to strach zo straty Boha. To je pravý význam tohto slova. To znamená strach z toho, strach pred tým, že by sa stratilo toto vnútorné spojenie. Je to strašné, je strašné stratiť Boha, pretože to je jediný zmysel existencie človeka tu. To je to, čo nás robí ľuďmi, na rozdiel od zvierat. Keby nebolo v človeku tejto vnútornej AllatRy, človek by bol rozumným zvieraťom. A bolo by to strašné. No tento samotný fakt, opäť zdôrazňujem, že vďaka náboženstvám sme dnes tu. Vďaka týmto vedomostiam, tým zrnám, ktoré zostali v týchto náboženstvách a ktoré sú prinášané ľuďom, sme tu. A všetko ostatné je v našich rukách. A od nás záleží, či si dokážeme všetci spolu sadnúť za jeden stôl. Dokážeme to, ak zatúžime. Všetko je v našich rukách. A v skutočnosti nás nič nerozdeľuje, skutočne nič. Vedomie vytvára predpoklady: závisť,

nenávisť, nenásytnosť. Banálne vzdorovanie jednej hmoty voči druhej. Veď paradox spočíva v tom, že vedomie každého človeka sa snaží, jednoducho povedané, manipulovať, snaží sa ovládnuť, získať moc, nad vedomím druhého človeka. A vedomie toho človeka, ak je fyzicky alebo intelektuálne slabší, zapája prefíkanosť a začína boj a opozícia dvoch vedomí. Kto to vyhrá? To je jednoduchá otázka. (**AK:** Vedomie.) (**O:** Vedomie.) Systém. Musíme pochopiť, že naše vedomie a diabol - nie sú materiálne, je to všetko len informácia. Čím sa živí informácia? Môžeme sa spýtať tých, ktorí sú spojení s počítačmi. Energiou. A čo je energia? Energia – to je práve tá AllatRa, ktorá k nám zostupuje od Boha. To znamená tie sily, ktoré k nám prichádzajú. Možno povedať Duch Svätý, Sily Božie. Bez ohľadu na to, ako to nazývame, to je to, čo nás robí ľuďmi, a to je to, čo nám bolo dané na získanie Života. To je to, čo nám bolo dané, aby sme mohli začať Žiť tu. Aby sme sa zbavili svojich strachov, aby sme mohli rozptýliť všetky ilúzie, ktoré nám démoni podsúvajú cez naše vedomie. Toto je to, vďaka čomu môžeme vzdorovať diablu, môžeme sa sami spasíť a ukázať cestu iným.

AK: Viete, Igor Michajlovič, súhlasím s vami, čo sa týka práve úlohy náboženstva. V skutočnosti ani nie je možné oceniť úlohu náboženstva v živote civilizácie. (**IM:** To je nereálne.) Je tu obzvlášť zaujímavý moment, keď som vás teraz počúval, prišlo toto pochopenie vedomie sa neustále snaží rozdeliť ľudí... (**IM:** Samozrejme.) Využíva na to dokonca rozdiel v príslušnosti k tomu alebo inému náboženstvu. Ale

keď ľudia vkladajú do toho pozornosť... v podstate, ich systém núti uchrániť si to, čo údajne vlastnia.

IM: Človek nemôže vlastniť náboženstvo.

AK: Áno. A pri tom strácajú pochopenie, že je potrebné znásobovať. To znamená, že vedomie ich núti vysvetľovať.

IM: Môžem to vysvetliť? V tomto prípade ich núti k znásobovaniu, to znamená, že vedomie všetko prekrúca. Veď diabol, ten je šikovný. Čo robí? Zamieňa znásobovanie duchovnej Lásky, jej získavania. Núti nás bojovať za pastvu, to znamená za materiú. A v tomto prípade ľudia začínajú bojovať nie za spásu Duší, ale za farnosť. To znamená, že konanie je materiálne. Ale prepáčte, to zďaleka nie je všetko. V ktoromkoľvek náboženstve, tak ako v ktorejkoľvek organizácii, sú ľudia, ktorí počúvajú vedomie, ktorí sú ovládaní démonom, a to je skutočne tak. Uvádžali sme príklady. Aj medzi našimi známymi, aj našimi účastníkmi sa to deje, je to normálne, je to prirodzené. Prečo je to normálne? Pretože človek je od počiatku slobodný. A má právo výberu: slúžiť Bohu alebo slúžiť Satanovi. Získať Život alebo sa počas života stať mŕtvym. Toto je právo človeka. V tom je veľkosť Boha. Diabol nedáva takéto právo, a to je pravda. Diabol bojuje do poslednej chvíle o to, aby nenechal žiť, o to, aby sa skrátka a dobre krátil. Prečo? Pretože je večne hladný. Diabol, ten má tiež, povedzme, veľa tvári a všetky jeho tváre sú také isté programy, ktoré potrebujú tú istú energiu. A najlepšia energia je tá, ktorá dáva život, je to tá AllatRa, ktorá je vo vnútri nás. Tak

o ňu bojujú. Len o ňu. Ale my ako Osobnosti, ju môžeme využiť na to, aby sme sa medzi sebou delili. Môžeme použiť túto silu, aby sme získali Život, ale ju môžeme, ako sa často stáva, premieňať na hnev, premieňať na nenávisť, premieňať na závisť a mnoho ďalších negatívnych vlastností nášho každodenného života. Nie je to tak? Tak sme začali rozhovor o rodine. Veď v rodine neustále prebieha vzdorovanie skryté, bezprostredné, ktoré časom prechádza do despotizmu. Napríklad človek nesúhlasí so svojou polovičkou, alebo so svojím dieťaťom, bratom, sestrou, nie je to dôležité, ale po čase sa bojí aj povedať to do očí. Prečo? Pretože sa urazí a vznikne hádka. No kto sa s tým nestretával? To znamená, že aj keď poznáš svoju pravdu, bojíš sa ju vysloviť, alebo naopak, tvoja pravda pochádza od vedomia, a snažíš sa ju dokazovať až do posledného dychu. A keď je človek otvorený, keď žije iným, nemôže byť hádka a nemôže byť škandál, vždy je zmierenie. Ale ak chceš, tak, nech je tak, veď je to tvoja voľba. Správne?

AK: Pritom nie je dôležité čo vám hovorí vaša polovička, ona tiež môže byť pod náporom vedomia.

IM: A častejšie a pravidelnejšie sa stáva, že človek hovorí, a potom si ani nepamätá, pretože za neho v tom okamihu hovorí diabol. To on vypúšťa svojich démonov, a oni prostredníctvom tvojho jazyka, ako cez "Gašparka", to je taká hračka, vytvoria podmienky pre to, aby si tieto sily Allatu vložil nie do duchového rozvoja, nie do lásky k svojmu blížnemu, ale do ich opaku. Čo vtedy vyvoláš? Vyvoláš takú istú reakciu

u svojho, povedzme, blízkeho človeka. A vy obaja budete čím? Hamburgermi. No, kto čo má rád, niekto - vyprážené zemiaky. (O: Krmivo.) Nič viac.

AK: Spomenul som si na takýto príklad. Mám priateľa, povedzme, že v podstate kvôli životným okolnostiam, je vo väzení. Cela, v ktorej sú, je veľká, je tam veľa ľudí. Stretli sa tam predstavitelia rôznych náboženstiev. Nuž majú dosť času na prehodnotenie. Človeka predovšetkým v takýchto podmienkach samozrejme priťahuje to skutočné, Boh. Ľudia začínajú starostlivo študovať tie náboženstvá, ku ktorým sami patria, zaujímajú sa aj o iné náboženstvá. Hneď ako sa u nich objavila „AllatRa“, začali sa zaoberať tým, že študujú samotnú „AllatRa“ a už s pochopeniami, ktoré prišli po prečítaní "AllatRa", začali hlbšie študovať svoje náboženstvá. A tam u nich v cele je jeden zaujímavý človek, ktorý vystupuje prudko proti, s tvrdošijnou kritikou "AllatRy". Pri tom sa stavia do pozície pravého veriaceho, vyznávajúceho Boha. Neustále hovorí o tom, že vie veľmi veľa modlitieb, doslova niekoľko stoviek, dodržiava všetky kánony. A môj priateľ hovorí: „Všetko by bolo v poriadku", hovorí, „ale on sedí už tretí raz a tentoraz za to, že činkou rozbil človeku hlavu".

IM: No, povedzme to tak, história pozná skutočných veriacich, ktorí ukrižovali Boha. Všetci? Nuž je to tak. No boli to skutočne veriaci a bránili Boha. Otázkou je, prečo sa to deje? Pretože tí, ktorí sa stavajú do pozície veriacich, v skutočnosti chcú tak vyzeráť, ale vôbec sa nezaoberajú sebapoznávaním. Keby sa tento človek zaoberal sám sebou, ako to vyžaduje

každé náboženstvo. A duchovná cesta tá nie je úplne jednoduchá, to nie je to, čo dostávame len tak, tým, že prenesieme nejaké slová alebo vyslovíme svoje želania. Je to predovšetkým práca a to seriózna práca na sebe. Keď sa človek naozaj usiluje a skutočne pracuje na sebe, rozvíja v prvom rade čo? Pocitové vnímanie. Osobnosť sa stáva slobodnou, začína cítiť a vidieť a začína prehodnocovať. To prvé, najdôležitejšie, odkiaľ až skutočne začína duchovná cesta – to je štúdium tých istých démonov vo vnútri svojej hlavy, ktorí neustále šepkajú, tak ako o tom hovorili mnohí svätí. A je nutné odmietiť ich zvody, bez ohľadu na to, čím by ňa lákali. A nech by ňa na čokoľvek navádzali, je potrebné ich hnať, o tom hovorili svätí vo všetkých náboženstvách. Vari by sa dostal tento človek do väzenia? Nie, nedostal by sa. Ak by tí veriaci, ktorí hádzali do Boha kamene, boli veriacimi, keby vedeli aspoň trochu, čo je to Duchovný Svet, ak by ho aspoň trochu cítili, vari by to urobili? Vedeli by, Kto k nim prišiel, cítili by ho. Ale oni, ako slepé mačatá pod diktátom démonov vo svojich hlavách, vzali kamene a hádzali. Pretože prvé, čo šepká démon, je „Vezmi kameň a hod', lebo je pred tebou klamár a je nebezpečný." A prečo sa tak bojí vedomie duchovných ľudí? Odpoveď je jednoduchá.

AK: Pre koho je Pravda nebezpečná?

IM: Veľmi správne. Preto táto nenávisť k svätému, nenávisť v prvom rade k tej istej AllatRa. Ale AllatRa - to nie je náboženstvo, AllatRa - to je iba zrno. To je všetko. Ako je možné nenávidieť zrno, ktoré je vo všetkých náboženstvách? Ak

veríš v Boha, ako môžeš popierať Jeho podstatu? Jednoduchá otázka. Nie je to tak? (**AK:** Samozrejme.) To hovorí o tom, že ľudia, opäť sa k tomu vraciame, chcú vyzeráť, ale nechcú byť, nechcú pracovať. Žijú pod diktátom svojho vedomia. Pýcha a prázdnota. A nič viac. A my sa s týmto často stretávame po celom svete. Myslím, že každý má veľa príkladov, ktoré ukazujú, ako vedomie skrátka a dobre dokonca aj u ľudí, ktorí idú po duchovnej ceste, jednoducho zráža, no povedzme, ako vlna, však? Počas príboja proste z móla zráža všetko. Ale otázka je v tom, že sa človek duchovne slabý, zostane váľať, ako prasa v bahne. A človek, ktorý sa úprimne usiluje ísť k Bohu, bez ohľadu na to, koľko by ho to váľalo, vstane a ide, pretože vie, kam má ísť. A padá len telo, hlavne že on nepadá. A to je dôležité. A je mnoho príkladov toho. Počnúc jednoduchými, elementárnymi vecami: tak sa uvoľni, načo máš robiť namáz (moslimská modlitba), alebo ísť dnes - v nedeľu do kostola? Zajtra zájdeš, nabudúce pôjdeš. No čo, nie je to tak?

S: Ale stále väčšina, veľa ľudí počúva svojich, povedzme, ako by, ako sa nazývajú, duchovných učiteľov, ako im to predkladajú. A nie vždy sú duchovní učitelia, ako sami seba nazývajú ... (**IM:** Nie sú duchovní.) Áno, áno, áno. (**IM:** No, sú to ľudia.) A prečo je to tak u ľudí? No, je to pochopiteľné prečo. Vedomie, ktoré... Snažia sa veriť, napodobňovať ich, robiť všetko preto, aby...

IM: A tu ste odpovedali: „Napodobňovať“. Veď človek, ktorý sa skutočne usiluje ísť k Bohu, rozvíja čo? Pocitové

vnímanie. Učí sa vzdorovať v svojom vedomí. Ak vidí, že jeho pastor, mula (duchovný u moslimov), alebo kňaz, bez ohľadu na to, ako ho nazývame v rôznych náboženstvách, ak hovorí rozporuplne, a ak to nerezonuje s vnútrom, a ak to ide od vedomia tej istej duchovnej osoby - človek to neprijme. No, ako možno prijať to, čo je v rozpore s vnútorným?

S: No, väčšina vie a hovorí: „Aj to cítime, ale nemôžeme odísť.“ Pýtam sa: „Prečo?“. „No a čo povedia ostatní? Oni nás opäť späť“.

IM: Egoizmus. (**S:** Egoizmus, áno.) A pýcha. A tu sa spúšťa čo? Tí istí démoni v hlave: „Pomyslia si o tebe“.

S: Odídem, ale kam pôjdem? (**IM:** Domov. K Bohu.) Jasné, že Domov. Chce byť niekde, v nejakej, povedzme, organizácii, alebo vôbec... Tak teda kam pôjdem?

IM: Chcu... V prvom rade takí ľudia chcu, aby ich videli a považovali za duchovných ľudí. To znamená – že sú ľudia kultúrni, to znamená že sú dobre vychovaní. Nuž, Andrej práve uviedol príklad: človek pozná veľa modlitieb, považuje sa za duchovného. No, určite im tam dlho rozprával o svojom náboženstve. Ale, napriek tomu, tretí raz je vo väzení za to, že rozbil hlavu. A videl som ľudí, ktorí hádzu tehly do ľudí skutočne veriacich. Tak čo? Hádzu kamene. No vari to oni hádzu? (**S:** Vec sa má tak...) To v prvom rade, že ozajstných ľudí je veľmi málo.

S: A idú, v podstate kráčajú za nepravými ľuďmi. Kto vedie,

kto káže, začínajú tam hovoriť akoby aj správne slová, však? A všetko je akoby podľa Biblie. Ale v čom je podstata?

IM: Ale každý človek má právo myliť sa. Každý človek má právo aj nachádzať Pravdu. Je to ich voľba. A odsudzovať ich nemôžeme. No ako môžeme odsudzovať toho, kto sa rozhodol slúžiť Satanovi? To je jeho voľba. Ale ak je človek slepý, môžeme mu ukázať cestu. Ak bude chcieť - pôjde, ak nie - nepôjde.

S: No, ako keby ho to postrkávalo k Satanovi. On sám nejde, je do toho postrkovaný.

IM: Nikto nemôže donútiť človeka slúžiť Satanovi alebo Bohu. To je jeho voľba. Vyzerá to, že môže.

S: Hovoria jedno, robia druhé, myslia tretie.

IM: A znova hovoria, ukazujú. Ale ako ho donútiť? Ak sa človek skutočne usiluje ísť k Bohu, vari ho môžu donútiť? Možno ho oklamať. Ale oklamať ho možno iba vtedy, keď nežije s Bohom, keď je to jeho zábava. A opäť, je to všetko len jeho želanie alebo túžba vyzerať ako veriaci. Nie je to tak?

S: Dokazujú s penou okolo úst, že sú skutočne veriaci.

IM: No ak sa človek háda o viere, háda sa o viere v akomkoľvek spore, potom je tu otázka „Kto sa v ňom háda?“ Ja by som sa nikdy nezúčastnil tohto sporu.

S: On len dokazuje svoje, že...

AK: Správne ste povedali, on dokazuje svoje.

IM: Nič vám to nehovorí? Teraz je otázka v tom, čo je jeho? Ale to už nehovorí o duchovnom. A existuje veľa takých. Samozrejme veľa. Ak by bolo takýchto ľudí málo, žili by sme v nádhernejšom svete. A my žijeme v tom svete, v ktorom žijeme. Vari je tento svet spravodlivý? Tak priatelia z iných krajín, vo vašich krajinách je vari všetko v spravodlivé a dobré, a krásne?

J: V našej skupine jeden účastník povedal také príslovie: „V tomto svete - je všetko utrpenie nepretržité.“ No chcelo by to uviesť dobrý príklad. Tí ľudia, ktorí hľadajú, nech by sa dostali k akémukoľvek prúdu, k akýmukoľvek autoritám..

IM: Do sekty... (**J:** Áno.) ... pod vplyv autority. Oni vystúpia.

J: Vystúpia k Láske, vystúpia k AllatRe, aj keď by sa nachádzali na inom kontinente. Hlavné je - vždy, keď prebieha voľba, vstať, aj keď si sa pomýlil, a ísť, znovu ísť. Znovu.

IM: Samozrejme. A tu je veľmi dôležité, keď padol a vstal a uvedomil si, prečo padol toto uvedomenie nezabudnúť, a ešte lepšie, podeliť sa oň s priateľmi, vtedy ďalší na jeho mieste nespadne. Nie je to tak?

S: ... ich vedomie je už tak, že chodia v kruhu, v zásade, väčšina.

IM: Je to ich právo, ich voľba. Ak sa chcú točiť - nech sa točia.

A: A chcel by som dodať. Ak sa podelíš skutočne s radosťou

po tom, ako si dokázal vstať... (**IM:** Úprimne.) Úprimne, áno. V prvom rade, zväčší sa... (**IM:** Samozrejme.) ... nikdy sa nezmenší a ľudia ju vždy cítia.

IM: A ľudia cítia. Pravda... (**A:** Vnímajú.) Pravdu je vždy cítiť. Jedine rozdiel v reakcii ľudí na pravdu býva obrovský. Ľudia duchovne slobodní, ktorí sa usilujú ísť k Bohu, ju prijímajú s radosťou. Ale ľudia, ktorí slúžia Satanovi, ktorí sú otrokmi, nedokážu odlíšiť čierne od bieleho, všetko vidia šedo. Začnú sa hnevať, boja sa. Už sme o tom hovorili. Al-latRa straší len tých... (**J:** Ktorí ju nepoznajú.) Áno, tých, ktorí sa ju boja poznať. Tých, ktorí sa boja stratiť vládu nad sebou, vládu Satana. Pretože, je to pre nich pohodlné. No to už rozpráva vedomie, vedomie sa bojí. Nič viac.

A: Vykresľuje im, že to sú nejaké nepochopiteľné udalosti, ktoré znamenajú nebezpečenstvo pre ich bežný svet.

IM: Správne. Že sa niečo zmení nesprávnym smerom a človek niečo stratí. (**A:** Vždy hľadajú to zlé.) Samozrejme. A vedomie, ono naozaj stráca moc, moc nad Osobnosťou, moc nad človekom. To je pravda. Dôkazov o tom je veľa. A v tom prípade je prirodzené, že vedomie sa nachádza trochu tak... nie na strane Allatry, nie na strane náboženstva. (**A:** Áno, bohužiaľ.) No ono je na strane tých ľudí, ktorí chodia v kruhu a tých pastierov, ktorí vedú do slepej uličky. Pre vedomie je to výhodné. Prečo? Pretože vedomie ovláda všetko naokolo. Obhajuje si svoje. Pre neho je to spôsob existencie. Veď v skutočnosti, čo je to vedomie? Sú to neuróny? Nie. Čo

je teda vedomie? Jednoduchá otázka na ktorú dodnes nikto neodpovedal, však? Nikto ho nezobral a neohmatal. A vedomie, nie je nič iné, ako obyčajná informácia. Otázka je odkiaľ pochádza? A človek ho dokáže rozvíjať. Ale môžeme sa dostať do takej džungle, že ľudia sa budú cítiť neprijemne, povedzme, preto sa do toho nebudeme púšťať. Nech každý študuje samostatne. Radšej hovorme o jednoduchých veciach. O tých veciach, ktoré dnes skutočne prekážajú mnohým. Tým mnohým, ktorí nedokážu urobiť prvý krok. To je dôležité.

AK: Pokiaľ ide o prvé kroky v poznaní samého seba, v poznaní Pravdy v duchovnom rozvoji, tak som si spomenul na príklad jedného kamaráta, ktorý je vo väzení. Po prečítaní „AllatRa“ sa začal o to zaujímať, začal klásť otázky o duchovných praktikách a o práci na sebe. Doporučil som mu to, čo vo všeobecnosti doporučujeme na všetkých našich stretnutiach zaviesť si denník a skúsiť si jednoducho zapisovať svoje myšlienky, ktoré prichádzajú do hlavy.

IM: Aby sa ubezpečili, či sú ich vlastné, alebo nie.

AK: Áno, aby jednoducho pochopil. (**IM:** Prvý krok.) Áno. (**IM:** Pozorovanie.) Zoznámiť sa s vedomím, takpovediac. (**IM:** Správne.) Po čase mi potom hovoril: „Bol to pre mňa na jednej strane šok, na druhej strane som sa nasmial“. Sadol som si, hovorí... no, chodil som, dlho som o tom premýšľal. Potom som si pomyslel, dobre, stačilo. Zobral som zošit – budem si zapisovať, hovorí. Sadol som si, zobral pero a tu

počujem v hlave myšlienku: „A čo si sa rozhodol zapisovať, keď nemáš čas“. Ja, hovorí, tak som si sadol: „A čo to tu robím, hovorí, sedím medzi štyrmi stenami a nemám čas sa tým zaoberať?“

IM: No, vedomie funguje šablónovito. (**AK:** No áno.) A čo je zaujímavé, šablóny sú všade rovnaké. V rôznych jazykoch sa mierne líšia, ale v podstate zostávajú rovnaké, variabilita je malá. V rôznych krajinách, medzi rôznymi ľuďmi sú rovnaké šablóny, rovnaké reakcie na tie isté situácie. Všetko je vopred dané, všetko sa fraktálne opakuje. A v skutočnosti, keď sa pozriete, ako je celý svet usporiadaný, je zošitý jednou niťou, počínajúc pieskoviskom a končiac geopolitikou. V systéme je všetko tak absurdne prosté, že sa zdá, pri všetkej tej zložitosti, že všetko je veľmi jednoduché a všetko je banálne. Pretože príčinou toho všetkého je len jeden program – niečí nenásytný hlad, nič viac.

S: Pokiaľ ide o zapisovanie myšlienok, rozprávala o tom jedna dievčina, hovorí - keď povedali, že treba zapisovať, prvé mi napadlo, aké myšlienky zapisovať? Hovorím – všetky, ktoré prídu, zapisuj. Povedala, že v priebehu dňa to bolo takto: toto je zlá myšlienka, to nebudem písať, táto je dobrá – tú zapíšem, a potom, hovorí: keď som si prečítala to, čo vyzeralo ako dobré, tak som sa smiala. A hovorila ešte o jednom prípade: rozhodla sa doma vymeniť okná za kovovoplastové. Tak ich vymenila, ale dali jej tam nejaký brak. A tak, hovorí: „Týždeň chodím, hore - dolu, v hlave sa mi všetko krúti. Prechádzam okolo tejto firmy, chcem tam ísť

raz ma dieťa nepustí , potom kvôli niečomu ďalšiemu.“ Hovorím jej: „Tak tam jednoducho choď a porozprávaj sa s niekým“. Ona hovorí: „Rozhodla som sa, ráno som tam šla. Vchádzam, rozmýšľam nad tým. Sedí tam žena, riaditeľka“. Hovorím jej: „Rozumiete, dali ste mi také okná“... A riaditeľka: „Áno, vidím, chodím okolo vašich okien a rozmýšľam, že ich treba vymeniť“. A to je všetko. (**IM**: A problém je vyriešený.) Všetko bolo vyriešené, doslova tu. Hovorí: „A ja som taká, už som mala takú reč...“

IM: Robila mágiu. Skutočne je to mágia – pripravovala si rozhovor, ktorému nebolo súdené, aby sa vôbec odohral.

S: A potom sa všetko náhle zmenilo, hovorí: „ A čo s tým teraz?“...

IM: A čo prevládalo v tejto žene? Pýcha a strach. (**S**: Zdá sa, že áno.) Strach z neúspechu.

S: Hovorila, že to nie je strach, ale pocit nespravodlivosti ako mi mohli dať také okná...

IM: A pocit nespravodlivosti ju držal celý týždeň, a náhle moja pýcha trpí a spor sa nerieši tak ako ja chcem.

S: Bola si absolútne istá, na 100 percent, že sa to vyrieši v jej prospech, pretože mala pripravenú takú reč... A teraz prídem a toto hľa... Prišla a všetko bolo banálne.

IM: Nebola si istá, pretože bola pripravená hádať sa. Ale keď je človek slobodný, naozaj slobodný, nepotrebuje sa hádať.

Dokonca ani okná tak nevymenili prišiel, povedal. Existuje veľa nástrojov na vyriešenie akýchkoľvek problémov, len ich treba používať. Ale trápiť sa, vkladať silu pozornosti a najmä zaoberať sa mágiou – komunikovať s človekom, ktorý nie je, ktorého nevidíš – no to je... (**S:** Dosť často sa to stáva.) Vždy sa to stáva.

A: Je oveľa ľahšie kráčať a začínať cestu, ak miznú nároky na iných ľudí, pretože spočiatku človek niečo spoznal, niečo niekde počul, začína skutočne tomuto učiť iných a vyžadovať od nich, aby s tým korešpondovali, alebo aby sa rozvíjali podľa neho.

IM: Správne si povedal: „Podľa neho“. A tu je taký malý moment: sám to nevie, nežije tým, ale žiada od ostatných, aby boli takí. Ale opäť, prečo? Z pýchy. Ale nemať osobnú skúsenosť, a vyžadovať od niekoho niečo, najmä vyžadovať od niekoho niečo v duchovnom rozvoji, sa nedá. Nie je to možné. Možno navrhnúť, možno poradiť. Ale nútiť? A požadovať – to znamená nútiť, to nie je reálne. Ako môžem prinútiť človeka, aby miloval Boha, ak ho nechce ľúbiť? Nuž keď nechceš – je to tvoja voľba, neľúb ho. Miluj seba.

A: Násilie len odpudzuje. Ale ak človeka prijmete, dovolíte mu, aby sa rozvíjal vďaka svojmu vnútornému úsiliu, a dokonca v ňom vidíte kladné vlastnosti, môže si vybrať túto cestu a začať pracovať sám...

IM: Pochopiť, čo je v ňom zlé. Treba chápať, od koho pochádzajú korene zla. Všetci ľudia sú dobrí. Zlí ľudia nie sú,

naozaj nie. Sú ľudia, ktorí nenávratne uviazli v Satanovom otroctve a už sa nemôžu z tejto situácie dostať. Sú aj takí, ktorým je mimoriadne ťažko a to tiež treba chápať. Niektu potrebuje viac času, niekto menej. Niekomu treba vysvetliť tisíckrát, aby aspoň niečo pochopil. Je to tak? (**A:** Samozrejme.) Ale najlepšie je ísť vlastným príkladom. Keď sa na nikoho nehneváš, za žiadnych okolností, aj keď ťa osočuje. Nehovorím o tom, že keď ťa udrú po ľavom líci, máš nastaviť aj pravé. To je na tebe. Môžeš úder vyblokovať, odpovedať mavashi, u každého je iná reakcia. V tom nie je podstata. Podstata je v tom, že sa netreba urážať, netreba v sebe držať zlosť – to ničí. Najmä nie na človeka, keď vieš a chápeš odkiaľ toto zlo pochádza, čo je jeho skutočným zdrojom. Veď človek v skutočnosti nechce trpieť, zažívať nepríjemnosti, ani negatívne emócie. Nie je to tak?

A: Všetci chcú byť šťastní. Všetci chcú byť milovaní.

IM: Kto chce žiť v zlom svete? Kto chce trpieť a trápiť sa, nenávidieť a byť nenávidený? Vari je toto život?

A: A určite, ten kto najviac kričí, ten najviac prosí o lásku. Jednoducho je to obranná...

IM: Veľmi správne, je to výkrik zúfalstva. Je to naozaj výkrik zúfalstva, ale on sám o tom ani nevie. Natoľko je uviaznutý v otroctve, že... v otroctve Satana, že ním manipulujú, hrajú sa s ním. A v takom prípade, je naozaj ako hračka, „Maňuška“, ktorá sa navlieka na ruku. Jednoducho, je na niekoho ruke. Keď to chápeme a vieme to, vždy sa objaví túžba

pomôcť. Ale nemôže to byť násilné. Pomáhať možno len vtedy, keď to ľudia chcú, odpovedať možno len vtedy, keď sa pýtajú a len na to, na čo sa pýtajú.

AK: Práve teraz v našej dobe existuje, bez ohľadu na to, že existuje množstvo náboženstiev, všetky sú zjednotené práve týmto jediným zrnom pravdy. (**IM:** Samozrejme. To je fundament. To je základ.) Áno, a v skutočnosti každý duchovný (kňaz), bez ohľadu na to k akému náboženstvu patrí, ak úprimne hľadá Boha, keď zažíva...

IM: Ak je predovšetkým človekom, ak nie je len duchovným, ale keď naozaj slúži Bohu, len vtedy...

AK: Áno, keď je, ako sa hovorí, na svojom mieste. (**IM:** Správne.) Vtedy naozaj, znova opakujem, bez ohľadu na náboženstvo ku ktorému patrí, aj tak bude hovoriť o AllatRe. (**IM:** No samozrejme. Svojimi slovami...) Áno. (**IM:** O Pravde.) V rámci tej tradície, ku ktorej patrí...

IM: Bude hovoriť o Pravde, áno, ale s prihliadnutím na svoju kultúru, na svoje tradície a to je tiež skvelé. Veď keď sa pozrieme, kde je rozšírený islam, kde prevláda judaizmus, kde je rozšírené kresťanstvo, tak to zodpovedá určitým tradíciám a všetkému ostatnému. To je skvelé, nič zlé na tom nie je.

AK: Áno, povedzme že sa vyvinuli v priebehu času a nemá žiadny zmysel tieto tradície mieniť.

IM: Všetky náboženstvá, všetci ľudia a všetci veriaci musia

byť jednotní, ale duchovne jednotní, v jednom Božom dome. Ale každé náboženstvo - je prepáčte, ako byt, musia byť oddelené. A dokonca aj rodina. Deti vyrástli, musia žiť vo svojom byte, ale nemali by zabúdať na rodičov a mali by svojich rodičov ľúbiť. Ale musia žiť oddelene. Tak je to správne. Pretože si vytvárajú vlastné tradície, budujú si vlastnú rodinu a musia mať vlastné potomstvo, nie je to tak? (**AK:** Tak.) Opäť platí, že mnohí ľudia sú schopní prijať Pravdu a mnohí nie. Prečo ľudia môžu prijať Božie slovo, ale môžu ho aj neprijať? V tomto prípade hovorím o Božom slove, ako o posvätných spisoch rôznych náboženstiev. Niektorí to akceptujú a niektorí neakceptujú. Prečo? Nevidel som náboženstvá, ktoré hovoria niečo zlé. Myslím pravé náboženstvá a nie ľuďmi vytvorené. Ale opäť ľudia odporujú. Prečo odporujú? Z pýchy. No kto v nich odporuje? Satan. Čím je silnejší v človeku, tým je v ňom viac odmietania všetkého svätého, nie je to tak? Ako môže jeden človek druhému zakazovať, aby išiel k Bohu? Jednoduchý príklad: ak si ateista, nechceš ísť – to je tvoja voľba, tvoje právo. Ale egoizmus naberať na sile. Ona alebo on, išli do chrámu, do nejakej cirkevnej organizácie, do mešity, niekam. Tak žena išla napríklad do mešity, a manžel je ateista. Počas toho mu nepriniesla čaj, musel sám vstať a nalíť si čaj. A démoni šepkajú: „No ako to? To nie je v poriadku, veď je to moja žena. To znamená, že v tom čase sa o mňa nestará“, že?

AK: V skutočnosti, žiarlivosť na Boha.

S: Nie, nie žiarlivosť na Boha.

IM: Egoista. To je banálny egoizmus. Rodina, to som ja, môj komfort a moje pohodlie. No, vari sa s tým nestretávame? Povieť to jednoduchšie, je to otrok systému. Je to otrok diabla, je ako tá bábika, o ktorej som hovoril, ktorá sa navlieka na ruku, a ten človek, bruchomluvec, poznáte, nie? To je bežná náboženská manipulácia.

S: Čistá manipulácia, ako sa hovorí.

IM: Samozrejme a koľko je takých príkladov? (**S:** Množstvo, veru.) A bez ohľadu na krajiny, kontinenty a kdečo ďalšie, často a hojne sa s tým stretávame. Ale prečo sa to deje?

S: Prečo, keď si kňaz, keď si pastor...

IM: Problém nie je v pastorevi. Aj pastori bývajú rôzni, aj ľudia bývajú rôzni. Problém nie je v tom čo hovorí pastor, hoci od toho veľa závisí. Problém je v tom, čo počuje človek. Som si istý, že pastori v kostole nehovoria: „Choď domov a rob zle“, tak to nie je. Veď oni slúžia tiež svojmu náboženstvu a náboženstvo slúži Bohu.

S: Keď človek prijíma informáciu, prekrúca ju a vydáva ju akoby za...

IM: Miesto človeka počúvam démonov a oni prekrúcajú slová tohoto pastora a oni ju zveličujú vo vlastných očiach. A človek pyšný prichádza domov. Prichádza – je bližšie k Bohu, vie čo je potrebné. Tu sa opäť stretávame s čím? Domáca náboženská manipulácia. A to je strašné, pretože to je

presne prejav satanských síl v rodine a rodina – to je naše najbližšie okolie.

S: Úplne blízke. Doslova som tu...

IM: Všade a často. Človek sa usiluje ísť k Bohu. Bez ohľadu na to čo robí a akého je vierovyznania. Môže byť kresťanka, môže byť židovka. Ak ona nazýva svojho Boha Jahve a on ho nazýva Allahom, Boh sa preto zmení? My kresťania nazývame svojho Boha „Ježiš“. Pre nás je Ježiš Boh. No, priatelia, čo sa zmení? Nieкто z nich stratí silu, alebo hovoríme o rôznych veciach? Hovoríme o jednom a tom istom, hovoríme o Bohu.

S: Vec sa má tak, že to počuť nechce. (**IM:** Samozrejme, že nechce.) To svoje „Ja“ som viac.

IM: Pretože, človek sa duchovne nerozvíja. Človek plní pokyny, ktoré mu povedali. Tieto pokyny, podľa neho, - to je obchod, alebo dohoda s diablom, nie s Bohom. Boh s nikým neuzatvára dohody. A v skutočnosti Boh vidí človeka a podchytáva ho, keď začína Žiť. Pokiaľ sa človek nachádza na tomto svete, má právo voľby. Keby Boh riadil ľudí a rozhodoval o ich osudoch, boli by sme v raji. No my sme tu, sme v pekle, sme u diabla. To predovšetkým dokazuje... Je načas priatelia zmúdrieť, XXI. storočie je tu, prešli temné časy. V prvom rade to dokazuje to, že tento svet nepatrí Bohu. A tí, ktorí sa učia, duchovne sa rozvíjajú, vo všetkých náboženstvách sú svätí, ktorí pochopili túto cestu, ktorí pochopili Al-latRu vo svojom vnútri a oni hovorili to isté. Nie je to tak?

Hovorili o jedinom Bohu, hovorili o Božej Láske a hovorili o démonoch, ktorí šepkajú v hlave. A tomuto učili ľudí. Ale, bohužiaľ, títo démoni v hlave mnohým bránili počuť ich. Počúvali ich, vykonávali to, čo im hovorili: v správny čas sa modlili alebo vykonávali meditácie, ale k duchovnému nedospeli. Snažili sa uzavrieť zmluvu a snažia sa, bohužiaľ, ľudia. Ak plním všetko čo je dané, všetko podľa predpisu, potom apriori mám zabezpečené miesto v raji, však? To sa ale nedeje. Duchovná cesta je zložitá a každý ju musí prejsť sám. Nie je možné vojsť do Božej brány, bez toho, aby si prešiel cez Satana. To je prvé pravidlo. Spôsobov, ako prísť k Bohu, je veľa, ale cesta je len jedna. A to je pravda. A touto cestou – je AllatRa. My ju tak nazývame. No táto cesta – to je Božia Láska, tak hovoria všetky náboženstvá. Ale my ju jednoducho nazývame svojim názvom, ktorý tu bol veľmi dlho predtým, povedzme, pred našou civilizáciou. Od nepamäti bola AllatRa.

AK: Áno, ale všetky náboženstvá sveta sú zjednotené...

IM: Predtým neboli náboženstvá, bolo jedno... nie náboženstvo, ale boli Znalosti. Náboženstvá sa formovali neskôr. A vďaka Bohu, že vznikli.

S: Ale vždy hovoria, že „toto je zlé, ale my máme“ a začínajú rozprávať čo máte vy...

IM: Egoizmus. (**S:** Egoizmus.) Existuje taký pojem, ako „náboženský egoizmus“. Nemá nič spoločné so svätosťou, nemá to nič spoločné s Bohom, ani s ničím iným. Ale má to čo do

činenia, povedzme, s nedostatočným duchovným rozvojom ľudí, ktorí o tom hovoria. Bez ohľadu na náboženstvo, sú všade. Veď človek, ktorý je naozaj duchovne zrelý, ktorý žije v Božej Láske, nikdy nepovie že „ja som kresťan a islam - ten je zlý“. Islam - to je láska. Nemôže byť zlý apriori. Alebo naopak, ak som moslim, poviem, že kresťanstvo – to je zlé? Pod otvoríme Korán a prečítajme si o Ježišovi, čo povedal prorok. To nemôže byť zlé. Nie je to tak?

S: Tak. Ale u nás sú vzťahy k iným náboženstvám, teda nie náboženstvám, ale k ľuďom iného vierovyznania, sú úplne iné.

IM: Nie, náš vzťah k ľuďom je úplne iný. Tak to musí byť: musíme mať jeden voči druhému pochopenie a lásku. No v nás pod diktátom vedomia vzniká priama opozícia a želanie niekým manipulovať, niekoho oklamať, niečo dokazovať. Alebo ešte povyšovať sa. A povyšovať sa – to je pýcha. Čím sa môžeš povyšovať? Povyšovať sa môžeš predvádzaním super auto, prsteň, retiazka. Čím sa ešte možno povýšiť? Krásne dievča po tvojom boku... Tak. No, tebe sa to nepodarí, ona je aj vedľa mňa, tak teda, vcelku. Povyšovať sa môžeš niečím materiálnym v očiach pozemských, ale povyšovať sa nad kým? Tu vzniká otázka, nad kým sa snažíte povýšiť?

S: Nad rovnakými ľuďmi, ako si sám. (**IM:** Správne.) Pred nikým iným.

IM: A prečo sa to deje? (**S:** Pretože...) Poďme ku koreňu veci.

Pretože v skutočnosti Osobnosť sa snaží povýšiť, a snaží sa povýšiť nad tento svet k Bohu. Čo robí démon? Vezme a všetko zamení. Veď je to jednoduché. Zoberie pravdu, prekrúti ju a potom ju predloží ako pravdu. Osobnosť nevníma trojrozmernosť, pre ňu má tento svet inú formu. Ona nemá také oči, nemá také uši, ona nevníma túto realitu, vníma celostne. To vedia a vo všetkých náboženstvách o tom svätí hovoria, že Boh nemá formu. Prečo svätí od nepamäti hovorili: „Zjaví sa pred tebou počas modlitby Ježiš Kristus – žeň ho, lebo to je démon.“ Nech by mal akúkoľvek podobu v trojrozmernosti, nemôže to byť Boh. Je to naozaj tak. Trojrozmernosť – to je hmota, je vopred mŕtva, pretože je vyložene dočasná. Nie je to tak? Je. A nikam pred tým neujdeš. Pýcha – to je tá skala, na ktorej je v každom z nás postavený chrám, chrám Satana. Otázka znie, aký chrám častejšie navštevujeme ako Osobnosť? Kde je chodník širší – takí sme. Nie je to tak? Áno. Ale, žiaľ, u väčšiny ľudí v súčasnom svete, dokonca aj u tých, ktorí sa pokladajú za veriacich, je dobre vychodený len jeden chodník – k pýche, k želaniam a všetkému ostatnému. A druhý... A druhý nie je vychodený vôbec. A o to ide.

AK: Áno. A paradox je tu v tom, že bez ohľadu na to, na koľko je človek úprimný vo svojej viere, t.j. sú ľudia, ktorí sa úprimne usilujú ísť k Bohu a sú ľudia, ktorí o tom len rozprávajú. No aj jedni aj druhí sa usilujú slúžiť Bohu.

IM: V tomto prípade nechápu, čo znamená slúžiť. Keď sa človek úprimne snaží ísť k Bohu, alebo keď o tom len

rozpráva, vtedy sa nesnaží ísť k Bohu, ale sa snaží získať Božiu Silu.

AK: Áno. Viac im záleží na tom, čo si o nich myslia, to znamená vyzeráť a nie byť.

IM: Jedni – vyzeráť a nie byť, a druhí – k sile, ktorú keď nedostanú, obrátia sa ku komu?

AK: K Satanovi, k mágii. (**IM:** Správne.) To je, mimochodom, zaujímavý paradox. Takže, vedomie popiera Boha, jeho samotnú existenciu, a pritom sa neustále úprimne snaží získať jeho silu. (**IM:** Samozrejme.) Snaží sa ju uloviť... (**IM:** Prirodzene.) Preto, aby...

IM: Ale len málo kto vie, že každý deň sa všetci zaoberajú mágiou, aj ateisti, aj všetci ostatní. Uvediem jednoduchý príklad. Akou nohou mám dnes vykročiť, aby som mal šťastie? Dobrá reakcia, pretože všetci to robia. Dve sladkosti a dieťa: „Ak si vezmem ľavú, dajú mi ešte jednu. Ak si vezmem pravú, tak mi nedajú.“ Kto to hovorí? Démon to hovorí. A nevedomý človek vkladá silu pozornosti a už sa zaoberá mágiou. Niektorí povie: „Áno, to sú nezmysly!“ Nie, priatelia, to nie sú nezmysly, to je mágia, od rána do večera, celý deň. To je život vyhodený do vetra, to je krmenie nepriateľov. (**AK:** Áno.) Veď človek má len jedného nepriateľa, skutočného nepriateľa. Je to naozaj tak. Tento nepriateľ, to je ten, ktorého nazývajú Satanom. A tento nepriateľ, on... On je tiež oveľa bližšie, ako krčná artéria. Aj Boh je bližšie, aj diabol sú bližšie k samotnému človeku.

S: Ľudia, ktorí sa zaoberajú mágiou, keď k nim prídeš... Stal sa taký prípad. Prišli za nami a hovoria, že treba zaobstarať platobný terminál, pretože ľudia chcú platiť kartami. Prídeme tam a tam sviečky, ikony, ona tam sedí a prijíma ľudí, zaoberá sa čistou mágiou, sú tam rôzne „Tarotové“ karty.

IM: Veštenie. To sú veštecké salóny a tomu podobné.

S: Áno, áno, áno. Prichádzajú, ale?

IM: Malá vsuvka. Oni sa často ani nezaobierajú mágiou, je to jednoducho ich práca. (**S:** No, samozrejme.) Ale v skutočnosti, je to mágia.

S: Človek k nemu ide s problémom, myslí si, že za nejaké peniaze...

IM: Pre mágiu, pre riešenie.

S: Áno. Vyrieši všetky problémy. Potom je ale otázka: prečo oni sami o sebe hovoria, že sú tak povediac ľuďmi od Boha? Hovoria, že existujú bieli a čierny mágovia: bieli – tí sú od Boha a čierni – od Satana.

IM: Nikdy som nevidel žiadneho démona a nepočul ani raz od diabla, že by nehovoril, že nie je od Boha. (**S:** Áno.) Ako môže prísť diabol a povedať: „Ja som diabol“? Príde démon a povie: „Prepáč ja som démon, teraz ťa oklamem?“

S: No, ale ako zarábať peniaze?

IM: „Ak sa mi to podarí, to znamená, že mi to Boh dal.“ Boh

nikomu nič nedá okrem šance. Dal ľuďom to najdôležitejšie a najhlavnejšie – On im dal šancu, On im dal silu, On im dal AllatRu. Nie je to tak? (**AK:** Áno.) No, nazývame to tak.

S: Napriek tomu, sú takí ľudia, hovoria si čarodejnice... Niečo iné tam robia...

IM: To je egoizmus. To je pýcha.

S: Prichádzajú a hovoria, že to je naj... No ako potom zomierajú, to je samozrejme... Videl som to.

IM: Nevideli ste, ako potom existujú po fyzickej smrti. A daj Boh, aby ste to nevedeli.

AK: A tu, mimochodom, sa tiež ponúka taká zaujímavá téma, niečo ako „duchovné hrdinstvo.“ Teraz by som mal povedať že “takzvané” pretože ľudia podobní tým, ktorí sú spomenutí v tomto príklade, oni tiež hovoria, ako povedal Sergej Vasilievič, hovoria o tom, že slúžia Bohu. (**IM:** A ako, samozrejme.) A svoju činnosť prezentujú, ako nejaký duchovný hrdinský čin. (**IM:** Áno.) A sami nechápu o čom vlastne hovoria. A čo je v skutočnosti duchovné hrdinstvo?

IM: No, duchovné hrdinstvo - je v prvom rade, povedzme, vyjadrím to jednoduchšie, aby to bolo zrozumiteľné. Obetovať svoj život za život iného človeka, s cieľom spasíť ho – to je hrdinstvo, to je skutočné hrdinstvo. A predstavte si, akú treba mať odvahu, aby ste pozreli do očí Satanovi vo svojom vedomí, v samom sebe a prejsť cez neho aby ste vstúpili brány Raja? Viete si to predstaviť? To je skutočne hrdinský

čin a ozajstné hrdinstvo. A služba – to je presne ten okamih, keď človek v sebe odhalil Satana, spoznal všetky jeho detaily, detaily všetkých jeho klamstiev, urobil krok cez neho a keď prešiel cez neho a stál pri Bráne Božej povedal: „Budem slúžiť ľuďom. Pretože som pochopil Pravdu. Spoznal som ju. A ja som tu, ale chcem, aby ku mne prišli aj moji priatelia.“ A to je služba. A vracia sa do tohto pekla, k týmto trápeniam, k tejto nočnej more, a rozpráva o tom ostatným a pomáha im urobiť tento krok. Je ľahký a veľmi jednoduchý, ale je aj veľmi zložitý a veľmi ťažký. Toto je podľa mňa najvyšší stupeň hrdinstva.

AK: No, viete, ľudské vedomie, bohužiaľ často...

IM: Vykladá všetko úplne inak.

AK: Vykladá, alebo uzatvára ľudí, a hovorí, že toto je cesta pre vyvolených.

IM: No ľudské vedomie – to je opäť len nástroj démonov. Mnohým ono hovorí: „Pomodli sa!“ Človek sa pomodlil, pocítil nejakú prítomnosť, ľahký dotyk AllatRy vo svojom vnútri, prítomnosť Božej Lásky. A vedomie mu okamžite hovorí: „Ty si už svätý. Choď učiť ľudí.“ A človek ide a hovorí: Pocítil som Božiu silu, Božiu Lásku, všetci mi musíte dať peniaze.“ Prepáčte, že tak zveličujem, ale zmysel je rovnaký.

S: Ale ľudia sami nosia.

IM: Ale nie je to tak? Vari to nepovedal?

S: No, alebo sa tak tváril, že...

IM: To už sú manipulácie.

S: Áno. Dobre. Ale ako..? Ale zmysel zostáva ten istý! Ešte taká otázka...

IM: Ale to bol jeho jediný vzostup, ktorý sa už nikdy nevráti, no jemu stačí. Ale iný človek, ktorý zažil toto vzplanutie, uchopil ho a už z neho nevyšiel. A keď vyjde von, jednoducho pomáha ľuďom. Správne?

AK: Zdá sa, že vzplanul vo svojom vnútri. Keď človek...

IM: Veľmi správne. A tí, ktorí skutočne dosiahnu túto Lásku, v akomkoľvek náboženstve, prežívajú toto teplo, ktoré si s ničím nespletieš. Je to vnútorná sloboda. Je to skutočne teplo, ktoré nepáli, ale hreje. Chcú sa o toto teplo podeliť. Chcú objasniť celý svet. Nie je možné ho nezdierať. Nie je to tak? (**AK:** Samozrejme.) Je to pravda. No chce človek na oplátku niečo pre seba?

AK: On všetko má.

IM: Všetko má. A to je odpoveď. A nenásytnosť vzbudzujú démoni. Ilúzia, démoni, pýcha. Všetko je jednoduché. Svet je v skutočnosti jednoduchý. Komplikuje ho vedomie. Komplikuje ho pre to, aby Osobnosť uviazla a aby ani nepochopila, cez čo sa musí preniesť. A často ju tak popletie, že ľudia idú proti Bohu. Ľudia idú proti AllaRa. Prichádzajú k diablovi, ale prichádzajú vo forme hamburgera, alebo obyčajných

pečených zemiakov, ak to prevedieme na naše chápanie trojrozmernosti. To znamená, že sa stávajú potravou. A to je pravda.

S: Mnohí ľudia hľadajú Boha. Áno, prichádzajú. (**IM:** Samozrejme.) No je to niečo ako zámena toho všetkého. Ľudia, ktorí hovoria, že vyznávajú Boha, rozprávajú niečo celkom iné, len aby k sebe pritiahli viac ľudí.

IM: Nuž, je to organizácia. Je to opäť vytváranie určitých, povedzme, siekt, alebo niečoho takého. Jednoducho ich vytvoria, aby nemuseli pracovať. Sú leniví pracovať. Alebo ich nabáda k tomu pýcha. Nuž, je to normálne. No každý človek je slobodný, vidí, rozumie.

S: Väčšina ľudí, ktorí hľadajú... Oni...

IM: Hľadajú Boha. Ale niektorí ho nenachádzajú. Poviem to jednoduchšie, všetci hľadajú Boha. Dokonca aj ten, kto hovorí: „Som ateista“ – on tiež hľadá Boha. Mal som tú česť hovoriť s jedným veľmi slávnym človekom, nech mu je zem ľahká. Nebudem ho menovať. Mali sme taký otvorený, slobodný rozhovor. A on hovorí: „Vieš, ja - neverím v Boha.“ Ja hovorím: „Viem, samozrejme, že neveríš v Boha.“ No, vykal som mu: „Že v Boha neveríte.“ On hovorí: „ Ale verím, že existuje Najvyšší rozum. Vedomie nemôže len tak odísť. Sformuje sa do nejakého poľa a to je ten rozum. A on formuje... Veď všetci veľikáni to dosahovali. Napríklad Tesla a mnoho ďalších“. A on bol tiež človek na ich úrovni, zanechal po sebe obrovskú históriu. Hovorím mu: „A po tom všet-

kom sa nazývate ateistom?“ Zamyslel sa a hovorí: „No nie“ – hovorí, - „ ale aj tak... aj napriek tomu - je to ateizmus. Je to predsa veda.“ A tak to aj zostalo...

O: Chcela som uviesť ešte jeden príklad: v skupine sme mali mladíka, ktorý nám rozprával. On sám je moslim aj jeho rodičia sú moslimovia. A on hovoril: „V detstve som sa často pýtal mamy, ako možno pocítiť Boha? Mama... Niečo rozprávali a videl som že robia namaz, učili aj mňa. Ale ako ho precítiť?“ A hovorí, že na to mama, moslimka priniesla ikonu a vraví: „No ja neviem, porozprávaj sa, pomodli sa. No a hovorí, že akosi po čase prestal v to veriť, a prestal sa považovať za moslima, no a tak...

IM: Tak ako väčšina ľudí patriaca k tomuto náboženstvu...

O: Áno. A keď sa k nemu dostali knihy „AllatRa“ a začal akoby... prečítal knihy, pozeral relácie a začal robiť praktiky, prejavilo sa u neho želanie stretávať sa s moslimami, ísť do mešity. A hovorí: „Išiel som. Rozprával som sa s imámom. A konečne som začal chápať to, čomu som nerozumel v detstve. A objavila sa vo mne taká túžba dokonca aj mame, otcovi vysvetliť zmysel...”

IM: Čo je to islam.

O: Čo je to islam.

IM: Správne. Prečo? Pretože AllatRa je vo všetkých náboženstvách. Je to to zrno, na čom to všetko stojí. A ak to človek spoznal, bez ohľadu na to, v ktorom náboženstve, tak

spoznal podstatu. Spoznal Pravdu. Spoznal cestu. Príde k Bohu. A ateista príde k Bohu cez tú istú AllatRu. Nie je to tak? (O: Tak.)” Veď nie je dôležité, ako Ho nazývame. Môj známy, ateista, nech mu je zem ľahká, veril v Absolútne, veril v Univerzálny rozum. Tak nazýval to, čo je niečo vyššie, čo dáva, no predkladal typické charakteristiky, ale prinášal len svoje vlastné chápanie, že tam existuje jednotné informačné pole, odkiaľ prichádzajú myšlienky. Pokúšal som sa mu vysvetliť, že predsa existuje Satan, alebo ako to nazveme, negatívne energie, kde je uložené to, čo privádza k materializmu. On hovorí: „No pozri, aké výsledky som dosiahol a aké dosiahli moji kolegovia vo vede.” Dal som mu jednoduchú otázku, hovorím: „Povedzte prosím, urobili ste množstvo objavov svetového významu a podobne. A čo konkrétne z toho ste vynašli vy? „No, akože?”, hovorí, „Všetko.” Ja hovorím: „No ja len, že... ja som Vás neprišiel súdiť, zatiaľ,” hovorím. „Len sa pýtam. Tak konkrétne vy? Odkiaľ Vám prišla myšlienka, ak ste..?” Pochopil to doslova po pätnástich minútach rozhovoru. Sedel taký rozladený a hovorí: „Vieš”, hovorí, „aby som bol úprimný, zdá sa, že som nič nevymyslel. Všetko pri- chádzalo hotové. A ja,” - hovorí, „som o tom len premýšľal. Ja, - hovorí, - ako vravíš, som len vkladal, vkladal, vkladal pozornosť a prichádzali mi hotové odpovede. „Ja som to”, hovorí, „nemohol porovnať, veď to sú neporovnateľné veci.” A začal rozmýšľať: Ako som to všetko dokázal porovnať tak, že je to práve také, aké je?” Zdá sa, že som zahnal do slepej uličky jedného z veľkých mysliteľov tohoto sveta, tak povediac, prostou jednoduchou

otázkou „Ako si to urobil?“ No, jeho pýcha sa spočiatku vzpierala. Stačilo, aby prekročil svoju pýchu a jednoducho pochopil. Napriek tomu sme sa ďalej veľmi priatelili. Veľmi veľa pochopil, ale zostal pri svojom názvosloví. Poviem to jednoduchšie, proste zostal pri svojich názvoch. Nazýval veci, ako sa mu hodilo. Hovoril: „Rozumiem. Všetko viem, všetko chápem“, hovorí, „ale je mi to takto príjemné pohodlné. Ja“, hovoril, „nemôžem nazvať to, čo je Bohom, pretože mne sa Boh asociuje so strýčkom s bradou. (S: Tak sa všetko zrúti.) „Hovorí: „Strýčko s bradou, no akože,“ hovorí, „strýčko s bradou, ak ja, - hovorí, chápem, že toto je ohromný svet. A tu hľa Duchovný svet, áno,“ „ja chápem, že existuje. Ale ved“, hovorí, „koľkože je tam znalostí!“ Nuž, hovorím: „Každý podľa seba, každý má svoje hodnoty“. Prečo ľudia, ktorí sa zaoberajú vedou, nie všetci (sú aj pozoruhodní, krásni ľudia), ale čím sa človek dlhšie zaoberá vedou a čím sú jeho výsledky významnejšie, čím je povedzme uznávanejší, tým častejšie sa stavia do pozície ateistu. Egoizmus, banálny egoizmus. Po prvé, vyzdvihujú ho ako veľkého človeka, a tu v ňom začína pôsobiť Satan. Priamy protipól Boha. A človek sa s tým nevie vyrovnáť, je tu pýcha, ktorá je oveľa väčšia, ako on. A tu vzniká problém. Ale aj v nich je Osobnosť, ktorá vie, že Boh existuje, to oni sú tí skutoční. Ale zostávajú ako bezmocné Osobnosti, povedzme, ale ony majú svoje slovo. A to dokonca ani ateista nemôže ignorovať. Ale dáva to do nejakej formy, ktorá je pre neho prijateľná. Tak ako v mojom prípade, tak ako vo vašom prípade. Existuje určitá energia, ktorá je rozumná, ktorá

niečím disponuje a niečo robí. Pretože nemôže jednoducho z ničoho, z jedného bodu, vzniknúť celý Vesmír. Všetka hmota bola v bode, ktorý ani nemožno vidieť voľným okom a potom sa objavil tento obrovský, obrovský Vesmír. Nech by sme akokoľvek hrali vedomím, akokoľvek prekrúcali, akokoľvek stláčali matériu, tak do bodu, ktorý ani nie je viditeľný našim zrakom, sústrediť všetku matériu nemožno. V skutočnosti je to omnoho jednoduchšie. Dokonca ani bod nebol. Ale svet je.

AK: Viete, ako vás teraz počúvam, spomenul som si na taký kľúčový moment, keď boli veda a náboženstvo rozdelené. V skutočnosti sa to stalo kľúčovým momentom pre rozvoj civilizácie, pre vznik takých, no, závažných zámen...

IM: To je prirodzené. Keby boli veda a náboženstvo zjednotené, veda by sa nerozvíjala, náboženstvo by neumožnilo rozvoj vedy, kvôli tým nebezpečenstvám, ktoré so sebou prináša. Je to skutočne tak. A prečo sa dlhú dobu, dlhú, naozaj dlhú dobu náboženstvá stavali proti vede? Nie preto, že sa náboženstvo snažilo udržať ľudí v nevedomosti, aby boli ľahšie ovládateľní, v žiadnom prípade. Ale preto, že toto nie je prvá civilizácia. Aj ateizmus aj veda, sú službou diablu – ono to už priviedlo k tomu, že sa znovu nachádzame tu.

AK: K zániku civilizácie.

IM: Samozrejme.

S: Zdá sa, že pre náboženstvo je nevýhodné, aby sa veda, ako

taká, rozvíjala.

IM: Nie.

AK: Nie, tu ide o niečo iné.

IM: Nie. Pre náboženstvo je výhodné, aby sa aj veda rozvíjala. Pre náboženstvo je výhodné, aby sa ľudia usilovali ísť k Bohu. To je pre náboženstvo výhodné. Náboženstvo – je uchované na oveľa starších znalostiach. A odtiaľ, z histórie, pochádza táto vlna odovzdávania znalostí, a dostala sa aj do náboženstiev. Nie všade sa to odráža a väčšinou je to vymazané z historickej pamäte. No existujú fakty, ktoré potvrdzujú, že civilizácie už boli, ale ľudia sami seba ničili, a nakoniec úplne zničili. Aj jadrové vojny, všetko tu už bolo. A to nie je fantázia, to sú fakty, ktoré dnes môže popierať len skutočne zaostalý človek. To je fakt. (**AK:** Áno.)

O: Z toho vyplýva, že ak vzdelaný človek odloží svoju pýchu, ego...

IM: Takých je veľmi veľa.

O: Uveria, verejne to priznajú.

IM: Nie uveria. Oni prestanú slúžiť Satanovi a začnú slúžiť Bohu. A problém nie je v publicite, alebo v niečom inom. Veď poznanie Boha je intímny proces. On je podmienený, nedá sa nepovedať, že medzi dvomi, medzi Svetom Duchovným, Nekonečným a samotným človekom. To je v skutočnosti jeho cesta. A netreba všade kričať a rozprávať, že som

veriaci človek, však? Niektorí sa o tom snažia hovoriť, niektorí chvália svoje náboženstvo, niektorí svoje. Otázka nie je v tom. No otázka je v tom, že keď človek pochopí Boha, - to je to najdôležitejšie, čo môže dosiahnuť. A vedec, ktorý pochopí Boha, o tom nemusí hovoriť. Hlavné je, že to chápe. Veda tým nestráca, ona len získava. Ale je iná otázka, že človek, ktorý skutočne stojí, pevne stojí na ceste k Bohu, nebude vymýšľať zbrane, alebo niečo iné také zlé. To je pravda. A veda sa často mení. Pretože ľudia predovšetkým vymýšľajú, ako poraziť druhého, ako mu spôsobiť ujmu a až potom vymýšľajú, ako ich vyliečiť, pre každý prípad, čo ak aj on má takú dlhú palicu. (pozn. prekladateľa: aj on je mocný). V tom je zmysel.

AK: Áno. Veď v skutočnosti veľmi veľa ľudí núti najmä vnútorné hľadanie Boha rozvíjať sa a to hlavne prostredníctvom vedy.

IM: Poviem to ešte inak. Skutoční vedci, najmä skutoční vedci, veľikáni, prichádzajú prostredníctvom vedy k pochopeniu, že Boh existuje. To je nevyhnutné. Pretože vo svojich poznatkoch sa opierajú o to, kde končí hmota, kde sa moc diabla zmenšuje a prichádza pochopenie, že za tým všetkým je Ten, Koho nazývajú Stvoriteľom. Je to pravda. A takých príkladov je nespočetne veľa.

A: Áno, veľmi často, keď pracujeme v skupine, sa chlapci pýtajú: „Prečo vedúci, určite, niečo taja... prečo to nepovedia? Určite sú za tým nejaké tajomstvá... Prečo?“

IM: Ale tajomstvá nie sú.

A: Tajomstvá nie sú, no oni ich očakávajú.

IM: A očakáva ich vedomie. Ono čaká silu. Vedomie – ono... Čo priťahuje ľudí k náboženstvu, alebo kamsi, dokonca aj do ALLATRY. No, do ALLATRY o to viac to je pochopiteľné, ľudia vedia, že tu je ohromná sila. Ale táto ohromná sila nie je naša. Ja ju nemám. Nikto ju nemá. Je to sila Božia. Allatra – to je sila Boha. Nič viac. Ale vedomie to vníma, vie, že z tejto sily sa rodí všetko. Keby nebola táto sila na tomto svete, hoci aj v skreslenej podobe, ani Satan by neexistoval. Je to však najväčší nafúkanec, ktorého sa snažia napodobňovať mnohí a prahnú po tejto sile, chcú ju naakumulovať. Ale prečo? Preto, aby získali niečo v tomto dočasnom, materiálnom svete. Ale čo získať? Opäť len dočasné. Vari možno niekoho donútiť aby miloval? (**A:** Nemožno.) Nemožno. Čo možno získať? Nejaký kus železka? Nejaké drievko? Nejaký dom? Alebo nejaké jedlo? Všetko je dočasné. Aj telo je dočasné. Aj my sme tu dočasne. Dokonca aj subosobnosti, aj tie sú dočasné. Všetko je dočasné. A vymeniť to za Večnosť? Aký by to musel byť v skutočnosti hlupák?

A: Zdá sa, že najväčší nafúkanci, ktorí sa považujú za najmúdrejších sa odsudzujú na najväčšiu hlúposť.

IM: Sami seba. S týmito ľuďmi možno len súcítiť. Pre ich výber. Je to skutočne tak.

A: Áno. Aj z lenivosti sa rodia authority, keď človek nechce v

sebe nájsť túto vnútornú silu.

IM: Hľadá vonkajšiu oporu. (**A:** Áno.) A za oporu nepovažuje Skutočné Znalosti o ktoré sa môže oprieť a pochopiť (je to ako rebrík, vedúci k Nekonečnosti), ale druhých ľudí. No nie oporu v nich hľadá. Ľudia v nich hľadajú možnosť preložiť na nich zodpovednosť za seba. Často sa to stáva že: „Je to Vôľa Božia. Boh tak povedal, tak to rob.“ A odkiaľ vieš, čo Boh povedal, aby som tak urobil? Nuž jednoduchá otázka Vari s ním komunikuješ? Keby si s Ním komunikoval, nehovoril by si tak. A všetko zapadne na svoje miesto. No vedomie namotáva, že tu „je všetko podľa Božej Vôle a pod Jeho vedením.“ Už sme o tom neraz hovorili, že Boh vidí človeka len vtedy, keď získa Život. Vtedy ho Duchovný Svet vníma. Je to ako... Tento svet je ako močiar, celý v bahne, a Duchovný Svet – to sú Nebesá. Ale keď sa z tohto bahna vynorí Lotos vo svojej čistote a fahá sa za Slnkom – vtedy ho Slnko vníma. Inak to byť nemôže. Je to skutočne tak. Ale keď je v zárodku vo svojom boji, prediera sa cez íl a bahno, zvädza boj s ostatnými rastlinami, prediera sa k Svetlu vari ho Slnko vidí? Nie, nevidí. Ale život mu dáva. Pretože Lotos, dokonca aj v počiatočnom štádiu, keď sa nachádza v blate na samom dne, stále je živý Slnkom. Nie je to tak? (**A:** Áno.) Hovoríme o tých krokoch, keď už človek môže dôjsť Domov, však? Práve sme o tom hovorili. Alebo zostať. Ale to je vrchol úspechu - to, o čo sa treba usilovať. Veď celá táto cesta sa začína prvým krokom. A tu, pri týchto prvých krokoch sa človek jeden na jedného stretáva so zámenami systému, s

tými, ktoré takpovediac žijú v neviditeľnom svete. No tie bytosti, bez ohľadu na to, ako ich nazvete: démoni, inkuby a všetky ostatné, môžu človeku uškodiť, odvrátiť ho len vtedy, keď je neistý. Keď venuje veľa času a energie materiálnemu a prakticky sa nestará o svoj duchovný rast. Neverí svojmu náboženstvu, nezaoberá sa svojim duchovným rozvojom. Ale ak v ňom vznikne túžba a snaha urobiť prvý krok – to už je preňho obrovský skok, pretože ďalej či už cez náboženstvo, či už, povedzme, použijúc AllatRu, môže smelo kráčať ďalej. Každý žijúci človek sa snaží a túži spoznať Pravdu a túži po Bohu – každý to má, v takej či inej forme. Už sme hovorili o vedcoch aj o... Vnímajú to po svojom, ale majú to všetci. Aj tí ľudia, ktorí chodia v kruhu, veď oni tiež túžia. Aj tí, ktorí sa nedokážu vyslobodiť... Ako to? Jednoducho v nich viac dominuje egoizmus a pýcha preto nemôžu povedať „nie“. Ale v skutočnosti zabuchneš dvere a ideš - si slobodný človek. A práve toto chápanie slobody dáva „AllatRa.“ Ale aj „AllatRu“ možno interpretovať rôzne pod vplyvom vedomia, pri manipulácii, povedzme. Jednoducho manipuláciou možno poukázať všetko čo sa vám zachce. Veď už sme tým prešli, mám na mysli my, ako ľudstvo, a nie raz. Všetko závisí na samotnom človeku, na jeho snahe. Ak je verný Bohu, nič mu nezabráni prísť k Nemu. Jednoducho nič. To nie je možné. Áno existuje metafyzika, sú sily, sú tí, ktorých očami nevidíme. Demonštrovali sme to už neraz. Ukazovali sme tieto sily. A jeden z, povedzme, účastníkov týchto našich ukážok – sa s nami ani nechce rozprávať, sedí pri počítači. Je príliš zaneprázdnený. Čo ho po nás.

S: Na túto tému bolo veľa otázok. Ľudia sa pýtali, že ak je to také reálne, či nemôže človek kedykoľvek spôsobiť nešťastie?

IM: Samozrejme, môže. Človek môže spôsobiť obrovskú pohromu, keď má moc. Chcel som ešte pokračovať, ale vy ste práve položili absolútne správnu otázku. No spôsobiť pohromu môže len vtedy, ak získa túto silu, keď je nezrelou bytosťou, ale to nie je možné. Tieto sily človek nikdy nemôže dostať pod kontrolu vedomia. Ale ani vedomie nie je slabé. A ten, kto stojí za vedomím, - to je jednotný systém, alebo to, čo v náboženstvách nazývajú „Diabol“ alebo „Satan“, on disponuje určitou silou. Hmota – to je jeho svet. A tento svet – to je jeho svet. A on tu môže mnoho. Povieť to jednoduchšie, všetky jeho možnosti sú uväznené v takom maličkom hrášku, ktorý prakticky nevidno v porovnaní s Nekonečným Svetom, tým Svetom, ktorý všetko stvoril to, čo sa nám javí takým veľkým a silným. A dokonca samotný diabol – nie je nič iné, ako jedna z foriem tej istej informácie. Ono je schopné niečo tu urobiť, ale keď človek stojí na duchovnej ceste a ak tým žije, všetko, čo môže diabol urobiť je – zobrať mu telo. Čo iné? Čo ešte môže urobiť? Nič. Je bezmocný. Ale aj tým, ktorí sa skrývajú v tieni (v skutočnosti ich je veľmi veľa, je to živý svet, ale my prijímame príliš málo informácií a neviditeľný svet je obrovský, a života je tam viac ako v oceáne) aj tým možno vzdorovať, aj tým démonom aj tretím aj všetkým ostatným. Lahko a jednoducho. A to sme ukázali. Len to sme chceli dosiahnuť. Nechceli sme vyvolať žiadne

spory, pochybnosti, alebo niečo iné, len sme ukázali, že to je možné. Na každú silu je vždy iná sila, na každého Vidžaja sa nájde Radža.

S: Pýtali sa, kde to učia a koľko to stojí? Kto si pozrel tento film...

IM: Za peniaze sa to kúpiť nedá.

S: Ako sme mohli, tak sme im to vysvetlili.

IM: Treba si to zaslúžiť. No, nejako sa, vrátíme k týmto pochopeniam, čo je to služba. Zďaleka nie každý to potrebuje. Je to zložité. Je to naozaj ťažké. Už som uviedol príklad: človek ktorý už bol na prahu svojho Domu, po ktorom tak túžil, po svojich príbuzných a blízkych, ale chápe, že zostali ešte príbuzní a priatelia a tak zostáva, aby pomohol. Tento... Títo sú skutoční hrdinovia.

S: Človek chce pomôcť ostatným, ktorí zostali za ním, naozaj chce pomôcť. Ako sa k tomu stavajú oni? Tiež chcú, alebo...

IM: Znovu opakujem, jednoducho tu teraz vysvetľujem, že pomoc nemôže byť násilná. Nemôže. Nikto nemá právo siahnuť na právo výberu človeka. Ak sa človek rozhodol stať subosobnosťou, ak sa človek rozhodol zomrieť – tak zomrie, je to jeho právo, je to jeho výber. Bez ohľadu na to, že ho zviedli démoni a podobne. Ale okrem nášho vedomia existujú isté sily, ktoré tiež zasahujú. Sú to ako tretie indivídua. Je to ako hypnotizér, ktorý zasahuje do vedomia ľudí a človeku navráva, že on je spevák. A človek tomu verí a spieva

atď. A on sa skutočne môže považovať za slávneho speváka toho, čo mu vsugeroval hypnotizér. To sú tretie sily. No a práve títo hrdinovia, čelia týmto silám, pretože im je naozaj ťažké čeliť. Tretie sily často berú človeku život predčasne, pretože sú také hladné, ako sám systém. A práve služba týchto hrdinov Duchovnému svetu alebo ako ich nazývajú Geliarov, spočíva práve v tom, že podľa svojich možností a síl čelia práve tým, ktorí prekážajú. Ale v žiadnom prípade nezasahujú do výberu ľudí. To sa nesmie. Je to reálna pomoc? Je reálna. Áno, je. Ale nie pre všetkých a nie vždy keď... Dokonca ani nie vždy, keď je to potrebné. Možno povedať, že je to potrebné veľmi často, ale nie je toľko hrdinov koľko by sme chceli. Ale ľudia sa o to usilujú a rastú. Nerodia sa nimi. Áno nerodia sa nimi, nimi sa stávajú. To je skutočne ten prípad, kedy sa ktorýkoľvek človek môže reálne stať služobníkom v najhlbšom a v pravom zmysle tohoto slova – služobníkom Duchovného Sveta. Ale to nie je témou dnešného rozhovoru. Priatelia, ak máte otázky...

AM: A môžem sa ešte podeliť s jednou skúsenosťou?

IM: No, nakoniec aj Andrej prehovoril. No pod' bližšie, Andrej.

AM: V skupine sme mali takú zaujímavú diskusiu o tom, či človek postupuje na duchovnej ceste, alebo nie. Ohľadne... zázrakov, rôznych prejavov, nadprirodzena. Chlapci sa podelili o pochopenie a hovorili: „Nie je to zázrak, že sme pri práci na sebe začali vidieť to, čo nám predkladá vedomie? A

nie je zázrak, že keď sa nám podsúva agresia my ju odmietneme? Alebo nejaké pokušenie, vidíme ho a cítime, to znamená že vedomie, ono...”

IM: A ja by som povedal, že pre nich je to zázrak a pre mňa - veľká radosť. Radosť z toho, že slobodných ľudí je stále viac. A že ľudia skutočne začínajú dospievať k poznaniu, čo je to skutočný zázrak. Skutočne je to zázrak. Nech by sa akoľvek Satan skrýval, začínajú ho vidieť. Takže, čo sa deje? Stávajú sa slobodnými. Začínajú Žiť. To je skutočne zázrak. Ďakujem, nádherný príklad. Mnohí hľadajú zázraky. Ale všetky zázraky sú založené na určitej sile, kam ju vkladáš. A tu, Andrej práve správne povedal, že najväčší zázrak, ktorý môže človek dosiahnuť to je na vlastné oči uzrieť Satana. A najväčšie hrdinstvo je - mať možnosť ho prekročiť. To je to najúžasnejšie. To je to, čo nás robí Ľuďmi. To je to, čo nám dáva možnosť skutočne spoznať Boha a skutočne Ho milovať. A najdôležitejšie je, byť Ním milovaný. Takže priatelia, milujme sa navzájom. Dobré priatelia, veľká vďaka!

(Všetci zúčastnení srdečne Ďakujú.)

O Duchovnej Blahodati.

IM: Igor Michajlovič

T: Tatiana

PA: Protojerej Andrej

A: Anička

T: Dobrý deň, milí priatelia.

IM: Dobrý deň

T: Dobrý deň, Igor Michajlovič.

IM: Dobrý deň.

T: Veľmi rada Vás dnes vidím. Chcela by som s Vami pohovoriť o takejto téme. K dnešnému dňu je vo všeobecnosti na celom svete v rôznych náboženských vyznaniach obrovský počet ľudí, ktorí naozaj smerujú k Bohu. A tento ich poryv je veľmi čistý, úprimný a otvorený. Títo ľudia kedysi vo svojom živote skutočne zažívali dotyk s Bohom a tento nezaбудnutelný pocit vnútornej blahodati...

IM: Bolo by zábavné, že by ľudia, ktorí sú v náboženstve, nezažívali tento pocit, však? (**T:** Ale podľa všetkého, cesty...) Im sám Boh prikázal. Hoci ak budeme o tomto hovoriť úprimne, tak predsa zďaleka nie všetci, bohužiaľ, prichádzajú na službu v náboženstve, povedzme, na príkaz Duše. Mnohí sa zariaďujú iba ako do práce, každý rôzne, každý má svoju cestu. Ale dnes, chvalabohu, naozaj ešte existujú tí, ktorí skutočne smerujú k Bohu, ako sa hovorí „za volaním

srdca“ konkrétne prichádzajú slúžiť Bohu. To je pravda. Takí ľudia, chvála Bohu, ešte existujú.

T: Mne je z detstva veľmi známy ten pocit a to vnútorné hľadanie Boha, snaha obnoviť tento dialóg, ktorý sa, žiaľ, strácal. Ale akoby ma tento pocit sprevádzal životom a objavoval sa akosi nezávisle na mne. Čiže nevedel si, kedy vznikne, ale presne si vedel v tých chvíľach, že... (**IM:** Dúfal si, že to bude.) Dúfal si, že to bude neustále. A neustála bola tá snaha obnoviť tento dialóg.

IM: Skutočne, stačí sa jedenkrát dotknúť niečoho teplého, úprimného a skutočného a vždy sa ti chce zopakovať túto skúsenosť.

T: Áno, a je tu tiež taký moment, že som nemala znalosti, ako zotrvať v tomto dialógu, povedzme... (**IM:** Vždy.) Vždy. Áno.

IM: V skutočnosti to nie je dialóg. A tu vzniká, povedzme, malinká nuansa. V náboženstvách sa hovorí, že človek musí byť vždy v dialógu s Bohom. A je to dôležité, je to nutné. Modlitba, obracanie sa k Bohu – to všetko ide skrze vnútorné. Ale tu je, povedzme, veľmi veľa takých zmien, ku ktorým, žiaľ, došlo počas storočí a nástroje boli stratené. A všetko to prechádza na taký nie dialóg, ale monológ. A človek sa celú dobu pokúša zhovárať s Bohom, obracia sa k Nemu a keď dostane odozvu a to sa vždy deje istým prejavom, ale je ťažké opísať ho slovami, ale tí, ktorí zažili túto skúsenosť, tí vedia, to sú s ničím neporovnateľné pocity, aj

keď ide len o krátkodobú skúsenosť, tak títo ľudia sa samozrejme vydávajú na cestu viery. A spravidla sa jej držia. Prečo? Pretože nič pozemské sa nevyrovná tej milosti, ktorú človek získava pri dotyku s Duchom. Práve to je ako taká milosť božia, keď, ako sa hovorí, zostupuje Duch Svätý a človek sa toho dotýka tak v duši všetko spieva. Samozrejme, je to pravda.

T: Jednoducho, keď spoznáš cestu, ako je predsa len ľahké dotknúť sa Duchovného Sveta, tak vzniká aj potreba podeliť sa o to, podeliť sa o tieto znalosti tejto ľahkej cesty s ľuďmi. Pretože je cítiť, že je veľmi veľa túžiacich a úprimne sa snažiacich ľudí s otvoreným srdcom, ktorí sa jednoducho zamotali. Chodia, neviem, ako to povedať...

IM: Ale oni nechodia v kruhu. V skutočnosti sa snažia, predierajú sa, ale na ich ceste stojí ten, koho nazývajú v náboženstve diablom, čiže naše vedomie. A vedomie, ako už vieme, už sme o tom mnohokrát hovorili – to nie je nič iné, ako súčasť celistvého systému. Systém – to je práve ten diabol. A ešte v minulosti Svätí vždy hovorili, že diabol mátie, démoni šeptajú, nepočúvaj a podobne. Ak rozoberieme, o čom oni hovorili, hovorili o našom vedomí. Tu je dôležité chápať, že – existuje taká východná múdrosť a hovoril o tom prorok Mohamed, že Alah, teda Boh, je oveľa bližšie, ako krčná tepna. Ale málokto vie, že diabol je rovnako blízko, ako krčná tepna, dokonca ešte bližšie. Máme dve tepny a sme duálni. A skutočne to vychádza tak, že aj Boh je blízko, aj diabol je blízko. Toto mátie ľudí. Pretože vedomie vždy

všetko prekrúca, vždy všetko odvádza na akési také... povedzme, priamo protikladné duchovným túžbam, snahám. Na takúto cestu ono odvádza vždy, na cestu boja, na cestu zármutku, smútku. A keď si všimneme, ľudia, ktorí sa dotkli tohto pocitu, ako si teraz o tom hovorila, myslím tým skutočného pocitu Lásky Božej, tak následne upadali do skleslosti, vždy sú v smútku, v utrpení, v hľadaní. A táto skleslosť, toto utrpenie – je zlým pomocníkom, povedzme to tak.

T: Oddaľuje od Boha.

IM: Samozrejme. Mne sa ešte páči, ako niektorí hovoria: „Nesmie sa smútiť, Boha treba milovať. Ak dokonca nemáš dôvod radovať sa, máš požehnanie – raduj sa“. O ničom to nehovorí. Je to rovnaké ako príkaz „K zemi – vztyk“. Príkaz existuje, vstávaš, pokiaľ sú sily. No tak aj tu radovať sa, no ako sa možno radovať, keď si pod vládou systému? A u neho je všetko opačne. Hoci opäť, démoni sú mazaní, oni aj radosť podstrkujú, aj všetko čo len chceš, aj ilúzie vytvoria. Je to vôbec také... Je to dosť rozšírená, dostatočne vážna téma – to, čoho si sa teraz dotkla.

T: Zaujímavý je tiež taký moment, že keď nie sú znalosti a existuje snaha obnoviť toto spojenie s Bohom.

IM: Opäť, čo znamená nie sú znalosti? Sú obrovské skúsenosti, skúsenosti tej cesty, po ktorej prechádzali mnohí Svätí, vari to tak nie je?

T: A veľmi, viete, bolo cítiť tento moment preto, že aj tak si

hľadal, predovšetkým hľadal, ihneď hľadal tých ľudí, ktorí tiež cítili to isté, čo si cítil aj ty. A takí ľudia sa nachádzali. (IM: No a ako ináč?) Ale samozrejme najviac bol nachádzaný len nejaký text, teórie. Tak. Ale boli aj tí ľudia, ktorí sa skutočne delili aj o svoje praktické skúsenosti. A vždy som cítila to, že existuje čosi drahé, a existuje. (IM: Že on nie je klamár, že ten človek hovorí pravdu.) Že nie je klamár, že hovorí pravdu.

IM: Ale všimni si, často je mnoho... ľudia nenechajú klamať, tých, ktorí slúžia Bohu v rôznych náboženstvách. Povedzme, že vo všetkých náboženstvách existujú takí ľudia, hovoria správne veci. A skôr ich nazývali zákonníkmi. Poznajú každú čiarku, kde je umiestnená, ale sú prázdni. Len ako prázdne vedro sedí a niečo brble, alebo stojí a brble, ale vnútorného niet. Akoby hovorí správne veci, inštrukcie dáva správne, ale je bez Boha a všetko je pusté. A sú ľudia, ktorí zďaleka nie všetko vedia, ale tiež v náboženstve tí istí kňazi, no oni jednou svojou rečou dosahujú, povedzme, obrovské výsledky. A ľudia vzplanú touto Láskou. A takých bolo tiež mnoho. Keď majú nastálo jedno a to isté podobstvo, ale ono pracuje. Prečo? Pretože to poskytovali s vnútorným odkazom. Oni sami žili touto Láskou, ale slová – sú iba slová. Slová, no čo sú to slová? Áno, my komunikujeme, povedzme, že chápeme vďaka našej schopnosti hovoriť, chápeme jeden druhého. Ale v skutočnosti my oveľa lepšie chápeme jeden druhého, keď pociťujeme, keď počúvame vnútorne. Dokonca aj človek, ktorý nevie a nepozná, čo je to, aj

tak v sebe cíti čo sa deje a môže pozorovať aktivitu svojho vedomia, i hlboké pocity vo vzťahu k druhému človeku. A všimni si, čo by som tiež chcel zdôrazniť: aktívne vedomie – vždy prejavuje odpor voči všetkému svätému. Je to naozaj tak. Povedzme, že stačí spomenúť Kristovu skúsenosť, ved' doňho hádzali kamene a ukrižovali ho ľudia veriaci. Vari to nie je tak? A ako bolo možné neprecítiť Krista? To je nonsens. Hovorí to o tom, že ľudia boli veriaci, ale oni – duchovný, požadovali jeho popravu, avšak vnútri boli pustí.

T: Kde bola Láska?

IM: Kde bola Láska? Kde bol Boh v nich? To je tiež smutné. A takých sprievodcov je bohužiaľ veľmi veľa. Náboženstvo sa tým aj vyznačuje, že má predpísané pravidlá, predpísané určité kánony, kedy čo hovoriť, komu a za akých podmienok. To je tiež fajn. Lepšie, ako nič, povedzme to tak.

T: Veru, jednoducho to nefungovalo. A ukazuje sa, že tie odpovede na otázky neprinášali ten vnútorný dotyk, nedovoľovali precítiť, no, akoby reálnosť Boha. Nech by si sa akoľkoľvek snažil vyplňať všetky tieto, dá sa povedať, súbory pravidiel...

IM: Ale s týmto sa stýkajú mnohí. A jednoduchý príkaz „k zemi – vztyk“ v tomto prípade nefunguje. Môžeš tisíckrát opakovať modlitbu, môžeš škaredo nehovoriť a podobne, ale nikam neutečieš od svojho vedomia. A diabol bude využívať tieto nástroje proti tebe, ak nevieš, ako mu vzdorovať. Tak hovoria: „Nerozmýšľaj o zlom“. Ty nebudeš rozmýšľať

o zlom, vylúčiš nadávky zo svojho vedomia, hrubé slová, ale neujdeš pred odsudzovaním kohosi, ani pred myšlienkami o tom, aká si sama slabučká a nikam nezájdeš, a zbytočne bojuješ pretože nie si toho hodná. Vari vedomie nerozpráva takto? Rozpráva.

T: Ale vnútri cítiš iné, pretože keď...

IM: No, nehovorím, že vôbec, hovorím celkovo, všeobecne. Prečo ľudia hľadajú, prečo chodia do kruhu? V čom je samotná príčina? Vo vedomí. V tom, že v skutočnosti ich riadi diabol. A diabol vždy hovorí jedno: „Ukáž“. Ale aj keď mu ukazujú, on hovorí: „Neverím“. No spomeňme proroka Mohameda, keď prišiel a začal príbuzným rozprávať, čo povedal jeho brat?

T: Že aj keď mi ukážeš zázrak, aj tak ti neuverím.

IM: Akýkoľvek zázrak, neuverím ti. No či nie je tak? Spomeňme Ježiša Krista, jeho pobyt tu. Zázraky boli tvorené, takpovediac, od jeho prítomnosti. Ale vari mu ľudia verili? Ktosi povie: „verili“. Ak by verili, nezradili a nezapreli by ho. Vari nie je tak? Jeho najvernejší učeníci. Bolo to tak? Bolo. Keby ľudia verili, nerúhali by sa mu, nehádzali by do neho kamene. Vari to tak nie je? Je. A to všetko prečo? Prázdnota vo vnútri. Riadi ich vedomie. Ale keď človeka ovláda vedomie, človek je vnútri pustý. A práve tí, ktorí zažili skúsenosť dotyku s Bohom, aspoň trochu sa naplnili týmto... no, najväčším darom, ktorý môže zakúsiť človek, prirodzene, že hľadajú. Prirodzene, že naslúcha. Ale práve tu sa stavia

medzi človeka a Boha ako sprostredkovateľ diabol. A je to tak. Mám na mysli ľudské vedomie. Niet horšieho nepriateľa na ceste k Bohu. Ale čím sa riadia ľudia? Vedomím, skúsenosťami. Bez neho sa v trojrozmernosti žiť nedá. To je tiež správne. My sa navzájom neuvidíme a nič nebudeme vnímať, všetko zmizne bez vedomia. Ale k Bohu s jeho pomocou neprídeš nikdy, pretože pre vedomie je Duchovný Svet zhubný. Preto ono urobí všetko, aby tam človeka nepustilo. Veď človek si neuvedomí rozumom, že Boh je, ale duchovne vníma, vnútorne, na úrovni, ako sa hovorí, Duše. No nie Duše, samozrejme, ale na úrovni Osobnosti.

T: Teraz ste povedali o tom, že vedomie je, no, možno povedať, sprostredkovateľom medzi človekom a Bohom.

IM: Správnejšie, medzi Osobnosťou a Bohom.

T: Medzi Osobnosťou a Bohom. Ukazuje sa, že človek ani nevie, kto je diabol v jeho vnútri, ako pôsobí...

IM: Samozrejme nevie. A keď sa spýtame – kto vie, kto je diabol? Čo vykresľuje vedomie?

T: Teda jednoducho, áno, sama som narazila...

IM: Niečo také opici podobné s chvostom a rohami, čo pohybuje a kadečo stvára. No je možné sa pozrieť na diabla, každý sa môže pozrieť – do zrkadla. Je to hmota. Je to materiálne. Sú to naše myšlienky. Je to všetko to, čo prináleží diablovi. A možno v zrkadle uvidieť človeka? Nie nemožno. Človek ako Osobnosť – to je duchovná zložka. Ale nie je to

matéria. V žiadnom prípade. A veď nie hmota odchádza do Kráľovstva Božieho, ako sa hovorí, ale práve Duch to, čo zís-kava nesmrteľnosť, ale zachováva si individualitu.

T: Už vo chvíľach ozajstných dotykov a prebývaní v týchto stavoch dobroty a lásky ľudia, ktorí pocítili tieto stavy, krásne chápu, že to vychádza ďaleko za rámec tela, že to vôbec vychádza za rámec trojrozmernosti.

IM: Samozrejme. Rozhodne je to oveľa vyššie, ako trojroz-mernosť. Je to...

T: Teda. Ukazuje sa, že taká situácia... No predsa len, kvôli zámenám vedomia, ony sa snažia, možno povedať, telo, ve-domie, áno, ako sa hovorí, vopchať...

IM: Čo máme, čo vidíme, čo chápeme, to aj ovládame. Správne? Čiže riadime sa tým, čo máme. A ľudia sa z nezna-losti pokúšajú pochopiť Boha, alebo povedzme akési tajné sväté, práve vedomím. A snažia sa to ohodnotiť a aj preto sú do náboženstiev vnesené, povedzme, také vysvetlenia, ktoré doslova hraničia s detskými rozprávkami. Čiže on sa vzkriesi v tele a bude nesmrteľný. Ale hmota, všetka hmota je konečná. To nemôže byť, pretože celý Vesmír je konečný. No, ale tak sa to chce, pretože ináč to naše vedomie nechápe. Ale opäť, ak zoberieme minulosť, ako to bolo možné človeku vysvetliť? Bolo to dosť zložité. Dnes, áno, operujeme po-jmami energetické štruktúry, informačné a podobne. Aspoň akosi, aspoň čosi môžu ľudia pochopiť, aspoň to je s čím po-rovnať. Ale predtým ako? Duch? Nuž o tomto hovorili. Ale

človek nechápal, ako v Duchu povstane. Jemu sa predsa chcelo žiť v tele, pretože bol k telu pripútaný vedomím. Nuž preto boli také vysvetlenia, ale také aj zostali. A keď človek verí, že za jeho blahé skutky bude prebývať v raji v tele so svojim vedomím, so svojimi emóciami, tak o akom raji potom hovoríme?

T: Vy ste teraz povedali o pocitovom odovzdaní skúsenosti. No a keď ľudia rozprávali a delili sa o znalosti, tak sa predovšetkým delili o pocity o to, čo cítia. Predsa len odovzdávali najmä...

IM: No samozrejme. Ľudia, ktorí to dosahovali, cítili jedno. Ale ako to možno vysvetliť inému človeku, povedzme, obyčajnému, laikovi, ktorý nevie, ako to precítiť? Nuž na nejakých asociáciách, nejakých príkladoch. Veď človek sa vníma, že ja – to je telo, rozum, vedomie, nič viac. A možno kdesi existuje duša. No vari nie je tak?

T: Čiže nakoľko je predsa len nevyhnutné, aby tí ľudia, ktorí dávali veriacim odpovede na otázky...

IM: Sami mali skúsenosť. Ale to je ťažké. Kedysi, áno, skutočne to bolo tak. Kedy ľudia, povedzme, žili ináč a starali sa o druhého. Prirodzene, ľudia boli duchovne slobodní. Vtedy, povedzme, vstupovali do služby práve ľudia slobodní. Mám na mysli do služby duchovnému svetu – vstupovali ľudia slobodní a oni sa skutočne delili o skúsenosti. Ale rozumeli im ľahšie, pretože bol iný svet, bol iný život. A bolo to celkom nedávno, pred nejakými 6-7-8 000 rokmi. No,

povedzme, že bližšie k 7-8 000. Šesť tisíc – to už sa začali dosť vážne zmeny, pred 6 000 rokmi sa už svet menil.

T: Teda v danej etape vzniká situácia, že keď... Že ten človek, ktorý sa, dá sa povedať, mal podeliť o túto, no, povedzme, skúsenosť, sám hľadá túto cestu... (**IM:** Určite.) A sám padá a dvíha sa, možno povedať, rovnako, ako aj jeho laici – tí laici, jeho farníci, ktorí...

IM: No to je fajn, ak on hľadá a snaží sa. To je veľký úspech, blaženosť pre laikov, pretože ich pastier v každom prípade sám napreduje. Správne? Niekam.

T: A nebojí sa priznať.

IM: A nebojí sa priznať a hovoriť otvorene a spolu spoločne napredujú. No a on jednoducho plní úlohu vpredu idúceho, berie na seba, takpovediac, všetky chyby a delí sa o to. To je skvelé, samozrejme, ak je to tak. Ale v skutočnosti je to všetko inak. Keď velí vedomie: tu je napísané, tu sa hovorí, tak aj budeme postupovať. Ale sám nevie, čo sa hovorí a ako je napísané. Nie, on vie, čo je napísané. Ale nevie, ako to vysvetliť človeku. A kvôli svojmu zúfalstvu, nemajúc znalosti o nástrojoch, nemajúc skúsenosti, káže ako môže – tak, ako ho naučili, nie viac.

T: Ale, určite, každý taký pastier, každý taký imám alebo kňaz si musí uvedomovať tú zodpovednosť, ktorá... ktorú nesie za...

IM: No vec sa tu má tak. Častejšie vyhráva pýcha pred

zodpovednosťou. A skutočne pýcha ľudí postrkuje k líderstvu. A predsa len, kazateľ je lídrom, lídrom pred inými ľuďmi a tu vedomie pomáha, takpovediac, bojovať o vedúce pozície v ich organizácii, bohužiaľ.

T: Čiže ľudia sa zamotali a tieto osobné ambície...

IM: Samozrejme. Ale v skutočnosti každý, kto sa vydá na cestu služby, aj keď v náboženstve, nehovorím už o čistej službe Duchovnému Svetu... Aj na cestu služby v náboženstve, musí chápať a musí sa zodpovedať za to, že berie na seba zodpovednosť nielen za seba, ale aj za tých ľudí, ktorí k nemu prichádzajú. A on berie zodpovednosť dokonca ešte aj za nenarodených ľudí. Prečo? Pretože sa delí o svoje skúsenosti, káže tým ľuďom, ktorí budú mať deti potom, keď už jeho nebude. No či nie je tak? A toto všetko sa prejaví. No aj zodpovie, samozrejme.

T: Dá sa tu povedať, čo povedzme chýba kazateľom?

IM: Majú všetko. No vari nie? Povedz, v ktorom náboženstve nie sú zrná pravdy?

T: V každom náboženstve sú tieto zrná... (**IM:** Samozrejme.) A najdôležitejšie je, že ľudia vo všetkých náboženstvách cítia Boha rovnako.

IM: Všetko záleží od človeka. Samozrejme. Boh je jeden.

T: Samozrejme. A ten pocit, ktorý zažívajú ľudia, dokonca si spomínaš, ktorý si zažíval sám. Nevedel si však, že sa to

nazýva nejakým slovom, že sa to nazýva Boh. Teda bol to pocit blaženosti...

IM: No, mená a názvy dávame my. A opäť, dávame ich cez vedomie kvôli komfortu komunikovania, aby sme si aspoň ako-tak čo-to objasnili. Správne? Áno. No, preto tak aj hovoríme. Ale opäť, zorganizovalo sa tu nejaké spoločenstvo, alebo čosi podobné, odštiekili sa od náboženstva, no znovu, hodnoty sú tie isté. Áno, nech vniesli niečo svoje, im sa viac páči nazývať to tak. Ale to aj je to sväté, tá pravda, o ktorú sa opierajú. Beztak je to Boh, beztak je to Svätý Duch, beztak je to AllatRa, nazývaj to ako chceš, ale beztak je to sväté, pôvodné. To, čo pochádza od Boha – je sväté. Vo všetkých náboženstvách sväté. Prečo? Pretože práve vďaka tomu človek dosahuje Život, povedzme tak – skutočný. Správne, že?

T: Správne. Aké dôležité je skutočne poznať a chápať túto cestu, ako naozaj ľahko, úplne ľahko, možno precítiť tento...

IM: No, tiež by som nepovedal, že ľahko. Aj keď človek ovláda absolútne nástroje, predsa len sa musí namáhať. Veď duchovná cesta – to je predovšetkým boj, to je predovšetkým odmietnutie slúženia Satanovi. To tiež treba chápať a nie je to ľahké. On je mazaný a chytrý. Človek je pre neho – potrava, preto sa on nebude zriekať nikoho.

T: Ale charakter cesty je už iný, teda ty už cítiš a chápeš...

IM: Uvedomelý a s pochopením, áno.

T: Uvedomelý, áno. A ty sám si v zodpovednosti za...

IM: Čím sú napríklad cenné Skutočné Znalosti? Tie isté, ktoré prinášali Proroci, o ktorých hovoril samotný Ježiš Kristus, ale povedzme, že aj pred ním sa o tom mnohokrát hovorilo. Sú cenné svojou jednoduchosťou a realnosťou ich použitia.

T: A to, že ty skutočne vďaka zdanlivo jednoduchým nástrojom môžeš pocítiť realnosť Boha.

IM: A urobiť voľbu.

T: Naozajstne precítiť a...

IM: Človek nikdy nebude môcť urobiť voľbu slúžiť Bohu alebo Satanovi, ak nevie, čo to je. A preto, aby získal aspoň akú-takú prvotnú skúsenosť, dotyk s Duchovným Svetom, samozrejme potrebuje nástroje, ktoré pomáhajú, ktoré rozprávajú, ktoré takpovediac... Aspoň elementárne chápanie toho, že tvoje vedomie – nie je tvoje a že práve toto je ten nástroj, pomocou ktorého ťa tu diabol drží, v doslovnom zmysle slova zotročuje. Ale to už vyzbrojuje, a veľmi vážne vyzbrojuje ľudí. No druhá vec je, že vedomie s týmto nesúhlasí. Ono vždy začína argumentovať po svojom, opäť operovať pojmom „láska“, alebo čímisi iným, ale už iba odvádza, skresľujúc toto slovo.

T: Jednoducho, že sa akoby aktivuje na prístupe človeka v tom momente, keď do jeho života vstupujú Znalosti. Pretože vedomie, povedzme, taktiež určite chápe, že len čo sa človek dotkne Pravých Znalostí, keď sa udeje tento prvý moment

pocitového kontaktu, spozná tento pocit, ktorý...

IM: Potom začína vzdorovať diablovi. A potom vždy smeruje k Bohu.

T: Áno, a preto... Pamätám sa podľa seba, že práve v tomto momente, jednoducho v momente kontaktu so Znalosťami... (**IM:** Prvotnej skúsenosti.) Tejto prvotnej skúsenosti a získania tohto pocitového vnemu, prišla taká hĺbka a veľká radosť a akoby nebolo žiadnych otázok vo chvíli dotyku. Nakoniec si jednoducho vnútri vzplanul. A nadšenie z toho, že je to ono, ako dlho si to hľadal a taká ohromná snaha žiť v pocitoch, rozvíjať to, čo akoby... A nedá sa povedať, že táto cesta je zložitá, pretože to, čo... (**IM:** Ona je úplne ľahká...) horí vnútri, keď cítiš...

IM: Ale opäť, ona sa stáva ľahkou vtedy, keď človek týmto začína žiť, riadiť sa. Ale odstúpme trochu stranou a pozrime sa, ako žijú ľudia. Kopa starostí, problémov a všetkého ostatného. Vedomie z komára nafukuje somára. A človek je v práci, je doma, životné podmienky, obyčajné zdravie, čokoľvek. Vedomie to prevracia na takú celú skalú, ktorú obísť je zložité a preskočiť sa nedá. Vari to nie je tak? Na ceste. Iná vec je, keď človek vie, že toto všetko je – ilúzia. A jediné skutočné, to čo je večné – to je Božia Láska. Ju treba získavať a hromadiť. Ale to keď vie, keď má túto skúsenosť, no k tomu treba ešte dôjsť. A dôjsť skrze čo? Skrze vedomie. Človek na ceste k Bohu nijako neobíde diabla, pretože ten pred ním stojí, pred človekom a tu sa treba ponamáhať.

T: Viete, k dnešnému dňu akoby vznikala táto potreba vďaka tomu, že povedzme došlo ku skúsenosti precítienia Duchovného Sveta, skúsenosti prebývania v blahodati Du-cha Svätého, chápeš, ako mnoho je ľudí, ktorí rovnako ako ty žili a snažili sa... (**IM:** Aj žijú, aj sa snažia...) aj žijú, aj sa snažia, aj hľadajú, aj ako veľa otázok kladú. A predovšetkým, aj skutočne, ako ste povedali...

IM: Ale Osobnosť každého človeka smeruje k Bohu, aj u najzarytejšieho ateistu Osobnosť smeruje k Bohu. To je pravda, to je normálne. Veď ona chce žiť a ona pozná pravdu.

T: Od počiatku je založené v ľudskej povahe, v prirodzenosti, táto snaha a tento pohyb k splynutiu s Duchovným Svetom. A skutočne akoby sa to kedysi hovorilo, že táto cesta splynutia s Duchovným Svetom – je omnoho ľahšia, ako povedzme žiť vedomím...

IM: Ale to sú neporovnateľné veci. Ona je v každom prípade príjemnejšia.

T: Oveľa príjemnejšia a... Jednoducho teraz poviem, ako to bolo. Bolo veľmi veľa otázok, s ktorými si šiel a dá sa povedať, aj si komunikoval s laikmi, i s takými istými veriacimi a obracal si sa predovšetkým k slovám tých ľudí, ktorí majú vedieť, ako prísť k Bohu. Podľa tvojej mienky to mali byť duchovní, imámovia. A samozrejme, že ty... Ak si zvlášť precítil človeka, v ktorom rovnako niekedy horel tento pocit lásky, je to veľmi cítiť, tak v takej chvíli si dúfal, že on ti ukáže tú cestu. A dochádzalo k nasledovnému, že na niektoré

klúčové otázky odpovede prichádzali, ale v dôsledku toho, že chýbalo najhlavnejšie, ten...

IM: Nástroj.

T: Nástroj, áno.

IM: Jednoduchý, zrozumiteľný, a jasný nástroj.

T: Áno, teda...

IM: Ako sa hovorí, mapa a kompas. Hovoríeva sa, čo chýba človeku? Mapa a kompas, áno?

T: A viete, v nejakom momente, si pochopil, že sú to v skutočnosti takí istí ľudia, idúci po ceste, ktorí sa sami mýlia.

IM: Ako aj ty. Najobyčajnejší a najjednoduchší ľudia, proste ľudia. Ani viac, ani menej. Líšia sa len tým, že slúžia vo svojej organizácii, ale usilujú sa a starajú sa o iných ľudí. A to je skvelé. A to, že sa snažia pochopiť, to je skvelé. A tomu, že nemajú nástroj, nie sú na vine. Jednoducho to rokmi bolo stratené. Nech by sme zobrali čokoľvek, ľudia všetko prerábajú. Prečo? Pretože v ceste stojí vedomie. A vedomie sa vždy snaží v hierarchii nahor, veď bojuje za posty a všetko ostatné, správne? Mám na mysli, zoberme hociktoré náboženstvo, ale predovšetkým je to organizácia. A duchovnému človeku je tam veľmi ťažké dosiahnuť nejakú vysokú pozíciu. Prečo? No pretože ako v každej organizácii ľudia stúpajú po hlavách, ľudia... Ale je to pravda. Je to. Mnohí s tým súhlasia. Extrémne ťažké. Tam ale nevyberajú podľa

duchovnosti, ale opäť, vyberajú podľa rozumu. Podľa úžitku, ktorý prinášajú pre organizáciu. Nakoľko je lojálny a oddaný samotnej organizácii. Tak ľudia rastú. Ale dorastajú do toho, že už majú možnosť meniť umiestnenie čiarok v texte, meniac čiarky, menia zmysel. Ale tak to aj bolo... A bohužiaľ, k dnešnému dňu je to skutočnosť – stratené sú tie jednoduché nástroje, jednoduché a ľahké, ktorými žili starci v minulosti. Jednoduchí ľudia. No nič, predsa len zostali zrná. A aj Pravda zostala. Ľudia sa vciťujú a vďaka tomu sa dotýkajú. Druhá vec je, že sa dejú, no, povedzme, maličké zmeny a ľudia sa spoliehajú viac na to, čo je prijaté v ich organizácii. Niektorí – na sviatosť oltárnu, riadi sa týmto ako niečím svätým. Keď u neho nastávajú ťažkosti, víťazí vedomie, človek cíti, že stráca poslednú iskierku, prijíma sviatosť oltárnu a získava nejaký elán. No iní sa prejavuje v akejsi cnosti. Každý sa rôzne zachraňuje. Ale to znovu preto, že niet jednoduchého nástroja a niet pochopenia, niet znalosti, čo je to Satan v skutočnosti. On je takpovediac chytrý a mazaný. A zanechal spomienku na seba, pretože ju nemožno odstrániť, on sa jednoducho dobre schoval.

T: Igor Michajlovič, Vy ste teraz hovorili o nástrojoch, vďaka ktorým, dá sa povedať, sa obnovuje tento dialóg s Bohom.

IM: No a akože? Nástroje – to je veľmi dôležité. Uvediem jednoduchý príklad. Zoberme murára. Murár pracuje s murárskou lyžicou (keľňou), má maltu, tehlu a keľňu. Koľko tehl môže položiť dobrý murár za deň pri stavbe domu? Nuž, každý rôzne, ale mnoho. Správne? A teraz si predstavme, že

k tejto kelni priviažeme 32 kilogramové závažie, koľko tehál položí tento majster? A to je iba jedna čiarka v texte a už je to závažie.

T: To znamená, že je skutočne dôležité pochopenie toho, na koľko...

IM: Nástroj zostal. Ale je ťažký. Je nezdvihnutelný. A zďaleka nie všetci ľudia s ním budú môcť pracovať. Môžeme s tebou poexperimentovať. Koľko tehál by si položila s takou kelňou s priviazaným 32 kg závažím a ako kvalitne by si ich položila. Jednoduchá otázka. Takže?

T: Pozoruhodná paralela práve s nástrojmi. Priamo teraz, v danej chvíli...

IM: A toto sú tie nástroje. U nás velebia svätosť, nechápajú a nevediac, čo to je. Že modlitba, že meditácia, že duchovné praktiky a iné – to sú iba nástroje. Skúsme jednoducho pochopiť – čo dáva modlitba?

T: No, podľa toho, aká modlitba.

IM: Hociktorá, skutočná modlitba. Nemyslím tie modlitby, keď prichádzajú do chrámu a: „Pane, potrebujem zväčšiť obytnú plochu“, alebo, „Mám už na aute zlú pneumatiku, pomôž mi zarobiť nejaké peniaze, alebo ešte lepšie pošli, aby mi tam narástli nové protektory na kolesách“. Áno?

T: Povedzme, že nástroj, vďaka ktorému sa možno naladiť na túto frekvenciu Lásky.

IM: Vďaka ktorému ľudia práve získavajú skúsenosť dotyku. A takých nástrojov máme veľmi málo. Jeden z najúčinnejších, ak vezmeme kresťanstvo – je Ježišova modlitba. No vari to nie je tak?

T: Nepretržité vykonávanie. A tiež...

IM: Samozrejme. Ale čo poskytuje? Jednoducho preskúmať, v čom je zmysel tejto modlitby?

T: Trvalá pozornosť a obracanie sa k Duchovnému Svetu.

IM: Niektorí to nazývajú dialógom s Bohom. Dialóg – tým sa myslí rozhovor. Medzi nami je dialóg. Ale ak budem mlčať, ty budeš viesť monológ. A táto modlitba – to je práve nástroj, monológ. Ale vďaka ktorému sa človek dostáva na inú úroveň, na pocitové vnímanie, nie pomocou vedomia, svojich uší a jazyka. Veď ju neprednáša na každom rohu. Ale boli aj takí, ktorí nahlas opakovali túto modlitbu, chodili a čakali rovnakú odpoveď. Boli takí, čo dostávali hlasitú odpoveď vo svojej hlave. Ale to boli nástroje diabla, použité proti nim. Ale my tu hovoríme o tých, ktorí správne vykonávali túto modlitbu, ktorí ju neustále opakovali pre seba. Nezávisle na tom, či s niekým rozpráva, alebo niečo iné, stalo sa to akoby jeho prirodzenou potrebou. A človek smeroval celú svoju pozornosť maximálne práve na vykonanie tejto Ježišovej modlitby, do lásky k Ježišovi. Vari nie? Do svojho vnútra, k svojej Duši. A ľudia dosahovali taký stav, že začínali pociťovať. A tu dostávali túto odpoveď, začínal u nich dialóg. Ale kedy sa začínal? Akými ťažkosťami, cez čo

všetko treba prejsť, aby aj vo sne/spánku, aj, povedzme v bdelosti neustále prebiehala táto modlitba. Ale je to iba súbor slov. Skutočne je to obyčajný súbor slov. Ak hovoríme jedným jazykom a druhý človek tento jazyk nepozná, nerozumie tomu, čo hovoríme. Ale ak je človek naplnený Svätým Duchom, alebo ako my vravíme, AllatRou, áno, keď je preplnený touto silou Božej Lásky, tak nehľadiac na to, či pozná tvoj jazyk alebo nie, on to cíti. Je to vidieť, je to cítiť. Necíti iba ten, koho riadi diabol. A tu tiež treba o tom rozmýšľať. Uvádza som príklad práve Ježiša Krista, že doňho hádzali kamene a ukrižovali ho tí ľudia, ktorí sa nazývali a pokladali za veriacich. Ak ľudia necítia Svätého a ak sa na to isté Sväté rozhorčuje ich vedomie... Ale ono sa musí rozhorčovať – je to obrana samotného vedomia, je to, no, povedzme, pud sebazáchovy samotného vedomia, vtedy človek, ktorý to pozná, chápe, že vedomie sa rozhorčuje, počuje ho a odchádza, alebo berie kameň a hádže, čiže je otrokom systému. Ale keď sa toto počúvajúc aj raduje, že stretol sväté, lebo jeho vedomie sa rozhorčilo, jeho démoni sa rozzúrili – znamená to, že stretol niečo sväté, vtedy sa dotkol Pravdy. A vtedy sa človek tomu raduje. To znamená, že je už tomu blízko. A vari nie o tomto hovorili svätí starci, ktorí používali Ježišovu modlitbu ako nástroj?

T: Viete, Vy ste teraz povedali taký kľúčový moment, týkajúci sa toho, že tiež, že vnútorná modlitba – to je dialóg s Bohom. Ukazuje sa, že Boh sa vždy zhovára s človekom?

IM: On sa zhovára s človekom. Ale nezhovára sa so

Satanom. A to treba vedieť. A rozdiel, priatelia, je tu obrovský. Keď od vedomia ozvučujete svoje želania s nárokmi voči Bohu, on vás nepočuje. Keď smútite, ste v zármutku od straty či niečoho iného, on vás nepočuje. Lebo to všetko sú Satanove machinácie. Boh – to je radosť. Boh – to je Láska. V Duchovnom Svete nemôže byť smútok, jednoducho ho niet. A to je pravda. Je to vždy radosť vnútri, nech by bol človek kdekoľvek a nech by sa s ním dialo čokoľvek. No tu sa opäť vrátim k starcom, o čom oni hovorili, keď pochopili Pravdu?

T: O AllatRa.

IM: O AllatRa. Hovorili o radosti, o naplnení, o tom šťastí, ktoré ich preplní, dokonca aj na smrteľnej posteli. Vari to nie je tak? Súžiac sa mukami od telesných chorôb hovorili o radosti, hovorili o Bohu a radovali sa tomu, že ich telo ich „vyhadzuje“.

T: To sú pozoruhodné skúsenosti. A viete, teraz už chápeš, že tento modlitebný stav, táto, možno povedať, vnútorná modlitba, ktorú vykonávali starci, aj, no, povedzme, hesychastické praktiky, to je to, čo je zrozumiteľné a možné... (**IM:** Je to nástroj. Samozrejme...) realizovať každému človeku, že to nie je údel nejakých vyvolených ľudí, že svätosť – to je...

IM: Poviem to jednoduchšie – v tomto svete sú všetci ľudia vyvolení. Ľudia neprichádzajú do tohto sveta podľa svojej voľby, ale je to dar. Je to obrovský dar pre všetkých ľudí, že sú tu. Lebo majú možnosť získať Večný Život. A strácať tento

dar – to je hlúpe. Je to to isté, ako... No, uvediem jednoduchý príklad. Ideš po púšti, nemá konca-kraja, je páľava, nemáš vodu, robíš posledné vedomé krôčiky. A tu prichádza ktosi a dáva ti vodu, ale ty odmietaš. No nie je to tak?

T: Hlúposť.

IM: Jednoducho hlúposť, ináč sa to nedá povedať. A prečo odmietaš? Nepáči sa ti džbán. (**T:** Tvar...) Tvar, alebo farba ti nevyhovuje. No či to tak nie je? A čo sa deje u nás? Presne tak sa to deje. To nie je správny nástroj, nepoužívaj ho. To „k zemi, vztyk“ je blahorečené a iné je neprípustné. Ale to, že umieraš od smädu a podávajú ti džbán s čistou vodou, no nemá správny tvar?!

T: Ale môžem povedať, že ľudí, ktorí pociľujú...(IM: Tí, čo pociľujú, tí sú jednotní.) svet Boha, ktorí počujú tieto nástroje, tých... Nič ich nezmätie. (**IM:** Nič.) Ani forma, ktorou sa predkladajú tieto znalosti, pretože oni postihujú tú podstatu. (**IM:** Podstatu.) To najhlavnejšie, čo...

IM: Ľudia, ktorí cítia Boha, oni vedia, že Boh je jeden a vedia, že nás nič nerozdeľuje. Vari Ježiš nehovoril o tomto? (**T:** Áno.) Vari Mohamed nehovoril o tomto? O tomto. Všetci ľudia sú jednotní. Vari to tak nie je? Je. To ľudia rozdeľujú.

T: Viete, vďaka nástrojom – tým čistým Znalostiam, ktoré, dá sa povedať, vstúpili do môjho života, sa teda všetko zmenilo. Zmenilo sa všeobecne chápanie môjho náboženstva, čo znamenajú tie, či oné rituály, čo je to, no, konkrétne, čo je to

liturgia že je to naozaj vzdávanie vďaky, vyjadrenie vďaky Bohu tým jednotným srdcom, jednotnou cirkvou.

IM: Spoločne.

T: Spoločne, áno. (**IM:** Správne.) Že to nie je nejaké miesto, možno povedať, že to je to zjednocovanie ľudí na pocitovej úrovni a ako ho vyjadrovať. (**IM:** Tak by to malo byť...) Áno. A čo to je, to vyjadrenie vďaky Bohu.

IM: Doplním – tak to má byť. Správne?

T: Je to veľmi želateľné.

IM: A v tom je zmysel samotnej liturgie. Práve pocitové, práve úprimné, práve skutočné. Aj v radosti, aj v láske, ale nie v smútku a nie v stonaní. Vari nie? Ľudia niekedy prichádzajú ako biedny príbuzný k bohatému a smútia a žalujú sa na svoj život, tlačia na svedomie, áno? Rovnako aj pred Bohom. Ľudia prichádzajú a žalujú sa Mu. Komu jemu? A dúfajú, že ich počuje, ale všetci sväto veria, vedomie ich presviedča, že Boh ich počuje, On všetko vie a pozná každé slovo. On všetko vie. Samozrejme, vie. Podstatné a to, čo potrebuje. Ale hovorí sa, že Boh vidí každého človeka. Nevidí. A to je pravda. Pokiaľ je človek v moci diabla, patrí diablovi. Toto je jeho doména. Ale keď sa človek stáva Živý, keď získava Život, patrí Duchovnému Svetu a diabol je bezmocný. Je buď čierne, alebo biele. Sivého niet.

T: Igor Michajlovič, a v akých prípadoch Boh počuje modlitbu človeka?

IM: Boh nepočuje modlitbu človeka. Boh počuje človeka, keď človek dosiahne Duchovný Svet vnútri seba cez svoju Dušu. Vari to nie je tak? Iba tak. Keď sa človek ako Osobnosť práve na pocitovej úrovni snaží, nevkladá celú svoju pozornosť do šepotu démonov v hlave, ale do Lásky vnútri seba. A v jednej krásnej chvíli všetci ľudia, ktorí naozaj úprimne robia aspoň obyčajný stimul... Odstránili sme slová, ale podstata tejto modlitby bola ponechaná. Práve úprimná Láska nasmerovaná k svojej Duši, dovnútra seba, k Bohu. Veď Boha vonku niet. Boh je len vnútri človeka. A každý má svoju cestu. Prečo? Pretože každá Osobnosť má svoju Dušu ako súčasť Duchovného Sveta. Sú medzi sebou spojené? Spojené, tým, čo sa nazýva strieborná niť a o tomto sa vždy rozprávalo. Je to to tiché spojenie. Keby nebolo spojenia, nebolo by ani Osobnosti, je to tak? (**T:** Je.) A tie sily, Duchovné sily, ktoré sa odovzdávajú od Duše Osobnosti, oni sa majú vracaf opäť tamže, k samotnej Duši, k Duchovnému Svetu. A pokiaľ to človek vykonáva pravidelne, poctivo, úprimne, cíti, že je to potrebné a riadi sa týmto pocitom, znovu to hovorím, a nie šepotom démonov v hlave, tak začína pociťovať odpoveď. A odpoveď spočíva v zosilnení tejto Lásky, v chápaní jednoduchých vecí, aj zložité veci sa zjednodušujú, tak to sa začína dialóg. A tu už Boh začína počuť človeka. Len vtedy, keď si to ten zaslúži. No prepáčte, keď je človek podriadený a ovládaný Satanom a s pohoršením a nárokmi prichádza k Bohu, s komplexnými súpisami o zdraví, o pýche, o peniazoch no a ešte o čom, hej, o čomkoľvek materiálnom, okrem Lásky Božej... No, na konci pod dlhým zoznamom

tam je pripísané drobným písmom aj dušu spas ktože ho bude počuť, okrem Satana? Ale Satana to tiež nezaujíma, pretože on mu aj toto všetko diktuje. To je tiež pravda. Ale veď ľudia sa ani nezamýšľajú, ako pracuje ich vedomie, ako vznikajú myšlienky, prečo počujú. Áno, na úrovni neurofyziológie chápeme ako počujeme, že? Molekulárne kmitanie, bubienok, no a ďalej kladivko s nákovkou, transformuje sa to na elektrický impulz, ktorý prichádza k určitým neurónikom mozgu – a ďalej čo? A tu sa veda zastavuje. No nie je to tak? Ale dôjde k narušeniu v tomto úseku a my nepočujeme. Pravdaže, pretože čím je hrubá látka... tým je jemná látka na úrovni informácie. Veď naše myšlienky a naše vedomie – to je informačná štruktúra, nič viac. Nie je možné zachytiť ľudskú myšlienku. Možno zachytiť jej prejav, keď sa rozbaľuje na úrovni mozgu, čiže podráždenie tej či inej skupiny neurónov. Dajú sa uloviť a uvidieť obrázky, ktoré sa objavujú, rozbaľujú. Veď náš mozog – to je ako, no, monitor, povedzme to tak. Monitor, ten – opäť, prichádza informácia a zapájajú sa len tie, či iné pixely. Ale my pozorujeme obrázok. Tak aj náš mozog, on iba vytvára obrázky, nič viac. Ale tieto obrázky prijíma Osobnosť. Ale kto komponuje a vnucuje tieto obrázky? Vedomie. Správne? A odkiaľ oni vstupujú do vedomia? A tu neurofyziológia končí. Začína sa trochu psychológia, áno, naše zvyky, naše obrazy a podobne. Prirodzene, čím silnejšie rozvíjame svoje najmä druhotné vedomie, tým sú ľudia intelektuálnejší, rozširujú sa ich poznania tohto sveta. Je to prirodzené, je to normálne, sú to skúsenosti a všetko ostatné. Ale prečo prvotné vedomie dosahuje

úroveň do prvotného vzostupu, ako hovoríme, do 5-6 rokov a dosť, a ďalej sa nerozvíja? A či chceš, či nechceš, aj tak zostane dieťaťom. A v princípe to nie je tajomstvom ani pre psychiatrov, ani pre psychológov, ani pre nikoho. A všetci to vedia, že aj v starcovi žije dieťa. A človek je tak trochu čudne usporiadaný. Z jednej strany je rozumný, z druhej strany – je dieťaťom. A ak zoberieme toto dieťa, aj toho rozumného a odstránime ich, tak sa ukazuje, on je ešte trošinku aj duchovný. Akurát duchovná stránka má prevládať aj nad dieťaťom, aj, povedzme, nad akademikom v hlave človeka. Vari nie? Len nie v hlave, v hlave je to obrazovka. Hlava – to je len obrazovka, to je monitor. Všetko ostatné je na inej úrovni.

T: Ako je dôležité voliť ten Život, ktorý horí vnútri, miesto týchto suchých programov systému, ktorými.

IM: No, dôležité... To je krásne. Kvôli tomu sú ľudia tu. Mnohí ľudia si kladú otázku, kvôli čomu som tu? To je odpoveď. Kto? Vedomie hovorí: „Nuž, keď si raz tu, to znamená, že si múdry. Ty musíš dostávať od života všetko“. A toto je vo všeobecnosti tajomstvo alkoholizmu a narkománie. Prečo sa ľudia stávajú alkoholikmi a prečo sa stávajú narkomanmi? Pretože v tom stave, v zmenenom stave vedomia následkom intoxikácie, človek sa začína cítiť tým, kým v skutočnosti nie je. No takto ho je vedomiu ľahšie ovládať. No a ono mu začína ukazovať, že je superhrdina, že je múdrejší od múdreho a podobne. Čiže sa uspokojuje pýcha. Ale keď vytriezvie, chápe svoju ničotnosť a opäť sa naťahuje za

pohárom. To je celá chémia.

T: Igor Michajlovič, chcela by som sa vrátiť k tomu, ako má človek precítiť Život vo svojom vnútri. Pretože ste teraz rozhodne hovorili o tých veciach, ktoré sú, povedzme, pekelnými podmienkami tu, na Zemi. To je keď systém odvádza človeka do nejakých zmenených stavov vedomia kvôli tomu, aby jednoducho utlmil takpovediac túto stratu dialógu s Bohom, vyjadrenia svojej lásky práve k Bohu. Pretože skutočne Boh vždy komunikuje s človekom a Jeho Láska je bezhraničná. A tá radosť, Láska, ktorú daruje...

IM: Povedzme to jednoduchšie, dvere do Duchovného Sveta sú vždy otvorené. To je pravda. Ľudia tieto dvere zatvárajú pred sebou svojou voľbou, komu slúžia.

T: Čiže, dá sa povedať, že jednoducho dôverujúc vedomiu, stoja...

IM: Človek je omylný.

T: ...stoja pri akýchsi iluzórnych dverách.

IM: V tom je aj paradox. Samozrejme. Keď sa človek opiera v duchovných veciach na svoje vedomie, tak hľadá materiálne, čiže hľadá vopred mŕtve. Ale prepáčte, duchovný svet nemôže byť podľa definície mŕtvy, on je večný.

T: Veľmi sa ma dotklo to, že teraz bolo ozvučené to, že človek vidí práve vnútornú zložku, práve to úprimné obrátenie k Bohu s celou otvorenosťou, so všetkou čistotou, so všetkou

seba odovzdanosťou.

IM: Ale nie cez vedomie.

T: Ale nie cez vedomie.

IM: A v tom je paradox. U mnohých ľudí zrazu vzniká otázka – ale ak nie cez vedomie, tak ako?

T: Veru.

IM: A tu sa to začína. No, vedomím rozumiem. Prišiel som do chrámu, ako kresťan som prišiel do kostola, postavil som sviečku, zastal si pred ikonou. Ďalej čo? Prednášam modlitbu, nikomu nenadávam. Ďalej čo? Už som svätý, či nie?

T: Málo sa zmieruješ, málo sa kajáš.

IM: Prečo? Kajám sa, zmierujem sa. Nič zbytočné nerobím. Ďalej čo?

T: Nič, slepá ulička.

IM: Ale prečo?

T: Slepá ulička, pretože toto všetko sú činnosti vo vonkajšom. (**IM:** Presne tak, presne tak.) Čiže akási zbierka nejakých morálno-mravných noriem, ktoré musia byť v spoločnosti...

IM: Je to rozhodne potrebné. A to je obrovská zásluha cirkvi a obrovská zásluha všetkých náboženstiev, že poskytujú aj pre vedomie tieto obmedzovacie rámce a ľudia aspoň trochu zostávajú ľuďmi.

T: Táto neuveriteľná clivota, z toho, že to, čo robíš, akoby tieto... povedzme, plníš tieto zbierky pravidiel. Očakávaš toto zostúpenie blahodati. Áno, čiže človek...

IM: Clivota je plodená vedomím a je to prvá prekážka. Tak tiež mnohí učia, že za Bohom treba plakať, treba ukazovať, ako robíš pokánie, ako odmodlievaš hriechy v utrpení... Povie ti to jednoduchšie, bolo by pre teba zaujímavé mať vedľa seba uľňukanca?

T: Chcela by som utiecť.

IM: Aspoň rok?

T: Chcela by som utiecť, samozrejme.

IM: Aspoň deň? Desať minút posedieť s uľňukancom, to je príjemné? Tu máte odpoveď. Tak, ak sa vám tu nechce s uľňukancom sedieť, no tak si to predstavte tam. Ak sa tam samí plačkovia stretnú? Smutné.

T: Teda predovšetkým, no akoby veľmi fajn...

IM: Predovšetkým, treba sa naučiť milovať. Láska – to je jediná cesta. Cestičiek k Bohu je mnoho, ale cesta je jedna – iba skrze Lásku. Niet ničoho iného. Ale nešťastie je v tom, že ľudia nevedia, čo je to Láska. To je skutočne bieda. Všetko, čo oni nazývajú láskou, to všetko je prekrútené, to všetko je trojrozmerné, to všetko je materiálne a všetko sa zvädza inam.

T: Ešte taká kľúčová zámena – to je moment očakávania zostúpenia tejto blahodati.

IM: Bezplatne.

T: Áno. Miesto toho, aby...

IM: Boh je milostivý a odpustí mi. Ešte raz hovorím, ty ako človek, ktorý, no, povedzme, že si sa zrodila v chrámoch, áno? No, mám na mysli ako človek slobodný, duchovný. Spíňam všetko, čo mi hovoria, prichádzam do chrámu, všetko, ako je stanovené. Ďalej čo?

T: Viete, akosi podľa pocitov, spomínam, táto hranica je tak veľká, a mne sa zdá, že sa v nejakých okamihoch vzdďľuješ od Boha. Teda keď sa oddďľavaš týmto vonkajším rituďľom bez vnűtorného pochopenia toho, čo je tam založené, tak vzdďľujúc sa od tohto vnűtorného, odstup...

IM: Ale tu si si správne všimla, vnűtorné pochopenie, čo je to liturgia a kvűli čomu sa vykonďľva a podobne. No a tu opďľť kňaz rozprďľva, že je to radosť, liturgia – to je služba, liturgia – to je to a to, tretie, štvrté... Ale ak človek nevie, ako milovať? V skutočnosti nepozná túto blahodať? Čo bude robiť? Bude sedieť a čakať. Čakať. No či nie je tak? Bude duchovným čakaťom. Bude jednoducho sedieť alebo stďľť, plniť všetko, čo mu hovoria a čakať, kedy mu to prinesű na tanieriku s modrűm lemom. Vari nie tak?

T: Alebo je jednoducho vedďľľa tých, ktorí cďľtia blahodarnű stav, ale neprodukuje...

IM: Pretože je to prűjemné. Ale naozaj je to pre ľudďľ prűjemné, ak műžu uspokojiť a utďľšiť svoje vedomie. Pretože spravidla

vedomie neveľmi reaguje. Ale samozrejme nie u všetkých, avšak povedzme, že absolútni otroci, tí to prijímajú s odporom. Ale povedzme ľudia viac-menej pokojní, tak tým je samozrejme príjemné nachádzať sa vedľa človeka, ktorý je naplnený Svätým Duchom. Ale to je...

T: Dochádza k najdôležitejšiemu.

IM: To je ako v zime počas chladu pri teplej piecke, však?

T: Áno a dochádza k najdôležitejšiemu, v tej chvíli sa aj v tebe rozhára tento pocit...

IM: Určite, ale nie na dlho.

T: V tebe sa prebúda taký istý pocit.

IM: Prebúda sa.

T: Vzniká u teba viera, že vieš, čo je to duchovný svet...

IM: Vzniká pocit. Vzniká pocit pochopenia niečoho väčšieho. Ale stačí ti vzdialiť sa a okamžite si to všetko stratil. Najzaujímavejšie je, že človek nechápe, ako to stráca. Či to nie je tak? Kým sa opäť nevoľnal do clivoty a spomína na to, ako bolo teplo a radostne vedľa toho človeka, a opäť sa upiera na neho.

T: Čiže teraz prichádza pochopenie, aké dôležité je práve nielen pretrvávajúť v tomto stave, nielen zachovať tento stav, aké dôležité je, možno povedať, násobiť túto lásku k Bohu.

IM: Ale treba ju nekonečne násobiť, pokiaľ je človek tu a

akože ináč? A Život – to aj je Láska. Ak človek nebude produkovať lásku, tak ju nezíska. Či to nie je tak?

T: Čiže neprestávať vo vyjadrovaní svojej vďačnosti a lásky k Bohu?

IM: Láska a vďačnosť – to je všetko, čo môže dať človek Bohu. A všetko, čo môže ponúknuť. A je to jediné, o čo... O čo vôbec môže nie prosiť, povedzme to tak, ale čo môže dávať Duchovnému Svetu a získať. A čo viac? Čo je dôležitejšie, okrem Života?

T: Všetko je pominuteľné.

IM: Všetko je pominuteľné...

T: Všetko je naozaj akési hlúpe, keď...

IM: Existuje také starodávne vyjadrenie: „Všetko prekonávajúca Láska“, ono sa akurát vzťahuje ku pravej Láske. Práve k tej Láske, ktorá víťazí nad všetkým. Ale čo urobilo vedomie? Všetko to prekrútilo. A tak začala láska ženy k mužovi, muža k žene. A ďalej vedomie vôbec všetko prevrátilo a začala láska muža k mužovi. Vidíte, ako sa spúšťame po stupienkoch nadol? No vari to tak nie je? Čiže to je prirodzený proces, devolúcia.

T: Predsa len, povedzme, vzniká otázka, ako... Ako vyjadrovať túto lásku, keď cítiš, keď vnútri teba, ani nie v tele, ale vnútri sa rozhára...

IM: Ale práveže nie v tele. A prvá chyba, ktorú páchajú

Ľudia, je aká? Čakajú efekty.

T: Hľadanie telesných pocitov.

IM: Správne, hľadanie telesných pocitov. Čakajú efekty, ktoré budú prebiehať s ich telom, vnútri tela. Ak sa má rozhorieť láska, vnútri má vzplanúť žiar, čo čakajú? Fyzické prejavy. Od koho to čakajú? Od rozumu. Kto im to našepkáva? Démon. Vari nie? A oni si takto môžu iba uškodiť, pretože sústredovaním sa na akúkoľvek časť tela a spravidla sa ľudia sústreďujú na oblasť slnečného pletenca alebo na srdce, ako sa hovorievalo prv. Ale srdce – to je metafora. To všetko všeobecne smerovalo do oblasti duše. Ľudia podvedome vedia a cítia, kde sa to nachádza. No, povedzme, že v oblasti žalúdka, dobre? Hoci málinko vpravo. Ale aký je v tom rozdiel?

T: Viete, teraz sme to hovorili a spomenula som si na taký moment, že práve to, čo treba rozvíjať, je tento vnútorný pocit, tento hlboký stav. V náboženstvách existuje zámena, že práve tento duchovný pocit, on...

IM: To nie je zámena, nie. Nesúhlasím s tebou, že je to zámena. To sú iba asociácie, nejaké pokusy objasniť, čo je to. V dávnej minulosti ľuďmi zaznamenané a nepochopené. Vari je to zámena? Je to jednoducho nepochopenie.

T: Jednoducho niet kľúčov.

IM: Presne tak.

T: Nechápanie toho, čo im je vložené do vedomia.

IM: V skutočnosti je v každom náboženstve mnoho truhlíc s najcennejšími znalosťami zamknutých na kľúč. To nie sú tajné znalosti, sú jednoduché a ozajstné. A je ich veľmi veľa. Tu hľa, obyčajný príklad. Povedzme, keď vezmeme „Al-latRu“ a cez ňu sa pozrieme na akékoľvek náboženstvo, no koľko sa odhaľuje?

T: Viete, ten zvláštny pocit, keď chápeš iné náboženstvá, keď nielen...

IM: Keď chápeš všetky náboženstvá.

T: Všetky náboženstvá.

IM: A keď sa stanú otvorenými.

T: A keď je v nich všetko jednotné. Keď chápeš, že každý človek v hociktorom náboženstve...

IM: Tak chápeš, že to je iba jedno a to isté jedlo, ktoré je rozdelené pre celú rodinu. Je to skvelé, samozrejme, keď chápeš. Ale bolo by ešte skvelejšie, keby to chápali všetci.

T: Existuje potreba deliť sa o to, pretože je veľmi cítiť, keď sa pripájajú...

IM: Ale prečo vzniká taká potreba?

T: Dá sa povedať, že je veľmi cítiť, keď sa každá Duša, možno povedať, keď sa každá Osobnosť vo vyjadrení svojej Lásky pripája k Duchovnému Svetu. A možno povedať, že ten

pocit, ktorý zažívaš ty v týchto chvíľach, sa neuveriteľne zosilňuje. A samozrejme, je mnohonásobný, pretože cítiš, že to je pripojenie nejedného človeka a že, neviem... nejaký jasot, chvenie Duchovného Sveta. Jednoducho nastáva akýsi Sviatok a slávnosť v Láske a tak radostne odpovedá...

IM: Dobre bol podobný opis pradávno vyslovený jedným zoroastrijcom. Keď mu zadali podobnú otázku, on povedal: „Predstavte si, my všetci sme v láske a radosti. A prichádza ešte niekto v láske. Je nám lepšie? Lepšie. A keď prichádza ešte jeden, lepšie? No samozrejme, lepšie, veď sa znásobuje láska, nás, bratov a sestier je stále viac a viac, rodina rastie. A tak radostnejšie a radostnejšie – tak je aj v Duchovnom Svete“.

T: Je to veľká radosť, keď sa človek naozaj dotýka. (**IM:** Skutočne je to tak.) A vždy je veľké šťastie práve cítiť, ako silno...

IM: Ale to preto, že niet rozdielu. Pretože, keď cítiš iného, chápeš, že toto všetko je jednotné.

T: Že pocitové chápanie...

IM: Že my všetci sme – príbuzní, nezávisle od toho, kto je on, správne? A kde žije. A zaujímavé je, že toto je cítiť, nech by boli ľudia kdekoľvek. To je jednoducho cítiť, pretože to je. A keď to raz vzniká, to znamená, že to kľíči. Aj keď to kľíči, je to cítiť. Ale je smutné, keď sa to stráca. Veď toho je tiež mnoho. Keď človek vzplanie, ale vyhrá vedomie. On sa odvracia. Samozrejme je to smutné.

T: Jednoducho, ako je dobre, keď je mnoho ľudí pripojených k tejto Božej Láske a koľko veľa tejto Lásky sa objavuje v tomto svete. Pretože možno povedať, že vodičmi tejto Lásky do tohto sveta sú...

IM: Ľudia.

T: Sami ľudia, ktorí svojou voľbou...

IM: Iba takto. A ako ináč? Práve toto je svet, ktorý je daný ľuďom a ľudia ho tvoria. A je to skutočne tak. Vari nie o tomto je napísané v Biblii?

T: Teda veľká, viete, ako...

IM: Celý tento svet je daný ľuďom. A ľudia sú tu na základe svojej voľby. Ešte raz zdôrazňujem – práve na základe svojej voľby a tvoria tento svet: svet Lásky, alebo svet útrap. Celkove sa to aj deje. A to, čo vidíme – to všetko je výsledok ľudského úsilia, výsledok ľudskej voľby.

T: Toto je dôležité uvedomenie si toho, že Božia Láska sa v tomto svete prejavuje vďaka voľbe človeka v každom tu a teraz prejavovať...

IM: Keby v každom... Ale v skutočnosti, čo sa deje, ak sa pozrieme pravde do očí? Vďaka Bohu a vďaka náboženstvám sa takí ľudia objavujú a objavovali. Pretým ich bolo viac, teraz ich je menej. A my pozorujeme proces.

T: Viete, priamo vnútri ešte taký pocit veľkej vďačnosti, pretože ešte pred nejakým časom si aj sám hľadal a pociťoval

prítomnosť Boha vo svojom živote.

IM: Chápal, že On je.

T: Áno, ale nevedel si, že je to, povedzme, zásluha určitých Osobností, že je to zásluha tých, ktorí si kedysi zvolili pre seba túto cestu – prevádzať Lásku v tomto svete. A jednoducho veľké poďakovanie, že vďaka tejto voľbe, možno povedať, sa aj v určitých momentoch, v nejakých kľúčových bodoch tvojej životnej cesty, prejavovala a zosilňovala Božia blahodať a ľahko bolo urobiť ďalší krok. Bolo ľahko urobiť krok k Bohu, krok v ústrety Bohu.

IM: No... ľahko, neľahko. Ale samotný fakt, že bola taká možnosť urobiť to – to už je fajn.

T: A jednoducho vnútri je toto pochopenie, že keď nás všetkých spolu – tých, ktorí naozaj milujú Boha a prevádzajú, možno povedať, znásobujú Božiu Lásku, v tomto svete bude viac, aká to bude veľká pomoc tým, ktorí sa skutočne úprimne predierajú k Bohu, skutočne cítia túto potrebu vrátiť sa k Nemu. Pretože, priamo povedané, systém je v súčasnom svete naozaj silný.

IM: Ako nikdy. Teraz je apogeum.

T: Čiže tak silný, ako teraz, systém nikdy nebol?

IM: Jedenkrát bol.

T: Zakončilo sa to...

IM: No, povedzme to tak, že sa to zakončilo 1000 ročnou duchovnou vládou. To bolo vtedy, kedy sa Satan ako túlavý pes krmil na smetisku ľudským odpadom. Aj tak boli tí, ktorí sa pokúšali slúžiť mu. No tak je usporiadaný svet. Ale hlavne bolo všetko ináč. A tisícky rokov potom hladoval. Ale dnes hoduje, teraz nič nepotrebuje.

T: No, ja by som povedala, že táto informácia, ktorú ste teraz povedali, je viac inšpiratívna. Pretože by som veľmi chcela, aby sa na takomto, dá sa povedať, zatiaľ možnom vrchole triumfu Satana, stala taká udalosť...

IM: Prekaziť mu to, áno?

T: Áno.

IM: Aká ľudská podlosť.

T: No, povedzme, veľmi tešia príklady...

IM: Ale toto ich on naučil.

T: Je veľmi potešujúce, že v dejinách existujú príklady, ako ľudia, dokonca možno povedať, že v takých okamihoch, vrcholných okamihoch zhustenia systému, aktivácie systému, voliac si moment slúženia...

IM: Otázka spočíva v tom, že život existuje a existoval odpradáva. Povedzme, že náš Vesmír sa zrodil, no, pred nejakými 14 miliardami a niečo. No a primerane tomu, systém samotný má tiež približne toľko. Ale život sa objavil neskôr, ale existuje tiež zďaleka nie 1 miliardu rokov, mám na mysli

život v tomto Vesmíre. Ale toto nie je prvý ani posledný Vesmír a nie je jediný v bezkrajných priestoroch. Preto skúsenosti sú obrovské. Ale voľba vždy zostáva na tých, čo nie sú iba oduchovnelí (v zmysle obdarení duchom), ale aj oduševnelí (v zmysle obdarení dušou). Ten, kto je oduševnený, má možnosť Žiť večne. Tí, čo sú oduchovnelí, oni iba žijú. Ale človek, na rozdiel od všetkých živých tvorov, je oduševnený. Keď je raz oduševnený, to znamená, že má čo? Právo voľby. Pozri, aké je všetko čestné. Chceš, slúž Satanovi a ty ako Osobnosť prestaneš jestvovať. Nuž pobudneš v otroctve, ak sa podarí, niekoľko stovák rokov, ak sa nepodarí – pár tisíc rokov. Veď ani peklo nie je večné, je dočasné.

T: Ale toto je, viete, veľmi pozoruhodná novinka toho, že existuje práve prvok tvojej zodpovednosti, že... (**IM:** A akože.) Viete, najťažšie je klásť zodpovednosť na druhého: Na nejakých imámov alebo na nejakých duchovných.

IM: Sú to len ľudia.

T: Ale keď sa ty sám staráš o svoje duchovné...

IM: Ale ako... Ale ako možno klásť na niekoho zodpovednosť v duchovných veciach? Učiť sa možno, ale prekladať za seba, za svoj duchovný rozvoj zodpovednosť na kohosi – to je nereálne. Nič z toho nebude. Duchovná cesta – to je tá cesta, ktorú prekonáva človek sám. A len keď dosiahne tento Boží svet, vtedy splýva s ostatnými, potom cíti. To je to, o čom si rozprávala, že áno, je to radostné, keď ich je mnoho a podobne. Ale veď toto ešte treba dosiahnuť. Treba k tomuto

prísť. A medzi týmto aj teraz nestojí nikto iný ako Satan. Nech by sme ho akokoľvek nazývali, ale je to kameň úrazu, je to vážna prekážka – naše vedomie, iba ono. A v boji s ním prehrávajú prakticky všetci hrdinovia. A vieš, prečo prehrávajú? Prečo? Pretože poraziť ho nemožno. Je nereálne poraziť vedomie, nereálne je poraziť Satana. Možno jednoducho odísť. Ale odísť...

T: Viete, nakoľko...

IM: A prečože sa nedá poraziť? Pretože práve on riadi. Treba iba...

T: Ale teraz je proste jedinečná a blahodarná doba, kedy existujú nástroje ako to urobiť. Ako, kam odísť.

IM: No teraz... Tieto nástroje boli aj pred tisíc rokmi a...

T: Jednoducho ten moment, kedy sú, dá sa povedať, prinesené vo svojej čistote. Prvý krok, ten sa určite začína tým, že ty skutočne, poctivo...

IM: Vieš, čím začína prvý krok? Prvý krok začína, keď človek vo svojom vnútri vlastnému vedomiu, keď ti ono navrhuje zobrať kameň a hodiť, ale človek hovorí: „Nie“. Týmto sa začína. Roztváraním ruky. Keď kameň padá pod nohy. Tým sa v skutočnosti začína prvý krok. V tomto prípade by som chápал kameň ako „a mne je to všetko jedno“, zastavenie nenávisti a zastavenie ľahostajnosti. Veď niekedy je ľahostajnosť ešte strašnejšia ako nenávisť. Nenávisť – to je obrátená strana... Ale tu je človeku ľahké pocítiť aj to, čo stojí

za tým. Za týmto strachom, za tou nenávisťou. Veď nenávišť, to je odvodenina strachu, ktorý žije v človeku. Ale keď je ľahostajnosť a človeku je všetko jedno, je natoľko egocentrický, že sa mu zdá, že je len on a svet neexistuje. Toto je ťažšia forma. Tu je takýmto ľuďom ťažšie vyjsť, keď... náboženstvo, či niečo iné, im je všetko jedno. Ale dokonca, keď je človek fanatikom nejakého náboženstva a fanaticky verí len vo svoje náboženstvo, alebo on fanaticky nenávidí všetky náboženstvá, im je jednoduchšie, týmto ľuďom. Pretože tu Satan zosilnil tlak. Zosilnil tlak, pretože ich Osobnosť je slobodnejšia a má oveľa väčšiu šancu vytrhnúť sa spod jeho okov, preto aj vynakladá také sily, aby udržal človeka na reťazi. Vieš, ako vzpínajúceho sa koňa, ktorý sa derie na slobodu, ale snažia sa ho udržať. No tu treba veľa síl. Ale keď je človek ľahostajný, to je strašnejšie, to už hovorí o slabosti Osobnosti v duchovnej rovine. Hovorí to o tom, že dieťa ako Osobnosť sa od narodenia nerozvíjalo. Bolo málo duchovných príkladov, degradovalo, je ľahostajné. Tu už je vážnejšia bieda, ako nenávišť a strach.

T: Je tu taká situácia, že títo ľudia, možno povedať, v ktorých teraz vládne vedomie, a v ktorých sú pozície systému silné, teda tí, ktorí teraz v živote odmietajú Pravdu, v skutočnosti majú, dá sa povedať, väčší potenciál... (**IM:** Potenciál poznania.) A možnosť spoznania tejto Pravdy. (**IM:** Pravdaže.) Len pre začiatok prijať a precítiť túto Pravdu.

IM: Prijateľ. Prvé, čo musí človek prijať je to – že je človek. Uvedomiť si svoju duchovnú a materiálnu podstatu. Po-

chopiť, že má dve tepny. A Boh, aj diabol sú oveľa bližšie ako má tieto tepny. Keď toto človek pochopí, už je to jednoduchšie. Potom stačí pochopiť, že človek nekontroluje svoje vedomie, ale vedomie kontroluje človeka. To už rozvážuje ruky a poskytuje možnosť preskúmať, ako pracuje systém. A bez jeho preskúmania sa poraziť nedá. Keď sa ti chce na draheho, blízkeho človeka z ničoho nič naziapať, nakričať, pohádať sa s ním... No kto toto neprežíva? Ak zoberieme obyčajnú rodinu. Kvôli čomu sú hádky a škandály? Kvôli pýche, odporovaniu. Keď človek chápe a uvedomí si, že všetka materia sa usiluje o dominovanie nad inou materiou vždy, v akejkolvek forme: skrytej, mäkkej, hrubej, ale vždy, tak je usporiadaná hmota. Preto v rodine vždy všetci bojujú za líderstvo. Ale keď to pochopíš, robíš už obrovský krok, pretože môžeš urobiť v potrebnej chvíli voľbu a roztvoriť ruku, upustiť kameň. To už je krok. Vari to nie je tak?

T: To je fajn, že práve v takýchto momentoch vzdorovania je veľmi ľahké Osobnosti pochopiť, že teraz koná systém. Ale existujú aj iné momenty. Sú aj iné príklady rodín, kedy sa ľudia, ktorí pocítili Duchovný Svet starajú, aby aj v druhom človeku... Aby druhý človek prebýval v tomto stave.

IM: Áno, ale opäť, ako on môže prebývať v tomto stave.

T: Nuž povedzme, neposilňovať pozície systému.

IM: Jednoduchšie povedané... Máš pravdu. A čo sa pre to robí v prvom rade? To neznamená, že ak si, povedzme, prišla do nejakého náboženstva, spoznala to, odkrylo sa ti to a

ty ideš a začínaš terorizovať, robiť, no povedzme, také rôzne bežné náboženské manipulácie. To bude tiež pokus o dominanciu. Správne? A v čom je zmysel? Prečo duchovne slobodní ľudia majú rodiny slobodnejšie a spokojnejšie? Pretože existuje pochopenie. Správne? Že v druhom človeku... Nechce sa človek duchovne rozvíjať – to je jeho právo, to je jeho voľba. Veď v skutočnosti nikto nemá právo niekoho nútiť. Je to tak. Tebe sa páči slúžiť Satanovi – slúž. Ale z druhej strany, keď sa v druhom človeku v tvojej rodine povedzme rozhára sa nenávisť, ty už chápeš, že to nie človek, ale že je to práve práca vedomia. To akurát akýsi programček prišiel, človek ho prijal, nuž vykypí, utíši sa. Sám osebe je on dobrý. Tak je?

T: Jednoducho, z jednej strany je táto ušľachtilá snaha pomôcť. Ale veď čím môže pomôcť človek inému človeku?

IM: Neprekázať jeho voľbe. To je sväté.

T: Byť v Láske.

IM: Sám milovať.

T: Pretože niekedy naozaj žiadne slová, možno povedať...

IM: Žiadne slová nenahradia úprimnú Lásku.

T: Tiež by som sa chcela podeliť, dá sa povedať, o svoj príbeh. Sama som z kresťanskej rodiny. No v rodine sú aj katolíci, aj pravoslávni. Ale krstená som bola ako pravoslávna. A v rodine v princípe akoby nikdy nevznikali problémy a tieto

rozdelenia, áno, kto je v akej konfesii. Ale samozrejme, keď došlo k tomu prvému hľadaniu Boha, keď som v detstve dokonca prosto behala po chrámoch a rovnako som chodila, dá sa povedať, aj do kostola a rovnako som chodila aj do pravoslávneho chrámu. Samozrejme, akoby som trochu cítila zo strany dospelých, že niečo robím nesprávne. Teda oni akosi úkosom pozerali, vediac o tom, že som pravoslávna, prečo dieťa behá sem a tam. Ale vnútri bol práve tento úprimný vnútorný poryv porozumieť tomu, čože to cítim? Tomu, ako nájsť a vrátiť sa do toho stavu blahosti, ktorý bol. A tento pocit bol vždy aktuálny, teda aj otázka vrátenia sa do pocitového stavu zrodila toto hľadanie. Hľadanie, hľadať všade, pričom v rôznych prameňoch: aj vo svätých písnoch, aj hľadať práve tých, ktorí naozaj pociťovali to, čo som cítila aj ja. Bolo zaujímavé, že na tejto ceste som stretávala ľudí, ktorí hovorili o tom, čo pociťovali, hovorili aj o radošti, hovorili o Láske. Ale nebolo...

IM: Ale všetci hovoria.

T: Ale kľúčové bolo, že nie vždy som v nich cítila Lásku. Čiže to bol taký prvok nezodpovednosti.

IM: Ale vieš, mňa... Trochu ťa preruším. Mňa vždy udivovalo, ako môžu byť ľudia v chrámoch a zároveň sa k tomu chovať ako k práci? Ale to je skutočne... Ale ak človek prichádza slúžiť do náboženstva... Chápem, že mnohí prichádzajú ako do práce, hovorili sme už o tom, je to len spôsob prežitia. Alebo tam samozrejme častejšie postrkuje ľudí

pýcha, aby tam kohosi velebili, aby ich niekto počúval alebo ešte niečo. Nuž, prichádzajú akoby za nejakou ilúziou moci. To mám na mysli tých, ktorí idú jednoducho ako do práce. Ale predsa len väčšina ide kvôli viere, na volanie zvnútra, postrkuje ich to do toho. Ale prekvapuje ma, prečo ľudia, ktorí sú v chráme, nevstrebávajú a nerozvíjajú sa sami duchovne? Toto je paradox. A ja by som to porovnal, ako keď človek umiera od hladu, prechádza sa po sadoch, naplnených rôznym ovocím, ale je lenivý, je lenivý zohnúť sa a vziať si ovocie, je lenivý natiahnuť ruku odtrhnúť si a zároveň umiera od hladu. Veď majú kopu príkladov pred očami, aj iných duchovných, aj samotných farníkov. Veď zďaleka nie všetci prichádzajú prázdni, veď mnohí cítia. A ako možno nepocítiť človeka, ktorý je naplnený Svätým Duchom? No ako? Je to predsa ako s hladným, však jemu sa zostruje čuch, správne? On cíti jedlo ako zver, na míle. A tu sa ukazuje, že ľudia sú tak uzavretí svojim vedomím od viery, že sa stávajú... Ani nemôžem vybrať také slovo, nakoľko sú hlúpi. Toto ma prekvapuje. Bohužiaľ, toto existuje.

T: Viete, chcela som Vás zoznámiť s jedným človekom, ktorý... Ja sama som z Bieloruska. A v Bielorusku je „Svjato-Jelizavetinskij monastyr“ (Kláštor svätej Alžbety) a je tam človek, ktorý v princípe zohral veľmi dôležitú úlohu v tomto mojom kresťanskom živote, pretože...

IM: Protojerej Andrej?

T: Áno, protojerej Andrej Lemešonok.

IM: Zaujímavý človek a...

T: Môžem povedať, že...

IM: Dávno klope. Ale ja mám inú otázku, a čože nevstupuje?

T: Možnože nedostatok znalostí? Ako urobiť tento krok do otvorených dverí.

IM: Strach... Strach rozlúčiť sa so svojím vedomím. Strach, ktorý... Vedomie mu bráni, ináč to nepoviem. Veď on cíti, nie je prázdny, mal skúsenosť, bol ožiarovaný tým Svetlom a smeruje k tomu Svetlu a chce to. Ale zároveň, nepoviem, že je v ňom priamo taká pýcha, nie. Ale jednoducho strach, nejaká... Nuž, bohužiaľ, u mnohých ľudí to tak býva, keď sa postaví na prah, klopú, ale dvere sú otvorené. Chýba krok. Proste chýba jeden krok. Hoci ako človek je jedinečný. Nič čudné tu nie je, že ťa takpovediac nadchol. On je cítiť, on...

T: A naozaj, no akoby...

IM: On často pôsobí radosť.

T: Áno.

IM: No niekedy aj sám žiali, to je pravda.

T: Ale veľmi potešujúce je to, že existuje tá úprimnosť a otvorenosť možno nielen pred sebou, ale aj pred všetkými veriacimi. Teda človek, hovorili sme, nastroľovali kedysi v relácii „Vedomie a Osobnosť“...

IM: Nie vždy je úprimný, existuje tu hra.

T: Aj toto veľmi cítiť, keď je človek skutočne úprimný k sebe a keď on...

IM: Mal som priateľa. Prečo mal? Mám, chvála Bohu, ale už nie je tu... Antonij. No, zoznámil som sa s ním, a Andrej mi pripomína práve Antonija. Ten tiež v takom Duchu prebýval, mal skúsenosť...Skúsenosť mal, pričom od mladosti. A celý život hľadal túto skúsenosť. A zaujímavé je, že keď som sa s ním zoznámil, bol už v serióznych rokoch, povedzme, že už dosť dospelý, ale v duši zostával vždy mladý. Keď v mladosti získal túto skúsenosť, celý život žil práve týmito chvíľami, snažil sa. Položil som mu jednoduchú otázku, hovorím: „A prečo nespravíte ten krok?“ Jednoduchá otázka. Prešli doslovne asi tri-štyri dni. Nie, prešli presne tri dni potom, ako som mu zadal moju otázku a prichádza. V ten deň mi vôbec nič neodpovedal, mal som taký pocit, že zostal ako zarezaný, tak vstúpil do seba a zamyslel sa. Ale potom prichádza a hovorí: „A vieš ty čo, máš pravdu“. A ja mu hovorím: „V čom?“ No mal som prácu, kopu ľudí, akosi som nechápal, no opýtal sa, aj ja som sa opýtal, to je jeho problém, on ho musí niesť. On hovorí: „Ale máš pravdu“. A ja hovorím: „V čom?“ „Ja“, – hovorí – „nemôžem spraviť krok“. A ja: „Ako to. Veď je to jednoduché“. A on: „Jednoduché, keď vieš, na ktorú stranu kráčať“. Tu sú práve elementárne neznalosti. Prečo? Pretože opierajúc sa aj na kánony, aj na všetko – niet mapy, aj kompas je zlomený. V poslednom kroku je vždy problém. Vedomie je sprostredkovateľom – v tom je bieda. Ním to nemožno pochopiť. A vedomie si vždy

prihreje polievočku.

T: Ako veľa je takých ľudí, ktorí klopú na dvere, ktoré neexistujú?

IM: Veľa, veľmi veľa. A poviem to tak: aj medzi veriacimi všetkých náboženstiev ich je veľa, aj medzi duchovnými ich je veľmi veľa. Ale na druhej strane je to potešujúce, veď oni cítia, oni klopú. Áno, nemajú znalosti, ako spraviť tento krok, áno, vedomie sa vmiešava, ale oni sa snažia, a to už teší. Nie zakaždým podľahnú nástrahám vedomia, v mnohom nad ním vífazia. No veď sú to ľudia a človek má právo sa potknúť. Najdôležitejšie je, aby uspeli. To je dôležité. Ináč je to škoda. Keď, je to predsa ako... Snažíš sa uvidieť príbuzného, ktorého si dávno nevidel, buduješ plány, prichádzaš, ale on odcestoval. Je to smutné.

T: Aké dôležité je, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. (**IM:** Včas.) Včas.

IM: Veľmi správne.

T: Aká veľká je pomoc pre mnohých ľudí, keď im môžeš napovedať, ako sa majú stretnúť.

IM: Preto je potrebné, aby si ty sám urobil tento krok.

T: Ale viete, v tomto človeku skutočne existuje úprimná snaha nejako pomôcť ľuďom. On na rovinu komunikuje s ľuďmi, so svojimi veriacimi, teda nebojí sa priznať, že tiež padá a mylí sa, že tiež kráča po duchovnej ceste...

IM: Treba povedať, že je dosť známy a mnohí ľudia ho počúvajú a mnohých nadchýna, to už je dobre. Nech ich aj nadchýna na hľadanie, nech ich zadržiava od hlúposti, to je už skvelé. Ale, samozrejme, chcelo by to, aby aj on spravil tento krok. Vtedy bude môcť pomôcť mnohým, veľmi mnohým. Ale to je jeho voľba.

T: Ukazuje sa, že je to situácia, kedy človek, ktorý sa úprimne snaží pomôcť iným ľuďom, sám potrebuje túto pomoc. Pretože, nuž povedzme, kto môže jemu pomôcť spraviť tento krok, aby sa on, aj ľudia ktorí idú za ním, tie skutočne tisícky ľudí, priblížili k Bohu?

IM: Nuž, okrem neho, nikto. A duchovnú cestu každý chápe sám. A ako? Veď za neho nikto neprejde túto cestu.

T: Ako dôležité je v tomto momente zveriť sa práve pocitom a nie logike, nie vedomiu, ktoré je v princípe...

IM: To je nešťastie mnohých. Uvediem jednoduchý príklad. K dnešnému dňu je skutočne veľmi veľa ľudí, duchovných, ktorí študujú svoje náboženstvá kvôli tomu, aby jednoducho spravili krok prostredníctvom „AllatRa“. Ale tebe je to, samozrejme, známe. Pre mnohých to už tiež nie je tajomstvom, pretože o tom hovoria otvorene. Ale otvorene hovoria jednotlivci. A prečo? Pretože ak to nie je požehnané, nuž, akosi sa nemôže brať potrava z cudzieho stola, aj keď si sám hladný.

T: Ale najväčším požehnaním je toto...

IM: Ale ja mám inú otázku, Boží stôl, on je cudzí? Ak je človek hladný, vari je to hriech, povedzme, keď si umierajúce dieťa vezme chlieb zo stola otca, tým viac, keď on nie je proti? No, akosi to nie je celkom pochopiteľné, prečo ľudia takto postupujú. Mne sa zdá, že ak človek skutočne hľadá cestu, ak sa človek skutočne usiluje domov k Bohu, tak nie je zakázané nič z toho, čo vedie k Bohu. Vari to nie je tak? Ale ako to môže byť ináč? Vedomie niektorých odporuje, ale to je normálne, vedomie aj musí odporovať. A akože ono prijme to, čo bráni samotnému Satanovi takpovediac ovládať ľudí?

T: Tým viac, že to, o čom hovoríme, tieto Znalosti, oni aj skutočne pomáhajú stať sa touto Láskou, pomáhajú...

IM: No, povedzme, že práve AllatRa – odrezáva závažia na kelních ľudí.

T: Nakoľko všetko zjednodušuje. Zjednodušuje aj chápanie ľudí, aj...

IM: Sú to jednoducho Znalosti.

T: Aké jednoduché a ľahké je tým duchovným, ktorí prijali AllatRa, ktorí sami cítia, už sa dotýkajú Božieho sveta, priŇášať pravdu aj k svojim ľuďom, k tým, ktorí sa na nich obracajú.

IM: No paradox... Vidiš, paradox... Paradox spočíva v tom, že sú vo svojej organizácii nútení držať to v určitej tajnosti. Hoci ku dnešnému dňu veľmi mnoho... Veľa sa rozprávam

s duchovnými o týchto veciach. Niektorí dokonca, keď sa potrebujú opýtať, prichádzajú tajne pred inými. Najsmiešnejšie je, že prichádzajú od nich aj iní a tiež tajne pred tými. Dokonca som sa niektorých pýtal, hovorím: „A vy sa čo tak jeden pred druhým skrývate? Nuž, iba ma to zaujíma“. A oni hovoria: „No, viete, tak je to stanovené“. Ja hovorím: „Kým je to stanovené, ľudia? Vari nie vami? “Nuž, paradox. Sami sebe život komplikujú. Ľudia. Čo tu povieš?

T: Čiže dá sa povedať akýsi mizerný nanútený strach, ilúzia od systému.

IM: Vedomie.

T: Od vedomia. (**IM:** Od vedomia.) Jednoducho prekrýva túto úprimnú túžbu...

IM: No tu opäť povedzme, že čím je človek nezávislejší, tým mu je ľahšie. Ale keď je závislý... Nuž. Existujú určité pravidlá, oni sú nútení ich dodržiavať. Ale toto všetko je dočasné, to prejde.

T: Toto nečiní spásu.

IM: No... Boh činí spásu.

T: Veď taktiež veľkú úlohu má práve pochopenie toho, že spásu činí Boh, aká je voľba samotného človeka, aká je úloha samotného človeka.

IM: Ľudská voľba. Poviem to jednoduchšie: ak človek nezvolí Boha, Boh ho nespasí.

T: A zvolíť Ho možno iba...

IM: A ináč sa to nepodarí.

T: Pocitmi.

IM: A akože. Rozum isto nezvolí Boha.

T: V prejavovaní tejto Lásky každú sekundu, každý okamih.

IM: Život.

T: Život v Bohu.

IM: A toto sa nazýva Život.

T: Áno. Pripravila som jednoducho námet. A veľmi by som ten námet chcela ukázať.

IM: Maličké prekvapenie pre nás. No, pozrime sa.

T: Jednoducho som vás chcela oboznámiť, pretože vďaka základom, ktoré boli prinesené, povedzme aj v náboženstvách, aj vďaka porozumeniam, o ktoré sa delili, vrátane otca Andreja, skutočne existujú pochopenia, ktoré mi svojho času pomohli. A možno povedať, že to bolo akýmsi zvláštnym odrazovým mostíkom pre to, aby som sa posúvala ďalej. A pravdaže, skutočný duchovný rozvoj až potom, keď... vďaka AllatRa, ako Poznaniu Pravdy, keď sa stali zrozumiteľné tieto kľúče ako to robiť, teda to všetko išlo akosi ľahko a rýchlo. No neviem... Jednoducho ten moment, keď som skutočne, ako ste hovorili o závaží, keď AllatRa ako Znalosti

odrezávajú toto závažie a nielen od kelne. Ale odrezáva závažie, dá sa povedať, tohto vedomia a ty ako Osobnosť si už na slobode.

IM: Ale poviem to tak: AllatRa neodrezáva závažie vedomia. Je to voľba človeka. AllatRa – to je iba nástroj, ale používať ho, či nie – to je už voľba človeka.

T: Poviem, že prijatím AllatRa a pocítením AllatRa vnútri to je, môžem povedať podľa seba, cesta k slobode.

IM: To je veľký rozdiel. Možno prijať, ale nepocítiť. Áno, prijímam. Ale čo prijímam? To je len knižka, alebo nejaký rozhovor v televízii. No, porozprávali sa, pokomunikovali. Ale ak to človek naozaj vnútorne neprijme a nepostaví sa na stranu Boha, aj tak zostane pod mocou Satana. A nikde sa pred tým neschováš, a to je pravda. No, pozrime sa.

(Pozn. – v štúdiu AllatRa TV sa zapol videozáznam s účasťou vyššie spomínaného otca Andreja, kde je zaznamenaná jeho kázeň, delí sa o svoje skúsenosti na Duchovnej ceste a následne sa bude analyzovať práca vedomia a budú prebiehať veľmi zaujímavé postrehy od Igora Michajloviča Danilova a Tatiany).

PA: Prichádzame do chrámu za maličkosťami. Čosi tu zaboľelo, ktosi ochorel, však. Chcelo by to nejaké zmeny. Akési, chápete, metre štvorcové obytnej plochy. Alebo nejaká hádka – pre maličkosť. A tu chápeme, že musíme prosiť o niečo iné. Musíme prosiť o spasenie našej nesmrteľnej Duše. Pretože všetko je dočasné: akékoľvek obytné plochy, akékoľvek peniažky – to všetko sú smeti.

Vo večnosti nebudú mať žiadnu hodnotu. No kde si so sebou vezmeš milióny alebo miliardy dolárov? Načo sú ti tam v raji? Nie sú potrebné. No čo si vezmeš? Svoje „Ja“? Nejaké svoje schopnosti? Nejaké svoje... Tam, rozumiete, je Láska. A kde je Láska, tam je všetko iné, poslední sa stanú prvými.

IM: No, v trojrozmernosti je zábavný. Čo by som chcel povedať v tomto prípade. Hovorí správne. A človek sa dotkol, chápe podstatu vecí, ale zároveň... Veď slová, aj ktoré my hovoríme, majú určité, povedzme, chápanie. A toto chápanie v skreslenom variante pokračuje v dominancii. Prečo v skreslenom? Tak spasenie svojej Duše. Aj my tak hovoríme. Je to všeobecne prijaté. Ale Duša – je nesmrteľná, ona patrí inému svetu. A zároveň sa všade u nás hovorí o spasení Duše. Nie spasenie seba vďaka Duši, však? Duša – to je opäť ten istý nástroj, vďaka ktorému sa môžeme spasiť. Ale tento postoj núti inak vnímať pravdu. A človek to nemôže precítiť. A vychádza to tak, že vkladáme silu svojej pozornosti, tieto duchovné sily, do spasenia nesmrteľného. Vieš, s čím by som to porovnal? Mám takú asociáciu. Človek spadol z paluby. Rozbúrené more, oceán. Melie z posledných síl. Uvideli ho kolegovia a zhodili mu záchranné koleso. A človek: „A to ako? Veď to je záchranné koleso, treba ho zachrániť“. A z posledných síl, sám sa topí, ale toto koleso začína hádzať naspäť na palubu. No je to skutočne tak.

T: Jednoducho elementárne nechápanie, čo je to Duša, čo je to Osobnosť...

IM: Svojho procesu spasenia...

T: ...procesu spasenia

IM: Čo je to Osobnosť, samozrejme. V skutočnosti je to vážne. Nechápanie, čo je to vedomie, komu ono patrí. Čo je to Osobnosť, ako sa zrodí, ako tento proces prebieha. A čo je to proces spasenia. Spasenie – to je zblíženie Osobnosti s Dušou, splynutie a vzniká Anjel. Ináč to byť nemôže. Ale opäť, pre mnohých to bude vo vedomí nepochopiteľné. Ale ako to? Jasný, Duša. A aký máš vzťah k Duši, ak je to niečo, akoby tretie, áno? (**T:** Ale tiež...) zachraňujeme Dušu. Je to rovnaké, ako sú niektoré, už sme o tom hovorili v jednej z relácií... No, stretávaš sa, ľudia prichádzajú, napočúvaš sa, kde ich život zanechal... do vôle. Ukazuje sa, že existujú niektoré náboženské organizácie, sekty, kde sa venujú tomu, že zachraňujú Boha. Boh je v takom úbohom, boľavom, žalostnom stave, že ho treba spasiť. A tu položím otázku – a ako ho spasíte? „No my“ – hovoria – „posielame svoju lásku, plačeme, trápime sa“. Čím? Plačom, utrpením možno pomôcť Bohu? Boh – to je Duchovný svet. To je bezkrajnosť, to je večnosť. A kto je človek? Dokonca aj skupinka ľudí, ktorí, ani sa nedotknúc týchto... povedzme, ktorí sa nedotkli ani tohto svetla, vychádzajúceho z duchovného sveta. Oni iba z pýchy pod vedením vedomia... Hľadím na tieto veci a čudujem sa, nakoľko je diabol predsa len skutočne silný. A aký humor má, takto sa zabávať s ľuďmi v ich procese spasenia. Veď ich v prvom rade priťahuje táto snaha Osobnosti o spasenie. Veď ona cíti, čo je to. Čo je nesmrteľnosť, čo je Boh. Osobnosť

každého človeka toto všetko cíti. Vedomie to nevníma, ono sa Osobnosti stavia do cesty k Bohu a nepúšťa ju a robí všetko čo sa dá, aby nedovolilo tomuto procesu uskutočniť sa. My sme už neraz hovorili, aký výhodný je pre vedomie stav subosobnosti, alebo povedané náboženským jazykom, prebývanie človeka v pekle. Pre vedomie je to predĺženie jeho existencie na mnohé stáročia dopredu. Ale pre človeka? Veď sú to muky. Po smrti človek jasne chápe, akú chybu urobil. Mám na mysli po smrti tela, kedy mizne to, o čo sa opierame tu v tejto trojrozmernosti a s čím operujeme: naše oči, sluch, ruky a všetko ostatné.

T: Tiež je dobré také pochopenie, načo to diabol potrebuje, že je to jeho krmivo.

IM: Diabol... Diabol chce len jesť. To všetko je banálne a jednoduché. Človek – to je potrava. Človek je, pretože je oduševnený a nielen oduchovnený, je v ňom zdroj týchto božských síl. A v každom prípade, aj tak vzniklo všetko z vôle Boha a On vdýchol život do všetkého. No prirodzene, že tento odraz, paródia na svet, myslím tým diabla s jeho ilúziami, sa vyživuje týmito silami a človek – je zdrojom. A čím viac tejto pozornosti, ktorá mala byť nasmerovaná na spásenie, na zjednotenie tým mu je... tým býva, takpovediac, sýtejší. A je to tvor, ktorý zakúša permanentný a večný hlad. Skús udržať svoje vedomie a spoznáš, aké je hladné. Jednoducho každý človek môže byť bez myšlienky, bez obrázku a pritom nespať. A to je všetko. Toto je pocit hladu. Vari si my objednávame tie myšlienky, ktoré prichádzajú, vari chceme

tie obrázky? Nie. Nám vedomie rozpráva, že ty toto chceš, to potrebuješ. Takto ničí ľuďom život a odvádza od Boha. A také zámeny idú od vedomia. Veď malinká zmena: nespas seba, ale dušu. Iba toľko. A čo sa týka Lásky, veď tam Láska je. Tam nič iné nie je. A to, čo hovorí, že bolo prvé, stane sa posledným, posledné prvým... Nuž Božia Láska – to je prvé, to je jediné reálne a musí byť vždy prvým u ľudí. Ale vedomie to všetko zamieňa. No, zaujímavé... Zaujímavé je to, že človek skutočne hovorí pravdu, že sa nemá prosiť o nič, to všetko sú malichernosti. Ako možno prísť do chrámu k Bohu a prosiť u Neho za zdravie, za štvorcové metre? No povedzme, že dobre podľa AllatRy.

T: Áno. Veľmi sa zhoduje s tým, čo sa hovorí...

IM: S pravdou.

T: Áno.

IM: Zhoduje sa s pravdou, zhoduje sa s AllatRou.

T: Zhoduje sa s pravdou, ale nie sú tam tie kľúče. Vy ste tiež hovorili o tom, že nech ľudia skúsia zastaviť ten myšlienkový prúd a ty chápeš, že naozaj zastaviť myšlienkový prúd nemožno, nemožno...

IM: To nie je v ľudských silách.

T: Nie je to v ľudských silách, ale...

IM: Dokonca v hlbokých stavoch meditácie, keď sa akoby zastavujú... Nie, nezastavujú sa. Oni vkladajú silu

pozornosti do trojrozmerného obrazu, alebo do rozťahnutej myšlienky, ale aj tak kŕmia systém. Čiže meditácia – aj to je spôsob kŕmenia. No meditácia v skutočnosti – to je práca vedomia s vedomím. Beztak kŕmiš systém, tak aký je v tom rozdiel? No či to nie je tak? Tak. Zastavuje sa vedomie? Nie. Jednoducho ti vedomie rozpráva: „Ty si ma zastavil, ty si ma zastavil. Nemáš ani jednu myšlienku“.

T: Čiže tu tiež dochádza k takému zaujímavému momentu, že... Čo je to hriešnosť? No, hovorí sa, že pre zvíťazenie nad hriechom sa nesmie rozmýšľať o zlom.

IM: A čo je to hriech?

T: Je to uzavretý kruh, áno, čiže...

IM: Začnime jednoduchým. Čo je to hriech?

T: To je strata spojenia...

IM: Hriech – to je práve slúženie satanovi. Môže mi niekto odpustiť hriech? Pýtam sa jednoduchú otázku. Prepáčiť moje hriechy, alebo mi odpustiť? Čiže moje spojenie, moje slúženie diablu, môže mi to niekto odpustiť? Nuž, jednoduchá otázka.

T: Prostredníctvom pokánia.

IM: Akým pokáním? Prisúdia mi modliť sa. Ja budem kľačať v kúte na kolenách a modliť sa túto modlitbu. Bude mi odpustené? A v tom čase budem počúvať svoje vedomie. Vo vzťahu k tomu, kto ma postavil do kúta a donútil ma modliť

sa túto modlitbu.

T: Čo je to hriešnosť?

IM: A čo je to hriešnosť, čo je to hriech celkovo? Je to práve slúženie Satanovi a podriadenie sa vlastnému vedomiu, podriadenie sa Satanovi. Toto je hriech. A ako sa môže človek zbaviť hriechu? Jednoduchá otázka.

T: Prepnúť pozornosť na stranu Lásky.

IM: Presne tak. To je jediná cesta. To je cesta získania Života. Človek v hriechu, s hriechmi, nemôže vojsť do Božieho sveta. A hriech – to je práve vedomie. Teda odpradávn sa o tom rozprávalo. Už som dnes spomínal zoroastrizmus, tam sa o tom jasne hovorí. A to je predkresťanské náboženstvo. Ľudia o tom vedeli. Riadili sa tým. Potom to trochu prekrútili. No, pre niekoho to bolo výhodné, to sú manipulatívne technológie, že ja ti v mene Boha odpustím. Človek, no ako ty môžeš v mene Boha komusi čosi odpustiť? Staň sa jeho súčasťou a pochopíš, že toto sa robiť nesmie.

T: Igor Michajlovič, hovorí sa tiež, že spoveď – to je, dá sa povedať, obnova dialógu s Bohom.

IM: Nie.

T: Ale v podstate je to iba akoby prvá etapa práce na sebe. (**IM:** Presne tak.) Spoznať, ako funguje diabol v tvojom vnútri.

IM: Kedysi dávno... Áno, neraz sme o tom hovorili...

existovali katari. Mali katarziu – očistenie. To však nie je spoveď, že čo som ja hriešny spáchal. To až potom toto všetko prevrátili naruby: podľahol som, diabol ma pokúšal. Ale pracovali práve tak. Obyčajná práca na tom, ako pracuje naše vedomie. Bolo to kolektívne skúmanie šablón: čo hovorí vedomie mne, čo hovorí tebe. A vidíme, že v tom istom čase k nám prichádza jeden a ten istý príkaz. Keď to pozorujeme, tak to vidíme. A chápeme túto šablónu, chápeme programy, že my dvaja sme, prepáč, ako dva počítače a diabol je ako internet, ktorý nám vnucuje tie isté programy a všetko iné. No a keď pochopíme túto šablónovitosť, jednoducho ho pošleme s jeho programami kade ľahšie a on už plní tú funkciu, ktorú potrebujeme, áno? Potrebujeme sa zrána posilniť, zbehnúť do práce, urobiť toto a tamto a dosť, ale ďalej ma nevyrušuj. A ono plní tento program a my v tom čase Žijeme. V tom čase sme v Láske, kým ono pracuje. Tak to má byť. Toto je zbavenie sa hriechu. Čiže toho, kto nás robí hriešnym, donútiť pracovať na nás. To je správne. Tak to má byť. Ale ináč ako?

T: Čiže fakticky tento proces, ktorý katari aj nazývali katarzia to je moment toho, aby si pochopil, akým spôsobom.

IM: To bolo štúdium.

T: Ako to pracuje v tebe.

IM: Samozrejme.

T: Že to nie je tam odkiaľsi zvonku, nie sú to všeobecné

frázy.

IM: Ako to pracuje v tebe, ako to pracuje v druhých. Nie sú to všeobecné frázy. Bolo to dôkladné štúdium. Študovala sa každá myšlienka, ktorá prichádza, to všetko... No, bolo to iné, bol to pracovný proces. Ale potom sa aj u katarov toto všetko začalo meniť. U nich už tiež trochu začala v tomto procese nejaká taká rituálčina a potom to vôbec skĺzlo do rituálu. A čím to končí? Že prichádza, s prepáčením, kopa ľudí na spoveď, ale pop nemá kedy. Nuž čas, no pochopiteľné. On je sám, veriacich mnoho, tak to zakryl: „Hriešny?“ – „Hriešny“. Vraždy a všetko. „Hriešny?“ – „Hriešny“. Však keď som nikoho nezabil, načo sa budem kajať? Alebo nekra-dol som, tak čo mi ty rozprávaš? A stoja tu a našepkávajú: „Hovor – hriešny, tak hriešny, otče“. No ako? No ak som ja toto nerobil, dokonca som o tom ani nerozmýšľal, tak čo sa budem nezaslúžene kajať, že?

T: Zneužitie služobných právomocí. Odpustky.

IM: Veľmi správne. Áno. Veľmi správne. No je to smiešne, smiešne, ale na druhej strane aj jeho možno pochopiť. Veď ľudia prichádzajú na vedomí, chce sa im porozprávať. Oni predsa neprichádzajú kvôli duchovnej radosti, prichádzajú kvôli tomu, aby čosi získali. Tak, ako teraz hovoril Andrej, že kvôli štvorcovým metrom, zväčšiť a ešte kvôli niečomu, kvôli peniažkom.

T: Čiže nie v úprimnej práci na sebe, nie v pochopení, že môžu... (**IM:** Samozrejme.) No, k čomu môže viesť táto práca

na sebe a...

IM: Ľudia ani nevedia, čo je to práca na sebe. Zdá sa im, že vykonávanie, dokonca tým, ktorí sa snažia a idú po duchovnej ceste, aspoň sa po nej pokúšajú ísť... Oni... je to vykonávanie určitých rituálov, kvantitatívne, ako je stanovené, tých istých modlitieb a rovnako toto pokánie, načas chodiť do chrámu. To je dobre, to je skvelé, je to naozaj dobre, je to oveľa lepšie, ako nič. Avšak je to bez vnútorného, nedá to nič. Je to iba nádej na to, že ak postupujem takto, tak sa po mojej smrti, ako je napísané, niekedy po Poslednom Súde, opäť sa vzkriesim bodručký a mladučký.

T: Život sa kultivuje tu počas tohto života.

IM: No a ako? Skutočný Život nemôže byť v tele, nemôže byť v matérii, to je nereálne. To je... A o tomto vedeli odjakživa. A znova, o tomto aj hovorili. Aj svätí o tomto hovorili. No vari nie? Čože sa tak radovali, keď ich telá chradli a umierali? Ale oni sa vznášali práve v Duchu. A oni o tom aj hovorili, že nesmúfte, to je iba telo. Prachu – prach. Duchu – Duch. No či to nie je tak? No poďme sa ešte pozrieť. Je to zaujímavé.

PA: *Slová Silvána z Athosu, že nie je dôležité, či si robotník alebo cár. Tak možno povedať, kto si ty tam: si metropolita alebo obyčajný kostolník, nie je to dôležité, chápete? Ale dôležité je to, čo máš vnútri. Dotkol sa človek blahodate Ducha Svätého a zrazu sa u človeka objavil Život a ty to v očiach človeka vidíš, oči sa stali inými.*

IM: To je významné. A tu hovorí pravdu

PA: V očiach sa objavil Boh. O radosť treba bojovať. Ale ako? Neveriť hriechu. Je ti zle, si mrzutý, nemáš náladu, všetci sa radujú, ale ty never sebe. Cirkev ti žehná, aby si sa radoval. Tak sa raduj.

IM: Tu Stop! Dobrá otázka, naozaj. A jasne sa tu ukazuje chýbanie nástrojov. Odpoveď je jednoduchá a argument závažný. Cirkev ti žehná, aby si sa radoval, tak sa raduj. Ale človek nechápe a nemá znalosti, čomu sa má radovať? A kto v tebe sa bude radovať? Vedomie sa bude radovať? Vie, cíti to. Presnejšie, nevie, žiaľ, cíti, ako to má byť, ale dokonca ani nevie, ako to povedať. V tomto je nešťastie mnohých takýchto ľudí, ktorí, ako hovorím, stoja na prahu, klopú, cítia, ale máličko chýba.

T: Toto chápanie rozdielu, čo je to radosť, ktorá je od vedomia, aj radosť ako emócie – umelá a radosť pravá.

IM: Áno, on vie, čo je to radosť skutočná, aj preto je naplnený touto múdrosťou. Veď on naozaj mnohé hovorí podľa Al-latRy, ale ju nepozná. A je tu nedostatok nástrojov pre vysvetlenie, ale výhovorka je jednoduchá „cirkev ti žehná radovať sa, tak sa raduj“. Ale vedomie bude proti. No ako to, on mi požehnal radovať sa, no tak sa budem radovať. Ale čomu sa mám radovať, ak je všade smutno? Jednoduchá otázka, čomu? Ak je vedomie proti.

T: Teda, čo je prvoradé. Akurát možno povedať, že spúšťacím mechanizmom zrodenia tejto radosti je predovšetkým

(IM: Láska.) Láska, Láska vnútri.

IM: Iba láska, výlučne. Skutočná Láska, Láska Osobnosti k Duchovnému Svetu. Keď on pri dávaní tejto Lásky začína aj od Duchovného Sveta dostávať aspoň prvú odozvu – toto šťastie.

T: Práve o tejto radosti sa hovorí.

IM: Pravdaže. To je už sila, ktorá začína vchádzať do teba. To už je sila Boha. A čo je to sila Boha? To je práve AllatRa. Ale AllatRa, ospravedlňujem sa, nie v zmysle knižky „Al-latRa“. To je iba kniha. Môže byť ona svätou?

T: No povedzme, že bez precítienia vedomie prekrúti všetky informácie, aj tie, ktoré sú založené v AllatRe. Ale ona človeku dovoľuje.

IM: A tu si dala odpoveď – to, čo je v nej založené. Ale veď nie každý ju môže ešte aj správne prečítať a získať tie Znalosti, ktoré sú v nej založené. Veď idúc len cez vedomie – je to nemožné. Preto ju ľudia po desať-dvadsať krát čítajú a za každým nachádzajú nové. Nakoľko je človek pripravený, ona sa mu natoľko odhaľuje. A v skutočnosti je to obyčajný papier. Vari nie? S jednoduchými znakmi. Ak nepoznáš slová, nepoznáš tento jazyk, nemôžeš ju ani prečítať. A bude to prázdne. Je tak?

T: Ale ty vždy precítiš tých, ktorí majú AllatRu vo vnútri.

IM: A toto je už naozaj pravda. Možno prejsť mimo

ľubovoľného písma, ale prejsť mimo AllatRy vo vnútri nemožno. Tu už buď vedomie zapracuje, krivo pozrie, alebo Duša zaspieva. Tu už... Znovu vidíš, „duša zaspieva“ – je to výraz, ktorý šablónovite používame. Ale nie Duša sa raduje, raduje sa Osobnosť.

T: Vyjadruje pieseň, nepretržitú pieseň Lásky k Bohu.

IM: Samozrejme. No, poďme sa pozrieť.

PA: A ty pochop, že v tebe žije hriech, ktorý chce teraz tebe, tebe a tvojim blízkym, otráviť sviatok. Prečo by si mu mal veriť? Hriechu?

IM: Ale tomu hriechu, to je práve vedomie. Správne hovorí: „V tebe žije“. Ale kde žije?

PA: Kristus nikdy nevyzýval k prevratom, k nepokojom. On vyzýval ľudí k láske.

IM: Správne. Jediné, ku čomu vyzýval Ježiš – bolo k láske. Rovnako vezmíme aj Mohameda, k čomu vyzýval? K láske. A hovoril, že má prísť doba, kedy v celom svete bude láska. Čiže islam v celom svete, ale v správnom chápaní – to Božia láska musí byť v celom svete. Ale u nás sa ihneď začína rozdelenie. Tak... Islam – to znamená, že oni so svojimi oporami musia dominovať všade. Ale my hovoríme o Bohu, my hovoríme o láske, o väčšom. O väčšom, než merkantilné záujmy úzkeho okruhu ľudí. No tak je vnímaný. A kým je vnímaný? Vedomím. A prečo? Pretože ono všetko rozdelilo. Tak to aj vychádza, že vedomie rozdeľuje, ale AllatRa spája.

Pozrieme ďalej.

PA: *Božia Láska – to je to, na čom môžeme budovať vôbec všetko, všetko v tomto svete. Je to základ všetkého, rozumiete. Keď máš v sebe blahodať, ty aj odpustiš, aj sa zmieriš, aj vydržíš, aj pomlčíš, budeš znášať slabosť iného človeka bez hocakých podmienok, bez hocakých, chápete, nejakých ľudských práv a súdov.*

IM: Veru, pravdu hovorí.

PA: *Nepretvarovať sa, predovšetkým neklamáť sebe, rozumiete.*

IM: Nepretvarovať sa a neklamáť sebe.

PA: *Chcel by som, aby ľudia túto Lásku, ktorú im Hospodin dáva, aby si ju predsa len opatrovali a cenili. No chcel by som, aby v ľudoch bol mier a vtedy „všetko bude prosto a Anjelov bude do sto“. Radosť je v tej kráse, v tej vnútornej slobode, ktorá sa u človeka objavuje, objavuje sa možbyť na jednu minútu, ale už je. Už existuje nejaká cesta, už existuje nejaká voľba. A ty už vieš, že to všetko nie je beznádejné, keď si pritlačený k zemi, keď skutočne chápeš, že skôr či neskôr sa všetko skončí. A dosť. A zrazu sa dotýkaš Večnosti. Práve toto je radosť. Ty chápeš, že teraz je to už iná dimenzia, teraz už niet času, teraz už niet priestoru, teraz je Večnosť.*

Prísediaca žena: To je liturgia?

PA: *Liturgia, samozrejme, predovšetkým, ale je to aj človek.*

IM: A tu... Tu je tiež zaujímavý moment, že? Liturgia? Liturgia, samozrejme, predovšetkým.

T: Toto je moment, kedy človek skutočne cíti.

IM: Zaujímavé je to, čo teraz hovoril o vyššom, o Skutočnom. A žena naproti nemu, tak tú ja nepoznám. Stará sa o pozemské, stará sa o pravidlá... Nuž, farizeji. Vieš, čo sú to farizeji? To sú tí, ktorí plnia všetko tak, ako je stanovené. Oni neboli zlí, oni boli iba farizejmi. Oni vykonávali všetko, ako bolo stanovené, ale ďalej nešli. A teraz sme sa stretli veľmi názorne s človekom, ktorý ochutnal zo Života, a ktorý hovorí nie o tele, ale hovorí o Živote. A človekom, ktorý žije pozemskými hodnotami, viditeľnými, rituálmi a všetkým ostatným. Nakoľko prekvapivé, však? Tak práve preto mám rád Andreja, je Živý. Daj mu Boh spraviť ešte krok.

PA: Aj ty môžeš uvidieť Boha. Je to aj slovo súcitu, ktoré možno naozaj dá človeku takú radosť, takú plnosť, pretože je to slovo od Boha. Je to aj nejaká vec, ktorú človek urobí napriek svojmu určitému stavu, nálade. No ale toto treba urobiť pre Boha a človek predsa ide...

IM: A tu je dôležitý moment. Boh v skutočnosti nič nepotrebuje od teba, ty nemusíš nič pre Neho robiť. Ale keď človek cíti, že môže pomôcť niečo a ešte niečo, no tak to je ako služba Bohu, áno? V tomto ponímaní. Ale on tu práve predstavuje a hovorí, že aj keď je človek skleslý, ale robí to úprimne, robí to ako pre Boha. A ide a prekonáva to. Ale tu on viac rozpráva o sebe, o svojich skúsenostiach. A skutočne zaujímavo. Teda to sa práve deje napriek svojmu vedomiu, napriek týmto postojom od vedomia. Toto je práve boj, toto

je práve osobný Armagedon. A on je, takpovediac, krásny príklad človeka, ktorý... ktorý sa naozaj usiluje, ktorý prežil túto Skúsenosť, a ktorý sa nesnaží ešte raz to prežiť, ale prísť a zostať Tam. No vedomie mu trochu prekáža. Ale je to dobre. Keby mu vedomie nebránilo, nesnažil by sa tak a nebojoval, neprekonával by a nestrácal sily, správne?

PA: *Na boj sám so sebou. A vtedy Hospodin utešuje. A v určitom okamihu, môžem povedať, že keď som bol ešte nepokrstený, bývali minúty takej radosti. Ale bolo to určite v detstve, spomínam si, mal som taký problém so smrťou, veľmi ma znepokojoval. Potom sa to akosi zmiernilo, ale bolo to veľmi bolestivé a ostré. A ja som nechápal, že smrť a dosť, ničoho niet.*

Prísediaca žena: *Potrebný bol niekto, aby vysvetlil, prečo sa to deje.*

PA: *Nuž, akosi u nás doma práve o tom nehovorili. Krstený som bol na Znamenie, ikony „Znamenie“, to bolo 10. decembra v roku 1978. Ale dovtedy som už aktívne hľadal Boha niekoľko rokov. Čokoľvek som mohol študovať a o čokoľvek sa zaujímať, aj o východné, čínske múdrosti, všelijaké ľudské učenia, ktoré boli logické a zrozumiteľné pre pozemský rozum. A zrazu Boží zázrak. Zrazu ty... Prežívaš... vstupuješ do inej dimenzie. Prežívaš akýsi moment, okamih života, kde sú všetci a všetko na svojich miestach. Čiže ty v tomto svete celú dobu cítiš, že niečo nesedí, niečo je inak. Pokúšaš sa niečo nájsť, ale nenachádzaš to, čo... Dokonca ani nevieš, čo hľadáš. Pretože ti je vnútri zle, chýba tá... tá plnosť života, ktorá býva s Bohom. A keď sa to stane, keď sa človek predsa len*

dotkne tejto Lásky, tak samozrejme, že sa potom mení celý ľudský život. Po krste došlo k zázraku a ja som sa znovu narodil. Prežil som to fyzicky a potom som niekoľko mesiacov od radosti akosi nemohol prísť k sebe, pretože všetko bolo... Všetko bolo vo svetle. Vo svetle bolo všetko. A ľudia nechápali, čo je so mnou. Blízki – stratil rozum, či...? Pretože oči horia, pretože hľadiš... A chápeš, že tu je Život, chrám. To v ňom je Život, Skutočný Život. Ale ešte nič nevieš, ničomu nerozumieš, prichádzaš do chrámu a čakáš, kedy to na teba zostúpi Svätý Duch. A on zostupoval. Bolo veľmi veľa takých, dokonca by som povedal, tragických momentov, pretože po pokrstení si začal žiť v akomsi svetle. Ale nechápal si to svetlo, odkiaľ bolo? Pokory v tebe nebolo a napokon si začal kohosi odsudzovať. Videl si, že ľudia konajú nesprávne, že ľudia niečo robia nesvedomito, že existuje nejaká zákernosť a začal si odsudzovať. A toto odsudzovanie ma priviedlo k tomu, že som stratil Božiu blahodť a veľmi silne som sa trýznil.

IM: A tu vidíme jeho úprimnosť. A je to pravda. Nie odsudzovanie. No otázka nie je v odsudzovaní, to je iba práca rozumu. Kým Žil – Žil. A potom ho vedomie odvieďlo a hotovo. A zotročilo. Ale on cíti a hovorí pravdu. A on vie a má túto skúsenosť, usiluje sa o ňu. Ale iba...

T: Jednoducho obrátiť pozornosť znova...

IM: ...neznalosť. Chýbanie nástroja a neznalosť toho, čo...

T: Naozaj, koľko veľa ľudí na celom svete teraz skutočne duchovných...

IM: Nachádzajú sa v rovnakom stave.

T: V rovnakom stave, kedy cítia blahodať a...

IM: Pritom vo všetkých náboženstvách.

T: A vrátiť sa do tohto stavu je veľmi jednoduché. Ale prebýva...

IM: Je tu jeden moment. Keď sa človek otvára pre vnímanie Božej Lásky, skutočne sa otvára, osvieti ho Svetlo. Ale ved' to je dočasný jav, to je tá maximálna pomoc, ktorá môže zostúpiť na človeka za jeho úsilie, za jeho vieru, snaženie. Ale ona nemôže byť večná. Je to iba osvietenie, je to skúsenosť, ktorú získava a ďalej je všetko v jeho rukách. Niekedy je to ťažká práca, dlhodobá, ale to závisí od človeka. Ale môže byť práve aj veľmi ľahká. Ved' existuje kopa ľudí a bola kopa ľudí, dúfam, že aj bude, ktorí toto všetko veľmi ľahko prekonávali. Jednoducho odchádzali bokom od tohto boja a pozorovali vedomie, kým nevyhľadne. A potom ako zvieratko: chceš jesť – rob toto, nechceš – hladuj. A všetko sa dostalo na svoje miesto. Každé zviera skrotne, ak k nemu vyberieme nástroj. Rovnako aj vedomie sa ľahko drezíruje.

T: Ako je predsa len ľahko ľuďom, ktorí, možno povedať, po precítení takého stupňa blahodate a zostúpenia Ducha Svätého na nich a po stratení, dá sa povedať, žijúc v pekle v takom. (**IM:** No...) Áno. Teda bez tejto blahodati. Ako ľahko, s akou snahou, s akou túžbou, no, dá sa povedať, sa vracajú Domov. Číže...

IM: No ako ľahko? Ľahko sa vracajú, keď nielen dochádzajú ku dverám, ale aj chápu, že sú otvorené. Vtedy oni samozrejme... Ich už nepresvedčíš, že Boha niet, alebo že Duchovný Svet neexistuje. Tu je vedomie bezmocné. Ale ono má silu práve na jeho ceste, odvádzaúc a vháňajúc ho do chýb, do sklúčenosti, do smútku. On tu hovorí, že: „Cirkev ti požehnala radovať sa. Raduj sa“. Ale nechápe, v čom je radosť a čo to znamená. K zemi – vztyk. V tom je zmysel.

T: Aj to, že títo ľudia sami krásne chápu, že je ľahké dodržiavanie tohto súboru nejakých noriem duchovného života kresťana.

IM: A to je skvelé.

T: K tým pocitom, ktoré oni zažívali...

IM: Áno, je to skvelé. Ale zároveň to disciplinuje, to je dobre. A netreba klesať na mysl. Ale nerozprávajú, ako... ako však získať túto večnú radosť.

T: Sami nevedia.

IM: Áno. Keby disponoval týmito nástrojmi, bol by jeden z prvých, ktorý by zabudol na to, čo je to žiaľ. Pretože pozná hodnotu tohto zostúpenia Ducha Svätého. On vie, čo je to oheň AllatRy vnútri... Pozrime sa ešte.

***PA:** Nechápem, čo sa stalo. Nijako som nemohol súhlasiť, aby som sa stal kňazom. Chápal som, že strácam slobodu. A ja som človek slobodmilovný, rád som sa túlal. A celkom taký... A vynadával*

som sa na všetko, na všetko, čo sa bolo možné vynadívať, vrátane negatívneho, aj ako... ľudia strácali Boha, ako ľudia vzplanuli a hasli. Keď sa dozvedeli, že môj otec pracuje na Vysokej straníckej škole, prednáša, pripravuje stranícke kádre a jeho syn pracuje v Katedrálnom chráme, bola to pre otca tragédia. Bol to taký veľmi veľký okamih skúšok, samozrejme pre mňa aj otca, ktorý sa potom stal skutočne veriacim človekom. Samozrejme, mal som cieľ. Cieľom bolo pomôcť ľuďom, a to zostáva tým základným cieľom. Bola tu nemocnica, bola možnosť týmto ľuďom pomôcť, ísť ku nim, rozumiete, nie iba vymeniť pampersy. A človek odchádza z tohto života, bez toho, aby sa dotkol toho najhlavnejšieho, chápete, svojho Stvoriteľa, ani... beznádejne, chápete. Bez... bez... Vôbec v sklúčenosti, v zúfalstve, veď to je strašné, záhuba Duše. A preto, samozrejme, som mal cieľ pomôcť.

IM: A opäť narážame na čo? Nie spasiť seba ako Osobnosť, ale pomôcť ľuďom.

T: Pretože si to želáš, pre seba... Jednoducho v tej chvíli...

IM: Ešte pokus uspokojiť Boha. Čiže robíme bohumilé veci, rozprávame o Bohu, ale... Je to fajn, tak to má byť. Ale znova je to napodobovanie tých, ktorí dosiahli toto splynutie, ktorí získavali Život tu. Ale opäť, aj pri vzplanutí, ako protojerej, áno, oni sa naplňajú touto silou, týmto ohňom, týmto teplom a už chceš nechceš, budeš sa o to deliť, je to potreba. Ak u teba niet potreby, znamená to, že tlieš, alebo vôbec je v tebe ticho. Ale keď v človeku horí oheň Božej Lásky, nie je možné to udržať v sebe, to je pravda. Tu sa už nenútiš, je to

vnútorná potreba. Vedomie môže vzdorovať. Veď ono je predsa lenivé. A kde sa má podieť? Pôjde a bude sa starať o ľudí. Ale zároveň je veľmi blízko k Pravde a mnohé hovorí správne, ale také momenty osobného utrpenia takpovediac, existujú len kvôli chýbaniu nástroja.

T: Je to rozšírená snaha akoby pomôcť ľuďom, ale... Na jednej strane správna, ale niet nástrojov akým spôsobom môžeš pomôcť. Pomoc vo vonkajšom, áno? (**IM:** Vo vonkajšom, áno.) To, čo v podstate majú robiť všetci ľudia.

IM: Samozrejme, toto má byť prirodzené.

T: Prirodzený vzťah ľudí jeden k druhému.

IM: Ale tí, ktorí sa dajú na službu Bohu, ich úlohou je práve pomoc nie vo vonkajšom, nie vo viditeľnom, ale tam, kde je ich pomoc oveľa dôležitejšia, potrebnnejšia... No, povedzme to tak. Chvalabohu, že aspoň takíto hrdinovia sú, ako tu Andrej.

T: Pretože pri nich, samozrejme, minimálne človek nestráca vieru v dobro.

IM: Už to je dobre.

T: Áno.

IM: Už to je veľa. Ale inokedy sa kdesi zastaviť pred zlým, a niekde ho spomenú v dobrom. A už je dobre. Už aj tak dobro začína prevládať v takých ľuďoch. A to je už krok k víťazstvu. Pozrime sa ešte. Prijemné je pozeráť na dobré.

PA: *A bude mnoho chýb. Ale ak nič nebudete robiť, chápete...*

IM: *Aj tu má pravdu...*

PA: *celého sveta. A dumaj, že je to duchovné. Mne sa zdá, že je to zámena. Pre nás, práve pre nás.*

IM: *Aj o zámenách správne chápe.*

PA: *Vychovávať veľmi veľa ľudí, nielen mníchov, ale aj areál. 200 ľudí je teraz v areáli, ženský areál. Bezdomovci, ktorých nik, okrem Boha, nepotrebuje, chápete. A otec Nikolaj mi povedal: „Pri modlitbe za chorých sa spasíte“. Bez Boha nemožno žiť. No, jednoducho nemožno. A to nie je teória, chápeme. Hospodín tak hovorí: „Bezo mňa nemôžete tvoriť nič“. Viete, preto vám radím, čo možno najčastejšie prijímať eucharistiu (sviatosť oltárnu).*

IM: *A tu sa zapojil kňaz. Ak tam bol človek, ktorý úprimne smeroval k Bohu, tak tu pred ľuďmi sa zrazu zapojil práve služobník organizácie. To je dobre a on sa snaží úprimne a všetko. Ale... kde je podstata?*

T: *Jednoducho niet nástrojov a pochopenia, teda niet skutočného pochopenia, čo je to eucharistia.*

IM: *Samozrejme. A on tu: „Čo možno najčastejšie prijímať eucharistiu“. Je to výborné pre tých, pre ktorých je eucharistia ako nejaký moment, povedzme, ako nástroj nástroj pre to, aby sa vrátili k pocitovému vnímaniu. Ale pre väčšinu ľudí to je nejaké obyčajné trojrozmerné dianie, ktoré sa odohráva. A čo?*

T: Háčik.

IM: A čo? Čo, zmenil sa človek, niečo pocítil? Nie. Začal lepšie pracovať na sebe? Nie. Skutočne ochutnal, čo je „telo a krv Kristova“? Veru nie. Ved' my sme ľudia rozumní, je 21. storočie, nuž víno, chlieb. No stelesňuje toto. No ak toto stelesňuje, tak to akoby aj pomáha, že? Nuž, nehovorím, že je to zle. Je to dobré pre tých, ktorí poznajú a prijímajú túto rituálnu činnosť takú, akou má byť. Kto chápe, že nie telo treba jesť a krv piť...

T: Splynúť...

IM: Samozrejme, toto je nejaký kanibalizmus. Ale kto chápe, aké hlboké je to vo svojej podstate, že toto spojenie, toto splynutie s Duchovným Svetom, toto duchovné zblíženie s Ježišom Kristom, nuž to je to, čo nesie v sebe viac. A tu je aspoň také jednoduché vysvetlenie – čo možno najčastejšie prijímať eucharistiu...

T: K tomuto splynutiu dochádza vďaka voľbe človeka... (**IM:** Pravdaže...) priamo v momente tu a teraz milovať a vyjadrovať túto Lásku.

IM: No vedomie, ono vníma priamo a podsúva tak, bez objasnenia a všetko sa prekrúca. A my začíname zachraňovať Dušu a pomáhať ľuďom a myslieť si, že je to bohumilé dielo v tom čase, kedy to robiť nechceme a nútime sa do toho. Hoci to má byť prirodzená potreba. Nevytvárame podmienky pre to, aby sa to stalo prirodzenou potrebou pre každého

človeka. Či nie?

T: Čiže v spoločnosti má byť jednoducho...

IM: Samozrejme, dotýka sa to mnohých vážnych otázok. Ale ja... Čím viac mi ukazuješ, tým viac sa presviedčam, aký je Satan predsa len silný, keď aj silných ľudí jednoducho obyčajne zbavuje nástrojov, a maličké zmeny čiarok... nakoľko to môže byť tragické.

T: Pretože v slovách niet pocitového... No ako... (**IM:** Samozrejme.) Práve praxe cítenia tohto. Čiže nie je to práve upevnené v praxi...

IM: Je snaha, sú skúsenosti. Ale kde je práca?

***PA:** Ale zo svojej skúsenosti poviem, bol som v určitom okamihu v slepej uličke po mnoho rokov. To, že ma vysvätili za diakona, začal som prijímať eucharistiu... To ma spasilo. Spoved' – to je rozhovor s Bohom. Hovorte svojimi slovami, svojimi slovami, nič nevymýšľajte. Kňaz – on je jednoducho váš svedok, on vám má... on vám má pomôcť. Chápete? No aspoň neprekážať.*

IM: Toto je správne.

***PA:** Veľmi dôležité v neustálej modlitbe je to, že je to trvalé spojenie Duše s Bohom. Akonáhle sa toto spojenie stráca, áno, a človek už robí niečo inak, chápete, tu my už...*

IM: Duša nemôže stratiť spojenie s Bohom, pretože ona je súčasťou Duchovného Sveta. To my ako Osobnosti môžeme stratiť spojenie s Dušou. A mnohí, najmä tí, čo začínajú

praktizovať duchovné praktiky, alebo ktorí ako tu protojerej žijú tým pocitom, v momente, keď vyhrá vedomie, prvé, čo cítia – to je tlak tu (ukazuje rukou na hrud'), ako sa prehradzuje táto strieborná niť, a spojenie Osobnosti s Dušou sa stráca. A koniec, a nastupujú ataky od vedomia a svet sa stáva sivým. A dni sa menia v peкло, kým, no on hovorí, že vyšiel, začal prijímať eucharistiu a vyšiel z týchto stavov. No pre neho je to akoby symbolické. Ale môže to byť preto, že správne chápe, čo je to eucharistia, ale pri iných to nemusí fungovať. Ale keby poznali podstatu, mali skúsenosť, samozrejme by to fungovalo skvelo.

T: Teda v jeho prípade došlo k úprimnému obráteniu... (**IM:** Samozrejme...) k Bohu v tom momente.

IM: Jedine tak. Na pocitovom vnímaní. Pokračujme.

PA: Treba utekať do reanimácie. Reanimácia to je pokánie, spoveď. Čiže to je liečenie. Prišiel som do liečebne, „A nevyyliečený neodídeš“. Ale potom, ako my... nás znovu oživil, očistili nás, môžeme sa posilniť. A Hospodin hovorí: „Toto je moje telo“. On nám pripravuje obed. Tak to treba chápať, rozumiete? Možnože to nie je celkom teologické...

IM: A tu kecá, vidiš?

PA: Nie, ja som hladný. Hriech ma, chápete, vyčerpá. Ja sa, chápete, sužujem a trápim. Prečo? Pane, pomôž! A tu požívame „telo a krv Kristovu“ a obnovujeme svoje spojenie s Bohom. A my opäť...

IM: Nuž, aspoň takto vysvetľuje. Už je dobre. No... blízko,

povedzme, že pre pochopenie ľudí je to správne...

T: Požívať Krista... Číže...

IM: No... Duchovno je tu, hej.

PA: *Znovu treba do života duchovného... do života večného... Všetko, čo je mimo kresťanstva, mimo pravoslávia, je vybudované na pýche. Všetky tieto, rozumiete, znalosti, oni...*

IM: A tu pozeraj, aký je teraz iný. Jednoducho iný. Teraz je prázdny vedrom. „Všetko, čo je mimo kresťanstva, je postavené na pýche“ A teraz sedí nafúkanec a hlása o tomto. Je tak?

T: A či je povýšenosťou práve to, že zástupcovia jedného náboženstva hovoria o výnimočnosti a...

IM: Pravdaže. Je to rovnaké, ako... Kedysi som uvádzal príklad o náboženstvách, čo je to, o otcovi a deťoch. Je to rovnaké, ako keď jedno dieťa povie: ja som pravé dieťa svojho otca, ale moji brat či sestra nie, nie sú môjho otca. No ako to?

T: Aká zdanlivo jemná zámena, aký majstrovský... systém, diabol, že jednoducho aj na tejto pôde...

IM: Ale tu je bieda ešte v tom, že každá organizácia, bude predovšetkým, zvlášť religiózna, ona bude chtiac-nechtiac rozprávať o tom, že je bližšie k Bohu a všetci to musia opakovať a obhajovať to, že sú výnimoční pred Bohom. Ale hovorím, je to rovnaké, ako keď jedno z detí hovorí, že patrí k otcovmu rodu, ale druhé – to je náhoda.

T: Namiesto toho, aby iba miloval otca.

IM: Namiesto toho, aby iba miloval, áno. Ale ihneď vidno, ako veľmi, veď on to hlása ľuďom, pokúša sa ich udržať v kresťanstve, možno je to všetko ušľachtilá vec, ale nie je to pravda. A on teraz hovorí a teraz je prázdny.

PA: *Oni prekvapujú. Oni, samozrejme, môžu niekedy človeka tak nadchýnať na určité obdobie, chápete, vtedy to bolo veľmi módne, ale teraz tiež sú aj krišnovci, aj rôzne iné smery, rozumiete. Človek sa chce svojimi silami dostať do neba a lezie tam. Rozumiete? Babylonská veža, len v takom indickom variante, vo východnom variante. To všetko je inam. Ale v pravosláví je úplne iná cesta – cez pokánie, cez zmierenie, cez uvedomenie si, že ja sám bez Boha nemôžem nič. Pravoslávny človek nemôže povedať: „Pozrite, som stále lepší a lepší. Chápete, modlím sa, mám stále viac a viac blahodäte. Všeobecne, Boh je jednoducho tu vo mne, chápete, ja horím“. Povedia: „Pomätenec“. Hej, a samozrejme zavolajú doktora. Čosi je iné, áno, oči horia... Rozumiete, všetko, ja... A takto ľudia na východe, hej. Dost', chápete, dost' – už je nirvána a dost', už som v astrále, už som všetko... Rozumiete, mňa už tento život vôbec...*

IM: Tu sa zastavme, nech nám radšej zostane normálny dojem. Veď my krásne chápeme, že práve táto strana je akurát tým kameňom úrazu pred otvorenými dverami. Je pochopiteľné, prečo sa snaží a čo chce, ako chce ukázať dobré, vyjadriť to. Ale toto je čo? Odsudzovanie. Vyvolenosť jedného dieťaťa pred druhým. Samozrejme, je to smutné, ale býva to často.

T: Jednoducho sme sa teraz dotkli takej otázky, otázky tejto pýchy, kedy predstavitelia jedného vierovyznania hovoria o nejakej svojej...

IM: Povyšujú sa nad druhými, svojou vyvolenosťou. Ale tu v nich hovorí vedomie a vedomie ich na tom chytá. Veď diabol je mazaný a silný, už sme o tom neraz hovorili. A jedna z obľúbených manipulácií, aké pácha v ľudskej hlave, ako sa hovorí vo vedomí to je práve táto pýcha, pýcha a patrenie k vyvoleným, teda samotný proces. Veď keď hovoril zo seba a o inom, hovoril úprimne, bol naplnený a žil práve tými pocitmi, tými spomienkami na svoju skúsenosť a bolo vidno, že je ako kvietok, ťahajúci sa k slnku, však? Ale len čo sa postavil pred ľudí a nasadil si masku lídra, doľahla na neho zodpovednosť za organizáciu – a hotovo.

T: Čiže tieto momenty návratu do toho pocitového stavu, spomienky naň, vyvolávajú to vnútorné vzplanutie tohto živého...

IM: Bola to úprimnosť. Samozrejme.

T: A jednoducho prázdne slovo...

IM: Bolo počuť tú ozvenu Svätého Ducha, ktorý v ňom prebýva. Ale tu je to jednoducho práca vedomia, obyčajne...

T: Absencia nástrojov, znalostí. A jednoducho, keď...

IM: Samozrejme. A živého urobí mŕtvym, diabol je silný.

T: Prečo k tomuto dochádza? Pretože niet skúsenosti?

IM: No, dochádza k tomu, pretože v skutočnosti, ako sme hovorili, systém chce jesť, je nenásytný. A tým viac zameriava všetko svoje úsilie na to, aby udržal človeka pred duchovným spasením. Pre Satana to nie je výhodné. A keď mu je to raz nevýhodné, to znamená, že utráca viac síl na tých, ktorí sú silnejší. Ale to je prirodzené, že treba, keď sa človek prebúdzá duchovne, treba byť ešte ostražitejší a chápať elementárne veci, že bude určite atakovaný. Určite. Určite sa nahnrie pýcha, určite dôjde k tomu, k čomu má dôjsť, čiže k útoku práve týchto démonov v hlave.

T: Viete, tento príklad je názorným príkladom pre mnohých ľudí, aby aspoň videli a chápali, kde si ty skutočný a kde sa zapájajú tieto mechanizmy cudzieho, cudzorodého... (**IM:** No veľmi to vidieť...) fingovaného. A je to vidieť, každý človek to cíti.

IM: Veď sa pozrime na neho, áno? Ak zoberieme dva obrázky a porovnáme. Živý, ako hovoril, keď sa na človeka spúšťa, zostupuje Duch, áno, potom človek vzplanie, je s ním Boh, je to vidno, on horí. A vidno, keď sa v človeku takpovediac rozhára pýcha, vtedy hasne duchovnosť. A tieto dva obrázky – to je ba priamy protiklad jedného a toho istého človeka. Ale v skutočnosti tieto rozdelenia, ktoré robí, keďže on, diabol, ich všade robí: v rodine, v kolektíve, rovnako v hociktorom náboženstve – ak sa pozrieme, všade prebiehajú vzájomné rozpory. Neustále ktosi s kýmsi súperí a podobne všetko sa rozdeľuje a rovnako aj náboženstvo rozdeľuje medzi sebou. Ale to je normálne, je to jeho nástroj. Jednoducho,

keby ľudia... ak by ľudia toto vedeli, mohli by tomu ľahko vzdorovať: vedomie hovorí jedno, ale človek ako Osobnosť prikazuje vykonávať iné.

T: Pozoruhodné, vychádza... (**IM:** A všetko sa dostane na svoje miesto.) to tak, že niekedy dokonca zástupcovia rôznych náboženstiev nevedia jeden o druhom. (**IM:** Pravdaže, nevedia.) Pretože sa, dajme tomu, pre mňa stalo novinkou, ako sa vyjadrujú, dá sa povedať, predstavitelia islamu o kresťanstve, o Ježišovi Kristovi.

IM: Nuž, poviem, že vo svojej väčšine veľmi kladne, pretože oni Ho poznajú, aj v Koráne je o tom napísané a oni to všetko krásne vedia.

T: Áno. Ale čo dajme tomu vedia pravoslávni veriaci o tomže islame?

IM: V tomto prípade, ak sa pozrieme ako u Andreja, keď sa spustí pýcha a príslušnosť k vyvoleným, to zatarasuje cestu k Pravde. A koniec, ľudia to môžu jednoducho nevedieť, ale poznajú to, čo vidia v televízore. A čo ukazujú v televízore? Vari nám ukazujú pravých moslimov, ktorí skutočne žijú Bohom, ktorí sú skutočne naplnení touto Božou Láskou? A koľko ich je takých? Veľmi veľa.

T: Systém nalaďuje ľudí jedného proti druhému... (**IM:** Rozhodne.) A jednoducho sa pokúša rozdeliť. (**IM:** Rozhodne.) Ani nepozerať na stranu iného náboženského učenia, ľudí iného vierovyznania...

IM: A nielen náboženstva. Ale v náboženstve tým viac, pretože náboženstvo – to sú práve nástroje spasenia vcelku. A prirodzene je to zóna zvýšeného záujmu Satana. Bude robiť všetko pre to, aby sa rozdeľovali, rozchádzali.

T: Chcela by som ukázať video, čo hovoria zástupcovia islamu o Ježišovi. Poďme sa pozrieť.

Videozáznam

Ajdan Mamedova: Anketa medzi moslimami vedia, kto je to Ježiš?

- Je to prorok kresťanov, náš prorok (moslimov). Nie je prorok... Áno, prorok. Narodil sa v zemi Izraela. Tiež je uctievaný moslimami, rovnako, ako sa pokladá za proroka u kresťanov, tak isto sa uctieva moslimami. Je to taktiež náš prorok.

- Prorok, vyslanec, ako náš Mohamed. Uctievaný prorok. Hodne bol vo vyhnanstve, mnoho trpel a koľko ho ponižovali. Tak. A posledné – donútili ho niesť kríž na Golgotu a ukrižovali ho na tom kríži. Za jeho vyzývanie k Najvyššiemu, k Jedinému, k Jednote Božej.

- Ježiš, to je prorok, vyzýval ľudí k monoteizmu. To je to, čo o ňom viem. A to, že ľudia prekrútili mnoho jeho posolstiev. To viem.

- Ježiš, to je vyslanec Boha. V islame je to – Issa. Za pomoci Najvyššieho Alaha kriesil ľudí. To, že sa dožil 33 rokov. To, čo nám je známe v islame.

Otázka: A On sa čím odlišuje v učení islamu a v učení kresťanstva?

Odpoveď: Čím sa odlišuje? ničím sa neodlišuje. To, že všetci proroci prišli, ktorí boli pred prorokom Mohamedom, učili monoteizmus.

IM: No a tu je odpoveď. Ale ak by sa spýtali, urobili takú anketu u kresťanov, či vedia, kto je to Mohamed, čo?

T: A o akého jediného Boha ide.

IM: A o akého jediného Boha sa jedná. A tu oni hovoria: „On je rovnaký prorok, ako aj náš“. Ale vari povedia kresťania, že Mohamed je rovnaký prorok ako aj náš Ježiš? Nie. Prečo? Pretože u nás Ježiš – to je syn Boží. Ale čo o tomto hovoril Ježiš? Že my všetci sme deti Božie. Vari o tomto nehovoril? A nie tomu učil? A vari prorok Mohamed nie je syn Boží? No vari to nie je tak? A aký príklad ukazovali či Ježiš, či Mohamed? Koľko samotný Mohamed zostával v modlitebných praktikách, v duchovných praktikách počas dňa? A koľko času Ježiš venoval modlitbám? To vari nie je príklad? Ako sa vyjadrovali o iných náboženstvách? A čo hovorili? A čo hovoria ich nasledovníci? Jednoduchá otázka. Vždy ma udivuje, keď takpovediac nasledovníci, opierajúc sa o učenia prorokov, vyslancov Boha, ktorí... Boha, v ktorého veria, ako oni prekrúcajú slová svojich prorokov... A často, žiaľ, veľmi často duchovní toho alebo iného náboženstva prekrúcajú slová svojich prorokov, na čom je vybudované ich náboženstvo, začínajú to vykladať zo svojho rozumu. Samozrejme, že vedomie sa vmiešava, to všetko je pochopiteľné. Ale nepochopiteľné je, prečo tomu ľudia veria a počúvajú to? Však

je to evidentné rozchádzanie sa s tým, čomu učil Boží vyslanec. No je to tak? A veď oni poznajú svoje sväté písma, ale počúvajú svoju pozemskú autoritu, áno? Ktorá hovorí priam protikladné veci, prekrúca tie slová a oni ho nenapomínajú a stále za ním idú. Hľa v čom je paradox. Kto je vyššie? Pochopiteľne, že najvyšší zo všetkých je Boh. Ale vari Boží vyslanec, ten, na kom je vybudované náboženstvo, mal menšiu pravdu? A po bohvie koľkých rokoch akýsi človek, ktorý nepozná Boha, ale hovorí po svojom, vari je on vyššie a treba mu veriť? A paradox je v tom, že vedomie verí, núti ľudí veriť. Sú to vhodné formy pre manipulovanie veriacimi, práve ľuďmi, ktorí smerujú k Bohu. Vhodná forma manipulácie vedomím. T.j. berie svojich, povedzme, šíriteľov, ináč sa to nedá povedať, šíriteľov vôle Satana, vyzdvihuje ich, povyšuje a núti ľudí nasledovať falošného proroka. No a potom ľudia s takými, povedzme, falošnými učiteľmi, alebo autoritami, alebo falošnými prorokmi, nech ich akokoľvek nazveme, behajú v kruhu. Ale k ničomu neprichádzajú. Lepšie je už, ako sa hovorí, potichučky krívať po priamke, ako behať v kruhu s takými autoritami. Vôbec, je to nesprávne. Ja by som to porovnal... Opäť sa vrátim k púšti, je to ľahko pochopiteľné. Ľudia, zakúšajúci smäd, idúci po púšti pod páliacim slnkom, vysiľujúci sa, prichádzajú k prameňu. K prameňu, v ktorom je čistá voda a je jej dostatok, aby si uhasili smäd, urobili zásoby a pohli sa ďalej. Ale tu im autorita hovorí: „Nie, nepite z tohto prameňa. Ideme! Tam, vidíte, na horizonte je oceán. Trochu vydržíme, ale dôjdeme. A zo skutočného obrovského zdroja sa nielen napijeme, ale budeme

v ňom plávať“. No a ľudia, nasledujúc tohto vyslanca od Satana, prichádzajú k oceánu. Ale ako vieme, oceánska voda nie je vhodná na pitie. Tam aj zostávajú. Je to naozaj smutné.

T: Téma autorít je tiež... Vychádza to tak, že... kto vytvára...

IM: Ľudia to tvoria, ľudia... Nikto ich nevytvára, ľudia sami vytvárajú autority. Veď svojou podporou ukazujú svoju pripravenosť k podriadeniu. A ako inak? Veď to vidno, vidieť, kto je naplnený Duchom, aj kedy je naplnený. A vidno, kto je prázdny. A je to cítiť. A ako inak? Napríklad, keby to bolo na mne, ja by som Andreja zastavil, keď začal o tom hovoriť, keby som tam bol. Ale s potešením by som ho počúval, keď hovoril o druhom, to je iný moment. Vari to nie je tak? Vari nie takto majú postupovať veriaci? Vari nemajú obhajovať, nezávisle pred kým, nech by to bol ktokoľvek, obhajovať pravdu? Je tak? A tento paradox pokračuje a vidieť ho všade. A opäť tie isté problémy autorít, problémy vedenia, nútia tých istých veriach, tých istých mníchov ukrývať AllatRu.

T: Strach.

IM: Strach. Strach pred kým?

T: Keď ide o život.

IM: Paradoxné. Samozrejme. Učia sa ju, snažia sa pochopiť, chápu, ale nútení sú robiť to skryto. A pri zadávaní otázok týmto kňazom a mníchom, už som to hovoril, že z mnohých náboženstiev prichádzali, ale nie všetci. Už sa objavujú mnohí, ktorí otvorene hovoria, že ju nielen čítajú, ale aj

rozprávajú o tom, pretože už sami pochopili túto podstatu, vloženú v nej. A chápu, že ona nijakým spôsobom neprekáža ich náboženstvu, ale naopak, podporuje a zjednodušuje túto cestu. A práve napomáha prineseniu Pravdy pre tých istých farníkov, aj pre pochopenie im samým. A mnohí ju už otvorene používajú a nerozpakujú sa, neboja sa toho a nič strašné sa nedeje. No pravdaže, boli aj takí, ktorí sa snažili pri príchode do cudzieho kláštora prinášať svoje pravidlá z rozumu. S „AllatRou“ v rukách, ale z rozumu. Takých treba samozrejme hnať, nech by v rukách držali čokoľvek. To je tiež správne.

T: Vy ste tiež povedali taký moment, že každý... No, akoby veriaci človek... no, dá sa povedať, že správne by bolo postupovať tak, že v tom čase, kedy sa hovorí nepravda, zastaví ju. Ale ľudia nechápu túto pravdu... Alebo prečo?

IM: Pochopenie je, ľudia cítia, ľudia reálne cítia.

T: Čo ich zadržiava? Toto...?

IM: Strach.

T: Strach.

IM: Iba strach pred autoritou. Ak je autorita, to znamená, že má pravdu. Tak to nie je. Pravda a Skutočnosť je pre všetkých jedna. A človek, ktorý opäť smeruje k Bohu pri kolektívnom... Ale veď tu prebieha kolektívna práca stretnutie. Aký je v tom rozdiel? Ak sa určil za autoritu, alebo ho ľudia určili, tak požiadavky na neho sú 10 krát väčšie ako na

obyčajného človeka. Ved' on berie na seba zodpovednosť aj za iných ľudí. A tu pýcha nemá miesto. Vari nie je tak?

T: Je tu otázka, čo je pre teba jednoducho cennejšie.

IM: Pravda.

T: Nárast veriacich, či to, aby každý...

IM: Však hovorím, pravda, alebo prírastok? A tu sa mnohé vyjasní, žiaľ. Ale toto všetko je prekonateľné. Toto všetko je dočasné. A určite to prejde.

T: Myslím, že mnohí ľudia potom budú jednoducho... No, ako... usmievať sa, keď už po precítení, možno povedať, tohto Života, vďaka Znalostiam...

IM: No netreba sa usmievať, ale treba pomáhať. Jednoduché chápanie, že tá istá autorita, nech bude kňazom, alebo kýmkoľvek, ale ak si berie slovo a hlása toto slovo pred ľuďmi... A najmä, ak ich učí a on sa v tom čase premieňa na prázdne vedro a začína rozhlasovať z rozumu, od Satana... Tak je ich úlohou v prvom rade, v tomto prípade kresťanov, zastaviť túto nehanebnosť, vychádzajúcu a hlásanú skrze človeka. Ved' Andrejov problém tu spočíval len v tom, že počúvol svoje vedomie. Iba dal slovo Satanovi. A to nevhod. Vari to nie je tak?

T: Čo násobíš? Áno, čo ty násobíš, nesúc takú zodpovednosť za osudy miliónov ľudí?

IM: Samozrejme. Samozrejme. Ak by to aspoň chápal,

nedopustil by to. Ale on jednoducho háji svoj korporatívny záujem, ako sa hovorí. Ale vari môže byť záujem nad duchovným spasením kohokoľvek? Akoby maličkosť. Ale to nie je maličkosť.

T: Ale všetko sa môže zmeniť v ktorejkoľvek minúte, ako sa hovorí, cesty Pána sú nevyspytateľné a... (**IM:** Pravdaže.) Ako rýchlo, no ako ľudia.

IM: Už sme napríklad hovorili, že sa nesmie ani súperiť, ani porovnávať. Veď on tiež hovoril o porovnávaní to isté, že sa to nesmie. Ani odsudzovať sa nesmie.

T: Strata blahodate.

IM: Samozrejme, vedie to k strate blahodate. Náboženstvá musia byť duchovne zjednotené. A treba aspoň chápať, že pokiaľ sa my modlíme k jednému Bohu a nech ho iní akokoľvek nazývajú, modlia sa k tomu istému Bohu, tak oni sú prinajmenšom naši bratia.

T: Vy ste ešte kedysi hovorili, že zjednotenie náboženstiev práve v systéme nie je možné, pretože to vedie buď... (**IM:** Samozrejme...) k splynutiu, alebo k pohlteniu. (**IM:** Samozrejme.) Ale je možné, aby každý človek v rámci akoby svojho náboženstva prišiel k...

IM: Jednoducho musí byť pochopenie, ak sa ja modlím k Bohu, aj ty sa modlíš k Bohu, ja ho volám jedným menom, ty ho nazývaš iným, ale Boh je jeden, tak aké spory môžu byť medzi nami? Ja mám svoje tradície, ty máš svoje tradície, my

si ich jednoducho musíme vážiť. A poviem, ak by bola rodina, v ktorej... No tu aj existujú také rodiny, v ktorých napríklad, áno? Sú také rodiny, v ktorých sú zástupcovia rôznych náboženstiev. Hej, je to pozoruhodné. Je to skutočne obdivuhodné. Boh je jeden, ale tradície sú rôzne, aj sviatkov je viac. No či je to zle? Podľa mňa je to skvelé.

T: Sviatok Ducha – to je ešte jeden, no, akoby sa dalo povedať, ešte jedno pripomenutie toho, aby...

IM: No sviatok Ducha by mal byť vždy a nesmie sa strácať. A sviatky obyčajné pozemské, alebo náboženské, spoločné, rôzne kultúry – no to... to je skutočne zaujímavé. Obohacuje to život.

A: Veď je to pravda, ľudia rôznymi... počas modlitby môžu hovoriť rôzne slová, aj rôzne jazyky, áno? Rôzne prúdy. Ale vnútri precitujú jedno, vnútorne smerujú k jednému. Čo by mal človek urobiť, aby sa prvými stali nie slová, ale pocity?

IM: Ale slová nefungujú. V skutočnosti môžeš vyslovovať „abrakadabra“ a čokoľvek mrmlať. Ale hlavné sú tie pocity, ktoré v tebe vznikajú, pocity idúce od Osobnosti. A slová sú potrebné preto, aby si oklamala a porazila vedomie. Preto, aby ako keď kvapka vody brúsi kameň, tak aj slová modlitby, vychádzajúc od Osobnosti, oni prechádzajú cez vedomie a dosahujú Dušu. Chápeš, ony odstraňujú túto prekážku. To prebieha pocitové vnímanie. A slová v tomto prípade to je akoby zrozumiteľný nástroj pre nastavenie samotného človeka na to, aby sa... Správne naladil a do potrebného

smeru nasmeroval silu svojej pozornosti. Iba to. Ak hovorí o modlitbe, tak modlitba - to v nijakom prípade, už sme to hovorili, nie je ani dialóg, ani monológ. Ozajstná modlitba je bez slov. Ozajstná modlitba sa vyjadruje pocitmi. Vari má Láska slová? Je to najhlbší pocit. Správne? To je to, čo robí šťastným. Ale opäť, tým, že obliekame tento pocit do slov, my ho do značnej miery zmenšujeme. No a nielen zmenšujeme, ale robíme ho menej hodnotným a dôležitým. Prečo? Pretože existuje príliš veľa ponímaní tohto šťastia aj tejto lásky, ktoré vedomie rozdrobilo a využíva kdekoľvek, správne? Ale skutočná Láska – iba ona je schopná vyvolávať hlboké pocity a iba ona naplňa Svätým Duchom.

A: A táto Láska – to je to, s čím sa dotýka každý človek, ktorý skutočne cíti...

IM: Ktorý úprimne smeruje k Bohu, nehľadiac na nič a na nikoho. Ktorý skutočne smeruje k Duchovnému Svetu. Jednoducho.

T: Chcem povedať, že... podľa seba, že... vyjadriť veľkú vďačnosť, samozrejme že tým, vďaka ktorým tieto Znalosti prišli do tohto sveta, pretože...

IM: Oni prišli len vďaka Bohu. Všetko je Jeho Vôľa.

T: Tým, ktorí Mu skutočne slúžia...

IM: Nikto by ich nepriniesol a nič by neurobil. Niet nikoho, okrem Neho, povedzme, v tomto prípade, ako aj v mnohých iných, keď sa tieto Znalosti prinášali. V čom je čiha zásluha?

T: Áno, aj voľba každého človeka prijať to alebo nie, ale predsa len... No, pamätať na to, že, samozrejme, na ceste ku skutočnému sa vždy zhusťuje toto vedomie a jednoducho sa zveriť pocitom, uveriť sebe vnútornému...

IM: Netreba veriť...

T: Ale vedieť...

IM: Viera... Viera je dobrá, samozrejme. Je to lepšie ako prázdnota, ale Znalosti sú oveľa lepšie. Lepšie je získať skúsenosti.

T: Preveriť si.

IM: Ukazuje sa, že dnes máme deň, zasvätený protojerejovi Andrejovi. Veď on získal skúsenosť. A táto skúsenosť ho previedla cez celý jeho život. Áno, ako u všetkých ľudí, aj u neho existujú svoje problémy, povedzme to tak, vo vzťahu s vedomím, aj vo vzťahoch slúženia. Ale predsa získal skúsenosť. Vari to nie je cenné? Veď je to poznanie. Je to poznanie toho, že to existuje. A teraz má vieru a nádej na to, že to získa, povedzme, nie jednorazovo, ale získa to navždy. To je viera. A tá skúsenosť, to je poznanie. A ak by mal správne nástroje a so správnym prístupom, získal by poznanie toho, že to získal a nie, že to niekedy získa. Správne? Vari je to komplikované? Vôbec to nie je komplikované. A ak je to zrozumiteľné deťom, tak dospelým tým viac. A vôbec, chcelo by to, samozrejme, aby ľudia dospeli. Duchovne dospeli. Ale to je každého voľba. A tu je, samozrejme, vidieť najväčšiu

spravodlivosť a skutočne to môže byť iba od Boha – právo voľby, ktoré je dané každému človeku. Človek volí, komu slúžiť – Bohu či Satanovi, človek volí Žiť či umrieť. Všetko je v jeho rukách. A opäť v ľudských rukách je, či sa zjednotia, alebo rozdelia, či budú dobrí, alebo zlí – všetko závisí od človeka. Ak chce – postaví sa na stranu Boha, vzdoruje Satanovi a slúži Bohu. Ak chce – slúži Satanovi a stojí proti Bohu. Je to jeho voľba. No Bohu vzdorovať nemôže, ale duchovnému vzdorovať možno. No, čo niektorí aj dosť úspešne robia. A nakoniec by som chcel iba povedať, že v skutočnosti je človek sám tvorca svojej budúcnosti. A tento život je človeku daný preto, aby urobil voľbu, preto, aby si vybudoval Večný Život, alebo pre seba vykopal hrobček. To je pravda a nikde sa jej nevyhneš.

T: Daj Boh, nech zvíťazí Láska.

IM: Láska – to je to, čo má mať každý človek. Tej musí byť u všetkých dostatok. V tom je zmysel. Vtedy je to ideálna spoločnosť. A je to možné. Takže poďme milovať jeden druhého. Je to jednoduché.

Od ateistu k svätosti.

T: Tatiana

IM: Igor Michajlovič

Ž: Žanna

A: Anička

U: Účastníčka

T: Vitajte.

IM: Zdravím vás.

Ž: Dobrý deň.

T: No, teraz vedomie niektorých z vás hovorí: „Hmmm... aké zaujímavé, ďalšia relácia. No a čože nám ešte zaujímavé porozprávate, aby sme sa stali duchovnejšími?“

IM: No, porozprávame o pravde. Problém je v tom, čo oni budú počuť. Veď niet väčšej prekážky pre pochopenie pravdy ako je ľudské vedomie. A nič ju tak neskresľuje, mám na mysli pravdu, ako ľudské vedomie.

T: Veru, Igor Michajlovič, vedomie skutočne vôbec nie je pomocníkom v duchovných otázkach a vy ste veľmi dobre odhalili tento problém aj v relácii „Vedomie a Osobnosť...“, ktorá...

IM: No, ja by som povedal, že je očividné, že sme čosi napriek snahe opomenuli, pretože existuje ešte príliš mnoho nepochopení.

T: Áno, veď naozaj sa ukazuje, že každý človek tak či onak v určitom období svojho života hľadá cestu k Bohu.

IM: Po celý život. A pritom ju hľadajú všetci. V skutočnosti aj Osobnosť nárúživých ateistov mieri vždy k Bohu, jednoducho vedomie ju manipuluje a ľahko zamieňa ciele, odvádza nabok. Ale to iba v prípade, že manipuluje človekom a človek nevediaci o tom, sa stáva otrokom vedomia, jednoduchšie povedané – otrokom satana.

T: V súčasnom svete je na internete voľne dostupných veľmi veľa rozličných informácií ohľadne duchovnej cesty. A človeku bez kľúčov je veľmi ťažké vyznať sa v tom, kde sú nejaké zámeny od vedomia, teda vôbec pochopiť v tomto prúde informácií: „Ako nájsť cestu k Bohu?“

IM: Nuž, cesta k Bohu je v skutočnosti najkratšia cesta v živote človeka, pretože Boh, alebo povedzme to tak, že dvere do Duchovného Sveta sú vždy v človeku. Nech by človek išiel kdekoľvek, či na vysoké hory, alebo povedzme do hlbokých jaskýň, Boha tam nenájde. Boh je v ňom samotnom. Preto je všetko jednoduché. Jediné, čo... v tomto prípade kto... im bráni pochopiť to – to je práve ten, kto stojí medzi Bohom a človekom, to je ten, koho oddávna nazývali satanom, diablom, iblísom..., no, veľa názvov bolo. V modernom svete je vhodnejšie, aj my tak hovoríme, predsa – systém. Pretože treba chápať, že diabol nie je v tele, telo diabla – to je naše telo a toto treba chápať. A on samotný je, nuž ako... ako aj obyčajný program v počítačoch, on je iba informačná

štruktúra a nachádza sa v každej čiastočke hmoty.

T: Taktiež sme narazili na obrovské množstvo otázok od, Vy ste to správne povedali, aj od ateistov, aj od duchovných, aj od laikov, aj od všetkých ľudí, ktorí idú k Bohu a nachádzajú sa, dá sa povedať, krok od Boha. Alebo ako hovoria veriaci, tak povediac, jeden krok od dverí k Bohu. A vychádza to tak, že vznikajú určité otázky u všetkých ľudí. A na tieto otázky niet odpovedí. Niektorí sa tam vo svojich náboženstvách kvôli tomu rozčarúva. Bývajú samozrejme aj prípady, kedy naopak aj v ateistickom prostredí sú ľudia, ktorí nachádzajú cestu k Bohu. Ale predsa len existuje ohromné spektrum otázok, na ktoré ľudia nemajú odpovede a chcelo by to dnes porozprávať v podstate o tom, aké má argumenty vedomie pre to, aby človeka zastavilo. Aké otázky vôbec vznikajú u týchto ľudí. A pokúsiť sa pochopiť, dať odpovede na tieto otázky.

IM: Skúsme to.

T: Aby sa nejako ľuďom uľahčila táto cesta domov.

IM: Skúsme to.

T: Skúsme. Nuž, začneme hádam ateizmom.

IM: No, ale z druhej strany, čo budeme skúšať – treba jednať.

T: Jednať.

Ž: Áno. Snažili sme sa porozumieť... no akoby sme si vyjasnili témy aj ateizmu, aj laikov, aj duchovných a tak...

IM: Teda vy ste prvé, kto porozumel týmto témam.

Ž: Áno. A v téme ateizmu je otázka – čo je to ateizmus? A v podstate...

IM: Ateizmus – to je náboženstvo, náboženstvo satana, teda náboženstvo materializmu. Veď oni tiež veria v to, v čo veria.

Ž: Áno. Otázka sa ukázala byť veľmi aktuálnou, pretože bolo čudné naraziť na to, že ateizmus sa nachádza podľa štatistických výskumov na 3. mieste v zozname náboženstiev.

IM: Samozrejme.

Ž: Po kresťanstve a islame. Celkovo, čím je to podmienené?

IM: Nuž, povedal by som, že skrytý ateizmus prevláda nad všetkými náboženstvami. Prečo? Pretože aj v kresťanstve, aj v islame je veľmi veľa ateistov, veľmi veľa je tých ateistov, ktorí sa nazývajú veriacimi, ale v skutočnosti neveria v Boha, nepoznajú Ho a nesmerujú k Bohu, ale jednoducho využívajú v tomto prípade náboženské organizácie ako určitý nástroj. A, bohužiaľ, stáva sa to aj medzi kazateľmi, laikmi a tiež mníchmi. Je to výhodná forma existencie, no, ich vedomie im to hovorí: „Či Boh existuje, alebo Boha niet, hlavne ži teraz.“ Veru. Také jednoduchové motýle (**Ž:** áno). Dokonca by som povedal, je taká muška – drozofila, neustále s ňou robia experimenty. Nuž ja by som to porovnal s týmto. To sú práve tí, na ktorých diabol vykonáva svoje experimenty.

Ž: Áno. Tiež sme narazili na také informácie pri študovaní ateistických slovníkov, pri čítaní rôznych skepsí, narazili sme na to, že ateisti v podstate popierajú Boha a neveria náboženstvám, náboženstvo nazývajú lžou a podvodom, teda je to neznalosť, lož a podvod. A v podstate sa ukazuje, že oni sami neveria...

IM: A ešte neustále požadujú dôkazy o Bohu.

Ž: Áno.

IM: Ale rozoberme si, kto z ľudí nepožaduje dôkazy od Boha o tom, že On je? Vari veriaci tak nepostupujú? Už sme o tom neraz hovorili a aj ľudia to poznajú, že „Ó Pane, ak existuješ, nech ma bruško nebolí“, áno? Už som uvádzal podobné príklady. Alebo „Pane, ak si, nech sa vyrieši moja finančná situácia, a potom v teba uverím“. Situácia sa vyriešila, ale človek zabudol na svoj sľub. A opäť, od koho pochádzajú tieto, povedzme to tak, návrhy Bohu?

Ž: Od vedomia.

IM: Ale to ani nie sú návrhy – sú to také ultimáta Bohu: „Ak si – dokáž, že si.“ Od vedomia. Ale vedomie okamžite hovorí: „Nech by si mi akokoľvek dokazoval, že si, neuverím ti.“ Prečo? Pretože ľudia musia vedieť a chápať – vedomie nikdy neprijme nič, čo je spojené s Duchovným Svetom, skutočne pravdivé. Vždy bude pochybovať, vždy. Jednoduchý príklad, už sme o ňom neraz hovorili – to je nevier a veľmi mnohých ľudí v tých časoch, keď boli blízko i proroka (mier

s ním) Mohameda a aj Ježiša. O čom tu hovoriť?! Ľudské vedomie... A povedzme to tak, že čím pevnejšie drží satan povrázky a manipuluje takou bábkou, ktorá sa pokladá za človeka, tým menej šanci má dotknúť sa Duchovného Sveta. To je tiež pravda. Ale človek predsa nie je bábka – on je človek. A v skutočnosti nikto nemôže donútiť jeho ako Osobnosť urobiť svoju voľbu zvoliť si slúženie satanovi alebo slúženie Bohu. Poznanie Duchovného Sveta i úsilie, i príchod tam závisia od samotného človeka. Ani samotný satan nemá právo zvíťaziť nad človekom, ak ten smeruje k Bohu. A satan nemôže porušovať pravidlá, ktoré nie sú ním stanovené. Nikto to nemôže.

Ž: Veru. V podstate satan je ten, kto kladie odpor tomu všetkému, čo prichádza od Boha.

IM: V skutočnosti ničomu nekladie odpor, on je jednoducho večne hladný programček, ktorý neustále potrebuje energiu a všetko ostatné – to sú ľsti a úskoky, len aby sa uživil. Zoberme si ľudí, veď aj ľudia zažívajúci hlad sa uchylujú k chytráctvu a všetkému ostatnému, vari to tak nie je? Vari zvieratá tak nejednajú? Jednajú. Jediné, čo ho odlišuje – že je to povedzme dobre organizovaná štruktúra s ohromným intelektom, no a sama sa rozvíjajúca. Teda to, čo teraz nazývajú umelou inteligenciou, no, tak by som to prirovnal. A možno by sme mohli priradiť naše vedomie, povedzme, že náš myšlienkový proces, ku kvantovému počítaču. No a oni všetky sú medzi sebou spojené a vytvárajú jednu reťaz. Ale jediné, čo tu treba brať do úvahy je, že vedomie, ako sa

hovorí, i keď len primitívne, ale majú ho všetci: aj mikroorganizmy, aj, s prepáčením, parazity, ktoré žijú v ľudskom tele. Sú dobre organizované a je to naozaj tak, veď práve ony vás nútia prijímať tie alebo iné potraviny. Parazity, žijúce vo vás, potrebujú cukor a vy pijete šálku kávy, povedzme, s lyžičkou cukru navyše a myslíte si, že to tak chcete, ani sa nezamýšľajúc, kto to v skutočnosti chce. A predstavte si, ak môže určitá skupina parazitov diktovať takému „vyššiemu, evolučne rozvinutému stvoreniu“, ako hovoria ateisti „náhodou vytvorenému, ktorý ale dosiahol maximálny rozvoj“ – a diktujú im obyčajné hlísty. To je aj príklad, ako v skutočnosti fungujú programy. Rovnako i tie mikróby, vírusy – tiež vnášajú svoju diktatúru a tiež riadia. A takých príkladov je veľmi veľa. Manipulujú nielen mravcami, zvieratami, manipulujú aj ľuďmi.

Ž: Áno. A tu sa hodí otázka a čo človek, ako vrchol potravinového reťazca?

IM: No on je aj potravou pre tých, čo stoja naspodku potravinového reťazca – a tu sa kruh uzatvára.

T: Prosto ako zaujímavo funguje systém. Teda zapúzdruje človeka a on si myslí, že tieto jeho akési ateistické závery sú nejaké jeho osobné úsudky, úplne...

IM: No, každý sa chce pokladať za veľmi múdreho a skutočne si myslí, že je povedzme schopný pochopiť veľmi mnohé tajomstvá. Ale toto všetko sú len derivácie od pýchy a všetkého. Len nafúkanec môže popierať existenciu Boha a

pokladať sa za prevyšujúceho niekoho a myslieť si, že všetko vie. Vedieť všetko je nemožné.

T: Bolo tiež jednoducho zaujímavé, že keď sme študovali túto otázku, narazili sme na informácie, že dokonca ten istý ateizmus, ako sa ukazuje, bol aj v starom Ríme, aj v starom Grécku, a že bol vlastný tým elitárnym kruhom, ktoré svoje...

IM: A teraz si povedala kľúčovú frázu: „elitárnym kruhom“, čiže elite. Ale málokto vie, čo je v skutočnosti elita. Elita – to sú služobníci Ela, alebo patriaci do okruhu Ela. A kto je to El?

T: No, my vieme, že je to... No, z klasického chápania je to (**IM:** z klasického) boh v judaizme, je to najvyšší boh a význam tohto slova je – „moc“.

IM: Pozri, teraz hovoríš zaujímavé veci. Veď judaizmus – to je monoteistické náboženstvo, že? (**T:** Mhm.) Verí v Jediného Boha. No a ako vzniká a odkiaľ sa berie najvyšší Boh? Ale ak zoberieme povedzme judaizmus a prečítame to v origináli a tiež starogrécke diela, ktoré sa doteraz zachovali, nuž, ľudia sa začudujú tomu, čo je tam napísané, však? Ako sa tam píše, že bohovia sa zhromaždili pod vedením Ela, ako El dával ľudské prídely bohom, teda deťom boha, ktoré sa potom stávali bohmi. Toto všetko sú, povedzme, ozveny starých legiend, ktoré práve vraveli pravdu, ale história, správnejšie historici, toto veľmi dobre čistili, zamieňali a u nás sa namiesto Pravdy objavil Olymp, chápeš, so svojimi bohmi. Ale

veď tento príbeh kopíruje akurát tú realitu, ktorá v skutočnosti prebiehala v Atlantíde. To, čo teraz nazývajú „Atlantída“, ale ona sa nazývala inak. No aký je v tom rozdiel, teraz to nazývajú Atlantída.

T: A kto je to Igor Michajlovič El?

IM: Á, El?

T: V skutočnosti.

IM: Nuž, pre tých, čo majú radi klasickú históriu to poviem takto: rozpoviem malú rozprávku, ktorá má právo na život. Kto chce, ten verí tejto rozprávke a hľadá dôkazy, ktorých je veľmi veľa, skutočne veľmi veľa. A kto nechce, jednoducho to vníma, ako som už povedal – „iba rozprávka“. Pre pochopenie toho, ako čo bolo v skutočnosti... No, zjednoduším to kvôli pochopeniu. Kedysi bola civilizácia, ktorá bola oveľa rozvinutejšia ako teraz. Usilovali sa ako i každá, povedzme, materiálna forma, o samovládu. Usilovali sa o jedinú vládu, ako sa aj teraz mnohí usilujú. Ale oni to podmieňujú tým, že svet musí byť zjednotený, ľudia majú žiť dobre, a keď je jediná vláda – je jednotný svet, niet vojen, niet, no, povedzme, akýchsi nedorozumení v rovine ekonomiky a všetkého ostatného. A naozaj, na vysokom stupni evolučného rozvoja ľudia predsa len musia byť zjednotení. Ale musia byť riaditeľní kvôli tomu, aby nebol chaos. A z najlepších pohnútok bola vytvorená jediná vláda, ale ako som už raz povedal, veda nestála na mieste. No a je prirodzené, že predĺžiť ľudský život za hranicu druhu, pritom mnohonásobne, to

nebude robiť ťažkosti ani súčasnej vede – existujú už dobré pokusy, prvé pokusy, ktoré dávajú kolosálne výsledky a ukazujú, že je to úplne reálne, že je to ľahké. Ale keď je na Zemi mnoho ľudí a vtedy bolo osem miliárd ľudí... Nuž, predstavte si, osem miliárd ľudí, čiže prakticky ako teraz, iba o máličko viac. No aj moderný rozvoj prebieha, už sa k tomu blížíme – k ich rozvoju, povedzme to tak. A predstavte si, toľko ľudí a oni získavajú nesmrteľnosť. Čo robiť? A oni sa pri tom ešte rozmnožujú. Teda početnosť sa zvyšuje, no, nie je ich čím kŕmiť a podobne. Je pochopiteľné, že z dôvodov bezpečnosti, povedzme, že kvôli vyhnutiu sa preľudneniu, nikto toto nezačal dávať ľuďom. Ale v súvislosti s tým, že bol vedecký objav urobený, bol aj odskúšaný a dal dobré výsledky. Pre koho je to potrebné? Práve pre tých, ktorí riadia celý svet, kvôli tomu, aby ľudia, ktorí stoja na čele, mohli dlho existovať, dozerať na poriadok. No a opäť, keď má človek všetko, nič nepotrebuje, ale prídu druhí – nuž, všetko sa môže zmeniť. No a takto sa určiti ľudia stali prakticky nesmrteľní. To neznamená, že nemohli umrieť, mohli – aj otráviť sa a zomrieť, aj mechanické poškodenia tela mohli viesť k letálnemu koncu. Ale povedzme, že na chorobu alebo na starobu by iste neumreli. No a jeden z najvyšších vládcov sa volal El. To, čo sme... A takto vznikli bohovia. Prečo bohovia? No preto, že generácie sa menili a El prežil prakticky tisíc rokov. Predstavte si, ľudia sa začínajú nudiť, moc ich už neuspokojuje, tým viac mierová moc, no a ako hocijaká civilizácia na vrchole svojho rozvoja, presnejšie prichádzajúca k vrcholu rozvoja, stimulovali poznanie ľudí, vzdelávanie, no,

pokiaľ to bolo potrebné. Ale potom „zaútočili“ na vzdelávanie a povedzme, že začali bojovať s logickým myslením ľudí. My to teraz vo vzdelávaní pozorujeme, to, čo sa robí. To je fakt. No a takto potom zbavili ľudí mnohých výhod. Ľudia tak trochu zdíveli, otupeli. Pre nich bola tá strana, povedzme, že ten svet, ináč to nenazveš, on bol pre nich, no, akože zhromaždenie bohov, tam, kde bývajú bohovia a podobne, čosi ako raj. A tí, ktorí boli povedzme veľmi verní a potrební, oni mali šancu akoby dostať sa do toho sveta, „sveta nesmrteľných“. Len to skončilo zle. Prečo zle? No pretože ľudia sa začali nudiť a tí, ktorých nazývali bohmi, boli skutočne podobní človeku, ale boli to obyčajní ľudia s kopou problémov pod taktovkou satana, čiže manipulovalo nimi vedomie... A kvôli tomu, aby nejako skrášlili svoju existenciu, svoj všedný život, prideliť si... presnejšie El, keďže bol jediný vládca, rozdelil, prideliť údely každému zo svojich pomocníkov, ktorí patrili do tejto skupiny nesmrteľných. Nuž, tí získali určité národy s určitým územím do svojej správy. A on riadil všetkých. No a potom sa začali šachové partie, začali sa medzi nimi vojny, pretože sa nudili. Tak ako v starom Ríme, pamätáte, gladiátorské zápasy a všetko... Ona, ľudská podstata požaduje krv a najlepšie cudziu, no nie svoju. No, došli až do bodu, do maximálneho úpadku, aký je možný, povedzme, že z hľadiska morálneho a všetkého ostatného. Pochopiteľne, že Pravého Boha už nikto nespomínal, pre všetkých ľudí boli bohmi Atlantída, na ktorých čele stál El a skupinka bohov s ním, ktorí sa dopúšťali všetkého od nerestí po vraždy, to bolo pre nich normou. Odkiaľ

sa aj v budúcnosti zrodili legendy o Olympe a podobne. No len sa toto všetko pre nich skončilo zle, pretože v jednej prekrásnej chvíli boli jednoducho zlikvidovaní spolu s Atlantídou a so svojimi... Celkovo všetci bohovia a ich prisluhovači, prakticky všetci boli zlikvidovaní. A samozrejme väčšina ľudí, ktorí v toto sväto verili. Jednoducho... ako je umytý špinavý riad.

T: Teraz vzniká otázka – kým, ak v tomto trojrozmernom svete boli takými všemocnými?

IM: Povedzme to jednoduchšie: Boh sa nemieša do ľudských záležitostí, ale niekedy je to nutné. Teda jednako existuje ten, kto predstavuje Duchovný Svet, a keď všetko zachádza za hranu, tak... a už sa to nedá zvrátiť, keď sú ľudia hluchí a slepí, tak samozrejme, že ich zmyjú. Uvediem jednoduchý príklad. Predstavte si, farmár, ktorý má chorý dobytok, čo bude robiť? No má aj trochu zdravého. Bude zachraňovať ten, čo je zdravý a nie ten, čo je nenávratne chorý, správne?

T: Teda to vychádza, že všetky tieto, povedzme že staré mýty, staré antické mýty, oni...

IM: Sú dobre prepracované vedomím a k dnešnému dňu Atlantídania boli skoro najlepší, najmúdrejší a všetko ostatné. Nuž, všetko sa prerábalo, všetko sa skreslilo, všetko sa zmenilo. Pre vedomie je to výhodné. Ale existuje veľmi mnoho potvrdení týchto faktov, o ktorých hovorím – aj artefakty, aj megality, aj mnoho iného. Kto bude chcieť, nájde

potvrdenie. A kto nebude chcieť, ako som hovoril, nech to prijme jednoducho ako ďalšiu rozprávku, veď rozprávok je v skutočnosti mnoho.

Videozáznam: ATLANTÍDA.

T: A tiež je zaujímavé čo ste hovorili v minulej relácii, že ľudstvo malo skutočne aj obdobie, keď bolo na hrane, a že sa mu predsa len podarilo, dá sa povedať, úspešne vyjsť z tohto obdobia a nastalo tisíc rokov vládnutia sestier Allat.

IM: No, ak povedzme preskúmame čo sa udialo ďalej, tak zvýšni ľudia, samozrejme, z nich bolo sformované to, čo potom nazývali „Hyperborea“. Existuje taká alternatívna história, v ktorej sa hovorí, že bola Atlantída, bola Hyperborea a oni medzi sebou bojovali. Nie. Hyperborea – to už bol duchovný útvar, oni potom prakticky všetci odišli, Hyperboorejci. Áno, rozrástla sa, bola obrovská, existujú a zachovali sa mapy, aj územia, ale to je už iná história. Súčasne neexistovali. A práve po Hyperborei bolo zlaté tisícročie vládnutia sestier Allat. A ďalej, nuž, tisíc rokov normálnej existencie ľudí, kedy bol diabol úplne oslabený. A oslabenie diabla bolo práve za Hyperborey.

T: Ponúka sa otázka, ako sa ľuďom predsa len podarilo v takej chvíli, kedy je, možno povedať, diabol veľmi silný...

IM: Nuž, vtedy bol diabol rovnako silný, ako je teraz. No veď aj teraz existujú ľudia, ktorí mieria k Bohu, ktorí sú schopní prekročiť cez diabla, ktorí sú schopní hádať sa so

svojím vedomím, či nie? Ktorí sú schopní pozorovať a analyzovať svoje vedomie a koniec koncov chápu, že ich vedomie – to nie je ich nástroj, a že nie sú vedomie a nie sú telo. Veď ľudia získavajú tieto skúsenosti. No aj vtedy boli takí ľudia. Vďaka nim sa svet z povedzme, poviem to tak presne, z menej ako stopäťdesiatich tisícok ľudí sa zrodila celá civilizácia. No, spočítajte... z ôsmich miliárd... Smutné?

T: Smutné.

IM: Skúste ich teraz pozbierať.

T: Stopäťdesiat tisíc.

IM: Napríklad. Vo všetkých náboženstvách, vo všetkých kláštoroch... Len ma to zaujíma. Skutočne smerujúcich k Bohu. Koľko sa ich nazbiera? To je aj odpoveď. Napriek tomu každý si myslí, že práve on je toho hodný, je veriaci, on slúži. Môže byť. Otázka je len v tom: komu? Čoho je hodný a v koho verí? A komu slúži? V tom je zmysel.

T: Vedomie zmiatlo ľudí. Naozaj veľmi veľa otázok.

IM: Je to ako program. Má takú prácu, má takú funkciu. Veď nikto neprichádza a nenúti človeka urobiť ani krok. Nikto, vrátane vedomia. Ono iba ponúka Osobnosti a až Osobnosť vkladá svoju pozornosť, začína konať tak alebo onak. Čiže vedomie v jednom momente dáva množstvo ponúk, no Osobnosť nevediac prečo vyberá tie alebo iné myšlienky, tie alebo iné emócie. Jasné, že Osobnosť nevidí trojrozmerný svet – to je práve údel vedomia, tento materiálny svet,

smrteľný svet. Ale jednako len človek tu existuje a Osobnosť sa musí rozvíjať. Od detstva je zotročovaná vedomím, vari nie? Čo sa ľudom vtĺka do hlavy?! To je aj odpoveď, čo je najcennejšie a najdôležitejšie.

T: Dnes by to chcelo predsa len posunúť pozície vedomia ľudí, takých ako ateisti, pretože...

IM: A prečo? Veď to je ich voľba.

T: Pretože predsa ak si to každý čestne prizná, tak predsa len cíti, hľadá Boha. A občas len nedostal odpovede na niektoré otázky...

IM: Z pýchy. Jednoducho sa chytili na úskoky vedomia. Obyčajne, dieťa môže byť ešte v pomerne malá a pri obracaní sa k Bohu nedostáva to, čo si želá. Ale obracia sa k Bohu z materiálnej pozície. Samozrejme, že nedostane to, čo si želá. No a toto je impulzom pre to, že človek sa postaví na druhú stranu: „Ak mi raz Boh nedal, to znamená, že pôjdem slúžiť satanovi.“ Vlastne sa opäť vraciame k týmto problémom. Druhá pozícia – človek sa narodil v normálnej rodine, ale keď sa pozrel na svojich priateľov, pozrel si relácie, zaželel si byť kúlovejší, lepši a podobne. No a... kľíči v ňom aj chamtivosť, aj závisť, aj všetko ostatné. Ale ako ospravedlniť svoj vnútorný negativizmus, ktorý mu dal satan? Ateizmom. Nie je to tak? „Boha niet, čoho sa mám báť?“ Ale toto je tiež jedno z presvedčení, jedna z foriem práce vedomia – „Boha niet.“ Ale nikto sa nepostaví pred zrkadlo a nehovorí, že „mňa niet“. To je úplne rovnaké. Pristúp k zrkadlu a povedz: „Mňa

niet, nič nevidím, neexistujem, je to taká halucinácia, fatamorgána, ktorú pozorujem“.

Ž: Jednoducho argumentujú tým, že Boha niet, pretože ho nemožno zmerať prístrojmi.

IM: Vedomie potom tiež nie je, tiež ho nemožno zmerať. Intelekt možno. Ale intelekt – to je práve to, čo musíš rozvíjať sám, či nie? Čím viac sa snažíš, tým viac bude rozvinutý. Ak ho potrebuješ – študuj, rozvíjaj ho. Ale Boha samozrejme nemožno zmerať – a ako ho zmeriaš v materiálnom svete?

Ž: Nijak.

IM: Nijak.

T: Prirodzene, tiež je zaujímavé, ako vôbec pôsobí systém, teda vo všetkých dobách. A keď sa vrátíme až k antike, aj teraz, ako sa to všetko prelína. Teda opäť sa ukazuje, že touto elitou bolo ponúkané čo? Preto, aby obhájili akési svoje ekonomické názory, brali tie problémy, na ktoré nevedelo odpovedať duchovenstvo v tom náboženstve a akoby v starostlivosti o duchovné pre človeka – jednoducho prekrúcali informácie, dávali nejaké svoje odpovede, považujúc národ, no, za akýchsi jednoduchých ľudí, za tých, čo všetky tieto detské rozprávky...

IM: Za nevzdelaných, nechápajúcich... Dodnes sa to stáva.

T: ...že všetko sú to detské rozprávky, že toto všetko je pre prostý ľud, ale pre múdrych, vzdelaných, (**IM:** Pre elitu)

hlboko mysliacich...

IM: pre vyvolených...

T: ...pre vyvolených, áno...

IM: Elom.

Ž: Mhm

IM: A oni musia vedieť, že Boh neexistuje.

T: No, myslím si, že toto veľmi mnohých prekvapí. Táto informácia vôbec novým spôsobom otvára oči, pretože iste, ak si každý úprimne prizná, že je to unikátne, že nikomu neslúži, pretože ateisti určite nechcú, ich vedomie, niekomu slúžiť a veľmi sa vzpierajú tomu, aby boli kýmsi ovládaní.

IM: To je takpovediac najvyššia forma egoizmu a pýchy – ateizmus. Prirodzene, že si myslia, že sú absolútne slobodní, ale len preto, že sa v skutočnosti nikdy nezaoberali sebou. Neskúmali ani svoje vedomie, ani seba, ani okolitý svet, uspokojovali sa iba tým šepotom, vychádzajúcim z hlbín ich vedomia, ale nechápali, že šepkajú len démoni. A to je všetko. Ale myslia si, že démoni – to sú len rozprávky, to všetko je len fatamorgána, smrť neexistuje. „Áno, ona existuje, smrť, áno, ale...“, „ale peklo neexistuje, nič neexistuje“ – že všetko je nádherné, všetko je dobré a Boh, to je povedzme ako fantázia, no, „ľudia si ho v minulosti vymysleli, pretože bolo treba nejako vysvetliť hrom, blesk, či ešte niečo, ľudskú smrť, že všetko sa deje v poňatí vyšších síl“. Ale ved'

to všetko je obyčajná fyzika, chémia. „A človek to je tak, že sa náhodou zrodil zo zvierat. Darwin to predsa povedal.“ Lahko sa dá všetko obhájiť. Vedomie vždy všetko kritizuje, všetko skresľuje. Avšak existuje aj iná skúsenosť. Ale tá si vyžaduje čas, vyžaduje sily. Čo je jednoduchšie: ísť po duchovnej ceste, alebo slúžiť diablove? Jednoduchá otázka pre vedomie. Ale vedomie vôbec nemôže ísť po duchovnej ceste, ono iba vodí ľudí po svätých miestach v nádeji, že uvidia Boha a dáva ľuďom nádej, hovorí im: „pôjdeš sem, tam sa toho dotkneš.“ Prišiel človek – nedotkol sa. Takže sa nadchol, všetko je krásne, všetko je dobré, všetko je skvelé – ale vnútri prázdno. Boha nenašiel. Pretože nie je možné Ho niekde nájsť, ako sme o tom už hovorili. Je vnútri človeka. Iba cez tie dvere, ktoré sú vnútri, ktoré ľudia nazývajú Dušou, iba cez tie sa môže človek dotknúť Duchovného Sveta. Inej cesty niet. No vedomie hovorí iné: „Tam bol múdry človek, tam bol svätý.“ Nuž... Ľudia sa naháňajú za vonkajším, za obrazmi.

Ž: My sme sa tiež stretávali s takými situáciami, keď žena písala komentár, že: „Hľadala som Boha všade, obišla som všetky chrámy, tak som sa chcela zbaviť hriechov a... no, poúčť sa, osvietiť... a hľadala...“

IM: A tu vzniká veľmi zaujímavá situácia. Žena sa chcela zbaviť hriechov, ale čo je to hriech? Hriech to je jednoducho slúženie satanovi. To je najväčší hriech. A celá hriešnosť nespočíva v ničom inom ako v pritakávaní nášmu vedomiu, veď práve ono vytvára všetku túto hriešnosť. Ale to ju

vedomie vodilo za Bohom v túžbe zbaviť sa seba – no tak vedomie vtipkuje. A diabol je predsa výborný vtipkár. Áno a... Ale človek cítil ako Osobnosť, cítila potrebu hľadať Boha, ale v konečnom dôsledku, ak ho nikde nenašla, mohla sa stať ateistkou.

Ž: Áno, ale je celá zúfalá a stále hľadá odpovede.

IM: Mhm. Zotrvávať v zúfalstve a hľadať lásku, áno? (**Ž:** Áno.) To je nemožné. Boh – to je Láska. Iného niet a ani nemôže byť. A pokiaľ to človek nepochopí a pokiaľ sám nezačne milovať, nič nezíska. Všetko je v skutočnosti jednoduché.

T: Ľudia naozaj strácajú veľmi veľa času na to, aby... Nuž, jednoducho chodia po takom uzavretom kruhu, nechápu, čo je to hromadenie tejto Lásky, čo je to Láska. Dokonca ani nechápu, čo to znamená milovať, pretože existujú kategórie vedomia...

IM: Starý výraz „bohatier“, áno? Čo je to „bohatier“? To je hromadenie, nahromadenie Boha. V akom zmysle dochádza k nahromadeniu Boha? Je to nahromadenie síl Allatu. Teda keď človek v skutočnosti smeruje ako Osobnosť, keď začína cítiť – to je pocitové vnímanie a nie nejaké hmatové, alebo čo... Práve ono pocitové vnímanie umožňuje precítiť Duchovný Svet. Ale čo je to Duchovný Svet? To je nekonečná radosť, to je Láska, to je absolútna Blahodať. Či to nie je tak? A keď to človek precítiť sám začína posilať Lásku, sám začína milovať úprimne, ozajstne, čo môže získať ako

odpoveď? Len Lásku. Toto je nahromadenie. A vyzerá to tak, že čím viac svojej lásky dáva, tým viac dostáva naspäť a po naplnení sa o ňu delí. Vtedy aj hovoria, že aha... „človek s Bohom“. Pretože to z neho vychádza. Ale opäť, kto toto môže pocítiť? Jednotlivci... A iní, naopak, cítia k nemu nenávisť od vedomia, závisť a ešte čosi. Prečo? Pretože pozerajú na obraz. Vidia obraz a okamžite ho porovnávajú so sebou. No a tu vzniká taký konflikt záujmov samotného vedomia a egoizmu, ktorý aj samotné vedomie v človeku vytvorilo. Je tak? Všetko je jednoduché.

T: Igor Michajlovič, a láske... jej sa treba učiť, alebo sa v láske nejako rozvíjať?

IM: Učiť a rozvíjať sa treba vždy. Človek práve kvôli tomu prichádza do tohto sveta, aby sa učil a rozvíjal. Keď sa naučí a rozvinie, môže sa stať Anjelom. Ale ak sa nebude učiť a rozvíjať, na 100% sa stane subosobnosťou... Iná možnosť nie je. A ako rušička mu, áno, slúži vedomie. Ale práve rušička na ceste musí byť. A ako? Čo je to za cestu, ktorá je rovná a hladká? To nie je cesta. Či nie je tak? V čom by bola zásluha človeka, ak by bola cesta ľahká? Už sme kedysi hovorili aj o zoroastrizme, aj o starých náboženstvách. Tam je to jasne povedané, pretože ešte existuje chápanie tohto všetkého. To je ešte, práve sme spomínali Hyperboreu, až odtiaľ prichádzali tieto vysvetlenia. To je v súčasnej civilizácii. No ale opäť, podobné vysvetlenia prichádzali aj v predchádzajúcej civilizácii. Tej, ktorá skončila zmiznutím Atlantídy a prakticky ôsmich miliárd ľudí. K čomu to viedlo?! Boli znalosti, boli

náboženstvá, všetko bolo!

T: Ešte taký moment, ukazuje sa, že ľudia v nejakých okamihoch svojho času cítia tento dotyk s Bohom. Vedomie jednoducho klame ľudí, že...

IM: No niekedy ľudia zažívajú eufóriu, povedzme, že prácu endorffínov vo svojom vnútri, keď na nich niečo zapôsobí. Ale znova, netreba zabúdať na funkciu vedomia. Ľudské vedomie – to je súčasť celkového systému. Systém vždy cíti hlad. Pozornosť, ktorú rozdáva naša Osobnosť, to nie je nič iné ako výživa. Každá informácia sa musí niečím vyživovať, nejakou energiou, ináč nemôže existovať. Všetko je veľmi jednoduché. A v súvislosti s tým, že systém je myslíaca bytosť, ináč sa to nedá nazvať, je to ako umelá inteligencia, ako sme už hovorili. Nech je aj umelá, ale je to inteligencia, čo znamená, že už je to bytosť. Nie je to tak? Je to už určitý život, aj keď dočasný. Ale opäť, čo znamená dočasný? To z pozície Duchovného sveta je dočasný, ale z ľudskej pozície je večný, rovnako ako nekonečný Vesmír. No v skutočnosti čas plynie veľmi rýchlo a Vesmír, on je veľmi maličký. Podľa toho, z akej pozície to porovnáme, a z ktorej strany sa na to pozeráme. Ak pozeráme na systém zvnútra, je obrovský, ale ak pozeráme zvonka, tak ho prakticky nevidno. V tom je zmysel.

T: Teraz ste povedali, Igor Michajlovič, o večnosti a nesmrteľnosti. A tiež pri hľadaní informácií sme sa stretli s tým, čo vo všeobecnosti hovoria ľudia o nesmrteľnosti. Prečo tomu

neveria? Hovoria, že akoby v ich ponímaní sa Duša skladá z atómov a atómy sa jednoducho na konci života rozpadávajú spolu s telom.

IM: Ak pristúpime na ich pozíciu, že „Duša pozostáva z atómov a atómy sú súčasťou materiálneho sveta, teda ona zmizne“, tak to je popletenie, pletú si to so subosobnosťou. Veď subosobnosť naozaj pozostáva z čiastočiek Po (to nie sú atómy), skladá sa z toho, z čoho sa skladá to, čo potom práve vytvára atómy, povedzme to tak. Je to dokonca trošku za kvantovou hranicou, ešte to nie sú kvantové stavy. Tak teda subosobnosť – áno, ona je materiálna, pretože aj vedomie zostáva, aj všetko zostáva. No samozrejme, že nemôže existovať večne. Existuje dočasne. Ale Duša nie. Duša nemá vzťah k tomuto svetu a nemôže byť zničená. Ešte sa mi páči ako hovoria: „spasiť Dušu“, áno? To je tiež výraz. Ale zachraňovať Dušu, to je to isté, ako zachraňovať záchranný kruh. Jednoduchý príklad, už sme o ňom s tebou hovorili v minulej relácii, ale ešte raz ho poviem: človek sa topí, oceán vrie, z lode mu zhodili záchranný kruh, ale on ho začína hádzať naspäť. „Ako to?! Veď to je záchranný kruh, musí byť zachránený!“ Však sa tak aj nazýva – „záchranný kruh“, to znamená, že musí byť zachránený aj za cenu svojho života. Nuž, tým sa aj ľudia zaoberajú – zachraňujú kruh, hádžu ho späť, pokiaľ sa neutopia.

Ž: Existuje ešte jedno presvedčenie. Dotkli ste sa témy subosobností. Pýtajú sa ateistov a oni odpovedajú. No akoby aspoň nejako intuitívne, podvedome vedia, teda predsa len

cítia, majú Dušu ako zložku... A oni hovoria, že „no dobre, hádam tam niečo bude, po smrti, potom to pochopíme, ale teraz môžem všetko, nebudem prežívať výčitky svedomia, ničoho sa nebudem báť, nechcem tieto pochybnosti...”

IM: Nuž, sama si to povedala. Toto je pohodlná forma otrockej existencie...

Ž: áno, čiže argumentácia...

IM: Ale dochádza k tomu len preto, ako sme už hovorili, že ľudia nechápu, že sú manipulovaní a ovládaní. Že vedomie rozhoduje za nich: kam ísť, čo urobiť, vstať a dokonca – čo pocítiť. Všetko ovláda vedomie.

Ž: Áno.

IM: Čo zjesť, čo prežiť, kedy ochorieť, kedy vyzdraviť. Je to súčasť materiálneho sveta.

Ž: Alebo iná situácia, keď si ľudia postavili materiálny cieľ. Už všetko majú, už dosiahli tento cieľ, už sa všetko v živote poskládalo: deti, dom, všetko je zasadené...

IM: Málo.

Ž: Málo, ale...

IM: Vždy je málo.

Ž: ...v určitom momente sa akoby rozčarúvajú v tomto materiálnom svete a už...

IM: Práve tu sa to však začína, keď ako Osobnosť cítia, že

nevyhnutne prichádza smrť, to, čo nazývajú smrťou, ale uspokojenie zo života nezískali a neurobili to najhlavnejšie a nijako sa tomu nevyhnú. A tu zostávajú dve cesty buď sa chytať z celej sily za vedomie, zavrhuje duchovné, no, alebo sa tváriť, že si duchovný. Teda nechápať, nevedieť a neskúmať, čiže opäť – nepracovať na sebe. No nie je to tak? Prakticky vždy je to tak.

T: Na oklamanie tohto strachu zo smrti sa tiež často používa taký prejav, ani nie prejav, ale berie sa skúsenosť tých ľudí, ktorí prežili klinickú smrť a hovoria o tom, že „údajne ľudia, ktorí sa vracali odtiaľ, cítili stav radosti, preto sa netreba báť tejto smrti...”

IM: Ale to je vždy tak. Ide o to, že klinická smrť je v skutočnosti krátka skúsenosť. Je to jednoducho krátka skúsenosť odchodu Osobnosti od vlády vedomia. Ale prakticky zostáva prvotné vedomie väčšinou aktívne a v princípe aj v istej spojitosti s Osobnosťou. A samozrejme je prirodzené, že ľudia zažívajú radosť, zažívajú eufóriu, poľavuje táto fyzická záťaž. Avšak toto je dočasný prechodný stav. Ale keď nastáva reálna smrť, tak sa človek okamžite premieňa na subosobnosť. Pravdaže spočiatku nič nebude chápať. Ale prvé obdobie veľmi rýchlo vyprcháva. A človek chápe, že niet rúk, že niet nôh. A potom postupne bude chápať aj viac: to, ako premárnil svoj život. Nie prežil, ale premárnil. No to...

T: Je zaujímavé, že ani...

IM: Je smutné. Poďme radšej o dobrom.

T: Jednoducho sa mi zdá, že takéto problémy a nepochopenia sú predovšetkým spojené s tým, že ľudia aj tí, ktorí nás sledujú prvýkrát proste nechápu základné pojmy: čo je to Osobnosť, čo je to Duša, čo je to subosobnosť, stav...

IM: A kto im bráni? Veď ak berieš nejaký predmet, sprvoti ho musíš detailne preskúmať, či nie? Ak človek mieri k Bohu, musí všetko, čo sa týka Boha, maximálne možné preskúmať. Nuž, vari to nie je tak? Ale ak sa človek uzatvára, no, povedzme, v jednom smere, tak sa nič nepodarí. Zoberme vedu, akúkoľvek vedu – ak človek nebude študovať práce predchodcov, povedzme práce iných ľudí, ktorí sa tomu venujú, svojich kolegov, tak ako sa bude rozvíjať vo vede?! Nuž jednoducho. Pre to, aby sa mu niečo podarilo, spočiatku musí nabrať kritickú masu informácií. Potom veľmi dlho a veľmi húževnato s obrovským množstvom, povedzme, vynaloženia svojej pozornosti v čase, investovať do tejto vedy a následne, spravidla, ak to dostatočne prefinancoval, získa odpoveď. Ale bude si myslieť, že to vyriešil on, že je to jeho zásluha – on to tak vymyslel. Nuž, je to tak.

Ž: Ale on odpoveď dostáva hotovú. Málokto vie, že ateisti neveria náboženstvu a to sa pokladá za ateizmus, áno? Ale veď sú náboženstvá, ktoré neveria iným náboženstvám a argumentujú to rovnakými dôvodmi, čiže operujú s tými istými pojmami, ktorými operujú ateisti.

IM: No to je opäť to, o čom sme už hovorili, že takmer vo všetkých náboženstvách no nie takmer, ale vo všetkých je

veľmi mnoho skrytých ateistov. A oni nepotrebujú Boha – oni potrebujú obyčajnú účasť, sledujú úplne iné záujmy a manipuluje nimi satan, ani nehľadiac na to, že sú v nejakej náboženskej organizácii. Ale sú ovládaní satanom. Odmieňajú úplne všetko a iba oni sú dobrí, len oni sami sú múdri, šikovní.

Ž: Áno.

IM: Prirodzene.

T: Je zaujímavé, čo súčasní ateisti zobrali za základ – ešte v 18. storočí bol Holbach, ktorý hovoril, že deti sú ateisti, pretože údajne nemajú predstavy o Bohu... A teraz sa akoby veľmi šíri toto, povedzme, vyjadrenie. Ale ako je to v skutočnosti?

IM: U detí sa v skutočnosti začína rozvíjať vedomie, keď spoznávajú svet, veď ho spoznávajú, materiálnu časť tohto sveta. Avšak nikto sa nedotýka pocity strany, čo detičky cítia. A kto rozvíja u detí pocity vnímanie? Nikto. A vychádza to tak, že prvé, čo sa rozvíja a intenzívne sa rozvíja – to je vedomie. Samozrejme, že získava ohromný náskok pred Osobnosťou a následne ju potláča a jednoducho manipuluje človekom. Tak sa vytvára otrok satana, no nie otrok Boží.

T: Teda berie sa slovo v tomto prípade nechápanie tohto pocity stavu týmito ľuďmi, ktorí... No samozrejme sú ateistami a jednoducho sa odvolávajú na to, že „keď sa to

nenazýva slovom Boh, tak...”

IM: Ale dieťa, ktoré ešte povedzme nepozná slová, nemôže operovať slovom Boh. Ale stačí, keď už dieťa začína viac-menej voľne rozprávať, pohovoriť si s ním osobne. Možno sa začudovať jeho múdrosti. Veď mnohé deti majú, povedzme, múdrosť skutočne svätých starcov. Či to tak nie je? Je. Majú pocitové vnímanie. Môžu nevedieť, ako sa v ich jazyku nazýva Boh, ale rozhodne cítia to, že je. A krásne cítia, že tento svet – nie je ich domovom. A chápu, kam majú ísť. Môžu pozemskými slovami správne nevysvetliť svoje smerovanie, ale toto chápanie majú. Práve preto sú detičky omnoho bližšie k Bohu, pretože ešte nie sú tak nečisté, ako dospelí, nie sú tak zaťažené svojím vedomím a tou „hriešnosťou“, ako sa hovorí.

T: Ukazuje sa, že ateisti spochybňujú akúkoľvek pocitovú skúsenosť. A narazili sme na takú informáciu, že oni často hovoria o tom, že... Teraz prečítam: „Skúmal som prácu mozgu. Zaujímala ma otázka, keď sa skrútila reč na akési intuície, na nejaké duchovné skúsenosti – ak to prebieha v osobitne vzatom vedomí, tak ako sa to dá odlíšiť od poruchy v práci mozgu prefrontálnej kôry a vôbec od halucinácií?“

IM: V skutočnosti je to zaujímavá otázka, povedal by som. Ale toto je práve nepochopenie toho, čo je to vedomie a čo je to obyčajná neurofyziológia, áno? A ako pracujú neuróny nášho mozgu? Veď sú to chemické reakcie, ktoré sú zaznamenávané a ktoré pozorujeme na prístrojoch – encefalograf,

PET (pozitrónová emisná tomografia) a ostatných. K tomuto dochádza až potom, keď Osobnosť začína financovať tú či onú myšlienku, ten či iný obraz. A čo sa deje? Spočiatku sa rodí obraz a až potom, po zrodení tohto obrazu, presnejšie, keď dochádza k zrodeniu obrazu, v tom okamihu vzplanie malý hlúčik a keď Osobnosť takpovediac prefinancovala tento obraz, túto myšlienku, vtedy vzbĺkne určitá oblasť neurónov nášho mozgu, čiže už dochádza k reakcii. Ale samozrejme, ako môžu odlíšiť povedzme duchovné alebo neduchovné, áno, ak prebieha materiálna práca?! Jednoduchý príklad pre pochopenie: zoberme tablet, alebo neviem, notebook, čokoľvek: vkladáme tam určité programy – v jednom je napísané „bes“, v druhom je napísané „Boh“ rovnakým písmom, rovnakým jasom, tučnosťou, sýtosťou a vysvietime. Ale tablet to rovnako vysvieti.

T: Súčasne.

IM: Áno. Neuróny mozgu – to sú ako obrazovky tabletu a všetko ostatné. Ale jediný rozdiel je, že ich časť vyvoláva chemické reakcie. Čiže dochádza k nasledujúcej fyzickej reakcii na tele. A tu už Osobnosť prijíma rozhodnutie – prefinancovať alebo neprefinancovať ďalšiu činnosť. T.j. dať energiu na ďalší rozvoj, alebo nedať. Pokiaľ informácia prišla od tohože tela – nuž, Osobnosť ju musí prefinancovať. Ak Osobnosť nebude dávať isté množstvo energie, tak vedomie nebude fungovať. Vedomie nepracuje na tej energii, na ktorej pracujú mozgové neuróny – to tiež treba chápať. Prečo? Pretože neuróniky pracujú práve na elektrine, na tej chémii,

ktorá sa objavuje v dôsledku toho, že sme niečo zjedli je to spracovateľský stroj. Poviem to jednoduchšie: automobil s diaľkovým ovládaním, je v ňom aj akumulátor, alebo je povedzme založený na benzíne, na motore s vnútorným spaľovaním, ale ovládací pult, ktorým ho manipulujú, je práve u operátora. No, nejaká taká paralela. Auto ide doľava, doprava... no tak. A človek je ešte schopný prerábať jeden druh energie na druhý, vďaka čomu súbor našich buniek plní funkciu tohto automobilu. A v tomto prípade je operátor ako Osobnosť, ktorá posiela signál a autíčko ide doprava-doľava. Môže prísť na skládku a môže prísť na čerpaciu stanicu. A tu samozrejme ide voľba od operátora. Preto má Osobnosť ako operátor možnosť, má právo voľby – toto právo nemôže nikto poprieť. No druhá vec je, že Duchovný Svet je statický. Už sme o tom niečo hovorili, podľa mňa v minulej relácii. On nikde nebeží, nikam nemieri. On je, pretože je večný. Ale materiálny svet neustále so zrýchlením letí už v priebehu miliárd rokov. Preto to tak vychádza, že satan potrebuje rýchlejšie a veľa. Preto je aj taký prefíkaný a všetko ostatné. A bojuje do posledného za svoj válov. To je normálne.

T: Vy ste, Igor Michajlovič, hovorili o okamihu voľby, áno? Teda v ideálnom prípade to, že Osobnosť volí medzi programami... Ale k čomu dochádza? Pravdepodobne ľudia dnes... spúšťajú sa nejaké automatizmy. Prečo venujú pozornosť tomu alebo inému programu, tej alebo inej myšlienke...?

IM: Veru, ľudia o tom ani nerozmýšľajú.

T: Nerozmýšľajú.

IM: Prirodzene, že bez skúseností, bez ozajstných skúseností duchovnej práce, ľudia o tomto nerozmýšľajú. A čo je to duchovná práca na sebe? No, my sme tiež už neraz o tom hovorili, nuž porozprávame ešte raz, trebárs tak, ako ju opisujú starci, ktorí toto duchovné oslobodenie dosiahli. Je to kontrola, kontrola besov v hlave, toho, čo šeptajú. Niečo prijať, niečo nepriať. Je to nepretržité pozorovanie, neustála práca na sebe. A samozrejme, že toto všetko je lepšie zapisovať, aby to bolo vidieť. Iba tak pochopíš, že ňa ohlupujú. Keď každú myšlienku zapisuješ na papier, keď sa každé tvoje uvedomenie ukladá na papier. Na človeka prišlo osvietenie, pochopenie, áno, t.j. inšpiroval sa, dotkol sa čohosi Božského. Skutočne pochopil. Je schopný vnímať túto silu. Vníma ju. Zahorela v ňom táto Láska. I keď len začal tlieť, ale je to už teplo. Ber sa, zapisuj! Nezapíšeš – zajtra už zabudneš, vedomie všetko zatrie. A povie: „to je taká halucinácia, to je emocionálny výtrysk“. Aká emócia, ak je to skutočné, je to živé?! No a toto je práve tá práca. Týmto sa začína duchovná cesta – od skúmania satana.

Ž: Vedomie všemožne...

IM: Nikde sa pred tým neschováš. Samozrejme, pred skúmaním vedomia. Vychádza to tak, že skúmaním vlastného vedomia človek začína usvedčovať satana. Výhodné je to pre toho, alebo nie? Samozrejme, že nie. Bude klásť odpor? Veľmi silno bude odporovať. A s týmto sa ľudia stretávajú.

Ž: Áno, stretávajú. A akurát tiež žena písala v liste, že sa stretla s tým, že u nej vzniklo nepochopenie a sama seba začala zastavovať na polceste. Čo znamená „žiť duchovným je ľahké, ale dôjsť k tomu je veľmi náročné, je to titanská námaha“?

IM: Obrovská námaha. V skutočnosti, ak by to bolo ľahké, všetci by boli svätí. No vtedy by to nebolo ocenené. Tak ako predtým, keď ľudia nemali telá, áno? Tak ako v zoroastrizme. Ale sami o ne poprosili, aby sa stali hodnými toho, vojsť do Božského sveta ako rovní medzi rovnými. Človek pri skúmaní ako funguje systém chápe, že ním manipulujú, potom sa učí tomu odolávať, nachádza seba ako Osobnosť, začína sa ako Osobnosť rozvíjať a potom kontrolovať. Učí sa Láске Božej. Čiže dotýkajúc sa sveta... Teda na začiatku chápe, že existuje diabol, že existuje Duchovný Svet, existuje Láska, začína rozvíjať to, čo mu je drahé, to, čo dáva Život. No a v jednej krásnej chvíli jednoducho začína žiť a chápe, že je to také ľahké...

Ž: Áno, je to veľmi ľahké a je to veľmi príjemné.

IM: Áno, ale... je to ľahké, príjemné, je to radostné, je to Život. Nemôže byť... No ako môže byť Život komplikovaný alebo ťažký?! Ako môže byť neradostný?! No ako môže byť Láska ťaživá, že?! Veru. No bez nej vôbec nemá zmysel existovať tu ani jeden okamih. Hovorí sa: „Ako zložitý je milovať, alebo...?“ No ako môže byť zložitý milovať?! Nemilovať je strašné, ale milovať – to je (Ž: Šťastie), to je všetko, to je

šťastie, áno. Ale to je, keď človek vie. Keď to získal, no tak sa to zdá také ľahké, také jednoduché. Ale je to skutočne ľahké a jednoduché. Ale preto, aby sa urobil tento krok k tejto jednoduchosti, nuž, treba prekročiť cez diabla. A to nie je také jednoduché, pretože ideš pomocou toho istého vedomia, skúmaš ho s jeho pomocou. No prirodzene, že narážaš na odpor, kopu zámen a všetko ostatné. Ale otázka je v inom: ak je tvoja túžba úprimná a skutočná a ty naozaj ideš – rozhodne dôjdeš! Neexistuje to, že by si nedošiel. No ak počúvaš vedomie, ktoré hovorí, že si nikto a nič si sa nenaučil a nikdy sa nenaučíš... No to je opäť tvoja voľba, človeče, nuž čo sa tu dá povedať... Práve toto je demokracia, najvyššia demokracia od Boha, právo voľby človeka – voliť Život alebo smrť, iba toto. No je tu jeden okamih: Boží Svet – on je večný a je pre všetkých, čo sa usilujú o Život, ale iný svet, riadený satanom – je jednoznačne smrteľne nebezpečný.

Ž: Nuž, samozrejme by to chcelo rozobrať tieto momenty, na ktorých sa ľudia zdržiavajú. Veď keď získajú tento záblesk, tento dotyk, majú už skúsenosť duchovných ponorení, pociťového vnímania... ale aj tak sa človek rozptyľuje, vedomie ho odvracia.

IM: Pravdaže. No povedzme, že existencia človeka – to sú ideálne podmienky pre formovanie Anjela. To treba chápať. To nie je krutosť Boha, v žiadnom prípade. Boh dal šancu.

Ž: To si tak ateisti myslia, že krutosť.

IM: Ale či to vezmeš, alebo nevezmeš – je to tvoja voľba. Boh

nemôže byť krutý, Boh – je Láska. A kto ti bráni Milovať? Kto ti bráni Žiť? No kto? Nikto. Len tvoja voľba. A prečo človek volí práve pozemské, práve materiálne? Prečo volí odsudzovanie kohosi? Prečo volí rozbroje, vojny? Prečo vyberá špinu miesto čistoty? No kto ho núti? Okrem vedomia nikto. No ak ty vieš, že vedomie je nástrojom diabla, prečo sa tomu podvoľuješ?! Ved' človeka nikto tak neponižuje, ako jeho vlastné vedomie. Vari to nie je tak? Nikto človeka nerobí takým nešťastným, ako jeho vlastné vedomie. No nie je to tak? Ono ponižuje, uráža, vysmieva sa mu, vyvyšuje ho a ponižuje zároveň, vodí ho dokola okolo prázdnoty. A ľudia sa s tým uspokojujú. Nuž...

Ž: Hej. Ale vzniká tiež otázka: „Áno, dobre, ja verím, cítim, ale nemôžem.

IM: Potrebujem, aby niekto vo mňa uveril“. A viera, to je... veľa sme hovorili ohľadom tohto... Viera je v tomto prípade neprípustná. Viera musí byť v prvom kroku, keď človek dúfa – verí a ide. Viera môže postrčiť na Božskú cestu, ale nedá spasenie. Znalosti a skúsenosti. Nemôže byť iné. Treba dosahovať svoju skúsenosť, treba získavať znalosti, treba sa ich domáhať. Keď preskúmaš systém, keď toto všetko pochopíš, keď precítiš tú Lásku, keď sa dotkneš Duchovného sveta, aký satan ňa môže zraziť?! Jednoduchá otázka. Čo on môže urobiť? Nič. Všetko je slabé, pretože toto už vychádza za materiálny svet. Všetko pozemské, všetko svetské – to všetko zostáva ďaleko vzadu. To je pravda. Rovnako, ako že „Život sa musí získať, kým si živý“. Po smrti nič nezískaš,

pretože budeš bezmocný. To je tiež pravda. Ale vedomie hovorí iné, pretože je to preň výhodné. A všetka bieda... (Ž: ...hej, každému svoje) Áno, a všetka bieda je v tom, že ľudia nechápu, že vedomie – to nie sú oni. Ale veď mnohí si myslia, že vedomie – to som ja, telo – to som ja, všetko je moje. Áno, my cítime, cítime, že funguje chémia, pracujú neuróny. Prvotné vedomie vníma všetky informácie o tele, dotyk. Všetko toto sa analyzuje, všetko to pracuje. Prvá skúsenosť, ktorá prebieha – ona prechádza cez neuróny. Čiže dotkol si sa, neuróniky sú aj na prstekom, zapojili sa, prešla informácia. Čo prešlo? Prešiel elektrický prúd. Došlo k výboju, ktorý vybudil určitú skupinu neurónov. Tie zároveň poskytnú určitý obraz. Tento obraz už prijal, povedzme, kvantový mechanizmus, áno? Čiže samotné vedomie je – kvantový počítač. Vedomie sa zapojilo, prijalo toto všetko – a Osobnosť už dostáva určitý obraz. No a ďalej sa už navnadila alebo nenavnadila. Kam ísť: napravo či naľavo – to už je voľba Osobnosti. Ale vedomie ponúka súčasne kopu ciest a je to mnohovektorové.

Ž: Áno, jednoducho každému svoje: ateistovi, že... samozrejme, jedno – že „ak existuje láska, tak prečo potom existujú nešťastia, vojny, prečo existuje rozvrat..?“

IM: Problém nie je v láske, veď samotné chápanie, už sme neraz diskutovali o tom, čo je to láska – láska, ona je tiež chápaná rôzne. Existuje láska od vedomia, ale je Láska od Duha. A rozdiel je podstatný. Ľudia sa navzájom milujú, nemôžu žiť jeden bez druhého, ale prepáčte, neustále sa

navzájom podvádžajú. V hlave – dokonca ustavične. No či to nie je tak? Ak nie fyzicky, tak v myšlienkach. Ale aký je v tom rozdiel?! Veď naša myšlienka je materiálna. Veď niet rozdielu v tom, že si bol neverný v hlave, že si bol neverný fyzicky – všetko je rovnaké. No, iba ak infekcie – tie sa môžu prihodiť len pri fyzickej. Ale inak je podstata tá istá. Veď Osobnosťou je toto všetko vnímané úplne identicky. Že toto je – hriech, že to je – hriech. No a aká je tu láska? No čo, nie je to tak? A keď sa neustále hádajú, jeden nad druhým sa pokúšajú dominovať – to je čo, láska? Prečo toto v Duchovnom svete nie je? Ani byť nemôže. Nuž, to je také...

T: Aj vedomie samotných ateistov predkladá taký, dá sa povedať, akoby protiargument: „Prečo tak milostivý Boh, v ktorého veríte, dopúšťa toto všetko? Dopúšťa rozbroje (**IM:** Čo konkrétne?), dopúšťa vojny, dopúšťa...”

IM: Pochopil som. To je večná otázka: „Prečo On dopúšťa nespravodlivosť a všetko nedobré, čo sa stáva v tomto svete?”

T: Áno, „keď je On raz taký milostivý.”

IM: No, poviem to jednoduchšie: Boh, On sa nikdy nemieša do ľudských vecí, do ľudskej voľby. A všetko, čo sa tu deje – vojny, sváry, všetky nešťastia to je ľudská voľba. Či nie ľudia začínajú vojny? A kde sa vojny začínajú? V hlave. Kto našepkáva? Vedomie. Čo je tu príčinou? Pýcha a chamtivosť. Nič iné. Pýcha a chamtivosť určitých ľudí, ktorí disponujú mocou. A prečo oni začínajú vojny? Nudia sa. Alebo sa im

zachcelo cudzieho (zabrať cudzie). Nemôžu to kúpiť – ideme bojovať, pretože sme (údajne) silní zaberieme cudzie. No čo, nie je to tak? Je to tak.

Ž: Áno a potom práve vznikajú takí ateisti, ktorí hovoria, že „ja neverím v Boha, neverím vo vaše náboženstvo, pretože nepostupujete tak, ako je napísané vo vašich svätých pís-mach. Že, je napísané: „nezabiješ“, ale k vojnám dochádza“.

T: „Udreli ňa po ľavom líci, nastav pravé. Ale veriaci tak ne-robia. Preto...“

IM: No, už sme ohľadne tohto hovorili, že kedysi to bolo aktuálne. Ľudia boli duchovnejší a človek zlý, ktorý žije pod taktovkou satana... Nuž, iný človek ho nedokáže silno potrestať. Udrú ňa po ľavom líci – ty však chápeš, že ho ovláda satan. On sám seba potrestal. Ako ho ty môžeš viac potrestať? No nijak. Preto sa hovorilo: nastav pravé, ale nedrž zlo. Čiže v tomto bol zmysel. Zabudni na toho človeka – on sám seba potrestal. Ty ho nedokážeš potrestať viac. Ale prepáčte, ak sa po prejdení len niekoľkých tisícok rokov systém upevnil natoľko, že teraz – no, nastaviš pravé, tak on ti potom ešte do nosa dá. Už som hovoril, ak ňa hryzú za ľavú nohu – besný pes – netreba mu pravú dávať. Zlo musí byť potrestané. Ale tu je tiež problém v inom, že môžeš aj nepochopiť, čo je zlo a čo dobro a sám sa môžeš stať besným psom a hryzť druhých. To je tu dôležité.

T: Bola aj taká kľúčová otázka: „Ako odlíšiť akoby dobrú, bohumilú vec od veci, ktorá nie je bohumilá?“ A uvádzal sa

príklad, že „bohumilá vec je vec, v okamihu ktorej zažívaš radosť, ale ak dochádza k nejakým... nastávajú nejaké iné stavy...”

IM: Počúvaj, ak jem cukrík a pociťujem z toho radosť – je to bohumilá vec, alebo to nie je bohumilá vec?

T: No Vy viete...

IM: To je moja osobná vec, áno? Pod diktátom vedomia. Ved' ono zažíva radosť. Mne ako Osobnosti je úplne fuk, čo chce zjesť organizmus žijúci v mojom organizme a načo potreboval túto čokoládku.

Ž: A aký parazit chce...

IM: No všeobecne, aký parazit chce teraz čokoládku? Ale vedomie sa tým zaoberá. No jednoducho, aký vzťah má k tomuto Boh? Čo znamená bohumilá vec alebo nebohumilá? Poviem to jednoduchšie: všetko dianie, ktoré vedie k duchovnému rozvoju, tým viac k duchovnému spaseniu ľudí, to sú bohumilé veci. Všetko ostatné sú veci ľudské, veci vo pred mŕtve a k Duchovnému Svetu nemajú žiadny vzťah. Pochválil som ňu alebo pohanil – no čo sa tým zmenilo? Jednoduchá otázka. Ale ak som ti naznačil, dal nástroj a len vtedy, keď si ho prijala a začala ho používať – až to je bohumilá vec. Ale ak som ti dal nástroj, stratil čas, ale ty nechceš, ja prichádzam znova a rozprávam ti – robím bohumilú vec či nie? Nie, samozrejme. Pretože v tom čase, keď som ti ponúkol nástroj a ty si odmietla – urobila si svoju voľbu. Nuž,

pánboh s tebou, zlatá rybka, plávaj ďalej a ja nájdem toho, kto potrebuje tento nástroj. Nebudem strácať na mŕtve živý čas, chápeš? Pretože je iná doba. Živému – živé, mŕtvemu – mŕtve. Všetko je prosté. A možbyť to bude vo vedomí tých istých ateistov vnímané ako nespravodlivosť: „No akože? Boh je povinný“. Boh v prvom rade nie je nikomu nič dlžný. Boh ani nevie, či ste alebo nie ste, pokiaľ nedozrejete a nestanete sa tým, koho si Boh všimne. Už sme o tom mnohokrát hovorili. No povedal som to ešte raz. A ateistov to rozzúri, povedia: „No, ako to? Však On je Boh, On musí vedieť všetko“. Prepáčte, internet dnes vie všetko. Vie, čo máte v ľavom vrecku? A možno vrecko ani nemáte, ak, s prepáčením, v neglíze oddychujete. No čo, nie je to tak? Čo s tým má internet? Hovorím to ako príklad. Alebo čo má v skutočnosti spoločné živé s mŕtvym svetom? Áno, môže to byť urážlivé. Pre koho urážlivé? Pre vedomie urážlivé. Za čo sme ho zachytili? Za pýchu sme ho zachytili. Ale čo je to pýcha? Pýcha – to je práve tá kotva, ktorá ťahá ku dnu. Či nie je tak? Je. A týmto to všetko začína. Netreba v sebe pestovať a hýčkať pýchu a egoizmus, ale treba študovať, treba skúmať, treba sa snažiť. Chceš sa spasiť – spas sa! Iné východisko nebude. Nikto to za teba neprejde a neurobí. Ale existuje iné vyjadrenie, keď sa hovorí, že „pyšní – oni... sami sa spasíme“ a podobne, že „bez Boha sa člověk nespasí“. A kto tu má pravdu, kto je no, takpovediac, vinný? V skutočnosti sa člověk bez Boha naozaj nemôže spasiť, pretože je to nereálne. Ale na druhej strane, veď člověk robí voľbu, či nie? Kedy nadobúda skutočnú silu, lásku a slobodu? Len vtedy, keď si to zaslúži. Keď

sa to stane jeho jediným želaním a túžbou. Keď prekračuje cez satana idúc k Svetlu, áno? Keď preskakuje cez tieto bezodné jamy, mieriac k východu. No vtedy, samozrejme, dostáva pomoc. Povedzme, že Boh podáva ruku?

Ž: Áno.

IM: Áno, podáva, keď vchádzaš k Nemu do domu.

Ž: Áno, keď si s Ním čistý...

IM: Zdraví sa s tebou. No, keď vstupuješ do Jeho domu. A v tom je podstata.

Ž: Keď sú čisté úmysly.

IM: Ale vedomie ňa bude držať za chvost do konca.

Ž: Áno a žmýkať všetku šľavu.

IM: A bude sa pokúšať vytrhávať ňa, áno. Dokonca keď budeš vchádzať do dverí, predsa sa bude usilovať potiahnuť ňa nazad.

Ž: Kričať...

IM: A ako! A tu je tvoja voľba, čo počúvnuť: opäť vedomie, alebo ísť k Bohu. No keď už človek vchádza do dverí, tak tu už bezpochyby vedomie nehrá žiadnu rolu. No vari to tak nie je?

T: Igor Michajlovič, ale čo je to pomoc Boha?

IM: Je to Jeho Láska. Je to Jeho sila. Práve to je pomoc Boha.

No opäť, nech by bolo akokoľvek, Boh nikdy neopúšťa ľudí. A keď je to nevyhnutné, On im dá nástroj. On im určite dá nástroj, nájde možnosť a spôsob. Otázka je v inom: vezmú ľudia tieto nástroje a budú ich používať, alebo nebudú? Už sme mnohokrát hovorili, že s dobrým nástrojom sa ľahko pracuje, ale s tridsaťdva kilogramovým závažím, priviazaným ku kelni, dom nepostavíš. V tomto je zmysel. Ale keď sú dané čisté, dobré nástroje, človek ich môže vziať a ľahko s nimi postaviť svoju cestu, cestu domov k Bohu. Boh nikdy neopúšťa, vždy ich poskytuje. No, otázka je opäť v ľudskej voľbe.

Ž: Áno. Teraz ste odpovedali na množstvo otázok, ktoré sú aj v náboženstve... ohľadne toho, že „Boh musí“. Existuje také presvedčenie, existuje také pokračovanie, že „okrem toho, že Boh musí, patriarcha je povinný, tak samotný kresťan (laik), nie je vôbec ničoho schopný a neukazujú mu...“

IM: Áno, všetci sú človeku dlžní...

Ž: Áno, všetci sú dlžní. A pokračovali otázkou: „Ako môžem uvidieť Boha? Ako Ho môžem spoznať?“ A odpoveď duchovného bola taká, že „nelez tam – zhoríš ako sviečka, nemožno sa priamo obracať k Bohu, potrební sú prostredníci, potrebuješ kňaza, potrebuješ pastiera“.

IM: Odpoveď je od koho? Odpoveď je od satana. V doslovnom zmysle slova. Veď kto zhorí pri objavení sa Boha? Matéria. Ak sa naozaj prejaví sila Božia. No, keď nejde o skryté... Je to ako antihmota. Všetka hmota ihneď zmizne. Ale na

jednej strane sa tento kňaz dočítal o takých fyzických javoch, povedzme to tak. Ale na druhej strane opäť jeho egoizmus a jeho potreba... No to je predsa pýcha a velikášstvo: „Nelez k Bohu, čo si! Milovať Boha, či čo ešte... Ty sa musíš Boha báť. A iba bohabojný sa spasí“. Od čoho sa spasí? „Len ten, kto poslúcha duchovného, ten ktorý za ním ide a plní všetko, čo on hovorí, iba ten sa spasí“. Od čoho sa spasí? Od života? Áno, od života sa spasí. No ak je to pre nich spasenie, nech si ho volia, veď opäť, všetci sú slobodní ľudia. Ale toto hovorí len o tom, že tento duchovný bol, no, povedzme to tak, zástupcom organizácie, ale nie idúci k Bohu. Ak by skutočne slúžil Bohu a neslúžil organizácii, nikdy by také nepovedal. A tým skôr, ak by mal skúsenosť. Ale ten, kto sa dá na cestu slúženia, ten je povinný ísť k Pánovi. On je povinný smerovať domov.

Ž: Ak by ešte bola organizácia správne usporiadaná...

IM: Každá organizácia existuje podľa určitých šablón, nech je akákoľvek. Organizácia nemôže byť iná, preto ich treba prijímať také, aké sú. No tu tiež... treba k tomu mať správny prístup. Pretože povedzme, tí istí veriaci obviňujú, že „nechodím do kostola, pretože tam sa všetko predáva... (Ž: Mhm, „za sviečky sa platí...“), za sviečky sa platí a podobne“. No tu by som chcel ľuďom povedať jednoduchý argument: ak sa ti nepáči, že v kostole je všetko platené, že sviečky stoja peniaze – to vôbec nie je problém, to je ľahko riešiteľné. Zoberieš sa, kúpiš továrničku na výrobu sviec, kúpiš suroviny na výrobu sviečok. Najmeš odborníkov, ktorí

prídu, vyrábajú určitý objem sviečok, ktoré sú pre tvoj chrám, do ktorého nechceš ísť... No, povedzme, aspoň na rok. A ty toto všetko berieš a prinesieš duchovnému. Myslí, že ani jeden pop by to neodmietol. A rozdával by tieto sviečky každému. Nech sa preboha modlia k Bohu pri sviečkach. Už sa nechce, však? Hneď sa prestalo chcieť. „To vynaložím mnoho peňazí“ atď., atď. „Ale v chráme je všetko platené. No ako je to možné?“ Prepáč, a u teba doma čo, všetko je bezplatné – elektrina je bezplatná, plyn je bezplatný...? No čo, vari to nie je tak? Keď prichádzame do chrámu, je zima, pľušť, chlad a my vojdeme – a tam je svetlo, tam je teplo, tam je čisto. Ono sa to neobjaví len tak odnikiaľ. Svetlo stojí peniaze, elektrina teraz nie je lacná, plyn na vykurovanie tiež stojí peniaze. I keď nekúria plynom, ale drevom – tiež to stojí peniaze. Ktosi za to predsa musí nejako platiť?! No čo, nie je tak? A vychádza to tak, že biedni duchovní sa musia voľako krútiť. Miesto toho, aby sa venovali vlastnému duchovnému rastu a rastu takpovediac svojej duchovnej pastvy, laikov, ktorí k nim prichádzajú, človek sa venuje administratívnej práci. Hľadá, kde vziať tieto kopejky na opravu chrámu, na to, aby sa čosi obnovilo, na to, aby sa mohlo niečo postaviť. Pre koho postaviť? Pre tých farníkov. A oni ho potom obviňujú.

Ž: Áno. Obviňujú.

IM: Vari to tak nie je?

Ž: Áno. „Prečo sa duchovný zaoberá bežnými otázkami?

Prečo...”

IM: A čím sa má zaoberať? A ako má udržiavať chrám? Ved' to všetko stojí peniaze. Navyše, duchovný je rovnaký človek ako všetci. Môže mať rodinu, deti a všetko ostatné. Ved' on nie je zbavený týchto, povedzme, obyčajných potrieb, tých, ktoré chcete aj vy. Ale kde vziať prostriedky, banálne jednoducho? Preto je nutné: obrad krstu – toľko stojí, pohreb – toľko, no, niekde sa to napríklad dojednáva... No vo svete akurát po nitke zbiera, aby to všetko udržiaval. A prečo to neurobíť naopak, teda prečo... v niektorých krajinách to býva tak, povedzme, u niektorých náboženstiev... No, všetko je predsa jednoduché. Je farnosť, je určité množstvo ľudí, ktorí tam prichádzajú, navštevujú ten chrám, napríklad tisíc, dvetisíc ľudí, aj keď sto ľudí – aký je v tom rozdiel? Spočítali. Ved' predsa z vás pozostáva tento rozpočet, ktorý sa potom mína na všetko – na udržiavanie chrámu, na všetko ostatné. Spočítali, koľko je potrebných prostriedkov: na výplaty tých, ktorí tam pracujú (toho popa, diakona) pretože to sa musí platiť – ľudia na to mínajú celý deň... Opäť, vypočítali, koľko bude stáť oprava, údržba chrámu a vzhľadom k tomu, že je to organizácia, v každej organizácii musí z malej bunky vždy časť peňazí ísť nahor... Nuž, ako v štáte – platíme dane zo svojho podniku, oni idú do mesta, na oblasť a podobne. Všetko sa musí udržiavať. Je to prirodzené. Je to normálne. So všetkými zrážkami, koľko, aká suma vyskočí. Tak, aby uspokojovala všetkých a... normálne. Spočítali, rozhodili na všetkých, no, raz štvrťročne, raz za mesiac, no, ako

vychádza, určitú sumu. Myslím, že by to vôbec boli smiešne kopejky na každého. Ale vtedy by si prichádzal a nikto by od teba nebral nijaké peniaze. A ak skutočne po dobrom, potom práve musí byť nejaký starosta. Musí byť nejaký administrátor, laik zo spoločenstva, ktorí musí dohliadať na čistotu, na poriadok, na opravy, platiť účty... Čiže duchovný musí byť maximálne oslobodený. On sa musí venovať vlastnému duchovnému rastu. A keď on pôjde po duchovnej ceste pred vami, vám bude ľahšie ísť za ním po tom chodníku. No a vtedy on nebude robiť žiadne hlúposti, nebude vás oberať. No či to tak nie je? Je. Takých ľudí je kopa. No, samozrejme, sú aj takí, ktorí to prehávajú, žijú vedomím. No oni sú v každej organizácii, tomu neujdeš. Nuž, existujú vyššie postavené orgány. Ak sa taký pritrafil, nuž, spoločne sa zišla celá tá farnosť a rozhodli sa, že nám taký duchovný netreba, potrebujeme iného, ozajstného. No ihneď ho vymenia. Ale to je prirodzené. Nuž, to je jednoduché riešenie. Ale vedomie bude proti. „Nuž ale prečo mám dávať peniaze?“ A potom príde k tomu, keď je to nutné a predsa len platiš, predsa len utrácaš – no aký je rozdiel? Tak by bolo všetko čestné, krásne a správne. A v každom prípade, ani v jednom chráme by nebolo žiadnych problémov. No čo, nie je tak?

T: Čiže samotným duchovným je akosi neľahko v tejto pozícii...

IM: Je to pomoc, obrovská pomoc.

T: Áno.

IM: Človek by mal slobodu, slobodu od týchto materiálnych povinností – čím zakryť strechu, čím kúriť v tejto sezóne..? No to sú bežné veci, to je to, čím sa má zaoberať obyčajný administrátor. Ale nútení sú tým zaoberať sa kňazi. No čo, nie je to tak?

T: A kňazi sa žalujú na to, že toľko veľa času zaberá táto administratívna činnosť, všetky tieto problémy...

IM: Obrovské množstvo.

T: Osvetová činnosť, že niet času ani na modlitbu.

IM: Znovu je potrebné chápať, ako funguje vedomie, áno? A nedivím sa, že niet času na modlitby. Opäť, ak má človek kopu materiálnych problémov a neustále je v nich ponorený – tak je veľmi vysoká aktivita vedomia. Vari má človek chuť na duchovné vzostupy v tom čase? No jednoduchá otázka.

T: Všetko, čo môže...

IM: Všetko, čo môže, robí.

T: Dúfa, že Boh uvidí jeho snahu.

IM: Zmiluje sa. A bude milostivý. No zadarmo to nebýva, v tom je problém. Človek musí prísť sám. Je to veľmi zriedkavý prípad, kedy za vynikajúce zásluhy ľudia získavajú, no, existuje taký výraz o klúde, ale spasenie – to je vôbec, to... To si treba veľmi silno zaslúžiť pred Duchovným Svetom, aby ťa potom ako Osobnosť zobrali s ťa kojenca a vychovávali ťa v Duchovnom Svete. No tento človek musí

prekročiť cez mnohé a urobiť niečo extrémne dobré, závislé od neho. No to sú zriedkavé javy. Častejšie je to práve naopak.

Ž: Áno, tiež mám otázku od laikov. Teda „pokiaľ bude všetko správne postavené vo vonkajšom chráme, ale ako vybudovať vnútorný chrám?“

IM: Ešte jednoduchšie ako vybudovať vonkajší. Chrám, on v človeku je, v tom je otázka. Ale, žiaľbohu, sú dva. A vysvetľovali sme to v minulej relácii. Tu... Stávať ho netreba, jednoducho treba do neho častejšie vstupovať, do správneho chrámu, do chrámu Boha a nie satana. Potom bude všetko dobre.

T: Igor Michajlovič, chcela by som sa vrátiť k otázkam, ktorými apeluje vedomie, no, rôznych ľudí – aj ateistov, aj laikov, aj veriacich.

Ž: Mhm. Máme ďalšiu otázku. Čiastočne sme načali, že „ak Boha niet, tak je všetko dovolené. Ak existuje spoveď, tak to vychádza, že hreš do vôle a potom na smrteľnej posteli urobíš pokánie“.

IM: Nuž, pokánie urobiť možno, len spasiť sa nepodarí. Ale pokánie je samozrejme možné urobiť, no ľahšie už od toho nebude. Ak človek nezačal Žiť počas života, tak po smrti sa, no, samozrejme, nič nepodarí. A v poslednom okamihu... nuž, taktiež život nevymažeš. Ako sme už hovorili, duchovná cesta nie je rýchlá. A vyžaduje od človeka obrovské

úsilie. Nie je všetko tak jednoduché. Nepodari sa oklamať Boha, nech sa bude vedomie o to akokoľvek snažiť, správne?

Ž: Áno.

T: Existuje taký argument: „Ak nebudeme posudzovať čas výlučne z ľudského uhla pohľadu, tak všetko, čo sa s nami deje v tejto sekunde, bude sa večne s nami diať v tejto sekunde. Takže sme v skutočnosti nesmrteľní, keď prirovnáme čas k ostatným súradniciam priestoru“.

IM: To je nesprávne, v žiadnom prípade. To je pokus vedomia alebo systému vyrovnať sa Duchovnému Svetu. Akoby: „táto sekunda bude žiť večne a my budeme večne existovať“. V žiadnom prípade. Duchovný Svet – on je večný, je statický, nemá plynutie času. Tam čas vôbec nie je. Ani byť nemôže. Ale v súvislosti s tým, že materiálny svet sa nemôže zastaviť ani na jediný najmenší okamih, on vždy veľmi prudko letí... Kým som vyslovil tieto slová, preleteli sme milióny kilometrov v kozme, všetky naše telá spolu s planétou... Preto nemôže existovať tento bod a čas. Čas vytvára práve proces takpovediac rozšírenia hmoty, materiálneho sveta. Čiže všetky planéty sa rozlietajú, galaxie sa rozlietajú obrovskými rýchlosťami, všetko sa točí, všetko sa hýbe, je to neustály pohyb v ezoosmickej mriežke. Týmto je podmienené plynutie času a ani na okamih sa nezastavuje. Preto je to nereálne. Ešte raz hovorím, že je to želanie a snaha satana vyrovnať sa Bohu. Nepodari sa to.

Ž: Áno. Ďalší argument, že „chcem uveriť v Boha, ale ne-

môžem stretnúť človeka, ktorý verí úprimne“.

IM: Ale čo má spoločné človek, ktorý verí a tvoja túžba a smerovanie k Bohu? To je z princípu „ukážte mi takého a ja sa mu vyrovnám“? Áno. To je opäť čo? A od koho to prichádza? Od vedomia. Je to spodobnenie, je to niečí obraz, práca zrkadlových neurónov a podobne.

Ž: Áno.

IM: Ale kdeže je smerovanie k Bohu? Aj v samotnej otázke: „chcem uveriť v Boha...“, ale ja nesmerujem k Bohu, nesnažím sa vstúpiť do Duchovného Sveta, „chcem uveriť“ – to je už vylučovanie. No to je otázka od démonov v hlave.

Ž: Áno, jednoducho...

IM: Takto, povedzme, vedomie manipuluje a hrá sa s Osobnosťou a nedáva šancu na oslobodenie.

Ž: Áno. Otázka je blízka téme autorít u tých, ktorí idú po ceste, aj u tých, ktorí sú laikmi, teda opäť hľadajú autoritu...

IM: Ale prečo hľadajú? Nie preto, povedzme, aby aj oni prešli po tej istej duchovnej ceste. Ale oni práve hľadajú ľudí, na ktorých možno zvaliť celú zodpovednosť za svoju budúcnosť, za svoju duchovnú spásu, za všetko, čiže preložiť zodpovednosť zo seba na kohosi. Je to rovnaké, ako keď ľudia, no, mnohí ľudia, zvlášť tí, ktorí sú v náboženstve, hovoria: „Pane, v teba jediného verím a úplne sa zverujem do Tvojich rúk. Rob so mnou, čo chceš, len nech je nakoniec všetko

dobré“. Tak povedal a išiel robiť všetko, čo mu povedalo vedomie. A myslí si, že „to znamená, že je to vôľa Božia. Ak sa mi zachcelo, kohosi som oklamal, alebo ešte čosi, ale Bohu to vyhovuje, veď som sa Mu odovzdal do rúk“. To je zrieknutie sa zodpovednosti, to sú hry vedomia, to je manipulácia. Nič iné. Nie, toto neprejde.

Ž: A v akom prípade je predsa len prijateľná téma autorít? Ani nie autorít, ale učiteľov.

IM: No, učiteľ je jediný – na nebesiach, ako sa hovorí v Biblii, však? Táto téma je prijateľná iba v tom prípade, ak človek skutočne mieri k Bohu, ide sám a svojím príkladom slúži druhým. Ale to je zriedkavý jav, no má právo na život. Iba v tom prípade, povedzme to tak, je možné sa čomusi naučiť. Ale treba si uvedomovať a chápať, že svoju cestu, výlučne svoju cestu, prejde každý, keď ide. Je nemožné prejsť po jednej a tej istej cestičke, pretože táto cestička je príliš krátka a je vnútri človeka. Ty máš svoju vnútornú cestu, ona – má svoju cestu. Ona nikdy nedokáže prejsť po tvojej ceste, pretože to je tvoje telo, tvoje vedomie, tvoja Osobnosť, prepáč, tvoja Duša. Je to nemožné. Ale bez učiteľov to v procese slúženia nie je možné. To je pravda, je to výnimočné. Ale nemá to žiadny vzťah k duchovnej spáse, to treba chápať. A skutočná služba – to je u tých, ktorých my nazývame Geliari, alebo, no, odjakživa existovali tí, ktorí sa skutočne dali na cestu slúženia Bohu, nie nejakej organizácii, alebo v nejakej organizácii slúžili záujmom organizácie, ale naozaj Bohu. Nuž, je to podmienené opäť tým, že ľudia, ktorí sa dali na

službu Duchovnému Svetu, aktívne vzdorovali, povedzme, metafyzickým prejavom, ktoré pochádzajú od rovnakých sluhov diabla a prekážajú ľuďom na duchovnej ceste. A oni práve ochraňujú na tejto ceste. Na to sú potrebné nástroje. Samozrejme, okrem nástrojov získavajú aj určité duchovné sily, ktoré sú schopné sa metafyzicky prejavovať v tomto svete. Ale tu je prirodzené, že bez učiteľov to nejde. No sú to mimoriadne zriedkavé javy, nemajúce vzťah k duchovnej ceste. Je to najvyššia forma slúženia, už som o tom hovoril, keď človek prišiel k Duchovnému Svetu, otvoril dvere, urobil krok, potom sa zastavil, vrátil sa a zostal slúžiť Duchovnému Svetu, pretože sú mu drahí tí, ktorí zostali v tomto svete. Povedzme, že im chce uľahčiť ich cestu. No je to zriedkavé. Ale na to, aby sa to naučil, sú tu samozrejme potrební učitelia. No je to zriedkavý jav.

Ž: Áno. Tiež je tu ešte otázka, týkajúca sa Geliarstva. Mnohí ľudia sa jednoducho stretávajú s nejakými situáciami, ktoré je ťažko zvládnuť... Chcú získať tieto znalosti, tieto nadprirodzené schopnosti, aby sa nejako vysporiadali s tými ťažkosťami, s ktorými sa stretávajú.

IM: V skutočnosti chcú získať magické schopnosti kvôli tomu, aby dominovali nad inými ľuďmi. To je všetko, na čo ich navádza vedomie. Ľudia si poradia so všetkými prekážkami, so všetkými problémami, ktoré stoja na ich ceste, ak naozaj smerujú k Bohu, ak snaha Žiť prevyšuje všetko materiálne v tomto svete. Prepáč, ale ak existuje pre teba nad Láskou Božou, úprimnou a skutočnou, ktorú môžeš získať,

hocijaká cennosť v tomto svete – nikdy sa nespasíš. Pretože samotné chápanie „rovnocennej cennosti“ a tým viac „nad ňou“ – nuž, ono vylučuje proces oslobodenia. Nie je to tak? Je to tak. Takže aké môžu byť u človeka prekážky, na ktoré potrebuje nástroje, zázračné sily, ktorými dokáže...

Ž: Pôsobiť.

IM: Na iných ľudí a nielen to. Podriadiť si démonov, rozkazovať im, aby potom napádali na nepohodlných susedov, ktorí robia hluk po nociach.

T: Igor Michajlovič, tiež dávajú otázku: „A čím sa líši náboženstvo od etiky?“ Domnievajú sa, že náboženstvo učí človeka byť dobrým.

IM: Nuž, etika učí ľudí správne konať, v súlade s takpovediac všeobecne prijatými normami, ale náboženstvo dáva ešte šancu na duchovné spasenie. No, pretože v náboženstve existujú zrná pravdy, duchovné zrná, ktoré môže človek pochopiť a tak sa ešte aj spasiť duchovne. A etika – to je iba súbor poučení, iba masky, nosenie masiek – keď ti je ťažko, ale usmievaš sa. Ale náboženstvo učí práve konať tak, aby ti nebolo ťažko, chápať podstatu vecí. Rozdiel je podstatný.

Ž: Áno. A tu je nasledujúca otázka: „Kto je prijateľnejší Bohu poctivý ateista, alebo ten, kto v Neho uveril zo strachu?“

IM: Nikto. Bohu sú prijateľní iba tí, ktorí k Nemu prichádzajú. Prepáčte, ale uvediem jednoduchý príklad: ktorá z tvojich vajcových buniek je pre teba prijateľnejšia, vieš o

nich?

Ž: Nevieľ.

IM: Nuž, to je aj odpoveď pre teba. A, prepáč, keď sa stretne so spermou a zrodí sa v tebe život nevyhneš sa tomu, tak čo z toho vyjde, to ti bude prijateľné, nech by to bolo čokoľvek. Nuž, vari to nie je tak? No to je pozemský príklad. Len tu to môže mať aj pohlavie, aj formy a v konečnom dôsledku byť kýmkoľvek podľa svojej voľby. Ale do Duchovného Sveta prichádzajú rovní a slobodní, tam prichádzajú anjeli. A človek musí tu získať tento Život preto, aby tam prišiel s radosťou. Pretože, ako vidíte, filter je veľmi dôkladný. V úlohe satana stojí veľmi dôkladný filter, ktorý, povedzme, preosieva všetkých pochybujúcich, nafúkancov a všetkých ostatných, hoci tento filter sám vytvára takéto prekážky. Ale prepáč, veď to je ľudská slabosť a nezrelosť, keď podľahne pokušeniu. Či nie? Ak je pre človeka, poviem to ešte raz, v tomto svete niečo dôležitejšie ako Láska Božia, to znamená, že nie je hodný Duchovného Sveta. Ale je to jeho voľba. A všetko je čestné.

T: Igor Michajlovič, aj taká otázka, pričom je to veľmi častý argument, že „veriaci rozprávajú o večnom živote, ale veď odtiaľ sa nikto nevrátil“.

IM: Kto povedal, že odtiaľ nikto neprichádzal? Ježiš, jednoduchý príklad.

T: Pocítiť...

IM: Vari povedzme ľudia vidia ľudí, ktorí hája záujmy Duchovného Sveta, dajme tomu dôsledne? Veď pozerajú pozemskými očami. A čo vidia? Obraz, nič viac. A obraz aj zodpovedá ich obrazu, ktorý vidia v zrkadle, či nie? Pocítiť – je možné. Poviem to jednoduchšie, nedá sa to nepocítiť. Ale opäť, to je vtedy, keď je človek schopný vnímať sväté a duchovné, len vtedy. Ale ak človek skutočne nevníma, povedzme, zástupcov Duchovného Sveta, necíti ich, ale pokladá sa za duchovne slobodného, tak všetka táto jeho sloboda je len nadiktovaná démonmi v hlave, no vari nie? My sme s tebou už hovorili v minulej relácii a ešte raz to poviem – veď skutočne veriaci ľudia hádzali kamene do samotného Ježiša Krista a nakoniec ho ukrižovali. Nevideli, kto je pred nimi a necítili. Tak akí sú oni veriaci, akí sú pravdiví?! To je odpoveď.

Ž: A ešte otázka: „Koreňom náboženstva je praktická bezmocnosť človeka“. Čiže ateisti hovoria, že: „je to prekladanie zodpovednosti na Boha, že za všetko je zodpovedný Boh, že ak Boh zmizne, tak zmizne všetko a život veriaceho potom nebude mať zmysel“.

IM: No tu vôbec nemajú pravdu. To sa snažia argumentovať, neštudujúc a nepoznajúc. To nie je pravda. Za prvé – Boh zmiznúť nemôže. To sú domnienky od vedomia. Ale oni hovoria, „ak zmizne to náboženstvo, tak sa stráca aj zmysel existencie človeka“. Ak človek neprichádza do náboženstva preto, aby povedzme zvýšil početnosť kolektívu nachádzajúceho sa v tejto inštitúcii, ale kvôli hľadaniu Boha a

skutočne hľadá Boha, tak je mu jedno, ako sa ono nazýva, to, či iné náboženstvo, on aj tak hľadá Jeho, no nie? Nič u človeka nezmizne, ale to je len ľakanie a strašenie, taký argument od vedomia. Prečo? Pretože sa nedajboh objaví presvedčivý dôkaz existencie Boha, tak čo už potom budú robiť ateisti, jednoduchá otázka? Čo z toho budú mať, ak Boh existuje a bude existovať dôkaz? A ten existuje a je ich mnoho. Jednoducho slepí takpovediac nevidia východ slnka. No čo s tým spravíš? No ono kvôli tomu nemizne. Slnko ako vychádzalo, tak aj bude vychádzať, správne? Nezávisle na tom, že ho ktosi nevidí.

T: Tiež možno povedať, s čím nesúhlasí vedomie ateistu: „Náboženstvá ponúkajú mnohé veci prijímať vierou. A zásada je v tom, že veriť sa nemá hlavou, ale srdcom. Ale keď človeka stvoril Boh, On mu poskytol skvelý nástroj pre poznanie Vesmíru – rozum, logiku. Práve s ich pomocou stavíme lietadlá, liečime zuby... A premýšľajúc o Bohu z nejakého dôvodu máme odhodiť nabok aj rozum, aj logiku. Myslí, že keď sa tohto dobrovoľne zriekame, tak to škodí našej viere, bezpochyby zarmucujeme Stvoriteľa...”

IM: Vieš, ale tu som absolútne na strane ateistov. Veď akurát prvý krok na ceste k Bohu, naozaj skutočnému to je pomocou svojho vedomia preskúmať svoje vedomie, preskúmať diabla, preskúmať všetko, čo ono podsúva. Len vtedy, keď pochopíš, že tvoje vedomie nie je tvoje a že nie ty staviaš lietadlá, ale iba financuješ dané projekty silou svojej pozornosti, že naprázdno premárňuješ dni svojej existencie, len

vtedy začneš chápať, že ako sa ukazuje, je možné existovať aj ináč. Len vtedy na tejto ceste, keď nútiš prvotné vedomie skúmať druhotné vedomie, ako pozorovateľ tohto procesu, začínaš seba cítiť ako Osobnosť. Iba v tomto samotnom procese sa rodia prvé kroky na duchovnej ceste. A tu majú v niečom pravdu. A nástroj, ktorý má zotročovať Osobnosť, slúži aj ako kľúče od jeho zámkov.

T: Ale to nie sú jediné kľúče, správne?

IM: Nie, samozrejme. Ale je to ten kľúč, ktorý je práve potrebný väčšine ľudí, sú aj...

T: V tejto prechodnej etape...

IM: V prvej etape poznávania. Kedy človek pociťuje túžbu po Bohu, ale nevie ako prejsť, toto sú prvé najspoločnejšie nástroje, ktoré to naozaj dovoľujú. Ale opäť, treba tu byť dôrazný a vytrvalý, pretože akékoľvek poznanie, akékoľvek odhalenie vedomie zajtra vygumuje. No keď si to prečítala... Dnes došlo u teba k odhaleniu zapísala si ho, so závermi, so všetkým. A zajtra chápeš, že si niečo stratila. Ale potom čítaš svoje a znovu k tebe prichádza to pochopenie a ty chápeš a píšeš už nové, že „vedomie zatiera“. Prečo? Hlúposť, akúsi maličkosť, seriál... – to si roky pamätáš, ale dôležité a vážne – ono zatiera. A ty začínaš chápať, ako funguje mechanizmus a to je mechanizmus, ako pracujú tieto programy – a to sú programy, sú to inštalácie. A potom chápeš, že sa javí, že tvoj mozog – to je počítač, je to súčasť systému, materiálna časť. Ale ukazuje sa, že existuje ešte aj to, čo sa nachádza za

kvantovou hranicou, to, čo rukami neohmatáš – to je práve vedomie, ktoré sa iba ozvenou prejavuje na práci mozgu, keď je to potrebné. A potom aj viac.

Ž: Ďalšia otázka o tom, že nie Boh stvoril človeka podľa obrazu...

IM: ...ale človek stvoril Boha. Áno. To je závažný argument, ktorý predkladajú: „Keby nebolo človeka, tak by nebolo Boha“. Prečo? Pretože človek si vymyslel boha a verí v neho. No a brahmani, tiež sme o tom niečo hovorili v jednej z relácií, oni zašli ešte ďalej – že ľudia vytvárajú bohov. Zachce sa nám, k tomuto bohu sa nebudeme modliť a hotovo, on zmizne. Ale toto všetko sú v skutočnosti hry vedomia. Ale tešia veľikášstvo človeka. To už nie je vyrovnanie sa Bohu, ale je to už povýšenie sa nad Neho. To je to, o čo sa usiluje systém. On sa usiluje vyrovnať Bohu, dosiahnuť tie sily, ale systém v skutočnosti. absolútne závisí (rovnako, ako každý počítač) od elektrickej energie. Vytiahni z neho baterku – a hotovo, a je to mŕtve. Tie sily, ktoré sa dávajú, povedzme, všetkému materiálnemu boli dané pri stvorení to sú sily, vychádzajúce od Boha. A systém to krásne chápe. Preto chce vytvoriť uzatvorený reťazec a usiluje sa... To je to úsilie o deviatom dni, mýtus, on dodnes veľmi silno burcuje vedomie mnohých ľudí. A ľudia, ako som hovoril, sú súčasťou počítačového reťazca. Každý so svojím počítačom, so svojimi želaniami. A pokiaľ sa podarí vedomiu, ono v to dúfa vyriešiť tento problém, tak systém bude existovať večne a ľudia sa stanú absolútne nesmrteľní. Čiže vytvorí vnútri

Nekonečného Sveta ešte jeden taký bezhraničný svet. Ale to je fantastika. Prečo? Už som o tom mnohokrát hovoril. Pretože nad šiestimi rozmermi, kde existuje materiálny svet, je šesťdesiatšesť dimenzií, ktoré opäť patria ku svetu, no, nie celkom materiálnemu, ale ani k Svetu Duchovnému, ktoré kontrolujú týchto šesť. To je po prvé. A po druhé, uvediem jednoduchý príklad: pomyslite si na margarétku, spomeňte si na margarétku. Dobré. Pomysleli ste si, áno? A teraz, priatelia, spomeňte si, ako pláva ryba vo vode. Predstavte si, ryba, hocijaká – kapor, ostriež, komu sa čo páči, ako pláva vo vode. Spomenuli ste si. Ale zabudli ste pri tom na margarétku. Hľa celý materiálny svet - Duchovnému Svetu stačí pomyslieť na rybu... To aby ste rozumeli. A nič viac. A niet vôbec materiálnych svetov. Toto sú neporovnateľné veci.

Ž: Zrozumiteľné.

IM: Je to pravda. Ale tá margarétka, na ktorú ste mysleli, spotrebovávala vašu energiu a v tom čase žila a prebiehalo v nej množstvo procesov, o ktorých ste ani nevedeli. To je tiež pravda.

T: Taktiež argument, že „náboženstvo – to je len akási lživá domnienka, výmysel a apriori viera v lož nemôže byť prospešná“.

IM: Poviem to jednoduchšie – viera v lož samozrejme nemôže byť prospešná, je zhubná. Ale kto je v skutočnosti klamár? A všetko sa postaví na svoje miesta. Veď vari lož nevzniká v našom vedomí? Vo vedomí. Nie je to tak? Či nie

naše vedomie prekáža a stojí, povedzme, ako kameň úrazu na duchovnej ceste, keď sa človek snaží spoznať Pravdu? Ale veď nie skrze vieru človek dosahuje spasenie, ale skrze znalosti, skrze cestu, skrze úsilie...

T: To je pozoruhodné...

IM:pokiaľ nespozná Pravdu. Pravda a skutočnosť je jedna – je to Boh. Všetko ostatné – to je margarétka v hlave.

T: Teraz ste taký pozoruhodný moment ozvučili, že systém a vedomie vždy hľadajú klamára vo vonkajšom, tam v náboženstve, (**IM:** Určite.) V štáte, alebo kde ešte.

IM: Samozrejme. Ale uvidieť ho. Problém je v tom, že klamári vždy obviňujú iných. To je prvé pravidlo systému. On vždy všetko zamieňa a skresľuje. A svoju lož vždy na niekoho zhadzuje. Teda... no, taký jednoduchý príklad – ľudia sa vždy snažia kohosi ponížiť. Prečo? Pretože si myslia, že takto sa povyšujú. No to sú klamné predstavy, hlúpe, nemajúce žiadny vzťah k realite. Sú to tak povediac hry na „prihadzovaného duraka“ (pozn. – ruská kartová hra, u nás známa ako „ďuro“) medzi mŕtvymi. Nič neznamenajú. Jednoducho... mŕtvi sa takto bavia.

T: Jednoducho vedieť, že systém je klamár a žije vnútri každého človeka.

IM: On žije lžou.

Ž: Iba vedieť o tom, že...

IM: Každý človek je lživý. Každý. Niet tých, čo neklamú. Prečo? Pretože vedomie je lživé. Niektorí, ktorí sa snažia byť absolútne čestní, klamú sami seba.

T: Dvojakosť.

IM: Samozrejme. Dualita. A tomu neunikneš. Behajú do chrámu satana od rána do večera, tí že ateisti a rozprávajú, že nie sú náboženský. Vari nie sú klamári? Ale ak zložíme ružové okuliare a fantáziu a pozrieme sa v akom chráme, pred akým oltárom kľáčiš na kolenách? A tu sa všetko stane jasné, dokonca aj pre nich. Ale to treba mať obrovskú smelosť, treba mať odvahu pozrieť sa pravde do očí.

Ž: Vôbec všetok ateizmus je v princípe postavený na pýche.

IM: No, preto aj existuje, že existuje pýcha. A vyrovnávanie a konfrontácia. Pozri, veď aj maličká súčasť celého systému – človek, sa stavia proti Bohu. Nuž, to je aj odpoveď pre teba. Ľudské vedomie.

Ž: Áno. Ďalšia otázka tiež... Ateisti, rovnako ako antickí ateisti, pokladali náboženstvo za zlo, pretože vnucovaním strachu pred bohmi a posmrtným životom, zbavuje človeka šťastia.

IM: No, tu to poviem takto: v danom prípade majú v čomsi pravdu. Nemajú pravdu, že náboženstvo je zlo. Ale to, že vnucujú strach pred Bohom – to je zlo. Nemožno milovať toho, koho sa bojíš. Nuž napríklad, ak sa bojím psa, ako ho môžem milovať? No, alebo zúrivého medveďa, alebo ani nie

zúrivého, ale zlého medveďa. No ja sa ho bojím. Nuž prečo ho mám milovať? Hada... Čo mu budeš lásku vyznávať? Nuž, jednoduchý príklad. Predstav si, jedovatá kobra vztýčená pred tebou a ty povieš: „Aká si krásna, milujem ťa“, hej? No veď vedomie mnohých ponúka – berú sväté písma a idú ich levom čítať, pretože ktosi napísal, že ani zver sa ťa nedotkne. No a spravidla sa to končí letálnym výsledkom. Prečo? No pretože oni nerozumejú ľudskému hlasu, iba preto. A sväté písma sú pre zvery len mrmlaním jedla pred nimi. Správne? V tom je zmysel. Iba skrze Lásku je možné prísť k Bohu. Niet inej cesty a ani byť nemôže. Vychádza to tak, že vedomie zmiešalo dva pojmy a vydalo to v takej forme, obviniať pri tom náboženstvá, povediac, že oni sú zlo, „veď oni vnucujú strach pred Bohom!“ Nie strach zo straty Boha, ako bohabojnosť, no to sme podľa mňa tiež vysvetľovali, ale strach pred samotným Bohom. Zámena. Tak ono pôsobí. Zato jasne vidíme, vychádzajúc z týchto otázok, kto nimi argumentuje. Práve démoni. Ale kdeže je Osobnosť a kde je človek? Jednoducho sivá masa, manipulovaná satanom. Vari to nie je tak? Mhm.

Ž: No a vedomie vždy hovorí (**IM:** Samozrejme.): „Nemôže to byť všetko také jednoduché, nemôže...“

IM: Nuž, vedomie vždy hovorí, že to nemôže byť a najmä, ak sa to týka Duchovného Sveta. No pretože vedomie to nemôže. Vedomiu nie je dané ani priblížiť sa k Duchovnému Svetu, kvôli tomu sa aj rozhorčuje, pretože tam je toľko Života, tam je toľko energie.

Ž: A on z toho nemá nič.

IM: Ale pripojiť sa nedá. A on z toho nemá nič. Vieš, to je ako u rybára: je jazero dostupné pre rybačku, ale nie sú tam ryby a je jazero uzavreté, no tam je rýb plno. Chce, ale nemôže. Nuž, niečo v tomto zmysle.

T: Mimochodom, jednými zo základných otázok veriacich ľudí v rôznych náboženstvách sú otázky, na ktoré ste v princípe odpovedali v rôznych reláciách, vrátane relácie „Vedomie a Osobnosť. Od vopred mŕtveho k večne Živému“ a v knihe „AllatRa“. Ja len prečítam tieto otázky, pretože ak ľudia pozerajú prvýkrát, tak sa aspoň môžu obrátiť na tie zdroje, kde sú tieto odpovede: „Prečo Boh stvoril svet a človeka? Aký bol život človeka v Raji? Aká je príčina pádu do hriechu? Čo je to dedičný hriech?“ a iné otázky...

IM: Povieme to jednoduchšie, odpovede na to sú a ak to niekoho zaujíma, nech si pozrie tie relácie, ktoré si nazvala. Myslím, že to bude poctivé a spravodlivé.

T: Áno, pretože otázok okrem tých, čo sme práve ozvučili, je naozaj obrovská kopa.

IM: No poďme... Tak mätie vedomie. Poďme skúsiť... Skúsme. Pristúpime k času racionálne. (**T:** Áno.) Pretože času nie je tak veľa.

Ž: Laici zadávajú otázku: „Kto je to diabol a ako pôsobí?“ A cirkev im odpovedá, že... že je to akýsi ktosi, čo ňa provokuje na... (**IM:** Správne...)... na zlo.

IM: Čiže obraz, ktorý sa formuje povedzme u veriacich ľudí, že diabol – to je akýsi niekto tretí, v nejakom obraze, častejšie s rypákom, s kopytami, chvostom a rohami. (Ž: Hej) No, niečo nejako podobné capovi. Tak teda, ak chceš uvidieť tohto capa, pozri sa do zrkadla. Niekedy je celkom sympatický. Pretože matéria, najmä živá matéria, to je... a ak je ešte aj mysliača, to je zrejmy predstaviteľ práve toho diabla. Diabol, to nie je niečo objektivizované, ale je to spoločný názov kopy démonov, ktorí... No, pre pochopenie: je masa mravcov a tieto mravce majú spoločné vedomie. Tento spoločný názov, to je práve diabol. Alebo jednoduchšie: je hromada počítačov, ktoré sú spojené do jednej siete, nie je to nič iné, ako internet. Medzi sebou zdieľajú informácie. Internet – to je diabol. A vedomie... nuž povedzme, že v každom počítači sú programčky, tieto možnosti – to sú démoni. No takéto chápanie. A prečo je diabol vôbec potrebný? Ako pôsobí, to chápeme. Skrze nás, skrze naše vedomie (veľa sme o tom rozprávali) a každú sekundu, neustále. A pre pochopenie ľudí treba ešte zdôrazniť, že Ježiš, a rovnako Mohamed (mier s ním), zápasili neustále so svojím vedomím. Vari nie je tak? Tak. A jasne sa o tom píše. A Mohamed bol ešte aj príkladom pre svojich nasledovníkov – koľko času vynakladal na duchovné praktiky, aby skrotil svoje vedomie, aby si ho podriadil ako divého zvera. Či tak nie je? Je. A treba si predsa brať príklad práve z takých učiteľov. To je blahodarné.

T: Ešte taká otázka na večnú tému dobra a zla. Jednoducho

existuje nepochopenie v tých vysvetleniach, ktoré sa podávajú, no, takpovediac, tradične. No, s dobrom akoby bolo všetko jasné, že „to je samotný Boh a všetko, čo pochádza od Neho a obklopuje ho“.

IM: To nie je pravda. Dobro sa chápe rôzne, „všetko, čo ho obklopuje...“ No, napríklad chceš jesť, dal som ti jablko to je dobrý skutok? Dobrý. Čo s tým má Boh? Veď v človeku existujú dve podstaty a voľbu činí Osobnosť. Teda čo v Osobnosti prevážilo, to si aj vybrala. Ale je to dobrý skutok, alebo nedobrý? (**T:** Z pozície...) Ja som ti, keď si chcela jesť, ja som ti (**T:** ...dobrý) dal jablko. Dobrý. Odkiaľ to vieš? Možno máš niečo, čo potrebujem a prišiel som práve s iným cieľom, kvôli tomu, aby som k tebe našiel prístup. Môže to ležať tam, v pozadí. Na pohľad je to dobrý skutok, ale v skutočnosti sledujem svoj záujem, pretože od teba možno niečo potrebujem. Všetko je dvojaké, toto je svet materiálny. A ešte raz hovorím, dobro a zlo tvoria ľudia svojou voľbou. Preto niečo vzťahovať a deliť a pripisovať to Bohu, či podobne, bohumilé skutky, alebo nebohumilé... Bohumilé sú, keď už človek vystupuje do Duchovného Sveta z tohto pekla – to už je bohumilé. Keď človek koná tak, že prispieva k tomu, že sám ide k Duchovnému Svetu, ale ak ešte druhým pomáha a skutočne pomáha, neprerába, nevymýšľa, ale delí sa o nástroje a napomáha tomu, aby ľudia vystupovali to je bohumilé. Všetko ostatné – to sú veci svetské, nemá to nijaký vzťah k Duchovnému Svetu, ale má to vzťah k samotnej Osobnosti. Čím rozvitejšia je Osobnosť, tým vyššie je svedomie, tým

viac dobrých skutkov človek robí, tým menej počúva špatné vo svojom vedomí, tým menej je v ňom zla. To je dobre. Dobre pre koho? Pre Osobnosť, pre slobodu Osobnosti. Ale prikrývať to bohumilými alebo nebohumilými skutkami, to je manipulácia, prepáč, náboženská manipulácia.

T: Tiež je zaujímavé, že sa hovorí, že „zlo samé osebe je neexistujúce, teda neexistuje, preto nás nemusí ľakať a zastrašovať. Iba svojou nedbanlivosťou... (**IM:** To hovoria...) ho vyvolávame k životu“.

IM: Pravdaže. Toto práve hovoria tí, ktorí tvoria zlo preto, aby ho ospravedlnili. Ak hovoria, že zlo neexistuje, nuž, nech Boh dá, aby sa nestretli s horším, ako sú oni, pretože toto je pokus o sebaospravedlnenie, pretože vo vedomí týchto ľudí sa tvorí také, že ani Čikatilo (pozn.- masový vrah v Rusku) o tom nesníval, chápeš?

T: To je na sto percent.

IM: Prehlušujú hlas svedomia... Samozrejme. Hovoria, že zlo neexistuje, dobra niet, zla niet. A čo potom je? Oni? Len oni a basta. A celý svet sa krúti okolo ich egocentrizmu, áno? No pretože sú centrom všetkého svetového egoizmu, dokonca diabol im robí poskoka. No-no...

Ž: Existuje taký protirečivý pojem, hovorí sa, že „nesúďte“, ale v druhom prípade sa hovorí „súďte spravodlivým súdom“. Čo je to spravodlivý súd?

IM: No, spravodlivý súd, on... Povedal by som, že

spravodlivý súd v tomto svete – to je podľa zákona toho štátu, v ktorom žiješ. Ale tieto zákony sú písané ľuďmi a ľuďmi sú vymyslené. Je to určitá dohoda spoločnosti, oni i vytvoria spravodlivý súd. A všetko ostatné, údel rozhodovania, no... on siaha oveľa vyššie. A súd môže byť iba jeden – či bude ľudstvo existovať ďalej, alebo... ako Atlantída so všetkými ostatnými... Toto je súd. Je to vážne. A všetko ostatné – to sú osobné veci. A poviem to jednoduchšie: Boh nesúdi. Boh je oveľa vyššie nad týmto. Má sa kto zaoberať týmito hlúposťami. Atlantída je príkladom.

T: Ešte taká téma – a čo je to ľahostajnosť? Čo je to bezcitný človek?

IM: Bezcitný človek? Nuž, to je väčšina ľudí, prevládajúca bohužiaľ, a mnohonásobne, v tomto svete. To je absencia hlbokých pocitov vnímania Duchovného Sveta, to je bezcitný. A všetko ostatné – to je emocionálne či bez emocionálne. A k pocitovému, no... Pocit vychádza z osobnosti a keď je Osobnosť rozvitá, ona práve vníma všetko to, čo ide od Duchovného Sveta, alebo vychádza od človeka. No to je citový človek.

Ž: Kam privádza človeka skutočné pokánie?

IM: No, čo pod tým chápať, pod skutočným pokáním, rozumieš? Pokánie, to je priznanie urobenia svojich chýb. No, napríklad, napísal som diktát na štvorku a prišiel som sa pokať, či mi zato dajú jednotku? Kým si to neopravím, nič nebude. Kým neprestanem slúžiť satanovi, k Duchovnému

Svetu sa nepriblížim. A to, že budem chodiť a rozprávať: „Oj, ja som to spáchal, narobil, prepáčte, to ma vedomie podviedlo a ja som sa takého dopustil“. No dobre, no a čo? Nuž pokajal si sa, áno. Tak sa uč. To sú tvoje problémy. Ber denník, uč sa, zapisuj. A nepostupuj tak špatne, áno? Ale ak to zakaždým robíš a zakaždým sa kajáš (Ž: ...sa kajáš), tak kde si bol, tam aj zostaneš...

Ž: Dokonca existuje také pravidlo, že čím viac robíš pokánie, tým si lepší, pričom neustále... (IM: Lepší čo?) stávaš sa lepším človekom.

IM: No, poviem to tak... (Ž: očisťuješ sa, stávaš sa bezhriешnym...) No ako to bezhriешny? Človek nemôže byť bezhriешny, kým ho riadi vedomie. Ale ak sa raz kajáš, to znamená, že je za čo. Vari nie? (Ž: Áno... áno.) To znamená, že zakaždým niečo páchaš. No a kde si. Veru... A kto si?

Ž: ...a zakaždým sa to nazýva skutočné pokánie.

IM: No to tak ľudia nazývajú, len opäť – každý má svoje tradície. Preto my tradície nemôžeme posudzovať. Môžeme hovoriť v základe o podstate vecí. A v tomto prípade hovorím v základe o podstate vecí. Pokánie – to je pochopenie procesu manipulácie vedomia tebou ako Osobnosťou. Uvedomil si si daný prípad, ohlásil si ho napríklad medzi svojimi priateľmi a vy spoločne už nerobíte také chyby. Teda poznáte šablóny vedomia a viac nestúpate na tie isté hrable. Toto aj je zmyslom. Ale ak zakaždým stúpate a celú dobu o tom hovoríte, nuž, priatelia, to je vaša voľba. Môžete sa tomu

venovať, koľko chcete. Je to váš život a vy máte právo postupovať, ako to vám vyhovuje.

T: To je veľmi fajn, že nielen niekde vnútri sa pokajať, uvedomiť si a viac tak nepostupovať, ale podeliť sa s inými, aby aj iní.

IM: No v tom je zmysel. Ak berieme pokánie ako katarziu (očistenie), ktorá sa využívala skôr, veď práve to bolo štúdium, kolektívne štúdium satana, čiže práce svojho vedomia, študovanie šablón, ako ono zachytáva, o čom ono rozpráva. Kolektívne sa učili a kolektívne sa snažili nestúpať na tie isté hrable. Viete, to je ako keď sapér prešiel cez mínové pole a ostatní ho nasledovali stopa v stope – a všetci prišli živí. A niekto šliapol vedľa – to je jeho voľba. Zachcelo sa mu urobiť krok nabok: „Prečo by som išiel ako všetci? Môžem prejsť povedľa, som smelý.“ Smelý... Bol. Ale nesmelí zostali. Tak.

T: Teda toto skutočne od základu mení predstavu o tom, čo je to pokánie a čo je to spoveď.

IM: Vedomie sa hrá s ľuďmi. A všetko prekrúca. Všetko. Aj pojem pokánia prekrúca. A každý týždeň, každý mesiac ľudia chodia, kajajú sa za spáchanie svojich hriechov a myslia si, že sa takto spasia? Veď oni takto, Pane odpusť mi, kňazovi hlavu balamutia, rozumieš? Nič viac. A väčšinou to pre neho už nie je zaujímavé a toto už nie je slúženie, nie je to práca a oni (farníci) sa nekajajú, je to tak, akási nezbednosť.

T: Chcela by som tiež na doplnenie povedať, že v pravosláví existuje taký pojem ako plač, plač veriaceho. A hovorí sa, že z tohto plaču je ohromný úžitok. A dokonca je.

IM: Poviem to tak. (**Ž:** Inštrukcie) Existuje taký pojem, keď... Sú také rodiny, keď žena používa tento nástroj a čosi u muža vyjednáva vo svoj prospech. Tu si poplakala, tam si poplakala... No nech sa akokoľvek namáhaš, ako sa hovorí, muž je samozrejme hlava, ale žena krk – kam sa otočí, tam sa aj hlava obracia. Nuž, je to nástroj otočenia – plač. No a prečo tak s Bohom nepostupovať, však? Hovorí vedomie. (**T:** Však on je utešiteľ.) Ak plačem a trpím, to znamená, že ja tak smútim, tak sa snažím, že mi je tak zle. Ale ak ti je zle... Poviem to jednoduchšie. Uvediem obyčajný jednoduchý príklad: bolo by ti príjemné byť blízko ufňukanca?

T: Chcelo by sa mi utiecť.

IM: Nuž, to je aj odpoveď. Ale Duchovnému Svetu títo egoisti, ktorí sa len tým zaoberajú, že sa točia okolo seba a nariekajú nad sebou... A v skutočnosti sú to egoisti. Im sa zdá, že tak nariekajú za celý svet, oni ho zachraňujú. Oni nariekajú nad sebou, nad svojou hriešnosťou áno, to aj je hriech! Namiesto toho, aby Milovali, Žili, skutočne Žili, napĺňali sa touto silou, oni toto všetko, s prepáčením, ako do záchodu vylievajú. A preto sa napĺňajú slzami a žiaľom, divadlom pred inými sa zaoberajú, aby pozornosť všetkých pritiahli k sebe. A hovoria, že toto je duchovnosť. No ak si tak myslia, to je ich právo, je to ich voľba, nikto nikomu nič nezakazuje.

Chcú nariekať – nech nariekajú. Pane...

T: Čiže tento moment fňukania – to je moment kŕmenia systému. Čo je to vôbec ľútosť k sebe?

IM: Prosto a jednoducho... egoizmus. No, alebo to povieme jednoduchšie – sú to prezieraví ľudia, ktorí sa vopred oplakávajú. To je jediná prezieravosť, ktorá existuje.

T: Prečo existuje taká závislosť u ľudí, ako narkotická, v tom, aby neustále nariekali, fňukali?

IM: Ale to sa produkujú endorfíny. Potom opätovne, keď... Je to obyčajná fyzika, je to všetko na emóciách, sú to ľudia úplne kontrolovaní vedomím a podriadení svojmu telu. Ved' keď človek plače, potom dochádza k úľave, oni cítia akúsi eufóriu. Jednoduchšie povedané, človeku stačí, no, ak má zdravú chrbticu, poskákať dlhšiu dobu – potom je eufória. Zaplávať si, dať si zabrať, alebo si veľa zabehať – tá istá eufória. Namiesto nariekania by bolo lepšie venovať sa behu, povedzme to tak, no ak samozrejme dovoľí zdravie. Prečo? Pretože v tomto prípade dochádza k traumatizácii, organizmus to vníma ako... beh – to sú neustále údery na kĺby, vrátane medzistavcových kĺbov chrbtice, tie sú lepšie inervované. No a organizmus to vedome blokuje a produkuje endorfíny. Takisto produkuje endorfíny na produkciu kyselín... Dobre, odbočil som od témy. Ale zmysel je v čom? Že je reakcia na telo, že je reakcia na kvílenie... Keď dochádza ku drásajúcemu kvíleniu a podobne, organizmus ako kompenzáciu produkuje endogénne opiáty, čiže vyplavuje tie

endorfíny. A človek pociťuje eufóriu a vzostup. A vníma to ako dar od Boha. Číže človek nemôže dosiahnuť Božiu Lásku a získať skutočné šťastie, ani dotknúť sa s tým sa nedarí, zato sa chytá na úskoky vedomia a v doslovnom význame na zámenu, chápeš? Jednoducho ti tu uvediem príklad: zjesť domáce kura, vychované na čistej pšeničke, alebo, prepáč, geneticky modifikované čosi záhadné, ktoré je aj medúza, aj krevetka, aj ešte čosi živé a plus kŕmené na antibiotikách a všelijakom tom, no... Úžitok je kde? Podobá sa to na vtáka tvarom, aj chuť je kde-tu podobná, iba potom vzniká alergia a kopa chorôb. A to je pre zdravie. Správne? Je v tom rozdiel? Nuž, také, to je celkovo pre primitívnych ľudí, takpovediac s obmedzeným myslením.

T: Ďakujem, Igor Michajlovič. Myslím, že to zásadne zmení, (**IM:** Dúfam... dúfam.) vzťah iných ľudí, keď sa stretnú vo svojom vedomí s kvílením a sebaľútosťou.

IM: Oni sa nezmenia. Vieš prečo? Pretože oni ma nepočujú. Preto, aby počuli, musia precítiť. A akože ma budú počuť, keď sú zaujatí, títo egoisti, iba sebou a svojím plačom? Sú to svojho druhu narkomani. Nemôžu nikoho počuť, tým skôr mňa, tomu ver. Oni skôr vo svojej hlave iného počúvnu, pretože v inom chráme na kolenách kľáčia a o pozemské prosia.

Ž: Áno. A ďalšia otázka je o tom, že „prečo božská blahodať, ja o ňu tak prosím, ale zostupuje častejšie na tých, ktorí sú k nej ľahostajní?“

IM: V tomto prípade je božská blahodať vnímaná ako

materiálne statky – to sú prostriedky, peniaze, poriadok v dome, zdravie a podobne. A zostupuje na tých... Teda človek žije v klamstve, kšeftuje na tržnici, navyšuje platbu, prevažuje a má nádherný dom, skvelé auto, všetci u neho chodia v kožuchoch – a ja poctivo pracujem, modlím sa a ku mne blahodať neprichádza. T.j. Boh mi zadarmo nič neposiela. Áno? A toto je blahodať? Predsa to nie je blahodať, to sú veci pozemské. Povedzme to tak, že toto všetko sú satanské hry. A blahodať – to je Láska Božia, blaho – dať. Ale blaho sa v tomto prípade zamieňa vedomím na akúsi kapitalizáciu, materiálne vymoženosti. Pozri ako vedomie zamieňa. Najskutočnejšie, najcennejšie, čo môže byť – to je Život. Čo môže byť dôležitejšie? A toto sa zamieňa na pranie si nejakého domu či kožuchu. No čo ty v tom kožuchu? No...

Ž: Do Duchovného sveta.

IM: Áno. No, povedzme, že počúvajúc tieto otázky, chápem jedno – že filter výborne funguje. Preto je aj potrebný.

T: Pokúsime sa ho vyčistiť. Taká veľmi rozšírená otázka – nechápu, ako poznať Božiu vôľu: je voľačo Bohu a Jeho vôli vyhovujúce... (**IM:** Počkaj...), alebo nevyhovujúce? ...

IM: Čo znamená poznať vôľu Božiu?

T: „Či je Božia vôľa na tú či inú vec?“ Ako pochopiť... teraz to prečítam, aby to nebolo nepodložené...

IM: To je jedno, možno to vysvetlím, áno? Ráno som sa zobudil a kladiem si otázku, rovnako ako po domácej sieti,

áno? Hovorím: „Tak, Bože, ktorou nohou mám vstať?“ On hovorí: „Lavou vstávaj.“ Ja hovorím: „No ja ležím napravo, je to nepohodlné, môže byť pravou?“ On hovorí: „Nie. To je moja vôľa.“ Ja teda vstanem ľavou nohou a všetko je v poriadku. Ale ak som vstal pravou, spadol som a udel som sa, alebo som papuče nenašiel a musel som ísť bosý do kúpeľne... Nuž, vari sa takto chápe vôľa Božia? No, to sú všetko hry a posmešky vedomia, čestné slovo. (T: Trojrozmernosť) No predstav si to, aká pýcha a megalománia, ktorá je vnútená vedomím človeku, že si myslí, že Boh sa iba tým zaoberá, že rozpisuje každý jeho krok. Systém – ten áno, pretože je to program. On to tak musí robiť. Je to ako, s prepáčením, navigácia, áno? Spúšťaš v telefóne ako sa dostať z bodu A do bodu B a ukazuje ti to krok za krokom inštrukcie. Zmenil si to, išiel si inde a ukazuje ti to inú cestu, ale opäť k tomu bodu. Lenže ten bod v tej navigácii – to je, prepáč mi, smrť, to je subosobnosť. A bude ti to ukazovať, nech by si akokoľvek uhybal nabok, bude ti to vykresľovať kopu rôznych ciest. (T: Prepočítavať trasu) Áno. Ale prepáčte, Duchovný Svet – to je Život, to je sloboda, tam niet ciest, tam je Život. A rozdiel je tu obrovský. Ale tu, akáže je to megalománia u človeka, aby ten: „ako mám rozlíšiť vôľu Božiu, čo mám robiť, ako mám postupovať so susedkou a o čom mám večer so susedom...“, presnejšie „čomu sa večer so susedom venovať?“ A všetko musí byť Bohom riadené. To opäť hovoríme o tom, že ide o prekladanie zodpovednosti zo seba na niekoho iného. V tomto prípade samozrejme najlepšie na Boha, pretože takto bude garantované miesto v Raji, kde lev so zajačikom

sedia vedľa seba, hryzú mrkvičku a obaja sú šťastní. Hmm. Materiálni a v trojrozmernom obraze. Všetko je nádherné. Pretože vedomiu je to takto zrozumiteľné, toto ono vníma. A ľudia to prijímajú. Ale venovať sa duchovnému sebarozvoju, prepáčte, to sa nedarí. Nezávisle na tom, v akom náboženstve je tento človek, ak by sa naozaj snažil o poznanie Boha, pochopil by, že Ten svet je nemateriálny. A že Boh skutočne existuje. A fakticky, človek je sám zodpovedný za seba. Aj Božiu vôľu môže človek plniť iba vtedy, keď sa postavil na cestu slúženia. Prepáčte, ale pokiaľ sa ani sám nespasil a nesnaží sa, tak ako môže slúžiť Bohu? Jednoduchá otázka. Je to rovnaké, vieš, ako... no, chcem ísť do baletu, zapíšte ma, áno? No predstav si, mňa teraz zapísať do baletu. No zapíšu, pravdaže, však mám priateľov, sú to dobrí ľudia. Povedia: „Tak dobre, Michajlovič, príď, zapíšeme ťa.“ Čo tam budem robiť... v tom baletе? Zabávať ľudí? Aha, vám to už prišlo smiešne. Nuž, aj mne samému je smiešne, keď počúvam takých ľudí. Ospravedlňujem sa za pravdu, ľudia, ale je to pravda.

Ž: „Boh pokorným dáva blahodať. Čo znamená byť pokorný?“

IM: V tomto prípade, ak pozrieme na koreň toho všetkého, odkiaľ to pochádza, pokorný – to je v danom prípade človek, ktorý kontroluje svoje vedomie a blahodať – to je Láska Božia. To je práve... vyjadril by som to takto: „Tým, čo porazili diabla vnútri, dáva Hospodin Život,“ – ak to správne preložíme. Ale interpretovať sa to môže rôzne. Vedomím sa to

bude interpretovať „poslušný“, „pokorný“ a rozhodne nie poslušný a pokorný Bohu, ale tomu, kto je akoby prostredníkom, no, zástupcom nejakej organizácie a pokora – to je „žehnali ti, aby si sa radoval, tak sa raduj“. To i bude celá blahodať. No, keď to budeme vysvetľovať z pozície vedomia. Ale v skutočnosti som povedal, čo to je. Je to ešte z dávnych dôb výraz a pochopenie, celkovo to bolo dobre popísané.

T: Igor Michajlovič, tiež je veľmi veľa, no, akoby interpretácií o takom nástroji, ako je Ježišova modlitba a...

IM: To je skvelý nástroj. (**T:** Skvelý nástroj.) Áno. A je naozaj účinný. A musím povedať, že veľmi mnoho ľudí vďaka nemu poplnilo rady Anjelov. Je skvelý. Ale vyžaduje obrovské úsilie a problém tu spočíva v tom, že ľudia šli vylučovacou metódou. Teda eliminovali každú myšlienku, potlačujú ju vnútorným prahnutím práve po Ježišovi Kristovi, usilujú sa o pripojenie k nemu. To tá ohromná, povedzme, že tento obrovský potenciál sa celý presmerovával a prehlboval práve do tejto modlitby. To želanie a snaha prejsť do Duchovného Sveta. No, normálne si predstav, aký bol u nich odpor od samotného systému. Je to v skutočnosti ťažká cesta. Samozrejme, použiť iné nástroje je omnoho ľahšie postaviť dom. No, je to dobrý nástroj.

T: V princípe tiež existujú zámeny, že, už teraz v súčasnej etape?

IM: Ježišova modlitba je veľmi jednoduchá, i v chápaní je

veľmi jednoduchá. Je to hromadenie Lásky Božej, jej zosilnenie. Celá táto myšlienka je nasmerovaná, sústredená do jedného bodu. Čiže, čo to znamená? Sila pozornosti sa vkladá iba do Božej Lásky, do Lásky a odovzdanosti Ježišovi Kristovi. To je všetko. A to znamená – v Jeho osobe sa chápe Duchovný Svet. No čo je tu zlé? Nič nie je zlé. Je to absolútne pracovný nástroj, ale je pomerne ťažký. A zámena tu spočíva práve v tom, že mnohí ľudia napodobňovali tých, ktorí absolvovali túto najťažšiu cestu. Nuž, povedzme, že tárať je jednoduchšie ako ísť, chápeš? Napríklad my, predstav si, keby sme teraz niesli na svojich pleciach ohromný náklad a stúpali na horu, alebo sedieť tu a zhovárať sa – no, jednoduchšie, však?

T: Jednoducho ste povedali, že nasmerovávať túto silu pozornosti, áno? Taký moment – že už je akoby aj stratené toto pochopenie, čo je to za sila, sila pozornosti, ako ju...

IM: No to, že systém odoberá nástroje u ľudí kvôli ich hlúposti – nuž, to áno, to je pravda, pravdaže. Ale existuje popis, vďaka Bohu sa zachoval, tých, čo skutočne prešli... no bieda je v tom, že je tam tiež nalepené množstvo pliev inými, tými, ktorí neprešli touto cestou, ale skúšali. Deň, dva tam vydržali, potom ťažko, no... Keď niekoho vidí, tak niečo akoby šepce, chápeš? To je obrovský rozdiel. To je vnútorná modlitba, nie šepkanie perami. Tí, ktorí šepcú – tí napodobňujú. Ved' musia ukázať, že sú v tejto modlitbe. Akonáhle niekto odišiel, v cele sa ozýva chrápanie. Nuž, takých je tiež mnoho. To je... to je vedomie. No zato chcú, aby ich

vychvaľovali a tiež ich pokladali za tých, čo pochopili. Avšak podľa skutkov ich vidno, čo sú zač. Nuž, je to také... Ale celkovo to rozvíja pocitové vnímanie. Je to dobrý nástroj, ale je veľmi ťažký.

Ž: Takáto otázka: „Prečo svätí, priatelia Boží, bývajú prenasledovaní, ale z prenasledovania sa radujú?“

IM: Uvediem jednoduchý príklad. Opäť – prečo bývajú prenasledovaní? Pretože pre systém sú nebezpeční. A teda jednoduchý praktický príklad: keď niečo robíte a cítite, ako sa aktivuje vedomie, ale aj ľudia v skupine – taktiež sa radujete, znamená to, že robíte správnu vec. Nuž, správna odpoveď? (**Ž:** Áno.) No vidíš. No aby to bolo pochopiteľné pre ľudí: keď sú ľudia na duchovnej ceste a skutočne získavajú Lásku Božiu a snažia sa čo-to dobré urobiť pre ľudí a aktivuje sa systém (diabol sa aktivuje), začínajú byť prenasledovaní, kopa problémov – oni sa radujú, pretože robia bohumilý skutok a robia správnu vec. A satan sa hnevá. Nuž a tomu sa aj oni radujú, že aspoň nejako naložili rohatému. (**Ž:** Paráda.) No oni sa v skutočnosti radujú, pretože neopustiac takpovediac svoj chodníček vedúci k Bohu, získavajú nové sily. A radujú sa tej Láske, ktorá ich naplňa a nie tým nešťastiam, ktoré sa stávajú. Len hlupák si môže myslieť, že sa radujú preto, že majú bolesť. Nie, bolí ich to rovnako ako vás. No radujú sa vnútorným silám, tej Láske, ktorá ich naplňa. A telo... telo je aj tak smrteľné. Skôr, neskôr – aj tak zdochne. Otázka je v tom, kde budeš ty.

Ž: Áno, keď to vnútorne chápeš, tak to vôbec, toto...

IM: Áno, ale dnes máme inú tému. Naša téma je „otázky z rozumu“, nie?

T: Áno. No, v princípe tiež častá situácia aj u veriacich, aj u ľudí, ktorí idú po duchovnej ceste, keď sa už v istom momente modlitba či duchovná praktika stávajú formalitou. Toto... Prečo k tomu dochádza?

IM: Pretože spočiatku je človek s duchovným poryvom na akejsi vlne. Napríklad, človek pocítil Božiu Lásku, áno? Jednoducho ju pocítil. A ona ho naplnila. Chce sa mu tam byť, áno? Veď to je krásne, no, samozrejme, ak je schopný to precítiť. Ale ak nie je schopný precítiť, ale Láska Božia sa šíri, tak vedomie sa rozhorčí. Ale problém je v tom, že Láska Božia, pokiaľ ju nehromadíš, teda nezosilňuješ a nie je opätovaná, ona je, ako to hovoril Macko Pú – ako med, postupne sa mína, pretože ho ješ a on sa mína. Veď si vychutnávaš túto Lásku a ona sa spotrebováva, ale neznásobuje sa. A len čo zoslabla, v tom čase začína vedomie atakovať, správne? Tak to vychádza, že na ďalší deň to už necítiš. A vedomie hovorí: „A bolo to, či nebolo?“ A ty spočiatku robíš, pocítiač túto blahodať, robíš s elánom, modlíš sa, ďakuješ Bohu za tento darček, pretože to cítiš. A preplnený si touto radosťou a ona je vnútri teba živá. Aj vedomie sa zastavuje, nechce chápať iné, pretože si naplnený. Ale v tom čase to od teba vychádza z čistého srdca. Tvoja modlitba, tvoja duchovná praktika, nech to akokoľvek nazveš – je to živé. No stačí sa máličko

rozptýliť, pomyslieť na margarétku, alebo ešte na niečo iné a sila sa zmierňuje. Potom začínaš robiť modlitbu, ale tohto šťastia niet, vykonávať duchovnú praktiku – a ona je prázdna. A nasledujúci deň nie je vôbec žiadna. Ale ty ju vykonávaš, pretože ju treba vykonávať. Nie je to tak? Ale otázka je – a čo robíš? Ty sa svojím vedomím pokúšaš vyvolať, postihnúť to duchovné, ktoré bolo zoslané z Duchovného Sveta. No nie je to tak? Napodobniť. Vedomiu začína byť smutno a nudí sa. Nuž, ono sa nerado zaoberá týmto, nie je to jeho. A začína ti rozprávať, že strácaš čas. Ale z druhej strany ti rozpráva: „Nie, však to rob, snaž sa“, pretože ono je dvojaké, toto vedomie. Nuž z jednej strany ňa postrkuje a z druhej – sa z teba smeje. Tebe ako Osobnosti začína byť celkom smutno. No a začínaš počúvať vedomie. A všetko sa to prevracia naprázdno. A mohol by si čo? A mohol by si... Žiť...neuberať to, mohol by si zostávať v tejto Láске. Jednoducho sa nesmie prerušovať dialóg s Bohom. Ale dialóg s Bohom – to nie je táranie od vedomia o svojich problémoch a želaniach, je to práve vnútorný popud a Život. No nie je to tak? Je. Len toto funguje. A všetko ostatné – to sú machinácie práve toho, koho nazývajú satan, zámeny. Kruté, ale spravodlivé. Prečo spravodlivé? Pretože ich financuješ. Ty ako Osobnosť volíš – komu slúžiť a čo prijímať. Preto je to absolútne spravodlivé.

Ž: Božia vôľa a vnútorná sloboda – je to to isté?

IM: Nie, sú to absolútne rôzne veci. Vnútorná sloboda – to je Láska Božia, ktorá ti toto všetko daruje, ale vôľa Božia, nuž,

ona sa deje a prejavuje iba v tom prípade, ešte raz to hovorím, keď je človek v službe. Čiže on používa určité nástroje pre to, aby rozšíril aj tak nekonečný svet o nových Anjelov. Toto je, povedzme, taký rozdiel. Sloboda – to je Láska, to je Život, to je Sloboda.

T: Och, Igor Michajlovič, veľmi krásna vlna, ale otázky... Nuž, ani prerušovať sa mi ju nechce... No to, že celkovo existuje zámena toho od systému, že systém chce neustále podsunúť človeku výsledok a akoby garanciu toho, že sa spasí. A zaujímavé je, že vymýšľa akési veľmi ľahké cesty pre spasenie, akoby spasenie bolo ľahká cesta buď nejakej odpustky, či jednoducho prijať...

IM: Nuž, spasenie – to je naozaj veľmi ľahká cesta. Problém je v inom, problém je v tom, že túto funkciu na seba preberá systém. Je to iba lživý klam. No takto on rieši svoje problémy. Ale veď aj ľudia cítia, že je to lož. Prepáč mi, prídeš do organizácie, vypíšu ti papier, ty zaň zaplatíš vrecko zlata a už si sa spasil, už to máš prenajaté, už máš vyčlenené miesto, hotovo... Toto však nie je akýsi hotel, kde si si objednala dvojmiestnu izbu, či jednomiestnu, alebo akýsi apartmán, prezidentský, no, koľko máš peňazí a on ťa čaká naveky. No, no... no to predsa sami ľudia chápu, že je to hlúposť. To sa tak len kvôli očiste svedomia hráme takéto huncútstva.

T: Pre nich výhodná pozícia, že? Teda...

IM: No samozrejme výhodná pozícia. Pochvastáť sa pred súseďom. No u nás sú tiež ľudia... Nuž, chápem, darovať

niekomu názov hviezd. Nazvali hviezdu na tvoju počesť, darovali ti tak potešenie z velikášstva. Ale keď človek platí peniaze, aby jeho menom nazvali hviezdu, o ktorej nikdy nikto nebude počuť – nuž, to je úplne smiešne.

Ž: Ako pochopiť, kde je ten rozdiel medzi modlitbou a mágiou?

IM: Oj, tu je veľmi zreteľný rozdiel. A všetko je v skutočnosti veľmi jednoduché. Modlitba, ona je ako Ježišova modlitba – nikto o nič neprosí, okrem Lásky Božej. Modlitba smeruje k spaseniu Duše, k Láske Božej, k vyjadreniu lásky a vďaky Bohu – to je modlitba. A všetko, kde čosi prosia – to je mágia. A tu je rozdiel – modlitba k Bohu sa uskutočňuje skutočne úprimne a túžobne, no vedomie akoby dokonca nerado vyslovovalo také modlitby. Tu to viac ide z pocitov. A prosby pre seba – idú vždy od vedomia. Nuž, Osobnosť nikdy u Boha nežiada niečo, okrem smerovania domov. Všetko je veľmi jednoduché. Pritom nech je to čokoľvek. Aj ak sa modlíš za spasenie celého sveta. Prosto... mačiatka, celého sveta, seba, no čohokoľvek. Všetko, čo sa týka materiálneho sveta – to všetko je mágia. A dávno-pradávno bolo povedané: „Nepros Boha o nič, okrem spasenia seba.“ No, okrem Lásky Božej bolo predtým aj spasenie seba, rôzne sa to nazývalo. Potom to nakoniec začali nazývať „spasenie svojej duše“ – no, taký obohratý termín, hoci je to samozrejme nesprávne. Už sme hovorili, že spasenie svojej duše, to je rovnaké ako zachránenie záchranného kolesa. No keď on sa netopí. Seba ako Osobnosť treba zachraňovať. Kvôli

tomu ti je aj dané záchranné koleso – to, čo nazývajú dušou. To sú tie dvere, vedúce do Duchovného Sveta. Sú blízko, aj dom je blízko, ale vojsť sa nedá... predčasne.

T: Existuje aj taký pojem, ako spravodlivý hnev k inak zmýšľajúcim, pričom aj v rodine, aj v spoločnosti, aj v náboženstve. Môže však byť hnev spravodlivý?

IM: Nie, samozrejme. Pravdaže nie. No ako môže byť hnev a spravodlivý? Nuž, poviem to jednoduchšie, ak opäť toto všetko vezmeme globálne, pretože je to zámena a jej zosilnenie, hnev môže byť spravodlivý. Uvádza som príklad s Atlantídou – to áno, to je spravodlivý hnev, ktorý jednoducho zotrel civilizáciu z tváre zeme, spláchol ju a zlikvidoval. Ale to je ako nepotrebný náklad. Ale vo vzťahu k ľuďom sa to nemôže prejavovať. Po prvé – spravodlivý hnev vychádza cez Duchovný Svet, z Duchovného Sveta. No... ako však v ľuďoch, najmä tých, ktorí sú vzdialení od Duchovného Sveta ako ja od baletu... Zato je to pohodlná forma manipulácie – kohosi prehlásiť za satana a celý svoj spravodlivý hnev naňho zosypať. Takým spôsobom sa ľahko riešia svoje pozemské problémy pod prikrývkou, takpovediac, postulátov.

T: Egoizmu, obhajoby svojich myšlienok.

IM: Mhm, samozrejme. (**T:** A či svojich?)

Ž: Igor Michajlovič, ešte taká otázka. Laici sú presvedčení, že svätosť – to je údel vyvolených.

IM: Samozrejme. Svätosť aj je údelom vyvolených. Ale

vyvolenými sa nerodia, vyvolenými sa stávajú, pretože prekrôčif cez satana a prísť do Duchovného Sveta – to veľmi veľa stojí. A svätosť – to je opäť nahromadenie a udržanie tých duchovných síl. Jednoduchšie povedané, svätý človek a ten, ktorý sa spasil to je obrovský rozdiel. T.j. svätý a Živý – je rozdiel. Čiže človek je ešte tu, ale už počas života získava... Pri dočasnom živote, našom pozemskom živote, získava Život večný. To je už človek slobodný, spasený. Ale svätý človek – on je naplnený touto silou, touto blahodaťou, touto Božou Láskou. A zadržiava ju ako lakomec a s nikým sa nedelí, no neustále ju zväčšuje. No, samozrejme sa delí, nemožno... jednoducho hovorím, to... V dobrom som povedal, že sa o ňu nedelí so satanom, ale s druhými Osobnosťami sa delí s radosťou. Preto sa ona u neho aj znásobuje. Toto je svätý – ten, kto neutráca túto silu Lásky, toto vnútorné svetlo. A prečo ich nazývajú svätými? Pretože až svietia, keď sa delia.

Ž: Áno, aj podobná otázka, že treba čakať, kedy na teba zostúpi blahodať, ale sám pre to nepotrebuješ robiť nič. Sedíš...

IM: No, to sú opäť postoje vedomia. Teda – buď pokorný, sed' pokojne, čakaj a ono to na teba určite zostúpi, čiže nič nerob. Nuž, je to veľmi pohodlné. Je to rovnaké, vieš, ako keď niekomu dlhuješ peniaze a hovoríš mu: „Sed' a pokojne čakaj a ja ti ich prinesiem.“ Rok, dva, tri, päť, desať a tam už, ako hovoril jeden zaujímavý orientálny básnik, že? Hovorí: „Buď umrie osol, sultán, alebo ja. Nejakto sa to vyrieši.“ Tak aj tu. „Sed' a čakaj“, hlavne nič nerob. Neprekážaj vedomiu

okrádať ňa, okrádať ňa vo veľkom, odoberať tvoj život a každú šancu. Ale ty „sed' a čakaj“. Chceš Žiť – vstaň a choď. Niet inej cesty. Ak budeš sedieť – Život k tebe nepríde.

T: Igor Michajlovič, aj taká otázka. V mnohých náboženstvách existuje taký pojem, že bude nejaký deň, kedy bude prebiehať váženie na váhach dobrých a zlých skutkov. Čo je to za váženie? Čo je to za deň?

IM: Deň – ale to je tvoj život. To aj je deň. A váhami si ty. A ty každú sekundu, každú minútu vážiš toto všetko. Pretože narodený človek – on už umiera. A on je váhami svojich činov. A pokiaľ v tebe prevládajú dobré skutky a bohumilé, tak získaš Život. Získajúc ho tu, ako cez most prejdeš do Života večného. Ale mostom od smrti k Životu je práve táto tvoja existencia.

T: Čiže to nie je akýsi súdny deň, ale je to to, čo sa deje s človekom každý...

IM: Súdny deň... No možno povedať aj súdny deň, aj Armagedon to možno nazvať, ale každý ho má svoj. Jednoducho, pre niekoho život spočíva v mnohých rokoch, desaťročiach a podobne, ale v skutočnosti – je to iba jeden deň, dokonca menej. Ránom sa začal, vyšlo slnko a večer zapadlo. Tak aj život. No, celkom nedávno toto chápanie ľudia mali.

Ž: Tiež je taká otázka, keď sa človek duchovne rozvíja a začína hľadať vo vonkajšom potvrdenie, že robí správne, o svojej duchovnosti – či sa mu lesknú oči, ako vyzerá

navonok...

IM: No, oči sa lesknú. Oči sa lesknú z kopy iných dôvodov – cibuľu krája, ktosi mu na nohu stupil. Nuž, oči sa môžu lesknúť aj od slz, aj... Ale slzy bývajú rôzne. Slzy bývajú aj z horkosti, aj z radosti. To nie je ukazovateľ. Život v očiach – to je ukazovateľ. Ale problém je v tom, že nie všetci ich vidia, ale cítia to všetci. Jedine, že sa niekedy vedomie rozhorčí a vníma to ako nenávistné gesto. A často sa stáva také, no, povedzme, poznáte to podľa seba vchádzaš a cítiš nenávistné pohľady. Prečo? Pretože závidia, porovnávajú a podobne. No nie je to tak? A jednotlivcom v odpoveď zahoria oči, keď vchádzaš. Nie je to tak? A u ostatných je to naopak. Až vidno, ako sa svaly napínajú. Prečo? Kto komu velí. Keď v ľuďoch žije Boh, radujú sa tomu, že ste prišli. Ale keď ich, s prepáčením, riadi čert, tak začína tými svojimi rohami pohybovať a ľudí to vnútri bolí, zvierajú sa, napínajú sa. Tu máte odpoveď. Tak ste to len vy. No vari nie? Poďme ďalej.

T: Existuje aj taký, no, medzi ľuďmi rozšírený výraz, že treba rozhodne „za kohosi poprežívať“, „za niekoho sa trápiť“.

IM: Ale čo je to „za niekoho sa trápiť“? Tak tento priamy výraz, on je... Vieš, jazyk je veľmi zaujímavá vec. A systém v skutočnosti dáva veľmi mnoho znamení a veľmi veľa vecí nazýva svojimi menami. No, povedzme, prežívaš za niekoho – ty prežívaš svoj život v mene niekoho. Za niekoho sa trápiš – ty sa TRÁPIŠ za niekoho. No ak to prevedieme na normálny jazyk, tak svojim konaním naprázdno strácaš čas

a silu pozornosti vkladáš práve do systému, ty ho krmíš. Komu je od toho lepšie? Démonom je lepšie, systému je lepšie. Ale tebe je lepšie? Samozrejme, že nie. Ty práve PREŽÍVAŠ svoj život, alebo PREMÁRŇUJEŠ svoje dni, mesiace a podobne. Čiže ty skracuješ svoj reálny život, zmenšuješ si šance na duchovnú spásu, pretože ty túto silu jednoducho vylietaš do záchodovej misy, prepáč za taký priamy výraz, aby to pochopili všetci.

T: Igor Michajlovič, tiež existuje taká rozšírená otázka v kresťanstve, že ľudia vo svojej každodennej modlitbe spomínajú zosnulých a verí sa, že spomínanie zosnulých môže určitým spôsobom zlepšiť či zmäkčiť ich stav...

IM: Čo povedal Ježiš Kristus? Ale veď v kresťanstve, kto je Ježiš pre kresťana? Povedz, kto je vyššie – ten, ktorý potom písal tieto modlitby a nútil ľudí takto postupovať, alebo Ježiš? Čo povedal Ježiš?

T: „Pod' za mnou a nechaj mŕtvych pochovávať svojich mŕtvych.“

IM: Nech sa mŕtvi venujú mŕtvym, ale živí idú našou cestou. Keď človek spomína v modlitbách a želá lepšie a snaží sa pre zosnulého niečo vymodliť, vyhandrkovať – krmí systém. Áno, už sme o tom neraz hovorili. Skutočne sa subosobnosti trošičku uľaví, ale náklady sú nesmierne, pretože mŕtve veľmi silno a veľa je. No, pre nich je to... Je to... Uvediem celkom jednoduchý príklad. Predstav si – človek veľmi silno vyhladol a zažíva neustály hlad a ty si mu dala, no, neviem,

maličký kúsok chleba. Ale sebe si vzala denný prídel, no jemu si odovzdala iba maličkú odrobinku. On z toho nevyžije a nespasí sa, ale na okamih zmierni túžbu. Veď v stáročiach, v ktorých blúdia subosobnosti, pre nich je deň sýtosti, no... no áno, sviatok na kratučký okamih času. Ale čo s ním bude potom, keď sa ty tiež staneš subosobnosťou? Kto ho bude kŕmiť? Nuž, jednoduchý príklad. Ak človek... Áno, môžbyť je to nemorálne, môžbyť je to nedobré a podobne, ale to vystupuje vedomie. Prečo? Pretože pre vedomie je výhodné, aby ho kŕmili. A buduje celý systém dedičnosti, aby deti, vnuci, pravnuci – už sme o tom hovorili kŕmili, kŕmili a kŕmili, no pretože je to výhodné, pohodlné, dobré, keď ťa kŕmia. Vari nie? Možno netreba spoliehať na to, že ťa budú kŕmiť, ale získavať Život, aby si nezomrel? Aby si nepotreboval jedlo. Nie je to tak? Hovorí sa: „Áno, možno zažívať smäd, ale možno sa stať oceánom.“ V čom je rozdiel...

Ž: Čo je to náboženský fanatizmus?

IM: Náboženský fanatizmus? No to je to isté, čo ateizmus. Je to v prvom rade popieranie Boha, je to neznalosť Boha. To ľudia fanaticky veria v dogmy svojej inštitúcie, svojho náboženstva a vykonávajú to, čo hovoria authority. Teda toto je fanatizmus, ale v žiadnom prípade to nie je znalosť Boha, pretože títo ľudia sa budú veľmi silno vzpierať a odporovať Pravde. Je to... Nuž, často to pozorujeme, keď ľudia obhajujú svoje náboženstvo, vylučujúc všetky ostatné. Dokonca nepripúšťajú myšlienky, že v druhom náboženstve, že je tak dobré ako aj tvoje náboženstvo, kde sa takisto ľudia môžu

samostatne spasíť. A dosiahli spasenie a budú ho dosahovať. „No nie, to len naše náboženstvo“, to... „A v mene Boha spravím všetko“, hovoria, „zabijem kohokoľvek“, že? No, tu máš odpoveď. To je cesta smrti. Je to neznalosť a predovšetkým je to lenivosť. Otrocksá existencia. Jedna z foriem zámeny vedomia. No, čo narobíš...

T: Tiež je veľmi častým javom medzi zástupcami rôznych náboženských organizácií, siekt, okultných magických salónov, kedy operujú jednou a tou istou frázou, keď vykonávajú akýkoľvek rituálny úkon. Hovoria: „mocou, danou mi od Boha...“, alebo „silou, danou mi od Najvyššieho...“ ti čosi dovoľujem, alebo ťa od čohosi oslobodzujem, alebo ťa čímisi obdarúvam, odpúšťam ti hriechy a tak ďalej. Teda reč ide o sile a moci, ktorá je akoby daná Bohom tomu či inému predstaviteľovi organizácie. Aj u kresťanov je zmienka, keď sa hovorilo o apoštoloch, o Najvyššom...

IM: Poviem to tak, toto všetko sa deje z túžby a snahy samotného, povedzme, systému disponovať nejakou silou. Ale predchodca toho všetkého, ak vezmeme kresťanstvo, tak naozaj Ježiš obdaroval určitou silou niekoľko svojich učeníkov. Niekoľko, zdôrazňujem, o ktorých dnes ani nepočujeme. Ale mali určitú silu, no opäť – oni stáli na službe, to treba chápať. Službe vo vyššom zmysle. A skutočne boli obdarovaní silou. Ale ostatní – no, napodobňujú. Veď je príjemné vedieť, že máš nejakú silu len preto, že si v tejto organizácii. Nuž, tak je to zavedené, tak sa to stalo zvykom. No čo narobíš? Tak to je. A tak sa súdi, že mu dali silu, dali mu takú moc nad dé-

monmi alebo ešte nad čímsi. Problém je v inom. Príde človek k takému duchovnému a ten hovorí: „Mocou, ktorá mi je daná, som zástupcom Boha a odpúšťam ti všetky hriechy.“ Človek aký vošiel, taký aj vyšiel. Aký bol vnútri prázdny, taký aj zostal. Čo, menej začal hrešiť? Alebo u neho zastalo vedomie, nepracuje? No čo... skutočne? Však už sme dospeli, treba už k tomu pristupovať akosi serióznejšie, už nejako, takpovediac, z vedeckého uhlu pohľadu alebo aspoň z elementárneho dospelého chápania, čo je to duchovná cesta, stavať sa k tomu vážnejšie. Ale u nás sa k tomu stavajú ako k nejakej hre a nie k... Chápete, nuž v tom je všetka bieda. Chceš veriť v rozprávky, nehľadiac na to, že si už starý, že? V detstve ešte akoby dobre, ale keď si dospelý človek, prečo sa hráš na toto všetko? Chceš spásu – vstaň a choď. Choď sa spasiť. Nástroje existujú. No ale veriť v to, že ti iný človek môže odpustiť tvoje hriechy – nuž, to je smiešne. Už sme o tom veľa hovorili. Opäť, aké je samotné chápanie hriechu? Veď je strašne prekrútené. Ale poviem to jednoduchšie: byť otrokom systému, byť bábkou v rukách satana, žiť pod diktátom démonov, keď sa za teba všetko rozhoduje, úplne všetko, dokonca akou nohou vstať a všetko je rozhodované a argumentované vedomím – to je hriech. A všetko ostatné... A iné ani nie je v tomto svete. V tomto svete existuje jedno – buď diktatúra systému, alebo duchovná Láska.

Ž: Aj nasledujúca otázka, že nejaká cirkevná hodnosť robí človeka duchovnejším, naplnenejším...

IM: No, ale hodnosti predsa nedáva Boh. Tieto hodnosti si

Ľudia sami medzi sebou dohadujú, kupujú, zasluhujú. Nehovorím, že všetci. No aj zasluhujú. Je to ako v akejkolvek inej organizácii. No opäť – niekto stúpa po hlavách... no, spravidla, je to predsa tak? No... treba rozumne pozeráť na veci. Niekto je niekomu sympatický, niekto je hore, jemu je sympatický tento päťlizač a on ho presadzuje. Ale ak človek ide po Božej ceste a obhajuje ju, nuž, spravidla odchádza do ústrania. No ktože ho postaví nahor? Však rozloží celý systém.

Ž: Je to len akoby prekladanie zodpovednosti veriaceho na toho, kto je duchovný, čiže...

IM: No a opäť sa opierame o authority, správne? Čiže človek namiesto toho, aby skutočne šiel sám... Duchovní sú dôležití a potrební. Oni musia radiť a vysvetľovať. Teda opäť – kto je vyššie: duchovní, cirkev, či Ježiš? Jednoducho? Ježiš. Čo povedal o zákonníkoch a farizejoch? Nuž, to je pre vás odpoveď, vážení. Nenapodobňujte ich, nepostupujte tak ako oni, ale vykonávajte všetko, čo povedia, pretože ponaučenia sú často správne. No opäť, všade existujú dobrí ľudia, skvelí ľudia, ale prepáčte, jednoducho sú ľudia, ktorí sú ovládaní systémom, lakomí a podobne. Títo lakomci... až je to smiešne, začínajú hovoriť... A je to pravda, je to zo života, prichádzajú ľudia, rozprávajú... Pozeráš na to, no, rozmýšľaš, no... A opäť sú samotní ľudia vinní, sami vytvárajú authority, pretože ich počúvajú a pritakávajú im, správne? Keby povedal: „Nie!“, otočil sa a šiel inam, k inému duchovnému a hotovo. Ak by tak každý postupoval, tak aj ten lenivý a lakomý by ináč

konal. Nie je to tak? Tak. Ale začal som hovoriť, že prichádzajú a rozprávajú, že niektorí popi hovoria, že na spomienky na svojich zosnulých musí každý týždeň zástupca rodiny prinášať jedlo. A nie obyčajné jedlo, musí byť čerstvé, čerstvo pripravené, teplé a najlepšie. Posadte sa ku sviatočnej večeri a najlepšie oddel'te a odneste do kostola. A nie lenže ho do kostola teplé priniesť, ale ešte musí byť zabalené do šatky. Do novej šatky, rozhodne a nie do lacnej, pretože nemožno skrbiť na svojich mŕtvych. A keď si matička (pozn. – manželka popa) nadeje túto šatku, tak to je úplná blahodať pre vašich mŕtvych. Nuž..., nuž... priatelia, to je predsa, to je vydieranie, no, počúvať je to hrozné, čestné slovo. Pýtam sa ľudí, hovorím: „Čo, naozaj je to tak?“ „Áno, naozaj je to tak.“: No a vy nosíte?“ „Nosíme.“ Hovorím: „No a kto z vás je hlupák, pop?“ Nuž poznáme niektorých popov, ktorí chcú jednoducho z lakomstva puknúť. No čo spravíš? Nuž, satan ich ovláda. No... satan sa v skutočnosti nebojí ani chrámu, ani kríža, ani vody – on sa ničoho nebojí, pretože v ľudskej hlave sedí. Jediné, čoho sa bojí – to keď sa naozaj človek dáva na cestu Pánovu. A Lásky Božej vnútri sa bojí – toho sa bojí. A všetko ostatné – to sú predsa hry, ľudia a podobne. No veď je to pravda, veď je to tak. No kto je vinný v tom, že sa objavujú takí ľudia v cirkvách ako v organizáciách? Nuž, samotní ľudia. No keď ste prvýkrát počuli takú hlúposť, že vám toto hovoria no tak sa otvorene zvolajte a pošlite tohto popa kdesi hríby zbierať, najlepšie nejedlé. A hotovo a všetko sa dá do poriadku. No nie je tak? Tak. Veď sami pri-takávajú, veď sami nosia. „No veď ako odvrávať, však je to

kňaz?“ Ale on je predovšetkým človek. Čo znamená kňaz? Prepáčte, ak ja pálim oheň, tak čo, ja som teraz strážca ohníska, či čo? Nuž, jednoduchá otázka. A ak ma nebude, oheň zhasne a viac nikto na svete nebude mať oheň? No to je jednoduchá otázka. No vari možno takto? Rozmýšľať treba, ľudia, rozmýšľať. Sami si vytvárate problémy a potom sa urážate a potom obviňujete celú cirkev a všetkých. Koľko som sa s ľuďmi rozprával a rozprával som sa, verte, veľmi veľa, takéto „šťastie“, ktoré sa teraz deje, som počul prvýkrát. No a kto je tomu na vine? Prepáčte, či je vedenie cirkvi vinné, čo sa tam...? Nuž nedá sa za každého kňaza postaviť ešte dvoch, ktorí budú sliediť. Prečo dvoch? Pretože keď postavíš jedného, tak on sa môže podeliť o to, čo mu priniesli, poznáš to... Treba ešte jedného postaviť, aby bol poctivý. No a k čomu sú ľudia, k čomu sú laici? No... no... veď to je... Celkovo – chrám, to je váš dom. Vy tam chodíte kvôli duchovnému rastu. Ak vám čosi prekáža – odstráňte to.

T: Preto ich treba, ako ste hovorili, posieľať do lesa na hríby a pokiaľ možno nejedlé.

IM: Správne. Prečo do lesa a na nejedlé hríby? Aby v lese zostávalo viac jedlých, aby menej ľudí náhodne nenazbieralo nejedlé. Mám na mysli dobrých ľudí, perspektívnych. Nuž, to je tiež dobre. Takí sanitári lesa. Pokiaľ nevieš priniesť úžitok medzi ľuďmi, tak prines aspoň nejaký úžitok.

T: Aj taká otázka, Igor Michajlovič, dá sa povedať, že pre laika neprekonateľná: ako si zamilovať svojich nepriateľov?

Snažia sa, snažia, no...

IM: Vieš, človek má v skutočnosti jediného nepriateľa a tento nepriateľ je – satan. A jeho nemožno milovať. Nuž ako je možné milovať besného psa, ktorý ňa hryzie? No nie je to tak? Prečo milovať diabla? Boha treba milovať. A potom aj všetko zmierenie príde, potom aj pochopenie príde, že sa neslobodno na ľudí urážať, pretože ich ovláda diabol, rovnako ako aj teba. A ak... Do tohto vyjadrenia je vložené práve to, že sa nemožno urážať na ľudí, ktorí nesprávne jednajú, pretože nie je možné urážať sa na tie Osobnosti, ktoré podvádza satan a oni nevedia, čo činia a páchajú zlo. Je to naozaj tak. Nuž, pretože oni sami seba trestajú. No, začo sa možno urážať na človeka, ktorý je otrokom satana? No však to démoni v ňom činia. Urážať sa netreba. Ale milovať... koho, diabla milovať? Mŕtve milovať? Nuž, to je akosi nesprávne, že? Zamilovať si, nuž, to bol jednoducho taký výraz, ale nie milovať. T.j. „popri láske (pozn. zamilovať)“ neurážať sa, ale nemilovať.

Ž: Taká otázka – čím má začať konanie veriaceho?

IM: V akom zmysle?

Ž: No, čím začínať,... no, vlastne nebyť pasívnym čakaťom, ale...

IM: No my sme už o tom mnohokrát hovorili. Teda každá duchovná cesta sa začína prvým krokom. Prvý krok je najjednoduchší, povedzme, že skutočne preverená cesta sa

začína štúdiom svojho vedomia pomocou svojho vedomia. A skutočne, ak sa k tomuto pristupuje vážne, tak sa človek jednoducho zhrozí, nakoľko je manipulovaný. A práve to posilňuje na duchovnej ceste, keď sa tomu človek skutočne začína venovať, pretože prichádza pochopenie, že všetko za teba rozhoduje ktosi. Ale kto si ty a kde si? No systému sa veľmi nechce ukazovať to a dávať človeku takú možnosť venovať sa tomuto – celú dobu rozptyľuje, odkladá na potom, nuž, pretože odhalenie pre systém nie je veľmi príjemné, pretože odoberajú jeho nástroje. A týmito nástrojmi on mimochodom je – je to jeho lyžica a vidlička. A ľutovať satana nemá cenu, však on vás tiež neľutuje. On vás zbavuje najdôležitejšieho vo vašom živote. No nie je to tak? Tak.

T: Existuje také: „Zvláštnu silu má modlitba kňaza, ktorý prijal sviatosť kňazstva. Boh skôr začuje vás, kresťanov, keď sa o vás a za vás budú s vami modliť kňazi. Keď sa kňazi cirkvi modlia za vás, s vami...”

IM: Oj, Pane. Nech mi Boh odpustí. Nech by sa s tebou modlil ktokoľvek a nech by ktokoľvek s tebou spolu robil čokoľvek, pokiaľ sa vaše modlitby vyslovujú démonmi vo vašej hlave, tak vás nikto okrem satana nezačuje, ľudia. Opäť platí, že spolu ísť je lepšie, spolu študovať šablóny, pôsobenie satana, odvádzanie – je lepšie, spolu sa deliť o skúsenosti je lepšie, spoznávať skúsenosti predkov a zachovávať kultúru a študovať históriu – je lepšie, v tom je zmysel. Ale povyšovať sa v pýche nad kýmsi, keď si sám taký istý, nezávisle od toho, akú hodnotu ti dali nuž, to je hriech. No to už je hriech,

čo tu znie: „Pán ťa začuje“, – veru nie, prostredníci medzi Bohom a človekom ani nemôžu byť, pretože cesta je veľmi krátka, nezestí sa tam nikto. No predstav si, uvediem ti jednoduchý príklad: osobnosť a Duša, krátka cesta. Kde sem veľkého strýčka, nech by bol v akomkoľvek odeve, v akomkoľvek náboženstve, medzi toto vopcháte? Všetko je obyčajné. Všetko je banálne, priatelia. Ale v ponímaní manipulácie nad vedomím ľudí, povyšovania, prečo sa ľudia majú podriaďovať a plniť, že „modlitba je silnejšia“ – ale potom takto skľžavajú, že každý týždeň musíš nosiť horúce obedy. Práve horúce obedy a v drahejšej šatke. A túžiť po tom, aby si mater tohto kňaza obliekla túto šatku, vtedy bude tvojim umretým, za ktorých sa takto modlíš, blaženejšie. No týmto to všetko začína. Kňazi... No tu tiež treba chápať, že toto pochádza ešte z dávnych čias, kedy ľudia naozaj slúžili Bohu a ich skutky boli absolútne tajné. Veď tí, ktorí slúžia Bohu, konajú tajne a človek o tom nevie. No to nie je zaujímavé, keď tajné pôsobenie... no, povedzme, že tí, ktorí sú v tieni, už sme to hovorili, že existuje mnoho kadejakých prejavov a toto pôsobenie skutočne existuje a keď niečo stojí a predsa len bráni pôsobiť na teba, ty o tom nevieš, jednoducho ti bolo zle a stalo sa ti lepšie a ty... objavil sa voľný čas, minútka, spadla z teba nejaká ťažoba a ty si si spomenul na Boha, spomenul si si na Lásku, spomenul si si na dobro, prestúpil si sa tým a získal si túto radosť, pozeráš, že si niečo získal. Ale nevieš, či to bola práca a prečo je to tak. Jednoducho zlá nálada, počasie sa zmenilo, skočil tlak, zahráli sa hormóny, kopa problémov, čosi špatné si zjedol. A niekedy práve, keď človeka atakujú

títo nachádzajúci sa v tieni, tretie sily, ako ich nazývajú, nepatriaci k systému (no beztak je to súčasť systému, beztak je to, toto všetko... tí istí démoni), nuž, oni tiež veľa jedia a človek je v depresívnom stave. Teda tí, ktorí sú skutočne v službe u Boha, tajne odstraňujú tieto nepotrebné prekážky, pretože aj vedomia má človek vyše hlavy. Stačí aj tento filter, cez ktorý, daj Boh, aby si prešiel a títo sa už ako pijavice prisávajú. Nuž v tomto je zmysel slúženia. Avšak vedomie napodobňuje a prevracia, veď čo v skutočnosti robili Ježišovi učeníci? Niesli toto poznanie a dávali ho ľuďom. Správne? Ale veď oni nehovorili... Bol nejaký Šimon, áno, no, všetci počuli, ktorý sa snažil vyrovnať, dokonca prekonal... no, „ako sa mu mohol Ježiš Kristus rovnať“ keď on šiel, ak jeho tieň padol na človeka, tak človek už bol požehnaný a vyzdravieval a všetko také tam... mal „takú božskú silu“, že ho až nafukovalo. Nuž, to je aj odpoveď, priatelia. Všetko je z vedomia, napodobňovanie a podobne. Preto, akú silu môže mať niečia modlitba za teba, ak ty nechceš a nikam nejdeš?! Však nikam neprídeš. No nie? Všetko je v hlave.

T: Igor Michajlovič, je tiež taký moment, chcela by som sa dotknúť témy mníšstva. Veď mníšstvo je v princípe jav, no, povedzme, dosť mladý, ale...

IM: Mladý, áno.

Ž: Ako to bolo predtým?

T: Čo bolo prototypom tohto mníšstva?

IM: No, v podstate prototypom mníšstva, odkiaľ sa celé vzalo a potom... Objavilo sa neskôr. Povedzme to tak, zmienka o sestrách Allat. Spočiatku bolo duchovné slúženie, myslím už po sestrách Allat bolo duchovné slúženie a boli tam len ženy. Potom, s príchodom patriarchátu, už s jeho rozvojom, no, povedzme, keď sa všetko zmenilo, diabol nabral silu a už sa tak nebál, stal sa silnejší – vzniklo práve žrečovstvo. Čiže ženské skupiny ľudí, ktoré žili v určitých spoločenských typoch kláštorov, ale už sa nevenovali slúženiu Bohu, ale slúženiu satanovi, teda mágii, proroctvám a podobne, t.j. strácali sily Allatu, premieňajúc ich na antiallat – no, povedzme, taká výmena za informácie. Nuž, toto zas poslúžilo ako prototyp pre vznik mníšstva, určitých skupín, a už vznikali aj mužské a všetky ostatné. Prečo? Pretože videli, že sú spoločenské žien, ktoré žijú v ústraní, venujú sa tam čomusi záhadnému, ale majú obrovskú silu. Nuž, priviedla ich túžba po tejto sile. A ešte tiež poslúžilo to, že ľudia, ktorí sa usilovali ísť jednoduchšou, ľahšou cestou, sa zriekali všetkého pozemského a odchádzali do takej koncentrácie, do samoty, no, kvôli tomu, aby boli osamote nerozlučne s Bohom. Nuž z nejakého dôvodu sa verilo tomu, že je to jednoduchšie. No ako, nech by sa ktokoľvek pred kýmkoľvek skrýval a nech by si sa kdekoľvek... hoci na vysokú horu, hoci do hlbkej jaskyne – vedomie ňa predsa neopustí, bude s tebou, či v uzavretí, či v roztvorení, vedomie aj tak zostane s tebou, nikam sa pred ním neschováš. Nuž, to je pravda života. Nič zlé v mníšstve nie je, je to spoločnosť ľudí, no a ľudia sú ľudia. Oni sú všade ľudia – či v mníšstve, či v

náboženstvách, či kdekoľvek. No nie je tak? Od človeka to závisí. A tak ničoho zlého niet, naopak – je to zaujímavé, naopak – je to dobre. Povedzme, že keď sa ľudia skutočne rozvíjajú, keď smerujú k Bohu, samozrejme, že kolektívne je to jednoduchšie a lepšie a keď je to všetko v disciplíne a zamerané na duchovný rozvoj – no pravdaže, že to uľahčuje.

T: Tiež taký moment, zrieknutie sa sveta, áno? Čiže akoby aj odrežanie svojej minulosti, zmena mien...

IM: No tu opäť berieme napodobňovanie slúženia, veď keď sa človek dáva na slúženie, zrieka sa všetkého, čo bolo. No čo znamená „zrieka sa“? Rovnako sa zachovávajú zručnosti, pamäť, nedá sa zrieť všetkého, čo bolo a začať život z čistého listu. Teda musíš sa učiť jazyk, učiť sa chodiť, hej, čiže všetko, no, no ak máme byť úprimní. Ale takto nie, no to je taká hra: ja sa zriekam toho, čo bolo a začínam nové – no to sú viac hry vedomia, také presvedčenie...

T: Aj taká zámena od vedomia, ktorá v podstate znela v prvých etapách aj v mojej hlave, čo znamená zrieť sa, áno? Teda, dal som sa na duchovnú cestu...

IM: Hmm.. A všetko stratil.

T: Musím... A čo... všetko, čo bolo v minulosti, všetko je lož. Musím...

IM: Čo? Variť nebudeš, žiť nebudeš, s rodinou sa stýkať nebudeš, no čo, čo...?

T: Musím sa stať akýmsi novým.

IM: Ale akým novým? Novým..., to je akým? Zeleným, alebo červeným?

T: A ďalej sa začína hľadanie toho, že akým novým, kdeže sú tí svätí, akými...?

IM: No to je predsa vedomie. Ale v človeku sa nič nemení. No, no ako sa môže v jeho obraze niečo zmeniť, čo sa v jeho pamäti môže zmeniť? No nič. Jednoducho sa získava Život a niečo sa stáva nesmrteľným, ale všetko ostatné je – smrteľné. Iba to. A ako ináč?

T: Ďakujem. To je kľúčové, že to nie je... toto nie je striedanie masiek, ale je to jednoducho...

IM: Ale nie, naopak, toto je zhadzovanie masiek. (**T:** Áno.) Hoci niekedy si aj zámerne človek už vedome nasadzuje masky. Ak si v každodennom živote žiadny človek – zdôrazňujem žiadny – nevšíma, ako mu menia masky, on to ani nepozoruje, tak povedzme, keď človek získava Život, rovnako je nútený, ale tu už ako sa hovorí: „ak chceš s vlkami žiť, musíš s vlkami vyť“ a kvôli tomu, aby oni nepochopili, že si chutná ovečka, ak sa nachádzaš medzi vlkami, musíš si vlčiu masku nasadzovať, áno? Nuž, hovorím to obrazne. No toto všetko sú masky, to je už vedomá činnosť. No ako sa dá rozprávať povedzme o Bohu, keď sú vôkol samí ateisti? Tak sa budeš rozprávať o rybačke, o športe, o čomkoľvek. Hoci chápeš trápenie tých, ktorí sú vedľa. Nuž ale čo narobíš, to je

predsa ich voľba.

Ž: Aj taká otázka, že jeden athoský mních nadšene rozprával, že v tom čase, keď sedel a modlil sa na vrchu, krúžil nad ním orol.

IM: Nuž, orol... možno to nebol orol, iba to človek od staroby či z pýchy poplietol, možno to bol práve gryf?

T: Čiže ten moment, kedy ľudia hľadajú nejaké potvrdenia – ak je modlitba správna, to znamená, že orol krúži, ak orol nekrúži, to znamená...

IM: To je veľikášstvo. Tento prejav, božie znamenie, ktoré mu zoslal, však on je athoský mních, on sedí na vrchu a modlí sa k Bohu. ON sám sa modlí k akémusi Bohu! A tu Boh: „Fíha, aký si ty dobrý, aspoň očami orla na teba pozmriem“. Ale tam len vtáčik chce jesť, čaká, kým sa tento klamár a nafúkanec nakoniec premení na jedlo, všetko je veľmi jednoduché. A toto je nafúkanec a klamár. A takých netreba počúvať, pretože on sám sa mýli a aj druhých tam vedie. Ale musím povedať, že na Athose je mnoho čestných ľudí. Mám tam veľa priateľov a sú to dobrí ľudia... (**T:** Áno. Ale táto otázka...) ktorí nečakajú, kedy budú nad nimi orly lietať. Oni vstali a šli. Jedno nešťastie majú, no nešťastie, je to nešťastie organizácie, že sa nemôže otvorene hovoriť o kľúčoch, o pravých. Nuž, je to organizácia.

Ž: Čo je to neviditeľný boj mníchov? No, to, s čím sa stretávajú, to, čo im prekáža.

IM: Vedomie. Nič viac. A čo im ešte prekáža? Čo môže prekážať mníchovi, rovnako ako aj ľubovoľnému laikovi a nech by sa človek akokoľvek nazýval a nech by sa čímkoľvek zaoberal? Okrem vedomia, okrem satana medzi ním a Bohom nikoho niet. Nič viac.

Ž: Áno, ale na druhej strane otázka veriacej: „Modlím sa za to, aby som sa zbavila hriechov, neustále to prežívam, bojím sa, že čo ak sa to zrazu znovu zopakuje a ja sa zrazu ocitnem tamtiež...”

IM: Ale to nie je nič iné, ako práve práca vedomia, že? Čiže vedomie obviňuje, usvedčuje – to je jeho obľúbený postup. Človek sa dáva na duchovnú cestu a začalo jeho pokorenie, poníženie a naplnenie strachmi. Príde tento človek niekam? Nuž, okrem subosobnosti nikde. Prečo? Pretože utráca silu pozornosti na počúvanie tých hercov, ktorí tárajú v jeho hlave. On ich financuje, on ich krmí svojou pozornosťou namiesto toho, aby nasmeroval túto pozornosť k Bohu, na Lásku, na úprimnosť, veď je to v skutočnosti veľmi jednoduché. Vari to tak nie je? Je. Tak prepáčte, kto je v tomto prípade hlupák? Hlupáci sú démoni, ktorí to našepkávajú, alebo človek ako Osobnosť, ktorý financuje toto táranie v hlave namiesto toho, aby získaval Život? Nuž, všetko je férové. No však je to pravda. Ale keď je ona v trápení, to je rovnaké ako ten plač, áno? No a oni si myslia, že bojujú, že pracujú, vzdorujú a čosi dosahujú, existuje nejaká činnosť, pretože vedomie hovorí: „No ako to – jednoducho milovať? Veď nie je žiadna činnosť, iba miluješ a dosť?” A prečo?

Pretože vedomie nevie, čo je to Láska. A nikdy sa nedozvie, čo je to skutočná Láska. Vedomie vie, že láska, to je, no neviem, môžu to byť nejaké feromóny, hra hormónov – to je podľa neho láska a dosť, na tomto sa ona končí a potom konfrontácia a nenávisť. Ale ono nevie, čo je to Láska a ani nemôže vedieť. Prečo? Pretože smrteľné nepozná Život a na toto treba pamätať.

T: Igor Michajlovič, aj v niektorých kláštoroch a komunitách existuje taká prax, keď sa ľudia odrezávajú od vonkajšieho sveta, obmedzujú prístup k prostriedkom komunikácie, prostriedkom styku, internetu.

IM: No to je opäť odlúčenie, to je...

T: Ako to pomáha, alebo či to pomáha v práci na sebe?

IM: Ale nijako, no nijako. Nuž áno, menej informácií prichádza, menej rozptýlenia, ale vedomie je vedomie, rozumieš? Ale problém je v tom, že nech by sme sa akokoľvek pokúšali, povedzme, nejakým spôsobom zabrániť satanovi atakovať nás, to sa nepodarí. No beztak, keď budú iba dvaja v jednom kláštore, aj tak sa budú jeden na druhého hnevať. Pričom vedomie všetko rozdeľuje. A otázka spočíva práve v tom, ako je človek naladený, ako sa snaží, nakoľko je to jeho úprimná potreba a nakoľko je pripravený pracovať úprimne a ozajstne. Ak človek skutočne cíti a zakúša prahnutie k Životu, k Duchovnému Svetu a je pripravený – tak mu je jedno, či internet, či ešte niečo, nech budú dokonca všetky televízory sveta súčasne rozostavené okolo neho a od rána do

večera budú mrmlať, no to ho nezvedie a nezabráni to človeku nijakým spôsobom. No neexistujú také rozptýlenia, vychádzajúce od vedomia. Nech by vedomie čokoľvek ponúklo, poviem to jednoduchšie, tisíc rokov najúchvatnejších show, skvelej nálady, všetkého blaha a potešení na jednej strane – a jeden okamih v Duchovnom Svete, jeden okamih. Vari to možno porovnávať? Nemožno, pretože tisíc rokov tu preletí ako jeden okamih, ale jeden okamih v Duchovnom Svete – to je navždy, pretože tam niet času. Také staré žarty. No ale je to pravda, je to nesúmerateľné a neporovnateľné.

Ž: Život veriacich nadobudol akúsi „hriechocentrickosť“, teda oni vyhľadávajú nejaký hriech, potom ďalší, prekonali ho, potom ďalší...

IM: Snaha o boj a podobne. A ľudia sa často na duchovnej ceste a tiež pri tvorbe Ježišovej modlitby či duchovných praktík, stretávajú s chápaním skúmania práce vedomia, stretávajú sa s určitými šablónami vedomia, s atakmi a začínajú tomu vzdorovať a tu sa taktiež stáva, že víťazí satan. Miesto toho, aby začal žiť, človek sa zamyká práve v procese samotného boja. Dochádza k zámene a človek už nevkladá silu pozornosti do Lásky Božej a podobne, nehromadí Večnosť, je zaujatý tým, že musí bojovať, potrebuje nepriateľa, s ktorým bude... nuž, vedomie ľahko na toto pristupuje. No a to je všetko, a takto život v boji aj končí. Treba študovať, je to jedna z etáp, ale keď si pochopil, že si manipulovaný, ďalej treba získavať Život, musíš ďalej už ako Osobnosť, keď si pochopil, že si Osobnosť, že si práve ten, kto prideľuje túto

pozornosť a že máš slobodu voľby prerozdelenia týchto prostriedkov, povedzme, že tejto energie, tejto životne dôležitej energie pozornosti tak už musíš robiť voľbu samostatne, kam to všetko smerovať. Ak sa ti páči boj, nuž to je rovnaké, no, neviem, ako aj hocijaký iný život, ako ateizmus alebo spory o Bohu, alebo vôbec zabudnúť na Boha a žiť svojím životom. Veď väčšina tak aj robí. Spomínajú si len keď, prepáčte, ako enuretik na nočník len vtedy, keď má silné nutkanie. A tak, nuž, žijú bez Boha a On im nebráni, vieš ako no pretože to všetko odstrihávajú a im sa zdá, že tak majú žiť. Ale tak žijú zvieratá, no aj ľudia tak žijú. Nuž, čo narobíš?! A chápanie toho, že ty vkladáš silu svojej pozornosti a ty robíš voľbu, ty si slobodný človek a ty robíš túto voľbu vloženia sily pozornosti do Duchovného Sveta – to je duchovný rast. Ale boj... to je boj, to je márnosť. V prvej etape je oprávnený, ďalej nie. (T: Neuviaznuť.) Ale systém nemožno premôcť. No treba k tomu zdravo pristupovať. To opäť z pýchy budeš bojovať „ja porazím satana“. No ako ho ty môžeš poraziť? Nuž, to je rovnaké, ako že teraz prezrieš celý internet, no, na svojom tablete. No, celý internet teraz prelistuješ – to je smiešne. Toto je len akýsi internet, ale to, prepáčte, je systém.

T: Tiež by som sa chcela podeliť o pochopenia jedného kňaza: „Najrozhodujúcejší moment v živote je okamih teraz a tu. A čo je v tomto okamihu najhlavnejšie a najdôležitejšie? Pochopiť, čo od teba chce Boh“.

IM: Nič. A v tom je zmysel. Boh nič nemôže chcieť od

človeka, ktorý nezačal Žiť. Už sme uvádzali tento príklad práve na Žanniných vaječných bunkách. Ona pochopila, čo tie od nej chcú, alebo nie? Je to tak? Tak. Nič nemôže chcieť Boh od človeka, pokiaľ ho On neuvidí, ale Boh ho uvidí len vtedy, keď ten vojde do dverí Jeho Domu. Problém je v tom, že treba pochopiť, čo chce tvoja Osobnosť (nie vedomie, ale Osobnosť) to je ten, kto zostane po smrti. Kam smeruješ – k Životu alebo k subosobnosti, chceš Žiť, alebo chceš umrieť? V tomto je zmysel. A toto pochopenie sa musí zachovávať, dokonca nehladiac na to, že vedomie bude najaktívnejším spôsobom odporovať, ono aj musí odporovať a čím silnejšie kladie odpor, tým správnejšou cestou ideš.

Ž: Kde je tá tenká hranica medzi zodpovednosťou za ľudí a poučovaním?

IM: Nuž, zodpovednosť a poučovanie, to je veľmi jednoduché, to nie je tenká hranica. Zodpovednosť je, keď berieš na seba zodpovednosť, nič si neželáš a nič nechceš, keď si v tieni a, povedzme, nepociťuješ nejakú pýchu, že ťa všetci rešpektujú, pretože si taký veľký učiteľ a podobne. No nie je to tak? Tak. A zodpovednosť, to je... nehladiac na to, že ti to zapríčiňuje kopu starostí a nepríjemností, no veď vy toto všetko poznáte podľa seba, povedzme, keď do teba strkajú prstom v obchode a hovoria: „Ó, pod' sem, pozri sa, povedz mi, čo sa mi včera prisnilo – včera sa mi snívало o chrene s repou, k čomu by to...?“ No nie je tak? To sa nazýva zodpovednosť, keď chápeš a zažívaš dokonca všetky tieto hlúpe otázky, ako chren s repou, hej, pochádzajúce od vedomia, prepáč,

uprostred supermarketu, no nehl'adiac na to pokračuješ vo svojej práci, pretože prekrásne chápeš, že sú aj normálni ľudia, ktorí nepracujú na systém a ktorí netúžia po mágii, ktorí skutočne chcú Žiť a pre nich je správne a v pravý čas podaný nástroj pomocou. A takto skutočne slúžiš Duchovnému Svetu. Nuž, toto je správne. Nuž, toto je zodpovednosť. Neponerajúc na to, že ti to prináša kopu starostí a komplikácií, pokračuješ v slúžení Duchovnému Svetu, povedzme to tak. Správne?

T: Tiež taký moment. V kláštoroch sa, povedzme, ohromné množstvo času venuje takým momentom, ako je disciplína. No a prirodzene sa prejednávajú nejaké bežné otázky: prečo novic nedodržiava určité pravidlá, alebo prišiel neskoro na omšu...

IM: To je kolektív. No je to nevyhnutné. Veď opäť, akákoľvek organizácia, akékoľvek spoločenstvo a tým viac, ak oni spolu žijú, musia mať poriadok. A je prirodzené, že u nich vznikajú aj administratívne otázky a riešenia, aj disciplinárne a toto spoločenstvo musí existovať podľa nejakého určitého, u nich vypracovaného algoritmu. Nuž, to je prirodzené. Ale predsa, ak je to u nich ustavične a namiesto duchovného rozvoja, no, no to je akoby zanedbanie návodu, iným sa zaoberajú, nie kvôli tomu sa zišli.

T: Ako všeobecne pomáha disciplína v získaní slobody?

IM: Nijako. Ale disciplína takpovediac pomáha šetriť čas. Naozaj to pomáha. A sloboda... no, no aká? Musí byť

disciplína predovšetkým vo vzťahu k vedomiu, vychádzajúca z Osobnosti, musí byť disciplína v rozdeľovaní sily pozornosti a zodpovednosť – toto musí byť, toto pomáha. Ale to, že vstaneš každý deň o 5:40 ráno, no a ľahneš si o tretej v noci – nuž, to nie je disciplína, to je týranie organizmu, povedzme to tak. Môže sa to dobrým skončiť? Pre telo nie. Ale ak je človek slobodný, no čím ho to môže ohrozovať? No v podstate ničím. Ale práve zodpovednosť tu musí byť. Telo treba dávať oddýchnuť, aj ho načas kŕmiť, aj v čistote udržiavať. A ako ináč? To je zodpovednosť. Je to rovnaké, ako keď človek jazdí na aute, ktoré sa rozpadá: „to nič, mám ešte jedno“. No to je predsa nezodpovedné. Zavčasu vymeň nejaký opotrebovaný silentblok a posluži dlhšie. V pravý čas vymeň pneumatiku, to je predsa bezpečnosť a tak ďalej. No a opäť, aj umývať treba auto častejšie, iná vec je, že nie vždy stíhaš. Ale telo, to nie je auto, oň sa treba starať lepšie.

T: Igor Michajlovič, aj taká otázka od ľudí - a môže sa človek, ktorý sa nachádza tu, v tomto trojrozmernom svete, stretnúť so zázrakom, s prejavom zázraku?

IM: Môže. Ale povedzme, všimne si ho? No povedzme to jednoduchšie. Bol dnes zázrak? (**T:** A nielen raz.) A kto ho uvidel? Len ten, kto má takpovediac možnosť pozorovať svet duchovnými očami a nielen pozemskými. Ale tí, ktorí žijú pod diktátom vedomia a pozerajú očami pozemskými, vari oni uvideli? A v tomto je zmysel.

Ž: Ale čo núti človeka vymeniť stály prejav lásky k Bohu za

boj so svojimi démonmi?

IM: Banálne, iba takpovediac umenie, no, dokonca by som povedal, že vynikajúce umenie hercov v hlave. Alebo jednoduchšie povedané, úskoky démonov, veď práve oni rozptyľujú človeka a nútia človeka zradiť Život, zradiť Pravdu, zradiť Boha a vymeniť Ho za pozemský prach, za prázdne, dočasné – je to len práca vedomia.

T: Igor Michajlovič, ešte taká otázka... No, ľudia si už pri práci na sebe všimli, že ak prichádza nejaká myšlienka, tak prichádza naraz dvom. A tiež...

IM: Nielen dvom, ona prichádza... Pracuje kolektív, no dobre to vidno, keď je kolektív rovnako zmýšľajúcich a oni sa všetci spolu snažia o duchovný rozvoj, nevyvádzajú, nehrajú sa na duchovnosť, ale skutočne sa snažia, naozaj idú. A keď ľudia študujú šablóny ako pracujú a sú už schopní analyzovať, vidieť, pozorovať ako prichádzajú myšlienky, sú schopní ich okamžite ozvučovať, no, keď skutočne prebieha práca kolektívu na duchovnom sebarozvoji, tak sa ukazuje, že myšlienka prichádza zároveň minimálne tretine kolektívu. Trošku sa môže meniť, ale základná podstata tejto samotnej myšlienky zostáva rovnaká.

T: Tiež sa pýta žena, no, obyčajná laička, veriaca – hovorí, že ju atakujú démoni. A ona to veľmi prežíva, či by týmito svojimi myšlienkami nemohla uškodiť inému človeku. Môže uškodiť inému človeku svojimi myšlienkami, alebo nie?

IM: Nuž a ako môže uškodiť inému človeku svojimi myšlienkami? Nijako. Činmi môže, ale myšlienkami nie. A navyše, myšlienky nie sú jej. Ona len pozoruje hru hercov a trápí sa pre svojich hercov v hlave. Ale to všetko je len inscenácia, to všetko je od šajtana.

Ž: Často sa stáva, že dochádza k zapieraniu práve v duchovných otázkach, čiže je strach opýtať sa. Nejaké materiálne otázky – to je ľahké, ale...

IM: A kto práve nedovoľuje ozvučiť pravdu? Nuž, opäť narážame na prácu vedomia, na ten istý systém, však? Teda, akurát komu je to nevýhodné? Nevýhodné je to pre vedomie. A prvé pravidlo je aké? Vedomie hovorí „nie“, ale ty robíš. Správne? (**Ž:** Áno.) A vtedy vidíš, ako sa začína podriaďovať. A čo je ešte dôležité – preto, aby vedomie menej atakovalo, treba ho maximálne zamestnávať. Nemá čo robiť, všetko si prerobil, niet ho čím zamestnať – tak nech sa učí čínštinu, no, ak ju samozrejme nepoznáš, ak nie si Číňan, nech sa vedomie učí, študuje. Ono sa bude rozhorčovať: „Prečo, ako to, načo ti je taký ťažký jazyk študovať?“ Ale pre nič, jednoducho aby vedomie nezaháľalo. Alebo nech rieši nejaké úlohy. Nuž, vedomie musí byť neustále zaťažované a neustále v práci. A opäť, pozornosť venovať iba na plnenie definovanej práce, ale nie na záhaľku myslenia. Ak človek leží, nič nerobí, oddychuje ležiac na diváne, pozerá film a filozofuje – je ďaleko od duchovna, verte. Ak pozerá nejaký seriál, prežíva tam za hrdinov, prirovnáva sa – nuž, o akej duchovnosti tu môže byť reč, no nie je tak? Preto vedomie

musí orať, vtedy nebude záhaľky, vtedy ňa nebude atakovať, vtedy ono... nemá kedy, pretože si mu zadal úlohu: „venu- jem ti pozornosť iba na štúdium čínskeho jazyka a na nič iné“. Nebude mať východisko, bude sa musieť učiť. A čo je tu zlé, naučiť sa určité jazyky? Nič. Nech sa učí, ak nechce byť poslušné.

T: Igor Michajlovič, ľudia sa tiež stretli s tým, že po skúse- nostiach prvých dotykov s Duchovným Svetom vzniká strata záujmu ku všetkému vonkajšiemu. A prebieha mo- ment stránenia sa všetkého vonkajšieho – kontaktov,...

IM: No, to je strach. Mhm... No opäť, človek sa stretol s Du- chovným Svetom a vzniká u neho strach zo straty tejto Lásky, zo straty tohto spojenia, tohto, takpovediac neverbál- neho dialógu a prirodzene sa vyhýba, aby ho to neodvra- calo. Ale to je také, povedzme, chápanie toho, že sa stačí kamsi odvrátiť a hneď sa vytráca Duchovný Svet, čiže to vnútorné spojenie. No to sú prvé kroky. Veď keď sa po- zrieme na deti, ako sa učia chodiť, však ony aj padajú, aj sa potkávajú, ale to je normálne, nič sa nestalo – vstal a šiel. Nie je to nič strašné, prejde to, ale báť sa netreba ničoho. Treba len pevne stáť na svojom a všetko bude dobre.

T: Týmto si myslím, že už nasledujúca otázka je v kontexte toho ako zharmonizovať tieto vzťahy s blízkymi? Už...

IM: No už... bola zodpovedaná. Pravdaže. Jednoducho ich milovať.

Ž: Vedomie často zakrýva pred Osobnosťou všeobecne chápanie toho, že tento život je rýchlo plynúci, že všetko v ňom je ilúzia.

IM: Prirodzene, Vedomie to musí zakrývať. Prečo? Pretože Osobnosť chápe existenciu Večnosti, chápe existenciu Duchovného Sveta. Chápe Lásku a radosť, vychádzajúcu z Duchovného Sveta, smeruje tam. Ale vedomie musí dať niečo ako protiváhu a zakrýva chápanie. Áno, zanecháva chápanie, že „áno, niekedy umrieš“, ale neposkytuje hodnotenie smrti. Prečo zatiaľ? Pretože vedomie prekrásne chápe, že po smrti fyzického tela, ak vyhralo Armagedon a Osobnosť zostala poslušným otrokom, tak pre vedomie to sú ešte stáročia a stáročia existovania, nie je to smrť a preň... Veď vedomie nezakúša bolesť a trápenie – je to iba program a program nemôže trpieť. Práve trápením a všetkým ostatným je obdarená akurát Osobnosť. Sú to muky pre človeka, ale nie pre vedomie. Preto je to pre vedomie krajne výhodné – ďalšie existovanie po smrti fyzického tela v stave subosobnosti. Však ono pokračuje žiť a existovať.

T: Taktiež taká otázka – „pri duchovnom rozvoji sú možné vedľajšie efekty, ale vedomie to zamieňa a hovorí, že ak budeš rozvíjať tie samé vedľajšie efekty, tak sa staneš duchovným“. A niet znalostí, ako má človek postupovať inak.

IM: Vedľajšie efekty v duchovnom rozvoji, to je to, čo sa nazýva jasnozrivosť, dary a všetko ostatné. Je to prirodzený proces, pretože človek, ktorý študuje ako pracuje systém a

získava Božskú silu, pred ním sa odhaľuje veľmi mnohé. Pravdaže nie u všetkých, ale často to tak prichádza. Niektorí jednoducho prechádzajú veľmi rýchlo duchovnú cestu, pochopiť a pochytiť podstatu, nuž oni v plnej rýchlosti bez všelijakých týchto efektov prenikajú do tohto Nekonečného sveta a odtiaľ už ani nohu nevystrečia. Ak človek ide v určitom zápase, vo vzdorovaní, tak tu sa samozrejme začínajú prejavovať aj také otvorené prejavy, povedzme, metafyzických schopností. No a prirodzene, že vedomie sa toho chytá a snaží sa rozptýliť, pokúša sa človeka vyzdvihnúť a hovorí: „Vidiš, vieš, čo s tebou bude zajtra“. A zajtra sa to skutočne udeje. A vedomie na to kladie dôraz, hovorí: „Pozri, ty už si predsa duchovný, už si sa predsa tak rozvil“ a podobne. To sú figle, figle a postoje vedomia. Ale mnohí, hľadiac na to, zvlášť ak sa tomu venujú v skupine, vidia ako niekto rastie a začínajú sa u neho prejavovať tieto metafyzické schopnosti, on začína počúvať svoje vedomie a vedomie mu začína hovoriť: „Treba rozvíjať mimozmyslové schopnosti“ a človek obyčajne sklzáva do mágie. Je to vedľajší efekt duchovného rozvoja, ale neprejavuje sa u všetkých, hovorím to ešte raz. Ale rozvoj metafyzických schopností k duchovnému rozvoju nemá vzťah. Práve naopak, odvádza od, povedzme, od Duchovného Sveta, vyložene zabíja človeka.

Ž: Stáva sa, že sa niekto začína venovať akýmsi projektom, ktoré sú napríklad namierené na duchovné zjednotenie ľudí a rozhodne sa nájde nejaký sluha systému, ktorý začína odsudzovať činnosti človeka, ktorý veľa robí.

IM: Nuž, systém vždy odsudzuje a vždy kladie odpor. Opäť je to obyčajná závišť, nenávišť vznikajúca vnútri. No, nenávišť pramení z vedomia, človek nemôže seba oddeliť od vedomia, nemôže mu vzdorovať. To všetko sa prejavuje skrze neho, to je normálne. Ale ako vieme, keď robíš správne veci, čím viac sa búri vedomie, tým viac úsilia treba vynakladať, správne? Áno.

Ž: Jednoducho aj tieto ciele, ale do pokojného koryta.

IM: No, ak by to všetko bolo v dobrom, svet by bol nádherný. Ak by ľudia aspoň trochu, aspoň máličko, aspoň prvé krôčiky urobili smerom k Duchovnému Svetu, tak na zemi by bol raj, ale...

T: Igor Michajlovič, ľudia tiež majú taký strach – boja sa, že čím viac sa venujú duchovným praktikám, alebo Ježišovej modlitbe, tým silnejšia je aktivácia temných síl a démonov. Teda, že...

IM: No už sme o tom hovorili. Ale skutočne je to tak. V určitej etape oni skutočne začínajú klásť odpor, pretože ich cieľom a úlohou je udržať človeka pod kontrolou, pretože je to ich potrava. Ale keď sa človek stáva duchovne slobodným, tak už, prepáčte, rozmyšľa – koho kŕmiť, kedy a za čo. Čiže u človeka vzniká voľba a len tak už potravu nerozdáva. No toto je pre nich nepríjemné, preto bojujú za svoje. No to je normálne.

T: Ako majú ľudia prejsť túto etapu zastavenia?

IM: Ako? Držať sa. A... vidíš cieľ, nevšímaš si prekážky. Už sme dnes o tom hovorili. No a čo? No..., no búri sa, to znamená, že konáš správne, správne ideš. To všetko rýchlo prejde.

Ž: Vedomie hrozne nechce zjednotenie.

IM: Ale vedomie sa nemôže zjednocovať. Však aj v kolektíve, ak sú dvaja ľudia, aj tak budú o sebe rozmýšľať zle, pretože všetka matéria sa usiluje o zotročenie, potlačenie, dominovanie nad inou materiálou. Nie je tak? Tak. Ak sú v kolektíve traja ľudia, tak sú dvaja proti jednému – to je, nuž, to je zákon. Pričom dnes som s ňou proti tebe a zajtra som s tebou proti nej. Nuž, sú to hry, hry vedomia – rozdeľuj a panuj. Ale rovnakým spôsobom vedomie rozdeľuje človeka aj vnútri, to je tiež pravda.

Ž: Áno. Jednoducho sú také momenty, ľudia sa s tým stretávajú, že ich vedomie nepúšťa do kolektívov, že? Ale je jasné, že v kolektíve prebieha rast rýchlejšie a...

IM: No samozrejme, že nepúšťa, to je prirodzené. Načo bude človeka púšťať tam, kde on môže získať slobodu a vyšmyknúť sa spod moci vedomia. Nuž ono musí klásť odpor. No ľudia sa tým aj predsa líšia od zvierat, že majú, povedzme, okrem oduchovnenosti (obdarení duchom) majú ešte aj oduševnenosť (obdarení dušou), čiže okrem vedomia majú ešte aj Osobnosť a majú právo voliť, kam ísť a ako postupovať – nie podľa vôle satana, ale podľa svojej voľby.

Ž: No áno, jednoducho akoby existujú také postoje, že „nepôjdem, pretože keď som osamote so sebou, niet tých faktorov, ktoré ma provokujú na niečo, niet tých.“

IM: No, akoby je to ľahšie. Áno. Ale takpovediac, nie vždy je to, čo je ľahšie, správne a veď to „ľahšie“ to môže byť práve ilúzia, ktoré vedie inam, správne? Mhm... Ale pre vedomie to je nebezpečné, pretože ak sa ľudia venujú vlastnému duchovnému rozvoju a ešte aj v kolektíve a bez strachu to všetko oznamujú, rozprávajú, študujú šablóny systému... Veď človek, ktorý tam príde, môže akurát počuť, ako sa zbaviť, ako sa vyšmyknúť spod tejto moci, ako sa zbaviť jarma satana. No či je to preň výhodné? Samozrejme, že nie. Preto aj rozpráva: „Sed' a basta“. A tento človek je čím? Bábkou v rukách systému, ak poslušne plní všetko to, čo mu prikazujú démoni. Nuž, čo tu povedať? Poľutovať možno, ale je to jeho voľba.

Ž: Ešte taká otázka, že vedomie vždy tlačí na citlivé miesta človeka, čiže škľbe práve za to, čo je najbolestivejšie.

IM: No a akože. Dupe na boľavý mozol', pretože človek na to reaguje. Ak človek má povedzme to, za čo ho systém môže v akejkolvek chvíli škľbnúť či vytvoriť podmienky na to, aby sa človek odvrátil od duchovného, rozhodne to robiť bude. Ale opäť je tu pochopenie, čo je dôležitejšie: jeho egoizmus, jeho citlivé miesta, ak je čokoľvek v tomto svete významnejšie ako Duchovný Svet, to znamená, že človek nie je hodný toho Sveta, znamená to, že musí rásť, snažiť sa. Ale je to jeho

voľba. Kvôli tomu je aj diabol potrebný ako filter preosievajúci mŕtve od sveta Živých. Ale ak človek cez to prešiel, má právo na Život. Ale je to voľba človeka, veď človek vytvára sám seba: buď živým, alebo mŕtvym robí. Je to voľba, je to skutočná sloboda, je to skvelé.

T: Je tiež pozorované, ako vedomie pri podsúvaní nejakých nepotrebných myšlienok, argumentov hovorí, že „ale nič strašné...“ A tento okamih prvého vstupu...

IM: Áno, že „nič sa nestane“, „nič sa neudeje“, „podumaj o tomto“, „zaoberaj sa týmto“ a podobne v tom čase, keď je človek povedzme práve v interakcii s Duchovným Svetom, áno, čiže vlastne v takom neverbálnom kontakte. „No nič strašné“. Ale Osobnosť venovala pozornosť. Potom za týmto „nič strašné“ ide niečo silnejšie, väčšie a v konečnom dôsledku človek pozoruje, že sa už, s prepáčením, nenachádza v dialógu s Duchovným Svetom, ale je divákom, u ktorého sa na scéne vo vedomí rozvíjajú určité deje a herci sa už úplne zmocnili všetkého jeho majetku, áno, čiže celej jeho pozornosti. No toto sa tiež často stáva. Ale to iba hovorí buď o slabosti človeka, ktorý nemôže vzdorovať... Nechce, všetci môžu, niet slabých ľudí a všetci môžu. Nechce, jemu sa viac páči v otroctve – no to je jeho voľba.

T: Možno vy máte otázky?

A: Mala som otázku. Vy ste predtým hovorili v relácii, že ako sa ukazuje, vedomie sa pokúša nájsť, že ktosi zvonku ti klame, áno, že ťa ktosi zvonku zotročuje, hoci fakticky ono

samo zotročuje. A tu som mala takú otázku: toto zotročovanie od vedomia,... človek to sám svojou pozornosťou naplňa, pretože on sám chce cez deň niekoho zotročovať...

IM: Jednoduchšie povedané, človek zosilňuje svojou pozornosťou vplyv vedomia na seba ako Osobnosť. Prečo? Pretože tento zmätok vedomia, tieto jeho strachy, ak sú financované silou pozornosti a človek začína načúvať, tak sa tu začína hra – a všetko vnútorné sa stráca. Vedomie je prefíkané. No ako ono nebude prefíkané? Systém existuje miliardy rokov, preto je prirodzené, že má skúsenosti z podvádzania – aj človeku podobných, teda oduchovnených i oduševnených. To je normálne. Ale ono nemôže urobiť za teba voľbu a to je pravda. Život alebo smrť volíš výhradne ty.

A: Vychádza to tak, že človek jednoducho vidíac, že ho klame, že ono je ten zotročovateľ, potom už ničomu ne...

IM: no, môže mu neveriť. No teda uvidieť pravú podstatu vedomia, že ono... No prečo „neveriť“? Tu treba tiež dobre odlišovať. To predsa neznamená, že vedomie vo všetkom klame. Dva krát dva sú štyri, no ono predsa neklame, v elementárnych veciach. Ale všetko, čo sa týka duchovného, vedomie zamieňa. Ono vždy pracuje výlučne na seba. Nikdy nebude pracovať na Osobnosť, tým viac na oslobodenie Osobnosti. No a ako? Však je to preň stratové. Prepáčte, ale vedomie je dobrý ekonóm a jednoducho chce jesť. Nikdy nebude pracovať hladné. Nemá poňatie Svedomia, Cti, Dobra, Lásky, no nemá žiadne poňatia je to program, je bezcitný.

My ho oduševňujeme vkladáním síl, vychádzajúcich z Duše, prepáchte... Áno, je oduchovnelé, áno, je súčasť Živého, ale je aj vopred mŕtve. Je to iba program a netreba z neho robiť čosi živé, reálne existujúce a disponujúce ľudskými kvalitami. Nie, nedisponuje týmito kvalitami. Pozorne sa počúvajte, zapisujte všetko do poslednej myšlienky, ktorá prichádza a pochopíte, aké je ono hrozné, vaše vedomie, i každého, dokonca najlepšieho človeka. Vedomie mu také vhadzuje v priebehu dňa, že... Aj u toho psychiatra, ktorý sa usiluje pochopiť, nech si zapíše – takých diagnóz si stanoví...

U: O slobode svedomia. Veľmi často vedomie využíva heslo: „Za slobodu svedomia“.

IM: Pojem „svedomie“ sa opäť často zamieňa. Čo je to svedomie? Z čoho vychádza? V skutočnosti svedomie je usilovanie človeka ako Osobnosti o slobodu. A svedomie je kategória Osobnosti. Avšak vedomie to ľahko prekračuje. Ak ono, s prepáčením, vedie človeka k smrti, tak čože mu bráni prekročiť cez svedomie, zmeniac iba uhol pohľadu a ukážuc iné obrázky? Nuž, je to klamár a ešte aký. Kvôli čomu sú aj všetky nešťastia vo svete, kvôli čomu sú aj nenávisť, nepriateľstvo ľudí a všetko ostatné? Kvôli tomu, že ľudia počúvajú práve toho, koho nemajú, počúvajú démonov vo svojej hlave. A práve v tom, ako sme mnohokrát hovorili, je hlavná prefíkanosť a obratnosť satana: Jednoducho sa schováva za neviditeľný svet a pôsobí cez vedomie, pretože vedomie je jeho doména a človek nemôže pochopiť, kdeže nájsť satana. Ale kde, kde? On aj je čiastočne satan.

U: Prečo, ak je všetko tak jednoduché, v skutočnosti sa všetko zbíha k jednému, že... no, sila pozornosti a všetko, aj chápať, že vedomie je nepriateľ.

IM: Netreba chápať. Treba skúmať a študovať. Veď ono ňa predsa ani nikam nepúšťa, slniečko.

U: No, ja predsa... No podstata je jedna. My celú dobu, čo sa natáča, všetko, čo hovoríte, podstata toho všetkého je jedna. (**IM:** Iba jedna.) Jedna. Ale prečo je to potom tak?

IM: Prečo je to tak zložité? Pretože neštuduješ, všetko je veľmi jednoduché. Kedy si naposledy skúšala so zošitom a perom?

U: So zošitom a perom... som skúšala dávno.

IM: A tu máš odpoveď. Bude ľahko? Nebude, pretože ho ne-skúmaš, pretože ono ňa krúti ako chce. Dostávaš tieto okamihy vzplanutia na samotnom natáčaní, keď komunikujeme, povzbudzuje ňa to a ty cítiš, že je to pravda, ale vedomie ti okamžite rozpráva: „Ale to všetko je blbosť“. Vari nie je tak?

U: Tak. No, o blbosti nerozpráva.

IM: Ale rozpráva, prestaň. No nehanbi sa. Ja neobviňujem teba, hovorím o vedomí. „Že väčšinou je to všetko nezmysel, čo tu len nie je a všetko sú to len maličkosti“. (**U:** Nuž, frázy znejú, ale ja ich... áno.) Áno, ale znejú. (**U:** Frázy znejú...) No samozrejme. Tu máš odpoveď.

U: No ja predsa viem, že to tak nie je.

IM: No ty predsa vieš. Odkiaľ vieš? Avšak prečo si, prepáč mi, z tej strany stola? Vari si nemala možnosť byť na tejto strane? A kto ti bránil, okrem tvojho vedomia? Tu máš odpoveď. Oplatí sa zamyslieť? Oplatí.

U: Však ja o tom stále premýšľam.

IM: Ale netreba o tom premýšľať a vkladať... Veď ty sa takto ľutuješ a súcitiš so sebou, veď si predsa taká dobrá. Ale čo robíš pre to, aby to tak nebolo? Nič. Pokračuješ ľutovať seba. Vari nie? Seba milovanú, dobrú a dôstojnú. A musí byť čo? Musí byť činnosť. Nečinnosť nič nerieši. Ak je človek nečinný, ak nejde k Bohu, Boh k nemu nepríde a to je pravda. Chceš byť slobodný? Buď. Je to veľmi jednoduché, je to skutočne jednoduché. Ale treba pre to prikladať spústu úsilia, treba byť spočiatku vyberavý a veľmi silno čo konkrétne financovať a prečo ti to vedomie zakazuje a ty to nerobíš. Ono ti predsa v doslovnom zmysle zakazuje duchovne sa rozvíjať a ty počúvaš a podriaďuješ sa. Však v takom prípade si čo?

U: Nikto. Subosobnosť.

IM: Tu máš odpoveď. A to nie sú žarty, to je život, ktorý si, takpovediac, sama sebe zakazuješ. No nie je to tak?

U: Nuž, tak. A vychádza to tak, že nevidím, pretože si nepíšem a nepozorujem?

IM: A pretože sa nezaoberáš sebou, pretože cnieš a iba

plačeš nad tým, je to plač pri stene, ako hovorila Tatjana.

U: Nuž ja som to zasunula hlboko, pretože ako plač, ja to vôbec ne...

IM: No ja ti obrazne hovorím. Ale rozdiel tu nie je. Celý čas o tom premýšľaš. A čo si myslíš? A aké myšlienky ti podsúvajú herci, dobré? Nie. Oni ťa len ľutujú a hovoria: „nedarí sa, nemôžeš, nechceš“, ale veď ty nerobíš nič, celý čas o tom premýšľaš. Ale ak by si tieto sily utrácala na štúdium systému, v jednom krásnom okamihu by si už pradávno, ešte vtedy, pochopila, nakoľko ťa má a ver mi, tvoja hrdosť by zvíťazila nad tvou lenivosťou, už by si nedovolila démonom, aby ti rozkazovali. Avšak ty dovoľuješ a oni tebou manipulujú, prepáč, krútia ťa ako chcú. Ale radosť z toho je iluzórna. Nie je to tak? Vari je dobré žiť v ilúzii, chápajúc, že si sama sebe jamu kopeš a akoby nič nemôžeš urobiť? Kto ti hovorí, že nemôžeš urobiť, herci v hlave? Oni nič nemôžu, ale ty môžeš všetko. A prečo nerobíš? Pretože ti oni zakazujú? No vari to nie je tak? Aspoň jeden argument...

U: No, nemám argumenty, pretože no... no, neviem, ono akoby zakazuje, jednoducho z nich, no, teda klamem sama seba, pretože ja aj vo vonkajšom, napríklad, no akoby, robím veci vo vonkajšom.

IM: A toto je práve zákaz od nich. Vo vonkajšom sa pokúšaš ukázať sa, ale v skutočnosti sa sebou nezaoberáš, fakticky podliehaš ich rozprávkam, ktoré ti rozprávajú a chodíš v kruhu pod ich diktátom.

U: Pravdepodobne len mením platňu...

IM: No ak by si menila platne, slniečko... (**U:** Ale mením sa...), aspoň melódia by bola rôzna, ale takto máš prevažne tri kuplety v tvojej hlave. (**U:** Nuž áno.) „Nuž áno“. Predovšetkým si prestaň klamať a z toho sa všetko začína. Ale neklamať je nudné, začína byť hrozne. V skutočnosti, keď si človek prestáva klamať a to je prvé, čím treba začínať, predtým ako sa dáš na cestu skúmania systému, začne byť príšerne a hrozne, keď pozeráš realite do očí a tomu sa mnohí vyhýbajú. A opäť, komu je hrozne – tebe ako Osobnosti? Nie. Hrozne a príšerne je vedomiu, satan sa bojí odhalenia. Ale prepáč, pokiaľ ho ty za uši nevytiahneš z hĺbky svojho vedomia, no tak tam bude sedieť a manipulovať tebou. Potrebuješ to?

U: Nepotrebujem.

IM: Ale za teba to nikto nespraví. Človek sám robí svoju voľbu.

Ž: Vedomie podsúva pochybnosti, či bola skúsenosť, duchovná skúsenosť.

IM: Ale to určite, pretože práve vedomie nezískava túto duchovnú skúsenosť a nemôže ju získať. Preň je to nedostupné. Veď celá duchovná skúsenosť, ktorú človek postihuje, to všetko prebieha na úrovni rozvoja Osobnosti. A vedomie to musí vystavovať pochybnostiam a rozvracať. Prečo? Po prvé – preň je to nedostupné, nedokáže to vohnať,

no, do kategórie logiky, nemôže to pochopiť. Všetko, prečo potrebujeme vedomie a čo môžeme od neho získať na duchovnej ceste to je v prvej etape opäť preskúmať a pochopiť, že satan predsa len existuje a ako pôsobí. To je maximum užitočného, čo môžeme získať od vedomia na duchovnej ceste a všetko ostatné je na prekážku.

T: Okrem argumentu „nič hrozné“ má tiež vedomie druhý argument. Vo chvíľach hlbokých dotykov potom hovorí: „oddýchni si, oddýchni si od duchovného“.

IM: Oj, to rozhodne tiež. A čo, ty si sa unavil? Ako možno oddychovať od duchovného? Hovorí to len o tom, že ono ustalo a prosí. Teda čo treba robiť? Zosilňovať a zosilňovať. Nie je to tak? Tak, iba tak. Ak len trošičku povolíš „oddýchni si, nie je to nič strašné, rozptýľ sa, posnívaj ako prv, prv bolo predsa dobre“ – nuž, ak je človeku dobre v peci, potom je, s prepáčením, pirôžtek a nie človek. To je samozrejme jeho voľba.

Ž: Tiež taká otázka – človek, ktorý sa raz dotkol, hľadá cestu naspäť, ako by sa mohol vrátiť, čiže chodí akoby po uzavretom kruhu, pretože nemá znalosti...

IM: Ale tu býva jeden moment. Človek, ktorý sa dotkol tohto skutočného zázraku, tohto šťastia, Lásky Božej hoci len raz, často sa následne pokúša toto všetko nájsť, ale pomocou vedomia a nič sa mu nedarí. A často a sýto mu vedomie hovorí, že to bol iba omyl, že ku tomu nedochádzalo. Prečo? Pretože vedomie to nezažíva. A čo v prvom rade človek zažíva

okrem lásky a šťastia? Slobodu od vedomia. Ale prirodzene, že vedomiu je to nevýhodné. Všetko je jednoduché.

T: Jednoducho by som chcela ozvučiť dôvody vedomia, ktoré brzdia človeka na ceste, no v podstate aj pri vykonávaní duchovných praktík: „ty to nedokážeš“, „chcem spať“, „je treba byť svieži a v tomto stave to bude nekvalitné“, (**Ž:** ...na ceste práce na sebe...) „lepšie v inej nálade“ či „máš málo skúseností, keď trochu naberieš skúsenosti, všetko sa nám podarí“.

IM: Nuž, poviem to tak. Tento súbor je veľmi rôznorodý a je tam plno farieb, ktorými vedomie vyfarbuje svoje snahy. Ale snaha je jedna – odvrátiť človeka od duchovného spasenia. No ako môže človek ustať od Lásky Božej? Nuž, to je nereálne. Ale vedomie ustane, preň je to ťažké a ono prosí, aby sa človek odvrátil, hovorí mu, že „ustal si“, „potrebuješ si oddýchnuť“, „aká duchovná praktika či modlitba, nuž, čo hovoríš – ľahni si, pospi a všetko prejde“. No ak to človek počúvne, ľahne si pospať, tak naozaj všetko prejde a ráno mu bude ľahšie, nemusí sa už o seba starať, nemusí rozmýšľať, nemusí bojovať, jednoducho ako otrok, ako zviera žiješ inštinktni pod diktátom vedomia a „všetko je tak jednoduché“, „všetko je také dobré“, ale nie dlho.

Ž: Potom vznikajú pochybnosti a strachy, potom, keď už začína robiť, už sa dotkol (**IM:** a potom... áno, samozrejme), už aj začína prichádzať atak, rad myšlienok, ktoré, akože... aj nútia človeka pochybovať o všetkom.

IM: Aj pochybovať, aj ho utláčajú, no ako inak. To je predsa práca vedomia, veď ono ho straší, ono ho odháňa, ono robí všetko, aby zrazilo človeka z cesty. Ale, prepáčte, toto je filter, on tak musí fungovať. Hodný musí prejsť, ale nehodný a slabý... Je to jeho voľba. Avšak všetci ľudia sa rodia s možnosťou duchovného oslobodenia, ale zďaleka nie všetci k nemu smerujú. Teda sa im to páči? Nuž, v skutočnosti sa to nepáči, v skutočnosti sa všetci boja a všetci vnútorne cítia, čo je to Duchovný Svet a ľudia chápu, že peklo neexistuje, ale existuje to, čo je ešte horšie, existuje stav subosobnosti, to je to, čo ľudia nazývajú peklom. A ľudia to krásne cítia a chápu. Ale nedovolia tomuto pochopeniu dôjsť do uvedomenia. Nuž tak, sebaobrana, inštinkt, reflex, možno ich rôzne nazývať. Ale to všetko je iba boj vedomia o život.

Ž: Áno. A v ďalšom bode vedomie jednoducho stiera získanú skúsenosť. No, ako sa ukazuje, ponúka nejaké nové idey, nové projekty, nové,... nejaký nový... Tisíc a jednu maličkosť. Cieľ života, áno – tisíc a jednu maličkosť, aby odvrátilo akýmisi problémami, alebo aby sa čosi stalo...

IM: No však to je opäť problém rozptýlenia. Jednoduchšie povedané, nič nezabráni človeku – ani štúdium nového jazyka, aj dosť zložitého, ani zaoberanie sa nejakými projektami, ani práca, ani biznis, ani štúdium, nič, dokonca ani choroba, nič nezabráni človeku v hromadení Božej Lásky. No je to nereálne, ak to človek, povedzme to tak, sám nebude chcieť. Ak ako Osobnosť nebude venovať svoju pozornosť túžbam a snahám vedomia, ale bude to smerovať len na

duchovný rozvoj, nuž, jednoznačne má len jednu cestu – cestu k nesmrteľnosti, cestu k vyvoleným. No nie je to tak? Je.

T: Igor Michajlovič, povedzte prosím – a čo je najdôležitejšie v živote každého človeka?

IM: Láska. To je najdôležitejšie, pretože Láska – to je to, čo dáva Život. Láska k Duchovnému Svetu a Láska jedného k druhému. Takže, priatelia, poďme milovať jeden druhého a jednoducho Žiť. Veľká vďaka za pozornosť. Ďakujem vám. Ďakujem vám.

Ž, **T:** Ďakujem vám, Igor Michajlovič.

IM: Ďakujem.

Sloboda od diktatúry zvířete uvnitř tebe.

T: Tatiana

IM: Igor Michajlovič Danilov

Ž: Žanna

T: Dobrý den, drazí přátelé.

IM: Dobrý den.

Ž: Dobrý den.

T: Chtěla bych začít momentem, který se odehrál teprve nedávno - tedy zveřejnění pořadu „Jediné zrno“. Tento pořad je v podstatě výsledek výzkumů – sociálních výzkumů lidí, které oslovily ty prapůvodní Znalosti, o nichž Igor Michajlovič vyprávěl v pořadech, ty klíče, jež byly dány v pořadech, a jednoduše se nadchli touto idejí. Spojili se proto, aby v různých náboženstvích našli to jediné zrno sjednocující všechny lidi...

IM: A čím je právě cenný tento pořad „Jediné zrno“? Tím, že ukázal, jak většina lidí mluvila o tom jediném zrně, které je uvnitř nich. Počínaje vědci, obyčejnými lidmi, dokonce i představiteli náboženství, lidé mluvili o tom vnitřním, co je v nich. (**T:** Ano.) Náboženství, to je fakticky souhrn tradic a mnohých pravidel – jak a co se musí. To je pomoc člověku, který jde, to je v pořádku, to je skvělé. Ale skutečné zrno, je uvnitř každého. Není možné ho opsat na papír. Na papíře píšeme pouze symboly a znaky. Nenapišeme o té pravdě,

kteřá je ve skutečnosti uvnitř nás. Není možné ji popsat, je ji však možné procítit.

T: Velmi mi utkvělo v paměti také to, že lidé, nehledě na jejich národnost, na jejich náboženskou příslušnost či nepřislušnost, úplně všichni cítí, že existuje Láska, kromě lidské lásky, ta nejdůležitější láska, láska k Bohu...

IM: Tento film... čím je cenný tento film? Tím, že ukázal, že přece jen většina lidí, převládající většina – oni to cítí. Oni cítí, že existuje Bůh, každý Ho nazývá po svém. Zajímavé je, že dokonce člověk, který sebe nazývá ateistou, i ten říká: „já cítím, já vím“. A to vypovídá o mnohém. Oni cítí, že existuje něco, jen nevědí, jak to nazvat. A jaký je rozdíl v tom, jak to nazvat? Každý to nazývá různě, ale mluvíme o jednom a tomtéž. To je cenné. Cenné tím, že se lidé sjednocují. Vypovídá to o tom, že je to možné a potřebné. Toto je zajímavé.

T: Tento film také názorně ukázal, jak mnoho lidí, kteří jsou již, dá se říct, svobodní uvnitř, protože...

IM: Oni nejsou svobodní, oni cítí, že je to možné. Pokud se však podíváme na podstatu, tak lidé hledají tuto svobodu, touží po ní. Ale vědomí, jak i systém, dělá vše, aby lidé tuto svobodu nedostali.

Ž: Tento film je významný ještě tím, že on inspiruje.

IM: Velmi inspiruje.

Ž: ...příklady. Velmi inspiruje. (**IM:** To je pravda) Po něm se

chce prostě... něco dělat.

IM: A víte, na co důležitého ještě poukázal? Kdysi jsme probírali v pořadech téma, že lidé se stydí mluvit o duši, že lidé se stydí mluvit o Bohu. (**Ž:** Nepřijímá se) A nepřijímá se kým? To je jako v předešlém pořadu o Atlantidě, ano? Pamatujete si. Tam se mluvilo o rapsódech. To jsou, řekněme, zaplacení lidé, kteří vstěpují do společenského vědomí určitý názor. A těmito rapsódy bylo posledním generacím vnuceno to, že o duši se nesmí mluvit. Můžeme mluvit o komkoliv, o jakýchkoliv zvrácenostech, o vraždách, o smrti, to je přijatelné. To se lidem líbí. Líbí se to komu? Lidskému vědomí. A to vše se vstěpovalo a i dále se velmi aktivně vstěpuje. Ale o lásce, o Bohu, o míru, o něčem dobrém, o tom, co opravdu vychází z duše, o tom není zvykem mluvit. A pojďte se podívat na filmovou produkci. Co vidíme? Blockbustery (trháky) a vše ostatní.

T: Emoce, prostě vysátí nějakých emocí.

IM: Absolutně samá emoce, absolutní násilí, všude zlo a nějaký hrdina, který sám...

Ž: Vítězí nad tímto zlem, i když stejnými způsoby...

IM:... stejnými způsoby, i když on samotný je toto zlo. Vždyť k dnešnímu dni je mnoho filmů, seriálů, kde maniak - zabiják bojuje s nějakým zlem a nakonec chtě- nechtě se přikláníme na stranu maniaka a prožíváme to s ním. Vždyť je hodně takových filmů. A co se děje? My toto přijímáme.

T: Člověk kopíruje tento model chování.

IM: Naprosto správně. A filmy o Atlantidě a Jediné Zrno to ukazují a doplňují se navzájem. Ukazují tu pravdu, ukazují, že lidé jsou přece živí, že lidé rozumí a hodně cítí a ví. Jestliže film Atlantida ukazuje podstatu a příčinu, řekněme, proč se to tak vyvíjelo a kdy lidstvo přestalo být lidstvem, ... no já to zjednoduším. Člověk je duální. Jedna část člověka je Andělská a druhá – to je zvířecí část. O tom se dávno mluvilo, to je obecně známý fakt, řekněme. A otázka je položena přímo: kdo má dominovat – Anděl bude řídit zvíře, nebo zvíře bude řídit anděla. Na tom závisí vektor rozvoje a budoucnost samotného lidstva. Když zvíře řídí Anděla, a když Anděl v té době, promiňte, je jako oškubaná slepice, zalezlý v koutě, vylekaný divokým psem, který ho pořád kouše... a lidé se takto i ve skutečnosti cítí. Oni se dokonce bojí pomyslet na Boha. K Bohu mají pouze spotřebitelský vztah apod. Proč? Protože zvíře dominuje. A když Anděl lidský, ta Osobnost, kterou ve skutečnosti člověk je, se nachází ve stavu této oškubané (slepice), pokousané vzteklým psem, nachází se v takovém potlačeném stavu v koutě, tak o jaké duchovnosti můžeme mluvit? A o jaké budoucnosti lidstva můžeme mluvit? No, pokud vše odhodíme, my jsme mimo politiku a mimo náboženství. Nás, jako hnutí, se to netýká. Avšak jako každého občana, my žijeme ve společnosti, my v ní existujeme, pokud se podíváme na svět nezaujatě. Co uvidíme? Uvidíme neustále rozepře, války, ekonomické války, skutečné války, to, co se nyní děje, kdy umírají mladí lidé... (**Ž:**

Boj a konfrontaci.) Boj a konfrontaci všude kolem. Není to tak? Po celém světě se to děje. Můžeme to nazvat civilizovanou rozvinutou společností? A co se stane s touto společností? Myslím, každý rozumně uvažující člověk to sám chápe, že ať se díváš jakkoliv, konec je jasný. A ten, kdo má vnitřní oči, ten, kdo má vnitřní sluch, ten sám všechno chápe a ví. A ti, kteří žijí pod diktátem týchž rapsódů – ti to nepotřebují, to je jedno. Takže, pokud to bude jinak – pokud Anděl bude držet na pevném vodítku tohoto vzteklého psa, který je zvířecí částí člověka (a ona je nenasytná), a řídit ho, a tento vzteklý pes se stane krotkým, řekněme, bude plnit vše, co je nutné, pak se změní i lidstvo. A víte, co je podstatné? Že Jediné Zrno, tento film, ukázal, že je to přece možné. Nehledě na veškerou snahu těch, o kom se vypráví ve filmu Atlantida, já to tak opatrně obejdu – je to možné, pokud lidé budou chtít a zvolí život místo smrti. A lásku místo trápení. To vše však záleží od lidí, od jejich volby. Pokud lidé chtějí žít v míru, štěstí, lásce a být skutečně svobodní, tak jim nikdo nepřekáží. Mohou se vzít za ruce a se všemi se spřátelit a bude to. Avšak pokud lidem se líbí žít v problémech, pod diktátem vědomí, věčně se rmoutit, v problémech, v boji, v konfrontaci, ve strachu, a ne žít, ale existovat velmi krátký časový úsek, to je jejich volba. A to je, řekněme, nejpozoruhodnější, co dal Bůh. Bůh dal právo volby. Říkají: vůle člověka apod. No, řeknu to tak, lidská vůle to není nic jiného, než právo volby. Co si vybral, to také bude. Stejně se to týká i celého lidstva. Jak jednotlivce, tak i celé společnosti – co jsme vybrali, to jsme i dostali.

Ž: Ještě doplním ohledně toho, že film Jediné Zrno ukázal... Vy jste řekl taková velmi hřejivá slova, ony uvnitř rezonují hlubokými pocity a chápáním toho, že se skutečně dnes ve světě děje mnoho dobrého a lidé, oni jsou sjednoceni touto vnitřní idejí dobra, štěstí, lásky a to tak silně inspiruje, že chápeš, že lidé ve skutečnosti chtějí mír, lidé ve skutečnosti chtějí štěstí. A opravdu oni ho již zakouší, ano? Ti lidé, kteří se setkali s odpověďmi, které vy dáváte, které skutečně dnes hledá většina lidí. Vždyť pokud si upřímně přiznáme, tak tyto znalosti, které Vy dáváte, ony dnes zajímají každého. Protože, když člověk zůstává sám, když člověk prostě, no, nezná odpovědi na to, co ho znepokojuje, vždyť veškeré tyto překážky... vždyť téma dnešního pořadu také nebylo náhodně vybráno. Svoboda, co znamená svoboda?

IM: Dobrá otázka. A co znamená svoboda?

T: Jak to lidé různě vykládají, že? Člověk, který se nachází pod nadvládou vědomí, pojem svobody, a Osobnost.

IM: Anebo co rozumí člověk pod slovem svoboda? A opět se vracíme ke komu? Vracíme se k Andělu a zvířeti uvnitř člověka. Vždyť chápání bude absolutně jiné. Z jedné strany – lidé cítí, co je svoboda. A opět se vracíme k filmu Jediné Zrno, který ukazuje, že lidé cítí a usilují o tuto svobodu. A oni chápou, co je to svoboda. Svoboda - to je Boží Láska, to je Duch, to je Život. Svoboda - to je Věčnost. Svoboda, to je svoboda od diktátu trojrozměrnosti, od hmoty. Svoboda od diktatury zvířete především uvnitř tebe. A toto je svoboda.

A díky Bohu, lidé to cítí. Ale je i jiné chápání svobody. Svoboda, která je diktovaná zvířetem. Pro něj je svobodou moc. Čím větší mocí disponuje, tím větší stupeň svobody má. No, takto to vnímá systém. Ani dokonce ne systém. Takto to vnímá zvíře uvnitř nás, tj., naše zvířecí část, materiální, se svým vědomím a vším ostatním. A každý člověk, jak říkáš, když zůstává sám se sebou, zvláště když se člověk, řekněme, střetává s nějakými problémy v životě, anebo prostě je v klidu a začíná uvažovat – „a kdo jsem já?“ Kdo je ve skutečnosti člověk? A když zapřemýšlí o sobě – proč se nachází zde - tak tu u něj vzniká dokonce vnitřní disonance a nejčastěji, když se člověk dotýká něčeho světlého, duchovního ve svém nitru, tak začíná pociťovat strach. A čím strach pociťuje? Právě strach vycházející z vědomí. Kdo nepouští člověka ke skutečné svobodě? (Ž: A proč ho nevidí?) Protože i to je část člověka. Už jsme o tom hovořili a nejednou. Vždyť naše vědomí není nic jiného než to, co stojí před naší Osobností. Vědomí nás právě kontaktuje s trojrozměrností. Jestli nebude vědomí, neuvidíme trojrozměrnost, neuvidíme jeden druhého, nebudeme moci se jeden s druhým kontaktovat, jako zde, tedy na jednoduché verbální úrovni vidíme jeden druhého, vidíme náš objem, naši polohu v prostoru, no toto všechno zmizí. Zmizí veškerá trojrozměrnost, ale pociťové vnímání – vnímání zejména Osobností, to se musí rozvíjet a vychovávat. A jestli vezmeme dítě, které se bude vychovávat mezi zvířaty, ono vyrostе a bude zvířetem. Nebude mít rozvinutou Osobnost. Dokonce nebude moci potom ani rozvíjet své vědomí, tak, jak to je potřebné. To

znamená, nikdy se z něj nestane člověk, pokud první období, období formování, se rozvíjel jako zvíře. Proč? Protože právě smečka zvířat bude diktovat svůj způsob života a jeho vědomí se zformuje na společném egregoru samotné smečky. Stalo se to nejednou, bohužel, a potvrzuje to tento fakt. To však vypovídá o čem? O tom, že naše vědomí potřebuje, aby se neustále rozvíjelo. Ale stejně tak i naše Osobnost potřebuje se neustále rozvíjet. Vědomí ovšem vypráví něco jiného. Ono vypráví: jestliže Osobnost člověka, nebo to uvnitř, vychází od Boha, tak zaprvé - musí vše vědět (všechno a o všem), musí být rozvinuté, musí být dokonalé. Bůh přece nemůže být nedokonalý. Jednoduchá věc. Člověk je stvořen k Božímu obrazu a jeho podobě, ano? To znamená, musí hned co? Narodit se s plnovousem, sedícím v křesle, (T: Ano) tak přece. A na lusknutí prstů se musí všechno díť, dokonce i mouchy padat. Jak to je ukázáno ve filmu Atlantida, když se bůh nudil, copak to tak není?

T: Celý soubor kouzelných předmětů.

IM: Jak jinak, ovšem. A to znamená, že vědomí není nic jiného než lživá bytost. Vnucuje jedno a přitom skrývá to druhé. A když člověk pracuje (na sobě), když ho pozoruje a jednoduše zatlačí toto zvíře do kouta, nikoliv zvíře Anděla, ale Anděl zažene zvíře, tak se vše postaví na svá místa. Tehdy člověk získává svobodu, svobodu od diktatury své zvířecí části, tj., od jeho dominance. Ovšem, aby se to naučil, musí tomu věnovat mnoho sil, času a skutečně je potřeba nad tím pracovat. Tady, bych ale chtěl předložit jinou

otázku, že existují dvě cesty. Existuje duchovní cesta, řekněme tak pro laiky, jak se tomu říká v náboženství. A je pro ty, kteří nastoupí cestu sloužení. A vždyť to jsou různé věci, absolutně.

T: Je hodně otázek ohledně tohoto. Jak rozlišit, tedy jak slo-
užit...

IM: Skutečně, to je... to jsou ale různé věci. Služba, ta vyžaduje disciplínu, oddání se. Zde člověk dobře chápe, že může udělat velmi mnoho pro Duchovní svět, a on řekněme, nikoliv o sebe se stará, nikoliv o své bytí tady, ale stará se o vyšší. Stará se o lidi. A přirozeně jeho péče (o lidi) musí vycházet z jeho duchovního rozvoje a přinášet, řekněme... (**Ž:** ...maximální užitek.) ...maximální užitek pro Duchovní svět, ovšem. A i pro lidi, jako pro duchovní bytosti, pro budoucí Anděly, ale ne jako pro členy zvířecí smečky, že?

T: Zajímavý moment, ukazuje se, že pokud se vrátíme k tomu impulzu u lidí, kteří se zúčastnili projektu „Jediné Zrno“, ukazuje se, že toto malinké vítězství každého nad zvířetem uvnitř sebe, překonání, byť malinké překonávání – prostě se nadchli a se zájmem se rozhodli prostudovat, překonat vědomí které říkalo... a zastavovalo, a vyprávělo, aby to nedělali, že to není aktuální, (**Ž:** ... „že to nedokážu, nepodaří se mi to“). Ano, že se nepodaří, že je to beznadějně (**IM:** Ano), překonat vědomí uvnitř sebe, kdy Osobnost vychází do popředí (**IM:** Své strachy), ano, překonat toto..., zrodili takovou vlnu. Slyšeli jsme mnoho lidí, kteří upřímně

mluví o lásce, kteří upřímně mluví o Bohu. A nejzajímavější je, že po tomto projektu se zvedla nová vlna – mnoho lidí se ozvalo...

IM: Protože je to živé. (**T:** ...pokračování, ano.) Proč? Protože to rezonuje s jejich vnitřním stavem, rezonuje to s vnitřním Andělem v člověku, s jeho andělskou podstatou. A pokud se podíváme, jací lidé se opravdu otevírali, a jak se otevírali. Vždyť se opravdu otevírali v čistém – mluvili o tom od duše. Proč, protože to je část každého člověka. (**Ž:** Ve všelidském...) Ve všelidském měřítku, samozřejmě. (**Ž:** Ve skutečném)

T: Dokonce nechápali, jak tato jejich práce na sobě a toto jejich malinké vnitřní vítězství, jaký mechanismus to v globálním měřítku spouští (**IM:** Ovšem, **Ž:** A rezonanci.) Ano, a rezonanci.

IM: To je také část sloužení.

T: A nejdůležitější je, že tato monáda je otočená – to, co se vnucovalo rapsódy, co se vnucovalo systémem – nějaká stísněnost, když se mluví na tato témata. (**IM:** Ano, strach mluvit o duši). Nyní se prostě chce mluvit, chce se pokračovat, reagovat na tuto vlnu a...

IM: Ano, správně. Protože to, co, řekněme, se velmi dlouho potlačovalo a považovalo se za zapomenuté, no jakýsi přežitek minulosti, jak je vidět, dominuje v lidech a je všem velmi drahé a blízké. V celém světě, všem lidem. A ať se

systém snažil jakkoliv, zničit to nedokázal. Radostné je to, že se lidé skutečně probouzí, že skutečně cítí, že oni prahnou a nejpozoruhodnější a nejkrásnější je, že se nebojí o tom mluvit. To je svoboda.

Ž: A ukazují příklad jiným lidem, kteří sedí a bojí se.

IM: Ovšem, je zde i část sloužení, je zde ale také to nejdůležitější, že lidé cítí svou dualitu, lidé chápou, že uvnitř mají také duchovní složku. Ve všech jazycích, ve všech náboženstvích. To je velmi důležité. To je to, co sjednocuje. To je právě ta vnitřní láska, ta vnitřní potřeba k Bohu, to je to, co se odedávna nazývalo AllatRa. A je skvělé i to, že jsou vědci, kteří potvrzují – AllatRa, co ona znamená apod. Vidíte, jak je vše jednoduché. Vše se staví na svá místa. Ukazuje se, že minulost není zapomenuta a že jsou ti, kteří to studují a znají. Prostě lidé o nich nevěděli, ale teď už vědí. A víc a víc se dozvídají, je to přec zajímavé.

T: Je to velmi cenné, že... no, velká vděčnost také lidem, že ty Znalosti, o nichž jste vyprávěl v pořadech, dělil jste se jimi, že ony, nejen že byly uslyšeny a přijaty pro sebe, ale že došlo k šíření této vlny, že oni podpořili tuto vlnu (**IM:** V tom je ten smysl) takovýmto „burácením“.

IM: V tom je smysl, to je také část sloužení, služby Duchovnímu světu, když cítíš tuto potřebu ke svobodě, k lásce, když toto zažíváš, ty se tímto dělíš. Nejednou jsme říkali, že není možné toto udržet – tuto touhu se tímto podělit. To je jako slunce, které nemůžeš v sobě udržet, chceš jim osvítit celý

svět.

Ž: Je to skvělé. A je ho víc a víc. (**IM:** A to je nutné.) Nejzajímavější je, že jestliže se dělíš duchovním, jestli tě naplňuje, tak je ho ještě víc.

IM: Jestli se dělíš duchovní láskou, tak čím víc jí rozdáváš, tím víc se ti jí dostává. Tomu se právě říkalo: „ Stokrát se vám oplatí“. Toto se mělo na mysli. Ale ne, že jsi někomu dal 100 dolarů a čekáš, že se ti vrátí (**Ž:** A tobě – dvě stě), ano, deset tisíc, protože se stokrát musí vrátit. Nevrátí. Ne to, má význam – vrátí se nebo ne. To je pouze papír, který si sebou nevezmeš. Ale Láska Boží, to je to, co ti právě garantuje budoucnost. A k jaké otázce se tak přibližujeme? (**T:** Ke službě.) Existuje cesta služby. Služba bývá různá: je s plným oddáním, je i taková, o níž jste teď vyprávěly – lidé cítí a z duše se dělí. Ale je, řekněme, dokonce jednoduchý vzorec, který lidem dovoluje si uvědomit, co je to Osobnost, ano? To není služba Duchovnímu světu, to je služba Andělu uvnitř sebe, služba sama sobě. Pro to, aby mu dal alespoň nějakou svobodu, aby si člověk mohl uvědomit, že není zvířetem a vymanit se z této diktatury, naučit se postavit těmto hloupostem, které se vnucují, a které dělají život nešťastným, řekněme jednodušeji, proto, abys získal štěstí a procítil skutečnou lásku. Ne iluzorní lásku člověka k člověku, která je právě diktována tímto zvířetem, ale skutečnou Lásku a přiblížil se ke svobodě. Co je pro to nutné? Obyčejnému člověku. Lidé přece často tuto otázku pokládají. Úplně první kroky. Člověk chápe, že to je, někdy něco cítí, ale tu se

rozptýlil a vše ztratil. A znovu ho hryžou myšlenky, neví jak jim uniknout, tomuto vědomí a začíná zatajovat, sám sobě nalhávat, že vše je v pořádku, dobré, skvělé, ... Ale, jak sám sobě? Vědomí mu to říká, a on s tím souhlasí. Vědomí říká: „Nemůžeš, nepodaří se ti to.“ A jak to udělat, aby se to člověku podařilo? Jednoduchá otázka. Vždyť velmi mnoho lidí to teď potřebuje. Kterí se na nás dívají a říkají: „Ano, řekněte, jak jednoduše?“ Tak, beze všech vašich komplikací, protože vy dvě jste už něco pochopily, něco víte, dokázaly jste překonat, ale „jak já se mám naučit?“ Je třeba prostě člověku říct. Co byste mu poradily?

Ž: Je takový moment, který se v podstatě týká rozvoje každého člověka. Vždyť nepochopení, které u člověka vzniká, je spojeno s tím, co v sobě vlastně musí rozvíjet. Otázka – rozvíjet Osobnost, vždyť Osobnost cítí. A právě Osobností probíhá toto vnímání...

IM: A jak najít Osobnost?

Ž: Ano, jak najít...

IM: Jednoduchá metoda, nejjednodušší nástroj, který může člověk použít. Jakýkoliv člověk, sedící zde s námi za stolem. Jak on může použít nástroj (nejjednodušší) pro to, aby si uvědomil, že je duální? Že opravdu je v něm Anděl a je v něm i zvíře. A jednoduchý...

T: Už jsme mnohokrát mluvili o dualitě, tj., najít toto vnitřní...

IM: Vždyť není možné... (**T:** Ano) Nejzajímavější je, že tento náš přítel, sedící naproti mně, se nikdy nebude moci postavit systému, satanovi, ať ho nazýváme jakkoliv, nikdy. Pokud nepochopí, že je Osobnost. Jak tady obyčejnému... mému dobrému příteli, poradíte, jak se má stát Andělem, jak má pochopit, že je Osobnost, jaký nástroj má použít? No, celou dobu se vy mně vyptáváte, a já jsem se rozhodl...

T: To je nečekané. (**IM:** No, tak...) Násobit jinou zkušenost, ano. Úplně jinou pocitovou zkušenost toho, co žije uvnitř, co hoří. Pochopí, že...

IM: Vy opět mluvíte vyššími kategoriemi (**Ž:** Mohu?) Ale můj přítel tomu nerozumí, sedí tady. Říká: „Mluvíte o zkušenosti, pocitovém vnímání...“ Ale on neví, co je to pocitové vnímání.

T: Zdá se mi, že vím, co musí náš přítel udělat. Musí zkusit poslouchat nás nikoliv vědomím, protože slovy stěží můžeme teď vysvětlit to, co...

IM: Znovu mluvíte o kategorii lidí, kteří jsou schopni pocitového vnímání. O nich také dnes pohovoříme, protože mám zde několik přátel. Ale příteli, který díky určitým vzniklým podmínkám vyrůstal pod útlakem systému, musel překonávat, hodně přemýšlet, přežívat a nyní jeho vědomí dominuje nad Osobností a nemůže rozlišit, kde je Osobnost a kde vědomí. Pořád v tom má zmatek a snaží se vědomím něco dělat a nedaří se mu to, ale cítí, že v tom, o čem mluvíme, je zde něco... něco v tom je. Něco se ho

dotýká, on chápe, že ano, něco proudí od vás, ale „jak se mám tomu naučit“? Jak se upevnit na této cestě a upevnit se můžeme pouze prostřednictvím vlastní zkušenosti, jinak to vše znovu, jako v jakémkoliv náboženství, zůstane pouhým tlacháním – musím udělat toto, poklonit se tam, ale co dostanu? Chápeš? No, to není magie pro získání materiálního, avšak kde je vnitřní svoboda? Kde je radost, kde je láska? Dokonce, když se něco děje, ono se dnes děje, dostal záblesk, ale zítra je ještě hůř. A člověk se ani nemůže přiblížit tomu stavu, který měl, jak pomoci mému příteli? Co prakticky musí pro to udělat, nemluvě obraty na vyšší úrovni?

T: Pociťit procesy, které způsobují rozšíření - zevnitř vně.

IM: Znovu pociťit procesy, zevně... A znovu hovoříte.... Já chápu...

Ž: Praktický příklad toho, co nám svého času pomohlo, a to co jste nejednou doporučoval – vedení deníku. (**IM:** Správně) Začít zapisovat své myšlenky, zaznamenávat...

IM: A podívej, (**Ž:** co dělá vědomí, co mu říká) co překáží mému příteli? (**Ž:** Ano, vědomí) Jemu překáží vědomí. Ono mu nedovoluje psát deník (**Ž:** Ano) Ono mu zakázalo. A zakázalo jak? „Proč bys psal? Všemmu přece rozumíš, všechno víš, nepotřebuješ to. Proč bys psal, když si vše pamatuješ?“ A ve skutečnosti můj dobrý přítel si poslechl pořad, pocítil vzestup, za 5 minut však na něj zapomněl. On na to všechno celkově úplně zapomíná. Proč? Protože vědomí mu nedovoluje toto pochopit. Ono stojí... no, zvíře, ono je zvíře, to je

nejstrašnější první strážce na cestě do Duchovního světa. Ono ho hned odvádí, hned rozptyluje. No, on je můj dobrý přítel, ale je otrok, otrok systému. A je třeba mu pomoci. Jak mu sundat tyto okovy? Chápeš? Vést deník nemůže, apriori, proč? Protože mu to vědomí zakazuje. Dokonce, i když už si sedne psát – má v hlavě prázdno. Vědomí mu říká: „A co budeš psát? Nemáš, co zapisovat a proč to píšeš?“ Přesto, napsal. Zítra mu vědomí říká totéž. (T: Zapisuje) Pozítří totéž. No, já chápu, že tato zkušenost, to je zkušenost pro lidi, kteří více cítí, a oni k tomu přistoupí a budou vše zapisovat. A budou toto studovat. Ale, promiňte, je to pro ty, kteří cítí potřebu sloužit. Oni budou všechno probírat do detailů. A můj přítel pracuje, chodí do práce, učí se, je jedno co, je zaneprázdněný člověk. Prostě leží, dívá se na seriály na gauči. No, má na to právo. Ale zároveň chce být šťastný, z něčeho začít. Tak tedy, pro něj, jako pro laika, jako pro člověka, který hledá, co je třeba udělat? Úplně první kroky. Vidíte, nemohu to od vás uslyšet. A tak stejně i oni to nemohou od nás uslyšet. A v tom je ten problém, že lidé, dokonce lehce pocitiví, dostávají někdy vzestupy, nevědí, co mají dělat. Není to tak? Tak to přece je. To je nutí pochybovat, vrátit a vše ostatní. A jaký je nejjednodušší příklad, přesněji způsob? Nejlepší nástroj? Proto, aby nezažíval zlo, neprožíval bolest a trápení, je třeba co? Nepřijímat špatné myšlenky. Když člověk chápe, že chce být šťastný a tady můj přítel chce zažívat radost, potřebuje nejjednodušší způsob a nejjednodušší nástroj. To je odmítat, řekněme, tísnivé myšlenky. Přichází do hlavy myšlenka, že ty se trápíš, jsi chudák. A ty říkáš:

„Ne, jsem šťastný, já miluji Boha.“ Tak jednoduše, dokonce formou hry. Začít si hrát. Zakazovat svému vědomí někoho odsuzovat, nenávidět, zlobit se na někoho. Prostě mu zakaž. Řekni: „Ne, nebudu.“ Vědomí říká: „To je špatný člověk.“ A ty mu řekni: „Proč špatný? Čím je horší, než já?“ Zrovna takto odpovídat, parírovat. Donutit část vědomí... je třeba pochopit jedno, můj drahý příteli, zapamatuj si jedno: ty financuješ své myšlenky. Opravdu je to tak. Ty si neobjednáváš myšlenky v hlavě. Ony přicházejí zvenčí. Jsou pochybnosti? Poseď si, popřemýšlej... pojd', popřemýšlíme o motýlku. Ano, můžeš teď v hlavě uvidět motýlka, představit si ho, udrž 5 minut tohoto motýlka v hlavě a ty pochopíš, že ho neudržíš. Přijdou ti rybičky, opičky, citróny, pomeranče, chromý soused, kdokoliv! A motýlek bude promíchaný mezi nimi. A ty prostě udržuj motýlka. Nepodaří se. Proč? Protože ty nejsi pánem svého vědomí, a když pochopíš, že nejsi pánem svého vědomí, ale ty to financuješ právě svou pozorností (to co vkládáš, obracíš na to svou pozornost, ve své hlavě, to ty jakoby financuješ). A toto financování, tj., od-evzdávání energie, to právě přivádí k životu ty, či ony myšlenky. Ony potom mohou mít vliv na tebe, na tvůj život, na život lidí kolem tebe. Proč? Protože pokud přijmeš myšlenku, že tento člověk je špatný, začínáš se k němu chovat, jako k špatnému člověku. Ty ho nepřijímáš. A čím je horší než ty? Jednoduchá otázka. Když přijde taková myšlenka, ty říkej: „Ne, stop, nepotřebuji takovou myšlenku, nebudu odsuzovat tohoto člověka“. Tak jednoduše. Ty jsi to odmítl a přemýšlíš o dobrém. Vědomí se ti zase snaží podsunout

nějakou nedobrou myšlenku – zlo, strach nenávist. Snaží se tě ponížít nebo povýšit. Ale ty: „Ne“. Řekni prostě – já chci o lásce, o radosti. Avšak „o lásce“ nikoliv v chápání lásky člověka k člověku, ale o lásce ve vyšším pojetí. Prostě se raduj, raduj se z toho, že dýcháš, dokonce když jsi nemocný, dokonce když je ti těžko a špatně, podívej, vždyť je zelená tráva, je modrá obloha, i když teď je pošmurno a mráčky... a jaký je rozdíl? Dokonce když je bouřka, a prší. Potěš se pohledem na tuto bouřku a déšť. Pochop jediné, že uběhne něco málo času a už to neuvidíš. Proč? Protože život je příliš krátký a to co se ti zdá jako daleká budoucnost, ona je dnes, teď to bude. Prostě to, že léta proletí a přijde toto „teď“, no, je to jako experiment, můžeš určit datum ve svém životě, to jedno, hodina, dvě, měsíc, den, rok, deset let, jednoznačně, to bude „teď“. Čas velmi rychle ubíhá a vše, co se zdálo být daleko, stává se minulostí. To je pravda, otázka je pouze v tom – kam se poděly ty roky. Do prázdna, nebo jsi je využil pro něco důležitého, potřebného? Důležité, potřebné v lidském chápání – to, co vypráví systém, tedy - postavit dům, no, jako vždycky, to je zaopatřit si život. Neříkám, že to je špatné. Je zapotřebí to dělat. Musíš to udělat. Tělo - to je tvé auto, a ty ho musíš udržovat v čistotě, zdravé... To je normální. Vědomí musí pracovat, tělo musí pracovat. Musí vydělávat a zaopatřit sebe. Je to přirozený proces, není tu o čem diskutovat, ale nesmí ti diktovat, tobě jako Osobnosti. A tak, abys pochopil, že jsi Osobnost, když začínáš zakazovat vědomí přijímat špatné myšlenky a začínáš přijímat jen dobré myšlenky, říkáš: „Já nechci špatné, chci jen dobré.

Chci se radovat.“ Ono tě začíná utiskovat, někdo tě začne obtěžovat a ty vyjdi ven a podívej se... prostě na šedé nebe, na dešť nebo na sluníčko, a prostě se zaraduj. Odhod' myšlenky a raduj se tomu, co vidíš. Je to jedno, i když koukáš na roztrhané tapety, například. Raduj se, že to vidíš a že jsou. A tahle radost... Ona je drobná, maličká, brzy pomíjivá, protože vědomí se to snaží zatřít. Ale jestli jsi to jednou zažil, můžeš to znásobit ještě jednou. A pokaždé, každý den, každou svoji zkušenost budeš násobit a zesilovat a nakonec pochopíš, že Ty diktuješ vědomí, a přichází takové myšlenky, které chceš ty, protože ostatní odmítáš. Cítíš... Ty začínáš cítit, že existuje láska. Začínáš cítit, že existuje radost a život se stává krásnější, dokonce i když v těle pociťuješ bolest. Jsi nemocný, problémy se zdravím na daný moment. Ale to jsou problémy s dočasným tělem, a my mluvíme o věčnosti. Osobnost zažívá bolest těla, vědomí necítí tuto bolest. Ale je jiná varianta. Pociťuje bolest těla, dokud je připoutaná k tělu. A v tom je smysl. Dokud je připoutaná k vědomí, a to právě vědomí vypráví o tělesné bolesti. A když se podíváme, co je to tělo? Ano, je to shluk molekul a podobně. Co je to bolest? Je to elektrický signál, který postupuje a dráždí. Iluze se mění v nesnesitelnou bolest, kterou zažívá Osobnost, trápí se, a podobně. Ale tomu všemu je konec, všechno to přejde. A velmi rychle to skončí. Ale to štěstí a radost, kterou vytvoříš, to může zůstat napořád. A v tom je smysl. Je to první krok – pochopit, že jsi Osobnost. Je to první krok na cestě k Andělu. A řekněme, první krok v odporování zvířeti. A může ti dát možnost získat svobodu. Skutečnou svobodu.

Svobodu od satana. Svobodu od zvířete. To je to nejjednodušší. Nedržet zlo, a řekněte; copak se o tomhle v náboženstvích nemluví? Ale kdopak tomu rozuměl. „Nemysli na špatné. Nedělej toto.“ A vědomí říká: „Tak mi ukaž takového člověka! Já se na něj podívám, a jestli žije takovým způsobem, pak budu i já.“ Pak si přečte o svatých a říká: „Ale to jsou přeci svatí!“ Takhle funguje vědomí. Ono vždycky všechno vystavuje pochybnostem, vždycky všemu vzdoruje, a podobně. Už jsme jednou říkali, lidi, kteří sami sebe nazývali pomalu ne „svatými“, duchovně zralými a podobně, oni vůbec byli natolik duchovně rozvinutými, že se postavili do čela, řekněme jednoho z duchovních směrů. Ale i oni přece požádali popravít Ježíše Krista, oni ho nepocítili, syna Božího. A o čem pak můžeme mluvit, správně? Aby se takové věci nestávaly, člověk musí na sobě pracovat a chvála Bohu, že v dnešní době víme, že po celém světě je více a více duchovně svobodných lidí. Právě svobodných v Duchu, svobodných od diktatury satana. To je skvělé! A velmi mnoho lidí cítí, opravdu cítí. Cítí, že existuje Láska, že existuje Bůh a to nejsou pohádky a už o tom mohou mluvit. No copak to není skvělé? Je to úžasné!

Ž: Chtěla bych k tomu poznamenat, že ti lidé, kteří chápou, že by neměli přemýšlet nad špatným... mnozí z nich si nepovšimnou, kdy dochází k takovému momentu, kdy...

IM: To je další problém. Kdy dochází k záměně. Například člověk přemýšlí o něčem pozitivním, on nutí své vědomí přemýšlet o pozitivním, odmítá špatné myšlenky a náhle mu

něco spadlo. Sehnul se a zvednul to, rozptýlil se. A už myšlenka: „Spadlo to, rozbilo by se...“ A pocítil smutek a hned následující myšlenka - „Jaký je soused darebák! Proč je to tak? Půjčil jsem si od něj vrtačku na pět minut, měsíc mu ji nevracím a on darebák mě nechce ani pozdravit!“

Ž: A zde jste odpověděl na velmi důležitou otázku. Ve své době mi to také velmi pomohlo. O tom, že... lidi velmi často kladou otázku: „Které myšlenky přichází od živočišného (od vědomí) a které myšlenky jsou správné, dobré a nasměrovány...“

IM: Není dobrých myšlenek. (**Ž:** Ano. Ano...) To je pro všechny, aby to bylo jasné. Z Duchovního světa myšlenky nepřichází. To je pravda. Všechny myšlenky v tvé hlavě, které cítíš, zažíváš – to vše je diktatura satana. Satan ti může vyprávět o Bohu... Zase, co je to satan? V náboženském chápání to je někdo s růžky a oušky. Tak co je to satan? Satan – to je program, informace. Tvé vědomí je částí programu. Hodně jsme již o tom hovořili. To je pro zjednodušení chápání. Tady holky mají tablety. Jsou v nich programy, které všechno vykreslují. Jestli se podíváme na to, jak jsou programy napsané – jsou tam nuly a jedničky. Ale ony vidí číslíce, vidí obrázky, ale to vše se přeci skládá z nul a jedniček. Takhle funguje samotný systém. Takhle funguje naše vědomí, které je částí systému. Ano... (**Ž:** Předepsaný kód). Banálně předepsaný kód, ale kazí nám život. V tom je smysl toho kódu. On musí držet za ocas, a musí pevně držet každého, kdo není hodný světa Božího. A každý, kdo není

hodný, kdo nemůže překročit, kdo se nechává zlákat vším pozemským a smrtelným, ten se odsuzuje k čemu? K mukám a smrti. Ale člověk má na co právo? Na život. A říkají, že to je nespravedlivé. Jak nespravedlivé? Všechny války začínají z diktování vědomí. Veškerá zlost, chamtivost, závist, veškerá lidská podlost, to vše, přátelé, je vaše vědomí. A vše začíná tam. Ale začíná, protože vy to financujete, vy to vybíráte. Vy se poddáváte těmto pokušením, vy jednáte a děláte sami. Copak to dělal Bůh? Copak Bůh říkal člověku: „Zabij druhého?“ Copak Bůh říkal: „Plivni na záda svému příteli, oklam a ukradni?“ Copak Bůh v tobě kritizuje druhého - tvého kamaráda? Ne! Copak ti Bůh vypráví, že nejsi k ničemu, že nic nemůžeš a že nejsi ničeho schopný? Copak to tak není? Ne. To všechno je vědomí. Jakákoliv myšlenka – to je vědomí. Jakékoliv hodnocení – to je vědomí. Tady zní otázka: „Co dělat, jestli to všechno je vědomí? Co je to tedy anděl?“ Anděl je zrovna ten, kdo cítí. Anděl vnímá tento svět tak, jak mu diktuje vědomí. On ho nevidí, ale cítí. A sestávající vnitřní část, pocitová, je zrovna to, o čem mnozí lidé mluvili ve filmu „Jediné Zrno“, ano? To je to vnitřní, pocitové vnímání. Je vnímáno celostně a jinak, než vědomí. Nicméně najít a osvobodit tohoto anděla, je velmi jednoduché. A uvědomit si, že jsi, promiňte, Osobnost, a ne část programu těchto předepsaných nul a jedniček. Je to velmi jednoduché. Je třeba začít zakazovat vašemu vědomí vnucovat vám to, co nepotřebujete, vnucovat vám nastavení systému. To znamená, špatné myšlenky, nedobré chování a všechno špatné. A tehdy, kdy budete usínat šťastnými, budete se i probouzet

šťastnými. Zpočátku, samozřejmě mnozí, hodně vypráví ze svých zkušeností, že přes den se drží a v noci přichází myšlenky, které diktují. Ale to je jen ze začátku. Když člověk zesiluje práci nad sebou, co se děje v noci?

Ž: Co v něm dominuje, to se i děje.

IM: Naprosto správně. To znamená, že dokonce i v noci...

Ž: On jde k Bohu.

IM: On jde k Bohu. Copak to nikdo nemůže zvládnout, vždyť je to velmi jednoduché - odpoutat se od programu ve skutečnosti. Jediné, co je zapotřebí - vynaložit trochu úsilí. Ale v tom je i smysl. Jestli člověk nebude vynakládat úsilí, jestli necítí (a cítí každý), jenom pak blokuje a zavrhuje v sobě všechno Božské... Proč zavrhuje? Diktuje vědomí. Pro vědomí je výhodné, aby se člověk stal subosobností, nebo jak se říká náboženským jazykem – dostal se do pekla. Proč? Protože vědomí pak pokračuje ve své existenci spolu s ním. Program dále pracuje. A program, jak jsme již nejednou říkali, sebe identifikuje a vnímá sebe jako „já“, proto má člověk několikere „já“. Ve skutečnosti je vše velmi jednoduché. A z toho plyne, že pro vědomí je výhodné, aby se člověk stal subosobností. A pro Osobnost to znamená smrt, což není výhodné, je to neustálé otroctví, neustále tě využívají... Mnozí řeknou: „A proč se necítím jako Osobnost?“ Cítíš se jako Osobnost a v tom je i problém! Kdokoliv se tak cítí! To utlačování, to vnitřní strádání zažíváš ty jako Osobnost. A veškerá tvá chtivost, veškerá tvá zloba, veškerý tebou

nahromaděný negativ – to je vědomí. Mnozí také říkají: „Už je pozdě se převychovávat.“ Dokonce i na jednoduchý způsob – začít přemýšlet o dobrém. Tak přinut vědomí přemýšlet o dobrém, a financuj jenom dobré. Špatné odhod úplně, nepřemýšlej. „Pro mě už je pozdě se převychovávat. Už jsem na to starý. Už jsem zformovaný....“ Kdo to říká? Vědomí to říká. A člověk je pod vlivem pýchy a zdá se mu, že přemýšlí správně. Všechny staví do latě, poučuje. Je to výhodná pozice pro vědomí. Ve skutečnosti ani věk nehraje žádnou roli, nic nehraje roli. Jakýkoliv člověk může v jako-ukoliv dobu – nastoupil jsi na cestu, tak se jí pevně drž, pracuj. Každý den, neustále, celou dobu. Nepřekáží to ani rozumové činnosti, jestli jsi vědecký pracovník. Nepřekáží ti to pracovat rukama, jestli pracuješ rukama. Ničemu to nepřekáží. Absolutně. Jednoduše se drž a nepouštěj dovnitř nepotřebné myšlenky. Myšlenky musí pracovat, plnit pracovní úkoly, obsluhovat tě. To znamená, že v první řadě je potřeba se stát Andělem uvnitř sebe - pánem svého zvířete a zvíře musí pracovat na tebe. Přivedu jednoduchý příklad, představte si, že jste si pořídili pejska, a nakonec tenhle maličký pejsek... například čivavu, znáte že? Takový maličký, ušatý pejsek. A nakonec se stává vaším králem, ano? Díky jeho pohledu už běžíš jako posluhovač dát krmení, nestihnul se ani otočit, a ty už mu běžíš narovnat polštářek nebo ještě něco jiného. Vždyť v životě je toho mnoho a často to tak bývá.

*STUDIO ALLATRA TV UVÁDÍ FILM "ŠABLONY VĚDOMÍ"
V HLAVNÍ ROLI – ČIVAVA CLOVĚK JE DUÁLNÍ. MÁ DVĚ*

PODSTATY: VĚDOMÍ - ŽIVOČÍŠNÁ PODSTATA ČLOVĚKA, OSOBNOST DUCHOVNÍ PODSTATA ČLOVĚKA. ČEMU ČLOVĚK DÁVÁ VÍCE SVÉ POZORNOSTI, TÍM SE I STÁVÁ. CHARAKTERISTIKY VĚDOMÍ: VĚDOMÍ SE ZLOBÍ, JE AGRESIVNÍ, PRITAHUJE POZORNOST, VĚDOMÍ SE URÁŽÍ, VĚDOMÍ DĚSÍ, VĚDOMÍ ŽÁRLÍ, VĚDOMÍ SE NEDĚLÍ, VĚDOMÍ PROVOKUJE, VĚDOMÍ DOMINUJE NAD DRUHÝM VĚDOMÍM, JSOU VÁM POVĚDOMÉ TYTO VLASTNOSTI VĚDOMÍ? KDO JSI TY?

T: Lidé vyrostli v neustálém očekávání nějakého hodnocení od okolí a toho, co si o nich vůbec myslí ostatní lidé, až jednou zkrátka prožívají cizí život... (**IM:** Masky.) Že prožívají život každého člověka, kterého potkávají po cestě... (**IM:** Masky.) Ve snaze uspokojit...

IM: A pojďme... už nejednou jsme o tom mluvili. Lidé pořád nosí masky, neustále někoho napodobují a podobně. Proč? Protože vědomí je tak uspořádané. Ono nedává život. Vždyť ani jeden člověk neodpoví „Kdo je“. (**T:** Skutečný.) Kdo je on skutečný. Nikdo, ani jeden člověk, neodpoví, protože on je mnohostný. (**T:** Samozřejmě a...) On nemůže najít sám sebe, proto život každého člověka je hloupý, jestliže on nežije Duchovním světem. A je tomu skutečně tak. Jeden se považuje za velkého malíře, že „on maluje“ – on je v té masce a... zažívá smutek. Raduje se, jen když ho chválí, když ho vyzdvihují, tehdy zažívá nějaké uspokojení. Je však dočasné a rychle pomíjivé. Protože on chápe, že stejně mu to nic

nepřináší, stejně zůstává uvnitř prázdnota. Pochválili tě, vychválili a rozešli se. A všechny na tebe kašlou i s tvými obrazy. To samé stavitel, to samé, ... já nevím, tentýž politik. Oklamal hromadu lidí, proslavil se, dostal se tam... kandidoval a ještě něco, no, zdá se, že je to ono. A pak chápeš, že to všechno je prázdné. Život uběhl a co dál? Ať vezmeme jakoukoliv práci, ať by člověk dělal cokoli. No není to tak?

T: Je to tak smutné, že...

IM: Dokud jsi nenašel sám sebe, všechno to jsou hlouposti. Je to nošení masek, je to napodobování a tak dále. A systém vždycky napodobuje a my jsme již o tom nejednou mluvili. Zpívá zpěvák – posloucháš. Jenom jsi vložil pozornost a začínáš pozorně poslouchat, začíná se ti to líbit, jsi uchvácen... V následujícím okamžiku přichází myšlenka, že to zpíváš ty. Napodobování – jsi na scéně, zpíváš a tleskají ti. Tak počkej, co se ti líbí? Jak zpívá píseň, árii tento umělec, nebo jak mu tleskají a jak mu závidí. Jakmile ti vědomí vnutilo myšlenku o jeho velkoleposti, tak okamžitě se tě snaží vyzvednout... (Ž: Idealizace obrazu). Vždyť to je tak směšné a hloupé, to jsou takové formy manipulace! Ve skutečnosti dokonce děti, malinké, ve věku 5-6 let by měly znát tyto formy manipulace a naučit se už své zvířátko držet na uzdě. Jedině pak bude vyrůstat duchovně svobodná společnost, tak jak to bylo svého času. Kdysi, po Atlantidě.

T: To je velmi důležité a seriózní téma. Ukazuje se, že ta cenná pozornost, která je potřebná člověku pro spojení s

Duchovním světem, ... prostě pochopit, kde se to v průběhu dne propásne a...

IM: Ale pořád! (**T:** Ano.) Protože vědomí, ono je právě nastaveno takto – jakmile ses stal vědomím, už jsi propásnul. Protože ono ti může vnutit myslet na to dobré, to však také může být část manipulace. To ti hned nahradí něčím negativním a už začalo hodnocení sama sebe. Na začátku je tím nejdůležitějším - hlídat si, čím tě krmí. Vždyť nebudeš jíst, když ti dávají, promiň mi, místo nějakého jídla třeba hřebíky... No, jsou ale lidé, kteří je jedí, souhlasím. Jsou to jednotlivci, kteří... jeden snědl letadlo, a další kolo, dej jim Bůh zdraví, když se jim to líbí. Ale ve skutečnosti obyčejný člověk nebude přece jíst hřebíky, kamínky, či něco podobného. Není kachna, že? Kachnu sníst – to je jedna věc, ale sníst kamínky – něco jiného. Tak proč všechny myšlenky, které se nám podsouvají, hltáme, všechny je financujeme. Proč?

T: Zcela bezstarostně, automaticky, (**IM:** Naprosto správně) nechápajíc, neoddělujíc sebe od vědomí...

IM: Zde je potřeba být gurmánem, a velmi přísným gurmánem. Vybírat pouze štěstí a radost a podobně. Mnozí teď parírují a říkají: „Jak já mohu vybrat radost, jestli tady kolem mě... jestli mě...“ A z toho to začíná. Tady kolem, tady tebe... - a ty se raduj. A nic se nezmění. Copak se změní něco tím, že budeš smutnit, plakat, když si budeš trhat vlasy a na všechny sprostě nadávat, no co se změní? Tvé trápení udělá

někomu něco dobrého? Ne, neudělá. Nic neudělá.

T: Tento příběh, jak jste teď řekl... (**IM:** Ani tobě nebude líp.) „Ale tady..., tady kolem mě...“, on trvá od samého dětství. (**IM:** Tak je to vždycky) Protože pokud se podíváme, vždy člověk buduje určité vzájemné vztahy (**IM:** Ano, vždy), buď ve školce, buď ve škole, s vrstevníky, partnery, spolužáky a vždy....

IM: A vždy konfrontace. (**T:** Ano, a vždy konfrontace.) V hodnocení a v konfrontaci, tak pracuje systém. A ty, podívej, jak se chovají dvě kuřátka, dva pejskové a dvě lvíčata, dvě slůňata a dvě děťátka. Vždyť se chovají naprosto stejně. Proč? Protože se intenzivně rozvíjí zvířecí část. Kdo u nás, promiňte, rozvíjí u dětí duchovní složku? Kde může dítě načerpat... donutit dítě modlit se, toužit po Bohu, to znamená dostat dalšího Džugašvili, ano? Protože v člověku vzniká nenávist a odmítání, není v něm láska. A co musí člověk pocítit? Lásku. Musí pocítit jako Osobnost, musí se rozvíjet Osobnost, pocitové vnímání. Vždyť je to tak.

T: Prostě dokonce tato fráze od vědomí „Budu šťastný tehdy, když urovnám vztahy“, otázka však je, s kým bys měl naladit tyto vzájemné vztahy. Především ne s druhým člověkem. Tedy... (**IM:** V žádném případě, se sebou samotným). Jaké vztahy hledá každý člověk především. Potřeba...

IM: Člověk hledá... (**T:** tato touha) Potřeba. Řekněme potřeba každého člověka – míru, štěstí a radost, svoboda, to o čem mluvíme. To je to úplně první, co hledá člověk –

svobodu. Vědomí ho však nutí hledat ji ve vnějším, tuto svobodu. Avšak vnitřně člověk usiluje o svobodu právě zejména od diktatury vědomí. Proč? Protože se cítí, jak jsme již začínali o tom mluvit, jako zahnaná slepice, když se Anděl stává štvaný živočišnou podstatou a nic nevidí, nic nechápe a nic necítí. Jakpak může cítit? V člověku. Nijak! Když ho hryžou, když mu diktuji. Člověk si myslí, že on už takový je. „Nu, mám takovou povahu. Už jsem takový“. Čí je to nastavení? Povaha! Viděli jsme hodně lidí s různými povahami, kteří se stávají překrásnými, skvělými, svobodnými lidmi. (Ž: Ano) Není to tak? Je to tak.

Ž: Dotkl jste se takového zajímavého momentu - co vkládají rodiče v dětství. Vždyť v psychologii existuje celý směr, ano? S čím se střetli psychologové, kteří pracují ve školách, v univerzitách, tedy s dospívajícími lidmi. Lidé, no, v dospělém věku, nechápou, odkud se v nich vzaly tyto šablony, tedy „ty nic nedokážeš“, takové šablony, které pochází od raného.... (T: Podrobují) Podrobují a už v dospělém životě se objevuje tato nesmělost, tyto urážky, závist. Zlost (IM: Ovšem) všechny tyto šablony, které se formují...

IM: Ale opět, bereme jednoduše rozvoj vědomí člověka. Takovým způsobem se formuje vědomí, a jak se formuje Osobnost u dítěte? Prostě nijak. Můžete uvést příklady, jak se rozvíjela vaše Osobnost, duchovní složka pocitového vnímání, Lásky, radosti, nejvyšší svobody a všeho ostatního? Ne.

T: Pamatuji si dokonce zkušenost toho, že jsi samozřejmě

nevěděl v dětství (**IM:** cítil)... dokonce...

IM: A nyní si vezměme, vždyť každé dítě cítí, že existuje Něco, je svobodné mnohem víc než ostatní. Ale vědomí je rovněž aktivní.

T: Máš sice tělo, i vědomí, ale ty se stejně cítíš svoboden. (**IM:** Správně.)

Ž: Ano, ale nastává určitý okamžik, kdy se ztrácí tato svoboda, (**IM:** Správně) ona někam odchází, mizí. Tyto programy...

IM: Správně, ale kterékoli dítě, jeho dualita se projevuje velmi zřetelně. Je v něm ještě čistota a svoboda, protože ještě není tak silné vědomí, ono se formuje. Ve stejnou dobu je vychytralé a zároveň způsobilé jakékoliv podlosti. Proč? Protože u něj, řekněme, v jeho vědomí, ještě nestojí tak pevné hranice zákazu. Podtrhuji, ve vědomí, ale v žádném případě to není rozvoj Osobnosti. Ale každé dítě cítí, že je něco většího, že tímto svět nekončí. (**Ž:** Ano, ale je takový...) To je zajímavé. No, naše společnost je taková. Proč? Protože si pouští animované filmy, veškerá informace, které je z trojrozměrnosti... a promiňte, člověk se formuje pod diktátem vědomí. Veškerá informace, kterou přijímá, ona se zpracovává, osvojuje se a to formuje člověka. A co se v podstatě formuje? Zvířecí složka. Neutváří v člověku duchovní směr. Proč? Protože jsme se opět dotkli toho, no, ... cokoliv zapneme – televizi, rádio, internet, veškerá informace, která k nám jde, je samý negativ, jen samé zabíjení a rozvoj,

řekněme, posílení dominance živočišné složky. Prakticky nemáme příklady duchovních činů, dobra, radosti. Tohle prakticky není. Proč? Protože konjunktura trhu je taková, že vědomí přitahují zabijáci, hrdinové, superhrdinové, blockbustery, to vše dokola ukazují a lidé se se zálibou na to dívají. Ale natočit o duchovním člověku, který bojoval s vlastním vědomím a nakonec zvítězil (taková životní zkušenost) - kdo se na to půjde podívat? Nikdo. No, přátelé, pokud jednou, podruhé, potřetí se toto natočí a nebude se natáčet a ukazovat jiné, móda se nakonec změní. Třeba si vzpomene, co říkal Bernard Shaw, ano? Člověku se vnucuje, řekněme, móda i krása i pochopení všeho ostatního. A tohle není nic jiného než diktatura. Vždyť, opět, vraťme se, o čem se mluvilo ve filmu Atlantida. Řekněme v éře před Sumery. No, Sumerové – to není správný název, ale jaký je v tom rozdíl. Vždyť my známe Sumery jako první civilizaci (kdy vznikla první civilizace). A co představuje „civilizace“, která je nám vsugerována ve vědomí, v současné společnosti? To je, když se stala státem, ano? A státem se stala tehdy, když se objevil (T: Nějaký vůdce.) – hospodář. Pán. A dokud nebylo pána, nebylo nic. Teď se dotkneme historie, archeologie – a ukazuje se, že do té doby, než se objevili kněží, vůdci, diktátoři, ti, kteří živým lidem vyrvávali srdce z těla a přinášeli ho jakoby nějakým bohům jako oběť. To znamená - kněz neobětoval sebe, on obětoval člověka. Proč? Proto, aby lidé pociťovali strach, podřizovali se jemu apod. Vždyť tato moc, těchto manipulátorů, existovala... jak se nyní říká - kultura. Jaká to byla kultura? Stejní lidé, stejná civilizace, stejné

budovy, pouze lidé žili bez zla a v tom byl smysl. Dokud nepřišli potomci Atlanťanů a nenaučili je, jak být otroky. Všimněte si, jak přestat být svobodnými a jak se stát otroky. To je to, čemu je naučili. A to i nadále dominuje. K dnešnímu dni bohužel nedisponujeme dobrými zkušenostmi pro rozvoj Osobností. No a ve stejnou dobu se vše dá napravit. Vše závisí od lidí, od jejich volby a upřímně řečeno, díky Jedi-nému Zrnu, tomuto filmu, který vytvořili samotní lidé, přece jen je naděje na lepší. Že lidé mohou hodně.

Ž: Lidé sami ukázali, že mohou.

IM: Sami lidé ukázali, že mohou. To je skvělé. Vše je možné. Když lidská společnost se rozhodne něco změnit, tak to mění. Ale, promiňte, dokud lidstvo žije pod diktátem vlastního vědomí, sotva se něco podaří. Ve skutečnosti je vše jednoduché. Když lidé chápou, jak mají žít, tak začnou žít. (**Ž:** Ano.) Ale tohle je možné jen společně. Opravdu přestat vidět jeden v druhém špatné a naučit se vidět jeden v druhém to dobré. A napomáhat rozvoji tohoto dobrého jeden v druhém. Tehdy vše se staví na místo.

Ž: Je třeba podporovat jeden druhého a nestydět se být dobrým a dělat něco pro jiného člověka, vždyť lidé...

IM: Naučit se cítit jeden druhého.

Ž: Naučit se cítit druhého člověka. Naučit se být mu vděčný, vyjádřit to pocitem.

IM: Řeknu to jednodušeji. Lidé jsou duální, ano? (**T+Ž:** uhm,

ano.) Jsou Andělé a jsou zvířata, a před lidmi stojí volba - vytvořit společnost Andělů nebo společnost zvířat. Není to tak?

Ž: Také je třeba nějak postavit do čela všeho tuto Lásku, protože systém, i během dne, když možná i ve službě plníš nějaké pracovní momenty, něco dalšího, odvádí pozornost dokonce na takové maličkosti, jako třeba podnikavost nebo se zapojuje ještě něco dalšího...

IM: Ale to je nutné, to je přece u něj taková funkce – přetáhnout příkrývku na sebe, chápeš?

T: Velmi časté jsou v podstatě případy, kdy systém jakoby odvádí lidskou pozornost od Lásky, od toho, co je skutečně důležité... možná to taky pochází z momentu v dětství, kdy nějaká činnost je důležitější než projev Lásky...

IM: Tak pracuje vědomí. Pozornost, kterou konzumuje, to je energie jeho existence. Dělá vše proto, aby tě odpoutalo. Jakmile jsi vložil větší koncentraci pozornosti a ztratil..., ještě jednou zopakuji, dával jsem kdysi tento příklad, 90 procent síly své pozornosti musíš vkládat do duchovního rozvoje. 90 procent (uvedu jiný příklad) z celkové potravy pro Anděla a pro zvíře - musíš dávat Andělu a 10 procent na zachování funkce tohoto zvířete, které musí plnit veškerou práci, zabývat se intelektuální a fyzickou prací, podporovat a udržovat tvé tělo, řešit tvé zdejší bytí. A současně nepodsouvat ti nic špatného, hloupého a škodlivého pro tebe, chápeš? Potom vše bude správně. Ale když začínáme vkládat

sílu své pozornosti a dělíme ji nikoliv proporcionálně, řekněme tak, 90:10, ale naopak, tak ztrácíme.

Ž: Jako doplnění, bylo by dobré ještě povědět o tomto - „Jak? Dejte mi mechanismus“.

IM: Přichází k tobě negativní myšlenka, odmítni ji, jednoduše odmítni, k čemu ti je potřebná? Mysli na Lásku, na dobro. Ze začátku se to moc nedaří, ale pokud vytrváš v tom, tak se to podaří. Jednoduše mysli na štěstí. Přinuť se myslet a přijímat myšlenky pouze na štěstí, pouze na dobré a v konečném důsledku pochopíš, že jsi Osobnost a ne vědomí. Proč? Pochopíš, že ty diktuješ. A kdo diktuje - můžeš ho процítit. Jakmile jsi začal cítit, již to nesmíš ztratit. Zde je třeba bojovat za toto pocitové vnímání a rozvíjet ho. Vědomí bude útočit, ale jak útočit. Ono útočí, pokud je syté, ale ty ho krmiš. Proto je to velmi jednoduché: nepodporuj myšlenky, nepodporuj emoce, negativní, špatné, nedobré, pouze pozitivní. Pouze z pozitivní stránky hodnot jakéhokoliv člověka. Nekritizuj, chápej, poznávej. Pokud člověk udělal něco negativního, znamená to, že on, no, řekněme tak, udělal to pod diktátem vlastního vědomí. Zvíře v něm to udělalo, tohle neudělal Anděl. A posuzovat i Anděla i zvíře v jiném člověku, to je nespravedlivé. Co má s tím společného Anděl? On v něm není rozvinutý stejně jako u tebe, jestliže ty ho hodnotíš. Není to tak? Proto je třeba držet, řekněme, pod takovou lehkou kontrolou všechny své myšlenky, řekněme opatrně. Správně?

T: Rovněž téma, na které mnozí lidé velmi často „splachují“ svou pozornost, je téma závisti. Přičemž co říká systém? Že nutně, co je u jiného člověka apriori, nemůže být u tebe. Jako zákon fyziky.

IM: Ale ano, témat je hodně, Taťáno. Ve skutečnosti je velmi hodně témat, závist, nenávisť o tom můžeme hovořit věčně. Každý člověk ví, na čem a za co ho chytá jeho vědomí. Není to důležité. Vše negativní, co tě utiskuje a nedělá ti... nepřináší skutečně svobodné vnímání světa - to vše je negativní. Chápeš, ono tě může uspokojit, vyvolat emoce, zvedat adrenalin, něco dalšího... negativní věci, (**T:** Různé formy), ale to jsou různé formy, ovšem. Ale podstata je stejná, odpoutat, odvést od Života, manipulovat tebou jako s opičkou, ale copak jsi opička? Jednoduchá otázka. Je ti to potřeba? Žij, žij šťastně, proč se trápit, když můžeš být šťastný. Je to skutečně tak.

Ž: Rovněž takový moment z nepochopení diváků. Psali do komentářů pod videem s pořadem, kterého jste se zúčastnil, psali: „Jednoduše žij, “ „Jednoduše miluj.“ Byla tam taková záměna od vědomí u lidí, že jednoduše milovat a jednoduše žít znamená plout po proudu, nic dělat, ničím se nezabývat a jednoduše...

IM: To je právě diktát vědomí, ty jsi jako améba, nic neděláš, kam vítr fouká, tam pluješ. Nečinnost, na tom i některá náboženství... každopádně byla postavená, některá jsou i nyní. Nešlápnout na broučka, nic neudělat (neublížit) apod. Ale

tak u ničeho nezůstaneš. A nebudeš nikým. Budeš lenochem... no vědomí si pohraje s čímkoliv. První – to je aktivní pozici. Ještě jednou říkáme, když člověk skutečně poznává tuto Boží Lásku, toto Slunce uvnitř, tak nemůžeš sedět na místě, není to tak? Jak se tím můžeš nepodělit, jak můžeš sedět a skrblit? Skrblit můžeš odleskem měsíce, který vytváří iluzi, že jsi něco pochopil. Avšak to není Slunce, je to pouze zkreslené světlo, vycházející od měsíce. Ono vyvolává tato údajná pochopení... to všechno pochází z vědomí, jsou to hry vědomí. Ale když je to skutečné, když je to živé, když tě to přeplňuje - zde již, promiňte, nepoležíš a nezasníš si.

Ž: Ano, tím spíše, že Osobnost, to je přece konání...

IM: Když chápeš, že je Bůh, když cítíš tuto Lásku, přicházející od Něho, a také chápeš, kolik Andělů je uvězněno a nachází se v ubohém stavu - od svého zvířete, které ho jako slepici škube. Zde, ano, začíná to bolet a chce se jim dát aspoň trochu svobody, pomoci. Ovšem, to je jejich volba, nelze diktovat: „Nedělej to, dělej tamto.“ Ne. Člověk má právo vybírat, chce být slepicí, ať si je slepicí. Ale pokud se chce stát andělem, musí se stát Andělem. Toto není možné v sobě udržet a nečinnost zde je nemožná. Nečinnost znamená lež od vědomí. Je to záměna.

Ž: Ano, ano, protože Osobnost, to je vnitřní konání, které směřuje zejména na tvůrčí činnost...

IM: Osobnost, to je část Duchovního světa. Nacházejíc se, řekněme, ve stísněném stavu, Osobnost směřuje Domů. Ono

se hýbe, a když se hýbe, tak se mnohé mění.

T: Každý člověk chce tuto blízkou rodinu a chce se stát Andělem (**IM:** A kdo mu překáží?), ale vědomí mu líčí, že se Andělem staneš někdy...

IM: První, co je ve volbě - když se člověk probouzí, když cítí, on se právě stává Andělem. Nechť trochu oškubaným, trochu slaboučkým, ale Andělem. To je již začátek.

Ž: To je již začátek, ovšem.

T: To je již pochopení toho, že teď jsi Andělem.

IM: Řekněme jednodušeji, člověk je Anděl i zvíře, otázkou je, co v něm dominuje, a co zůstane po krátkém časovém intervalu, kterému říkáme život. Anděl nebo zvíře? Mrtvé nebo živé?

T: Nepropadat panice, která honí člověka k dosažení tohoto, ale procítit, že teď cítíš Boha, že se teď nacházíš v tomto...

IM: A tímto je třeba žít. Anděl to je část Slunce, on sám vyzařuje... Existuje skutečná Láska, to je Láska v Duchovním světě, to je nekonečná Láska neboli Boží Láska. V ní nejsou rozdíly mezi pohlavími, není v ní nic, je to jednota lidí. Skutečně, je to jednota lidí v Lásce. Proč? Protože v Tom světě není kromě štěstí a Lásky – nic. Tam nejsou negativní emoce (pro ty, kteří nechápou a neví). Proč nejsou? Protože tam ani nemohou být. Tam vůbec nejsou emoce. Tam je štěstí, tam je

Láska. To je ten svět, protože je to svět Boha. Ale vědomí se pro lidi snaží vždy kopírovat. A pochopení významu „láska“ vkládá do rámce závislosti, odpovědnosti, ale zase - co stojí za touto závislostí, odpovědností a všem ostatním? MA-NI- PU-LA-CE, komfort, hormony a tak dále. Ve skutečnosti však, pokud se podíváme nezaujatě na jakékoliv tyto milenecké stavy lásky, přijdeme k pochopení vzájemných vztahů mezi dvěma lidmi. A Láska ve vyšším chápání mezi nimi není. Oni stále jeden druhého sledují, stále se snaží jeden druhým manipulovat, pořád jeden od druhého něco chtějí. A všude kolem je co? Především egoismus. Druhý člověk je oddělen. I když dokonce vyprávějí, že „my tak jeden druhého cítíme“ apod. Ovšem, že s časem cítí, systém se promíchá, vědomí začne pracovat u dvou téměř jako u jednoho díky dlouhodobému soužití vedle sebe. Mohou dokonce sedět a mlčet, stejně tak jako duchovní lidé, ale cítí jeden druhého? Je možné cítit bez potřeby slov, protože je jediná řeč, ale to je, když už lidé trošičku, řekněme, vytrhli se z objetí vědomí. Avšak to stejné kopíruje i vědomí, když se lidé natolik sžili, žijí ve svém stejném „malém světě“, zejména starší lidé - ve stejnou dobu začínají vyslovovat stejné poznámky. Proč? Protože vědomí již prakticky je jedno společné pro oba. Již jsou dva diváci, a trochu více herců na scéně. Na nich systém prostě a jednoduše šetří. Ale můžeme to nazvat láskou? Ne. Protože vždycky je to trápení. Všimněte si, opět, všude v různých románech, filmech, ve všech masmédiích, které kódují vědomí a nutí šablonovat, se všude popisuje láska jako strádání, tragédie a tak dále, to

znamená, že je zaplněna nějakými starostmi a emocemi. A teď pojďme si to rozebrat. Co víme o emocích? O trápení a všem ostatním? To je to, co nutí vkládat pozornost. To znamená - doslova proplácet cizí scény, neboli platit za prázdnotu. Jednoduše řečeno. Nebo řečeno jazykem ekonomiky – špatný byznys. A tak se stává, že lidé ztrácejí duchovní síly zbytečně. „Mohou- li lidé koexistovat, rodinné páry“... a jak že jinak. Pokud je u nás takový způsob života, pokud jsme opustili občinový systém, už existuje takový individuální... lidem se líbí, žijí, proboha, ať žijí. Mají takový životní styl života, tak mají. Banálně - úcta a vzájemné pochopení, to je již základ rodinného štěstí. Ovšem, když je aspoň někdo v rodině víceméně duchovně svobodný, chápe toho druhého. Chápe, co mu teď říká septonika, apod. Jestliže cítí úctu, a řekněme, je mu komfortně, opět, komfortně a pohodlně s tímto člověkem, on mu nikdy neudělá nic špatného a bude mu pomáhat. Nachází se v trojrozměrnosti, stejně nějaká ta manipulace tam bude. Nelze donutit člověka jít duchovní cestou nebo naopak. Je to jeho volba. Avšak společné soužití v trojrozměrnosti stejně přivádí k určité vzájemné manipulaci jeden druhým, ano? To znamená, někdo musí umýt podlahy, někdo musí zajít do obchodu apod. No i zde opět platí, že zafunguje banální vědomí: chci – nechci, přetahování, já budu dělat to, ty budeš dělat toto apod. Obyčejné dohodnutí se s elementy manipulace. Proto není třeba z tohoto dělat tragédii, ale i pojmenovávat tyto věci Láskou, no řekněme, jaksi můžeme, ale je třeba přidat uvozovky. Jaká láska? Pozemská nebo Duchovní Láska? Ale lidé si to často pletou, v

tom je problém. Pokud však máme mluvit o těchto věcech otevřeně, tak jak to doopravdy je, mohlo by to narušit rodinný způsob života, protože lidé začnou kopírovat nechápající podstatu. Aby to pochopili, je přece jen potřeba duchovně se rozvíjet, potom se nám vše zjednodušuje a lidé neutíkají z rodiny, neničí ji. Naopak se rodiny stávají pevnější, jestli někdo skutečně nastoupil na duchovní cestu. Ony se nemohou rozpadnout, dokonce když jeden člověk v rodině se skutečně dal na duchovní cestu, zabývá se duchovním rozvojem a druhý se zajímá o nějaké náboženství, protože jakékoliv náboženství stejně vede k Bohu. No, a jestli člověk, připustíme, se zajímá o náboženství. Provádí obřady a tak dále. Nadále žije stejně tak, jak žije obyčejný člověk. Bude jim to překážet? Ne, nebude. Člověk, který jde duchovní cestou, si může zajít do kteréhokoliv chrámu a navštívit jakékoliv shromáždění. To mu nijak nepřekáží, protože tam, kde je zmiňováno jméno Boží, on by se měl cítit komfortně. Protože v každém případě hovoří o jeho Domovu. Je to stejné, jako bys emigroval nebo byl nucen být nějakou dobu v jiné zemi. Ty vzpomínáš na svůj domov, je ti dobře a ty víš, že je to tvůj domov. Víš, že se tam vrátíš, dřív nebo později. A když prochází nějaké shromáždění lidí a oni hovoří a tvém rodném městě nebo o tvé rodné obci, jistě je zajímavé být u toho. A proč by ne, a proč se nasetkat s těmito lidmi, stejně smýšlejícími, správně? Proto je to normální, je to přirozené. Zpravidla... no zřídka kdy, kdy člověk touží milovat jednoho člověka, a tak oni... no, jak to bylo ve filmu, ještě starém, říká se: „Já si vykračuji a všichni chlapi jsou ze mě paf. „Vykračuji

si taková krásná po ulici a všichni kluci, co mě potkají, naprosto strnou, jak jsou pař! Kterí jsou slabší povahy, až padají, padají a sami se na hromady skládají! Tak!“ (fragment z filmu „Děvčata“)... No, vždyť to vědomí vypráví: „Stanu se tak krásná... jdu po ulici a chlapi padají, padají...“. No, je to vědomí. A u mužů naopak, že všechny ženy přímo na něj letí. A k čemu mu jsou všechny ženy? Zeptal ses sám sebe? Co s nimi budeš dělat? A zde to právě je – „všichni jsou moji, všichni mne milují“. Nikoliv „já miluji“. Všimněte si, nikdo netouží a neprosí – „já miluji“. Všichni touží, aby „jeho milovali“. Lidé milovali, Bůh miloval a kde jsi ty, kde je tvoje láska? Dokud se člověk nenaučí milovat, to znamená, pokud se člověk sám nestane zdrojem těchto duchovních sil, sil Al-latu, tak bude chodit v kruhu a bude poslouchat své herce. To znamená, člověk se bude mýlit. Proč to tak je? V prvé řadě protože v dětství nás učí chovat se správně, nedělat některé věci - „Tohle nedělej, není to dobré. Tohle nedělej, je to špatné. A tohle můžeš dělat, to je dobře.“ Tomuhle nás učí. Ale neučí nás, co se za tím skrývá. Myslím tím, co stojí za tím, co nás nutí tak či onak se chovat. Dokonce v dětství. Dělat to, co není dobré. A co za tím stojí? Za tím stojí právě myšlenka, kterou negenerujeme, my ji přijímáme a právě tyto myšlenky nás nutí dělat a chovat se k druhým špatně, dokonce i k sobě samým. Častokrát na škodu sobě samotnému dělat určité skutky, za které sami pak zaplatíme. Tak pracuje naše vědomí. Kdyby nás v dětství učili sledovat své myšlenky, kontrolovat je, nepřijímat to, co je špatné a vysvětlovali, jak se to dělá, tak i v dospělosti bychom nedělali

chyby. Nesnažili bychom se najít toho, kdo nás bude milovat, ale skutečně bychom milovali ostatní, milovali život, milovali Boha, milovali jeden druhého. A svět by byl zcela jiný. Je to banální, je to jednoduché. Skutečně je to jednoduché, ale k tomu, aby toto jednoduché se stalo realitou, realitou pro všechny lidi, je třeba překonat ohromný, těžký „práh“. Všichni, kteří to chápou a všichni, kteří nejsou lhotejní. Opravdu nejsou lhotejní. Náboženství existují tisíce let, stejný počet let existují války, stejný počet let existují zločiny a protiprávní chování a stejný počet let nejlepší lidé ubližují svým příbuzným a blízkým – velmi často. Proč se to tak děje? Protože, promiňte, my jako lidé, jsme manipulováni těmi, které odedávna nazývali démony. A proč démony, a co to jsou ti démoni? A zde by bylo zajímavé nahlédnout do minulosti, kdy se poprvé objevily tyto výrazy a co znamenaly. Démon znamená nedílnou část člověka, tzn. živočišná část samotného člověka je démon. Kdyby lidé z dětství chápali, že mají v sobě anděla a démona, stáli by na straně anděla a vychovali by se v pochopení, že démon je přivede v konečném důsledku do hrobu, nedá jim Život, nedá jim Svobodu, tak by se ho zbavovali ještě v dětství. V starých dobách byl zajímavý výraz, když ho převedeme, řekněme, na náš současný jazyk, tak by zněl přibližně takto: „Svobodný člověk, zůstává dokonce ve vězení svobodným a otrok svého vědomí dokonce na svobodě zůstává otrokem“.

Ž: U lidí je takový moment nepochopení, jak komunikovat

bez výčitek a urážek. Žena napsala otázku: „Jak mám být s blízkými, kteří provokují k nějakým urážkám, k nějakým špatným emocím?“ Tedy vědomí obviňuje člověka v něčem, a on se uráží, jelikož vnímá vědomím.

IM: Ve skutečnosti je to velmi jednoduché. V rodině a kdekoliv, kde by člověk byl, vždy jedna matérie se snaží dominovat nad druhou. Nestává se, aby nastal mír, řekněme to tak, při setkání dvou zvířat. Bude se určitě někdo někomu podřizovat a bude neustálá konfrontace, jedno kde, v rodině, v práci, v jakémkoliv kolektivu, ať je kdekoliv, neustále se někdo na někoho uráží, někdo někoho provokuje. To jsou hry, hry vědomí, je to diktatura zvířete. A pokud se tě někdo snaží vyprovokovat, nebo provokuje na urážku, tak proč reaguješ? Jednoduchá otázka. A kdo v tobě reaguje? Anděl nezareaguje. Reaguje zvíře na reakci zvířete. Promiňte, ale pokud kontroluješ tento proces, kontroluješ myšlenky, které ti přicházejí od vědomí a tobě vědomí (tvé zvíře) říká, že se musíš teď urazit, protože se na tebe křivě podívali. Poslouchej, mně je jedno, jak se na mne podíval pes uvnitř tohoto člověka. Není to tak? Proč se musím urážet, promiň, na tuto čivavu, která se na mne křivě podívala. Ale moje čivava říká, že se musím urazit a promiň, a... „on je nepřítel“. Jaký nepřítel? Proč mám žít v křivdě, když můžu žít ve štěstí?! Vždyť andělská část, ten, kým je ve skutečnosti člověk, neudělá mně nic špatného – mně jako, řekněme, stejné Božské části v samotném člověku. Není to tak? Je to tak. A to, že se zvířata mezi sebou nedohodnou, to se mne netýká. A když

moje vědomí říká, že musím nějak zareagovat, urazit se, nebo se mi snaží udělat něco špatného, říkají: „Jdi a udělej tohle“, a já se stavím do pozice, už jen z principu, ... to je ta největší hloupost, která může být. Tím spíše v rodině. V rodině je třeba chápat, že musí být dělba práce a povinností, a i pomoci je potřeba. Pokud jsi aspoň trochu začal chápat, tak nepožaduj od členů své rodiny, řekněme tak, aby se všichni stali najednou Anděly, protože ses rozhodl dát se na duchovní cestu a ještě stále žiješ pod diktátem svého zvířete. Je třeba přesně rozlišovat, odkud, kdo a co ti diktuje. Správně, že?

Ž: Sám se snažit být člověk, sám se chovat lidsky...

IM: V první řadě je třeba samotnému se stát člověkem, ovšem. A je třeba chápat, že pokud zvířecí část mého blízkého člověka na mne takto zareagovala, tak se tomu mohu jen zasmát. No, podráždil čivavu u svého příbuzného, co naděláš. Příště opatrněji, aby se tak nevztekal a nekousal, stejně mi nic nezbyvá, je přece příbuzný.

Ž: Ano, ale on přece kouše a vzteká se pouze tehdy, když my sami ho dráždíme a koušeme. ... (**IM:** a provokujeme... naprosto správně...) provokují nás – provokujeme my.

IM: Ale pokud budeme komunikovat s tou čivavou obezřetně, bude laskavá a něžná. Správně?

Ž: Ano. Prostě samotný milovat více, (**IM:** neprovokovat) neprovokovat.

IM: Opravdu milovat. A koho milujeme? Čivavu nebo Anděla? Milujeme tu část v člověku, která skutečně je andělská (**Ž:** ano), a ne zvířecí. Komu se zalíbí vzteklý pes?

Ž: Prostě si lidé často pletou pochopení Lásky s diktaturou.

IM: No, prostě, jestliže člověk žije pod diktátem vědomí, tak miluje moc. Ale moc, to není Láska. Nelze si plést Božskou Lásku, skutečnou, dávající svobodu a Život s banálními lidskými nároky, řekněme tak, pocházejícími z živočišné podstaty člověka.

T: Mezi lidmi rozšířená otázka - nemohou se zbavit toho momentu, že chtějí mít všechno pod kontrolou. Nějaké plánování, že pokud nad něčím ztrácejí kontrolu, tak nutně se vrátí do týchž kolejí, zpod něhož...

IM: A proč? A kdo to chce? (**T:** pohodlné). To je pohodlný stav živočišné části samotného člověka. Pejskovi uvnitř člověka je takto pohodlně, že? Aby vše bylo v pořádku, mistička na místě, kostička na místě, aby vše bylo tak, jak on chce. Promiň, ale kolem jsou živí lidé. Oni žijí, vše se mění... (**T:** Prostě tento pocit kontroly...) Tak žij jednodušeji. Nejdůležitější je chápat a odlišovat - co vychází z člověka, a kdo v něm diktuje? Pokud se člověk nachází pod diktátem zvířete, no, zvíře bude vždy agresivní. Tak pomoz se tomuto zvířeti uklidnit, ale nereaguj na něj. Mně je jedno, co si o mně myslí pes mého souseda, je to skutečně tak. Proč se musím před ním vytahovat? Že ano?

Ž: Je ještě jedna taková otázka - na co se utrácí drahocenná pozornost člověka. Například, když si naplánoval nějakou událost a velké množství pozornosti utrácí právě na to, jak to bude, jak to proběhne.

IM: No, nejednou jsme na tyhle otázky odpovídali. (**Ž:** Očekávání.) Ve skutečnosti člověk touží, vědomí člověka směřuje na počítání a propočítávání. To je svým způsobem magie. A vtahuje ho do této hry. Buď je to nějaká akce, nebo schůzka s někým, ono začíná plánovat, rozehrávat, tito herci v hlavě - kdo komu co řekl. Ale co ti do toho, vždyť ty znáš podstatu věci. To jsou hry. Hry jsou poutavé jako seriály, které přitahují pozornost, nutí člověka zabývat se čímkoliv – hloupostí! Sedíme a posloucháme tento štěkot psů uvnitř v hlavě místo toho, abychom Žili. Místo toho, abychom milovali a byli šťastní. (**Ž:** Místo toho, aby šel a udělal) Ano, nebo vstát a udělat. To je...

Ž: Vždyť je to méně nákladné (**IM:** Ovšem), než když budeš utrácet, utrácet, utrácet, do nekonečna.

IM: A co chce vědomí? Aby veškerá pozornost se utrácela jen na něj. Stejně tak, jako kterýkoliv živočich. Ne nadarmo jsem jako příklad uvedl čivavu. Vždyť každý živočich přitahuje na sebe pozornost. Je velmi žárlivý, když jsi na někoho jiného obrátil pozornost. Dokonce domácí pejsek. Bude tě kousat, štěkat, běhat pod nohama, jen abys ho vzal na ruce. No, pokud to není velký pes. Velký pes také upoutává pozornost, jen ho nevezmeš do náruče. No, každý pěstuje v

sobě různé živočichy, ano? Stává se, že lidé chodí i se slony.

T: Ještě takový moment - lidé často mluví o tom, že sami nechápou, jakým způsobem se dostávají do situace, kdy sami sobě slibují, že teď budou nějaké vnitřní změny, že již nikdy se nebudou vztekat, urážet se... (**IM:** Všechno jsem pochopil)... ano, a v nějakém okamžiku prostě... doslova v jednom okamžiku sami nechápou, jakým způsobem se dostali do úplně opačné situace (**IM:** ... a zapomněli vše, co si slibovali) ano, a ta vnitřní důvěra v sebe - kdo je ten člověk, který sliboval, já jsem přece plánoval jednat jinak. Ale už je fakticky nějaký výsledek, kdy byl proveden čin, kdo to provedl? Tudíž, jak postupovat v takových případech, tj., ono vyvolává jakési...

IM: Ale nijak. Jednoduše je třeba chápat, pokud se ti v hlavě herci o něčem domlouvají, tak to je vše lež. Pokud jsi jako Anděl skutečně vybral kontrolu nad svým živočichem, tak mu nepovoluj. Pokud upoutal tvou pozornost, no zkrať... řekněme tak, navleč pevný obojek a zkrať vodítko, drž pevněji, silněji a vše se dá na své místo. VELMI JEDNODUCHÉ. Kontroluj, nedovoluj vědomí tebou manipulovat. Jestli se ti snaží vypočítat na roky dopředu a říká: „Tak, nyní ses do toho pustil, teď budeš na sobě pracovat, vše jsi pochopil“. To vědomí pochopilo. Ono s tebou souhlasí, a tímto způsobem tě uklidňuje a hned na to tě oklame. Nedomlouvej se s ním vůbec! Jaký je rozdíl - mluvit a domlouvat se se svým zvířetem, že nebude brát tuto hračku nebo že tvé bačkory nejsou hračka, nemá to žádný smysl. Pokud se tvému

zvířátku to líbí, stejně se bude hrát s tvou bačkorou. Správně? Je to přece zvířátko. Stejně tak i zde – nesmíš se domlouvat. Avšak vychovávat a trénovat – můžeš. Potrestal zvířátko jednou, podruhé za to, že bralo papuče, tak brát nebude, nic mu nezbude. Stejně je to zde, pozornost, kterou konzumuje tvé vědomí, je pro něj důležitá. Avšak i pro tebe, jako pro Osobnost, je také důležitá. Pokud ji utrácíš, nikoliv pro duchovní, pro znásobení Lásky, pro tvoření, ale na procesy, řekněme, prázdné – přebývání v nějakém nepotřebném shonu. To je stejné, jako utratit peníze, kterými disponuješ od výplaty k výplatě, za nějakou hloupost. Jednoduchý příklad. Dostala jsi výplatu, šla jsi do obchodu a nenakoupila jídlo pro své tělo nebo pro sebe nějaké oblečení, ale nakoupila krmivo pro zvířata. Přišla a hned jsi jim všechno dala. Logicky? (**T:** Zcela logicky) A potom se měsíc snažíš přežít. No dobře, přežila jsi nějak měsíc, ale pokud i příští měsíc se zachováš stejně, tak promiň, dlouho nevydržíš. Není to tak?

T: Ano, tento moment, kdy... pokud se člověk nachází, chápe, že tento trojrozměrný svět je pekelná existence, uvnitř jej jakýsi stimul pobízí k tomu, aby skutečně cítil a žil. Ale jakmile se dotkne aspoň poprvé Duchovního světa, jakoby... první myšlenka od vědomí - už se zdá, že je lépe, už je to dobré, zastavuje... (**IM:** Více není třeba) ano, to znamená...

IM: Vědomí vždy lže, zvláště když člověk dostává první zkušenost komunikace s Duchovním světem, první kontakt,

řekněme tak, je to mnoho pocitových záblesků, jinak je nenazveš. To se skutečně odráží i na vědomí, protože vědomí zachycuje ohromnou sílu, pro něj to je nějaká euforie, snaží se ji hned uchopit pro sebe. Co vědomí zachycuje? Zachycuje zrovna pozornost tím, že začíná přitakávat, přihrávat. Hned se snaží to vše vysvětlit, objasnit to, co člověk procítil. A pak okamžitě vše zamění. (T: Uhm) A potom toto všechno vystaví pochybnostem. A nakonec to začne popírat a diktovat své. Ale to se děje pouze tehdy, když zvíře ovládá Anděla. Pokud si Anděl stojí za svým, kolik by lásky negeneroval a jako odpověď nazpět nedostával, stejně mu toho bude málo, dokud se nachází tady, a dokud nesplyne a nestane se částí tohoto oceánu. To je přirozené, to je jednoduché. Čím více se člověk, řekněme, dotýká Duchovního světa, čím častěji a čím blíží, tím více se vědomí snaží vytrhnout ho z tohoto stavu, protože je to pro něj smrtelné. Ono chápe svou odsouzenost a proces přežití, instinkt přežití, řekněme tak, nutí ho hnout sebou.

Ž: Také..., takové chyby v práci na sobě: v tom, jak změnit svůj život. Lidé říkají, „začnu život z čistého listu“.

IM: To není možné, již jsme o tom nejednou mluvili. Když se člověk staví na cestu služby, chápe, že minulost je pryč. A v budoucnu bere na sebe povinnost žít novým způsobem, žít službou. A proto kdysi dávno, již jsme o tom v podstatě vyprávěli v jednom pořadu, kdysi dávno začali kopírovat, vytvářet nějaké kláštery apod., - přebývání tam. Kopírovat od skutečně duchovních lidí. Lidé si berou jiné jméno, hodně

se modlí, hodně pracují, ale žijí podle stejných šablon a jakoby něco změnili. Dokud nezvítězil nad svým vědomím, nic nezměnil. Vědomí bude hrát, nosit masky svatého, ale ve skutečnosti - jak člověk žil s problémy, tak i zůstal.

Ž: Hledá pouze ve vnějším, to znamená, člověk chce změnit místo bydlení (**IM:** vše chce změnit... ano, ano) přestěhovat se, nahradit, změnit. ...

IM: a pak se vše změní. Nic se nezmění, od vědomí neutečeš, ono je vždy s tebou.

Ž: Ano, ale nějaké chvilkové emoce radosti, emoce... zejména emoce, které jsou povrchní (**IM:** Správně) vždyť vědomí našeptává, že jestli jsi (**IM:** To je to, o čem jsem mluvil) rychle, rychle...

IM: Vědomí zaměňuje pocitové vnímání vyššími emocemi (**Ž:** ano), těmito emocionálními impulsy, hned na to je ale odbere a vytvoří ti smutek. Proč? Protože ses chytil ... řekněme jednodušeji, skutečné pocitové vnímání jsi vyměnil za výraznou emoci. Vložil jsi sílu pozornosti do výrazné emoce - vzestup, lehkost svého těla. Začal jsi žít materiálním, to znamená, že ses stal kým? Zvířetem. To je vše. A zvířeti zvířecí, jestliže se dnes raduje, zítra tě pokouše. A aby to nebylo, je třeba vždy být Andělem, být nad jakoukoliv matérií. Pak je to vše jednoduché, ty diktuj. (**Ž:** Nevyměňovat hluboké...) A nejjednodušší je – slyšet to, co ti říká tvé vědomí. Říká ti: „Nedělej to tak“, a ty dělej, cítíš-li, že je to správně. Říká ti, že se máš trápit, ale ty se raduj. Proč bych měl být

smutný? Promiň, jestli tato zvěř, řekněme pes – čivavička, sakra, chce, abych se rmoutil, copak mi má být smutno?! Kvůli tomu, že to chce ve mně čivava? Abych byl uražen, třeba na tebe. Ale proč? Abych vyprovokoval tvou čivavu a ony začaly na sebe štěkat? A co my s tím máme společného? No, není to tak? Dobře, když máš čivavu, ale co když máš medvěda? Chudák má čivava. No. (**Ž:** Ano, tak se to v životě i stává) I já tak říkám. Proč jsem jí pojmenoval „čivava“, protože je to rasa, která nezná hranice. Může takhle lehce napadnout i medvěda, slona, kohokoliv, stejně tak jako lidské vědomí. Ono nezná hranice.

Ž: Ano, ale zde je také takový moment, kdy lidé slyší, lidé chápou, že někdo tam může dělat, někdo již dosáhl určitých výsledků v duchovním rozvoji, překonal své vědomí nebo alespoň ho drží zkrátka. „Ale jak?... Já nedokážu... No já, mně se to nepodaří, nevěřím“ (**IM:** No, vědomí zrovna takto říká.) "Nevěřím".

IM: A kdo nevěří? Vědomí nevěří.

Ž: Něco jako poslední, poslední kapka, prostě nevěřím.

IM: Kdo předhazuje tyto pochybnosti? To vše jsou hry vědomí. Vždyť vědomí bude říkat, že se ti to nepodaří, že jsi k ničemu, nezabývej se tím, neztrácej čas.

Ž: Ano, tolik toho vyprávějí, pro ně je možné a...

IM: To jsou svatí a ty kdo!? A kdo jsi? Ty jsi Anděl. Jednoduše je potřeba chápat, kdo jsi: jsi živý nebo mrtvý.

Ž: A člověk chce, cítí, je již zcela připravený, ale vědomí ho přesto v některém okamžiku přesvědčuje, že... (**IM:** A ono musí přesvědčovat.) Ano, že se to prostě nepodaří.

T: Pobízí zaujmout opačnou pozici. Jestli se tam podařilo, tak tady se to nepodaří, jestli tam zaznělo jedno, tak apriori tady bude opačné.

Ž: Ano, probíhá vzájemné vyloučení – když je tam plus, znamená, že já mám mínus, neustále tyto dvě strany, chybí nějaké jednotné chápání, které pocitově...

IM: A jednotné není pouze proto, že vědomí vždy stojí na straně, řekněme tak, ne andělské. Ale člověk cítí úplně něco jiného, že je to možné, že je to reálné. A dokud, řekněme, pochybuje, dokud je málo duchovně rozvinutý, tak v něm probíhají takové momenty. Ale když v člověku již probíhají tyto momenty - řeknu tak, je to již určitý stupeň vítězství. Protože si již uvědomuje sebe, že on, promiňte, není zvířetem. Dokonce, ačkoli se cítí jako pokousaná oškubaná slepice, ale je to již pták. Chápeš, má již křídla. I když ještě není Anděl, je kuřátkem, ale již není zvířetem. Již není pes. To je přece lepší. A to – vyrostel! Pamatujete si pohádku o ošklivém káčátku – kým se stalo? (**Ž a T:** Překrásnou labutí.) Tak v tom je smysl. A jak ho všichni napadali? (**Ž:** Klovali, utiskovali...) Správně.

Ž: Systém, ten je přece vždy zaměřen na Osobnost, aby ji ukloval a zlomil.

IM: Utlačovat. Urážet, utiskovat, chytit za živé, za pýchu, za vše ostatní. Ale čím to končí, když člověk stojí pevně na své cestě? (Ž: Vítězstvím). Ovšem, a v tom je smysl.

Ž: Otázka od lidí, kteří vedou deníky. Vše je v pořádku, člověk si již pořídil deník, začíná zapisovat myšlenky, říká, no nepomáhá, stejně deptá, stejně tísni. A zde je takový moment, jakoby z pozorování, a člověk sám se, no, podělil, tj., v nějakém momentu si pokládal otázku, že zdá se, že už jakoby pozoruji a vidím tento mechanismus, který se spouští. Proč tak? A přišel na to, že vlastně tento deník zavedl proto, aby druhým řekl, jak na něj působí vědomí, jak jím manipuluje a povyprávět o tom... (**T:** Mechanismu.)

IM: Jednoduchá otázka: udělal-li člověk volbu a pocítil-li, že není zvíře? Ne. Kdo udělal volbu? On pocítil, že je to skutečné, měl chvíli takovéto uvědomění, ale ve stejnou dobu se zapojil kdo? Zvířátko. Toto vnitřní zvíře právě začalo tuto hru a řídí ji. Chce vypadat takovým, ale ne být. Jevit se svatým, ale nebýt jím. A vše se utrácí na hru. Podaří se něco? Nepodaří, protože člověku, jako Osobnosti, zrovna... druhá jeho sestávající část (smrtelná) ho právě vtáhla do hry a do lži. Proč? Protože člověk ve skutečnosti nesměřuje k Bohu, nesnaží se pochopit, kdo je, o to tu jde. To znamená, žije iluzí. A jemu se tato iluze líbí. „Proč se mám napínat, když tak všichni žijí a já taktéž“. Jednoduché nastavení vycházející z vědomí.

T: Igore Michajloviči, mohl byste poradit ohledně této

otázky - jak správně zapisovat myšlenky a dělat analýzu, co...

IM: Ne, analýza zapojuje zrovna... no zde je jednoduchý mechanismus. Když přichází člověku myšlenka, například - udělat něco zjevně negativního. Člověk však, když kontroluje své myšlenky, si uvědomuje, že to není jeho. Chápe, že mu přicházejí, on přece neobjednával myšlenku, například, aby ses ty urazila na ni. Ona se na tebe křivě podívala. No, taková obecná, banální fráze, ano? Ty chápeš, že ono na tebe tlačí a tak si to zapisuješ. Čas, dnešní datum, pokaždé sis zapsala, třeba 10:45 přišla taková myšlenka. A to je vše. Tato myšlenka hned odejde, jakmile si ji zapíšeš. Pokud ji hned podrobíš analýze - proč ti přišla tato myšlenka, tak zapínáš práci vědomí a narážíš na lež. A čivava tě hned začíná klamat a hrát si s tebou jako s panenkou. (**T:** něco v tobě není v pořádku). Ovšem. (**Ž:** A ještě to zní jako přímý rozkaz). Anebo v ní není něco v pořádku. A ty přímo zapisuješ myšlenky, které jsi neobjednávala, ony k tobě nepřicházejí... no, například pracuješ na nějakých výpočetních procesech, něco sčítáš a odečítáš. A tu ti přichází myšlenka, že někdo se k tobě nespravedlivě chová. Promiň, čím je teď zaměstnané tvé vědomí? Ono počítá druhou odmocninu z kdoví čehosi, a tobě přichází nějaká myšlenka, že se někdo k tobě zachoval špatně. K čemu je ti to teď potřebné? Proč tvé vědomí místo toho, aby řešilo matematiku, začíná tebou manipulovat a odvádět na něco. Tohle je svoboda myšlení? Ne. To je právě to, co je třeba zapsat. Chápeš? Protože přišla myšlenka. Tako-

váto. Proč přišla zrovna v tento okamžik? Protože místo toho, abys své vědomí držela na pevném vodítku a donutila ho pracovat, jsi toto vodítko povolila. Chápeš? A v okamžiku, kdy jsi ho povolila, ses něčím rozptýlila a věnovala více síly pozornosti, řekněme, ne na vnitřní duchovní procesy, ale na materiální. A u tvého vědomí se objevil určitý stupeň svobody, a hned tě začalo zahlcovat chaosem. Jednoduchý příklad, řekněme, kdy v počítači je instalován antivirus – jakmile zeslábne, hned začne zahlcovat „haraburdím“, že? No, opravdu je to tak.

Ž: Je také takové chybné pochopení..., když se člověk začíná zabývat duchovnem, tak začíná vinit ze svých neštěstí, z toho, co se mu děje nedobrého, právě skutečnost, že se začal zabývat duchovnem.

IM: No, já to řeknu takto - pokud se člověk začíná zabývat duchovnem, tak se obviňuje správně. Duchovním je třeba žít. Zabývat se může sportem nebo něčím jiným. Ale pokud se on zabývá duchovnem, „zabývá se“ - to se zabývá vědomí. Již sama sféra „zabývání se“ vypovídá o dočasném zájmu. Nesmí být dočasný zájem o Život. Ovšem, že vědomí si bude hrát, jestliže je takové nastavení. Člověk přece nelže, když o tom píše: „Zabývám se duchovním rozvojem“, a už z této fráze (nemusím člověka znát ani ho slyšet) vědomí si začalo s ním hrát. Proč? Protože člověk měl duchovní vzestup. Zakusil tuto potřebu svobody a Lásky a procítil, že je to možné. Pocítil, že není živočich, pocítil, že je více, že skutečně je v něm část Duchovního světa a on se může stát

součástí tohoto Nekonečného světa. V ten moment zareagovalo vědomí, hned ho zavalilo emocemi, zaměstnalo vším možným, dalo mu praktiky, které jdou nejčastěji od vědomí, tj., člověk si vzal nečistý nástroj. A i kdyby čistý, je to jedno, dalo mu nástroj, dalo mu to vše a hned na to ho ze všeho obvinilo, hned odpoutalo a řeklo: „Začal ses zabývat duchovnem a podívej, ztratil jsi to tam, i v tamtom. Jaké ti to přineslo ztráty. A co jsi získal?“ Promiň, ale co můžeš získat zde v materiálním světě od duchovní Svobody?! Jednoduchá otázka. (Ž: A co jsi čekal?) Co je to, Aladinova lampa? Ale pokud začínáš žít, s každým krokem získáváš více života, více Lásky, více štěstí, více pochopení. Více pochopení iluze tohoto materiálního světa, diktatury prostřednictvím tvého vědomí... a diktatury koho? Satana, ano, toho, komu říkáme satan, v náboženstvích, všude. Pochopíš, že jsi duální, že máš v sobě část od Boha a část od satana, máš živou část a část smrtelnou. A ve vědomí doufat, že někdy se tvé tělo znovu vytvoří, no, zrovna ve filmu Atlantida je o tom velmi dobře řečeno. To vše jsou pohádky. Nikdy. Co je zničeno, je zničeno. Říkám, první z čeho začíná skutečně Duchovní cesta, to je KONTROLA myšlenek, nepřijímej špatné a budeš dostávat dobré. Nepřijímej špatné rady, nepřijímej rozčílení, nepřijímej nenávist, vše, co tě deptá. Špatnou náladu – nepřijímej. To vše pochází z egoismu. Říkají – deprese, a co to je deprese? Nejvyšší forma egoismu, nejednou jsme již o tom mluvili. (T: Nečinnost). Nečinnost, samozřejmě, a sebeláska. K čemu ti to je? Ležet, naříkat, fňukat, že je ti špatně, no, asi se to líbí. Znamená, že máš z toho požitek,

jestliže tímto žiješ. Není to tak? (**T:** Ano, připomíná...) Přestaň se starat o svou čivavu a začni milovat lidi. Jejich andělskou část. Není možné milovat zvířátko, je možné hrát si, vážit si, ale... nejsi přec zvíře, jestli jsi pochopil, že jsi Živý.

Ž: To je jako ten případ: „jak vrátit toto nadchnutí se“? Probouzím se a...

IM: Pokud tato otázka přichází od vědomí, tak nijak. (**Ž:** ano). Opět platí, potřebuješ nadchnutí se nebo emoci, která následovala? To je vše.

T: Také časté situace... promiň (k Žanně) po nějaké katarzi či problémech v jeho životě, si člověk klade otázku: „Jak se mám vrátit do pocitů?“ A hledá nějaké konkrétní řešení pro konkrétní situaci. (**Ž:** Poradte mi, prosím.)

IM: Ovšem, a hledá vědomím. Jak to mám pořídit? Promiňte, můžeš si pořídit nové ponožky nebo kšiltovku, to můžeš, (**T:** novou odpověď, cestu) ale jak můžeš „pořídit“ Život? Nijak, pracuj! Prostě Žít.

Ž: Vědomí prostě neuspokojuje ta odpověď, která již je, tedy jakoby... (**IM:** potřebuje novou), chce novou, chce „přímo pro mne, a možná mě se to netýká“. Takovéto téma: „ale já jsem přece jiný než ten člověk, jsme přece odlišní“ (**IM:** Ovšem, „odlišní“). Tato situace je pro něj dobrá, ale v mém případě je to asi jinak.

IM: Ale v mém - konkrétně, protože můj život je nejsložitější (**Ž:** ano.), tak mne utlačuje, ale já jsem takový... takový

duchovně silný až se bojím uškodit lidem. Tak co...

Ž: Proto asi ani nebudou nic dělat.

IM: Ovšem. Zůstanu psem. Chceš žít jako pes, žij, kdo ti v tom brání? Nikdo přece není proti.

T: Nehledat nějaká nová řešení, nějaké nové cesty, protože vždy, ve všech situacích, je cesta návratu k pocitům vždy jedna.

IM: Volba. (**T:** Volba... Lásky.) Jednoduše volba. K čemu jsme se opět dostali? K banálnímu výběru. Výběr – Láska. Vybírej Lásku a budeš šťastný. A jestliže jsi nešťastný, tak tehdy, promiň mi, ty jsi pes. Není to tak? (**T:** Ano.) A jinak... ať z jakékoliv strany: jestli jsi v strádání, neštěstí, sebeci-čování, jestliže tě trápí, trýzní myšlenky, tak to znamená, že se ti to líbí. Že jsi součástí živočišného světa. Ty to financuješ. Tak, žij tak, ať ti je dobře. Jestli se ti to líbí. Jestli všechny kritizuješ. Jestli jsi takový jediný v tomto světě, no, líbí se ti být takový, je to tvoje volba. Tak proč, řekněme, strachovat se o tohoto člověka nebo se snažit z něj něco udělat? K čemu?

Ž: A co je tedy skutečná svoboda?

IM: Skutečná svoboda? To je Život. To je Láska. Láska Boží. To je opravdu Svoboda. Je to svoboda od diktatury čivavy nebo slona, no, u koho co. To už je Život, protože člověk cítí... Jak to má člověk pochopit? Jak to pochopit, dobrat se toho. Skutečně začít Žít.

Ž: To znamená, když se ještě zmítá: „jsem šťastný či nešťastný?“ (**IM:** To je vědomí) Pokládá si tyto otázky...

IM: Pokud vznikají tyto otázky „jsem šťastný či nešťastný?“, pak tedy je člověk nešťastný. To nemohou být otázky od Osobnosti – Osobnost buď Žije nebo nežije. Buď je v otroctví, nebo svobodná. Ano, za svobodu je třeba bojovat. Ano, je potřeba překonat nelehkou cestu. Odmítání špatného, to už je odolávání. To už je obhájení anděla. Když vybíráš dobré, když vybíráš lásku, cit, když vybíráš život, neboli jednoduše vybíráš pozitiv. Všechno přeci začíná od pozitivu. Vědomí říká: „Všechno špatně.“ A ty říkáš: „Já nechci, aby u mě byla taková myšlenka. Chci vidět dobré“. Chápeš? „Chci, aby všechno bylo v pořádku.“ Ono říká: „Jak můžeš vidět to dobré, jestli podívej, všude je špatně?“ Dobře, otočím se a budu se dívat na to dobré.“ A vědomí vypráví: „Tam je taky špatně!“ „Pro tebe špatně, a mě je tu dobře. Vidím modré nebe...“ Promiňte...co je to vůbec za barvu? Zde je obrus takové barvy. Co je tu špatného, vždyť je veselo-učká. Je to tak přeci? (**Ž:** Ano.) Co je tu špatného? Sám život, samotný proces života, dokonce život v těle (v materii) taky přináší ohromnou radost. Přináší to radost z toho hlediska, že ty chápeš, že je to dočasné, rozumíš? Už je to skvělé, úžasné! I z toho, že tam dál je víc, a ty to můžeš získat. Už jsi to získal, jestli sis to uvědomil. I to už je hodně. A vědomí bude neustále otravovat, po celou dobu, vždyť je to vědomí. Vždyť je to prostředník mezi mrtvým světem a živým světem, mezi Andělem a zvířetem. A jak jinak?

T: Jak komunikovat s lidmi, u kterých je všechno špatně?

IM: Řekněme to tak - neexistují takoví lidé, u kterých je všechno špatně. Špatně je u jejich zvířátek, a ty komunikuj s andělem. Jestli tě život nutí v práci, v životě, komunikovat se zvířátkem – komunikuj. Ale ty chápeš, s kým se bavíš. Je to systém, je to zvíře. Nyní rozkazuje slepici oškubané... A co uděláš? Ano, je ti líto slepičky. Můžeš pomoci – pomoz, a nemůžeš, tak raději mlč. Je to přeci její volba.

T: Igore Michajloviči, a když probíhá dialog v daný moment... zatímco komunikují dvě vědomí, dialog Osobnosti a Osobnosti na pocitové úrovni. Jak se probouzí...?

IM: Počkej. Dialog, kdy se baví dvě vědomí, Osobnosti a Osobnosti...

T: Vědomí se baví zvlášť.

IM: Teď tady v ten moment, zatímco jsme rozebírali tvou otázku – v nás komunikoval kdo? Vědomí a vědomí, ano? Proč? Protože jsme se snažili přeformulovat a pochopit tvé fráze. Normální. (**T:** Jedna strana.) Slyší, chápou, analyzují. Ale existuje i jiné vnímání- pocitové. Ono povídá o jiném. A zrovna tento vnitřní dialog se nějak vůbec netýkal našeho dnešního rozhovoru. Ale o to nejde. Jedno druhému nepřekáží. No není to tak? Je to tak. Jak o tom povědět lidem, kteří to neznají? A na co jim to bude? Jednoduchá otázka; nač vyprávět dítěti, které jde do první třídy, z čeho se skládá neutrinno, že? Například. Jestli doteď mnozí nevědí, co je to

neutrino ve skutečnosti. A my budeme vyprávět co to je dítěti, které jde do první třídy, které ještě, promiň, neumí pořádně abecedu. Na co? Jestli to bude potřebovat, dojde, naučí se, prostuduje.

T: Možná se jeho Osobnost rychleji ozve?

IM: Osobnost ne. To zaujme vědomí, jako magie, chápeš? Nic zajímavého (pro vědomí) nebude. A magie uchvacuje – nějaký superhrdinové, super schopnosti. Nejsou žádné super schopnosti a super hrdinství, to vše jsou pohádky. To vedlejší, co se projevuje, no...a je nepřijatelné pro tuto trojrozměrnost, je absolutně přijatelné tam...v životě. Jedno druhému nepřekáží.

Ž: U rozvoje Osobnosti jsme jakoby nařekli tyto otázky, ale... to že si člověk myslí, že rozvíjí Osobnost a dělá...učí se jazyky, studuje něco, zabývá se.

IM: To je správné. Řeknu to takhle, je to skvělé. Jestli si člověk myslí, že se rozvíjí jako Osobnost... ponětí Osobnosti je zkreslené v obecném chápání. Andělská část člověka – to je Osobnost, zvířecí složka – to je jeho smrtelné vědomí. To je přesné a jednoduché chápání. Černé a bílé, třetí - šedé neexistuje. Avšak v obvyklém lidském chápání, když se všechno děje pod diktátem vědomí, tehdy se Osobnost vnímá jako vědomí, to čím... tohle povrchní já, to, čím člověk jakoby vnímá sám sebe, ano? Rozvíjením sebe jako osobnosti, tím je myšleno rozvíjením sebe jako čivavy, budu moci dorůst, řekněme do nějakého většího zvířete, do

pekinéza například, chápeš, je o pár kilogramů těžší. No to tak... „Učím se jazyky“, to, že vědomí se učí jazyky, to je skvělé, to i musí. Ale všechno se musí dít trochu jinak. Jestli se musíš kvůli práci naučit čínsky, anglicky, francouzsky, jedno jaký, tedy jiný jazyk, tak se to dá velmi jednoduše udělat. Ty jako Osobnost dáváš příkaz, a ono plní. Když začíná kňučet a přestává pracovat, přestáváš ho přikrmovat. To znamená, zmenšuješ přísun síly pozornosti. A ono začíná s ohromným potěšením, tak jako hladový kocour začíná žrát cibuli, stejně tak i ono začíná studovat čínštinu. Všechno je velmi jednoduché. Proč? Protože je to nezbytné kvůli práci, a když je to nezbytné, ať studuje. Nesmí se volně prohánět na svobodě, tvé vědomí. Musí plnit to, co je nezbytné. Někteří můžou prohlásit: „A co tedy tvůrčí procesy?“ Skvělé, úžasné, prostě úžasné! Stejně tak i jakákoliv tvorba. Pokud by nebyly tyto způsoby, tak bychom neznali Bartiniho, Teslu... Mohu vyjmenovávat velmi, velmi dlouho. Jsou to lidé, kteří ovládali tyto základní dovednosti. Mimochodem ti dva, kdysi jsme si o nich vyprávěli, se učili prakticky v jednom a tom samém ústavu, právě těmito způsobům v dětství. Kdyby se tomu nenaučili... bohužel, vybrali si materiální a ne duchovní. Ale kdyby to neuměli, tak by se nestali těmi, kým se stali. Ve skutečnosti i hýbali evolucí, a velmi rychle ...evolučními cestami, řekněme to takhle. Lepší by bylo, kdyby se stali duchovně silnými...

Ž: Duchovně vyspělými. (**IM:** Samozřejmě.) To je mnohem cennější, tím víc, že je to věčné. (**IM:** Než technicky.) To je

získání života...

IM: Je to skvělý příklad, jako odpověď těm, kteří říkají: „A co tedy tvorba?“ Tak se i dělá tvorba. Vědomí pracuje v těch mezích, které potřebuje. Ale ono nesmí diktovat tobě, jako Osobnosti, co bys měl zažívat, a co bys měl provádět, co bys měl vnímat, a co bys neměl vnímat... Na koho se urážet, po kom pošilhávat a podobně.

Ž: Taková otázka; o činnosti a nečinnosti. Tedy když vědomí útočí na Osobnost, a Osobnost v ten okamžik jako by... člověk nechápe, že je Osobností a začíná být nečinný, ve smyslu, že přijímá tenhle útok, přijímá jemu vnucené.

IM: Pak není útoku. Já chápu, lidé pokládají otázky a ty je předáváš. Ale zde v tom mají zmatek. Člověk, který se nevnímá jako Osobnost, nemůže zažívat útoky od zvířete. Chápeš? Vědomí začíná rozdělovat, vydělovat jednu myšlenkovou část svého procesu myšlení jako určitou osobnost, formuje jedno ze svých maličkých „já“. A začíná to obhajovat. Jsou to hry herců ve tvém vědomí. Jeden si nasazuje masku tvé Osobnosti, druhý zlého zvířete a začínají to před tebou rozhrávat. (**Ž:** Jako špatný a dobrý herec...) A když pozoruješ tento proces, ty chápeš. Jednoduchý příklad pro lidi, jak rozlišit tuto hru. Ty vidíš, že dva herci ve tvé hlavě rozhrávají toto – a ty jsi právě ten, který sedí v sále, to jsi ty - Osobnost. Prostě jedno a totéž vědomí, ono se snadno rozděluje, tak jako počítačový obrázek. Může se přece rozdělovat na libovolný počet částí. Stejně tak i vědomí. Ono se roz-

děluje na cokoliv, a tebe, řekneme, to tak kulturně, klame.

Ž: A zde ještě taková otázka: „Jak tedy já, jestli jsem já jako Osobnost, jak bych měl reagovat? Co bych měl dělat, když na mě...”

IM: Přece mu zakázat dělat hlouposti v první řadě jako Osobnost, nebo pro pochopení Osobnosti.

Ž: V čem spočívá činnost Osobnosti?

IM: Činnost Osobnosti je - v daný okamžik přimět přicházet myšlenky o nádherném, o skvělém. O tom, že tady sousedka (aha, vy obě máte tmavé oči) no, má hezké tmavé oči. Co tady ještě máme? Šaty jsou hezké. Podívejte se, jaká je to hezká barva, jak jedna tak i druhá, že? Opravdu hezká harmonická barva. Naplnit se, kochat se tím, prožívat pocity radosti a lásky. A to je vše. Ale říkají: „Jak vše?” A to je vše. Chápeš? (**Ž:** A jak tohle a toto a toto...?) A tohle už je otázka od vědomí: „A jak tohle a toto a toto?” A ty na tomto zastav. A pochopíš, jak se ono utlumilo, a jak začalo vrtět ocasem – a ukazuje se, že to není Osobnost, ani vědomí, nejsi to ty a vůbec čtvrtí, co to je. Jestli budeš poslouchat tento ocásek, on tě začne řídit. Všechno je jednoduché. Jednoduše to zastavuješ, tvrdě a rázně, a na pozici překrásného, šťastného a dobrého... Ty však v ten okamžik víš, že musíš udělat tohle, tohle a tohle. Například zajít do obchodu, no a...postavit „pár poschodí“ budovy, jsi-li například stavitel. Tak jdeš do obchodu, stavíš pár poschodí budovy. A i kocháš se krásou například kamene, z kterého stavíš budovu. Proč ne.

Ž: To, co potřebuješ udělat pro rodinu, pro tvé nějaké... životy.

IM: Jdeš do rodiny a raduješ se, jaká je u tebe rodina. (Ž: Ano, ale to nepřekáží..) I když tě všichni nenávidí a chtějí zmlátit. To jsou jejich zvířata, kdo tě chce ukousnout, ale oni, jako lidé, zakoušejí trápení. Pochopitelně jim nemůžeš pomoci, nemáš je nutit učit se to, co ty praktikuješ, nejsi povinen. Tohle je svoboda volby, nesmíš jim vnucovat své, ale pochopit je, můžeš, soucítit můžeš, správně vybrat své chování, abys nedráždil jejich zvířátko, není třeba dráždit psy. Budeš méně pokousaný.

T: Také asi velké procento z toho, kam se utrácí lidská pozornost, představuje to, že se lidé neustále obávají a znepokojují o svou budoucnost.

IM: Není třeba se o ni znepokojovat, je třeba začít žít přímo teď, pak pochopíš, že nemáš budoucnost, máš Život, nekonečný a bezmezný - v Duchovním světě. A materiální budoucnost skončí již zítra. Dnes ji máš a zítra již nemáš. A když člověk tohle chápe, přestává dělat hlouposti. A elementární plánování, opět: postavit dům, udělat tohle, dokonce si vybrat na hřbitově hrob pro své tělo, to je přirozený proces a absolutně nepřekáží v Životě. Někaké budování plánů to není, je to banální rozdělení času, řekněme, který ti možná zůstal k tvému přebývání nebo tvému uvěznění jako živé bytosti v tomto mrtvém organizmu a v tomto mrtvém světě, předem mrtvém. A o tom, že je to mrtvé, promiň, už jsme

nejednou mluvili. Vždyť v tobě jsou částčky světů, planet a všeho možného. I ty se staneš částčkou jiných lidí, všelijakých hmyzaků, broučků, také čivaviček a koho libo. Není to tak? Tak.

T: Nejzajímavější je, že každý člověk ví, co je třeba pro šťastnou budoucnost, že leží za hranicí materie...

IM: Ale vědomí jim překáží tohle pochopit a v tom je ten problém. Proč? Protože lidé nežijí tím, čím mají. Elementární, jednoduché znalosti, ty, které byly dostupné celému lidstvu, a kterými lidé žili ještě do nedávna, do vytvoření státu... to bylo lidem dostupné. Proto i byla AllatRa po celém světě, celý tento znak. Nyní je to... Nyní sedíme a vyprávíme o tom, chápeš? O jednoduchých elementárních věcech, kterými musí všichni žít. Kterými musí... no, to je každý člověk povinen dělat! To je Život! To je ale k dnešnímu dni pro velmi mnoho lidí nepříjemné. Proč? Protože vědomí jim zakazuje.

T: Zvyk žít vědomím, který je možné změnit...

IM: To není zvyk žít vědomím, to je neznalost o tom, že je Život. Lidé věří ve všelico, budou dělat určité rituály, dělat tohle, tamto, a budou odměněni, někdy něco bude - a v tuhle hloupost je vědomí nutí uvěřit, zároveň však nepracovat na sobě, a v žádném případě nekontrolovat své vědomí. To znamená moc vědomí - diktaturu mrtvého nad živým.

T: Velmi rozšířená otázka - kde je to tlačítko, které je třeba

uvnitř sebe stisknout?

IM: Tlačítko je, ještě jednou zopakuji, a je velmi jednoduché. Toto tlačítko se jmenuje „pozornost“. A přidělení pozornosti, to je stisknutí tlačítka. Ono říká špatně a ty říkáš - já nechci špatně, chci, aby bylo dobře, a to je vše. Tobě vědomí říká, dejme tomu, i s tvým lékařem, že zítra zemřeš, že máš takovou diagnózu- a konec, a je rozruch, začíná smíření, ještě něco. Můžeš ale říci - ty zemřeš. Zítra, dobře. (**T:** Blíže) A já dnes začnu Žít, chápeš, jednoduchý způsob! Neexistuje jednodušší nástroj. A jak jsi říkala, je třeba začít Žít tady a teď, přímo teď - a Žít! Je jasné, že k samotnému Životu je ještě třeba dojít, Osobnost musí zesílit, rozvinout se a ty musíš... trvá to určitý čas, úsilí, pokud však toto je tvá volba, tak je třeba Žít. Ale pokud se zabýváš procesem duchovního rozvoje... lze se zabývat celý život, správně? Vše je jednoduché.

Ž: Ještě takový dotaz: „Člověk si nemůže odpustit“. V jeho životě se něco stalo (**IM:** Ne) O zmařených možnostech.

IM: Ne, není to pravda. Tohle všechno jsou hry vědomí. Člověk nemůže něco odpustit, nemůže ještě něco. Chápeš, tohle všechno jsou formy egoismu, to všechno jsou hry vědomí - to jsou čivavy. Co mi do toho, otočila-li se ke mně ocáskem, tlamičkou, lehla si na bok, na zadíčka - tohle jsou všechno hry zvířete. Ty buď žiješ a všechno je překrásné, nebo nežiješ a máš spoustu problémů. Nemůžeš si odpustit, nemůžeš odpustit někomu. Kdo nemůže odpustit, kdo

hraje? Vědomí hraje, živočich hraje, ono dělá cenným minulost a bere ti budoucnost. Ovšem pokud chceš takhle existovat, existuj, je to tvá volba. Vždyť je to tvoje čivava, kdo ti velí.

Ž: Ano, prostě lidé se často zasekávají na svém problému, který jim nedává klid.

IM: Ale na ničem se nezasekávají, jsou to banální programy, které pracují a požírají jejich život a oni v tu dobu, promiň, dozrávají jako rajčata pro to, aby je někdo snědl. Není to tak? (**Ž:** Tak). Ale proč? Jednoduché, obyčejné nepochopení. Ještě jednou říkám, je to neznalost nejjednodušších věcí, nejjednodušších pravd, které jsou mimochodem zapísány ve všech náboženstvích, jenže je nevysvětlují. Proč? Protože nevědí: ztratili, zapomněli. Protože... inu, změnili svět do takového stavu, který máme nyní. A opět, příklad k tomu - podíváme-li se globálně na svět, no, skutečně – nepříjemné a hrozné. Místo toho, abychom se sjednocovali a společně si sedli a popřemýšleli, chápající, že v nejbližší době nebude již tak hodně místa a teritorií, a my budeme muset nějak přežít, rozvíjet technologie, musíme se nyní konsolidovat v míru do jednotné rodiny - nás ale stále více a více rozdělují. A my to bereme jako normální, jako přirozené, protože v budoucnu, budou-li problémy, nebudou-li, nu tak se změní klima, no a co, zatím je dobře. A když se úplně změní, no „budeme nějak vymýšlet, nějak žít“. Nic potom nevyřešíš, tak to i bude. Není to tak?

Ž: Ano. Systém odkládá vše na potom a sám v tom okamžiku...

IM: Tak. Proč jsem uvedl tento příklad, v „makro“? Jak v mikro, tak i v makro. Vše je fraktální. Systém pracuje podle předepsaných šablon. Myslíte si, že v Atlantidě někdo věřil, že bude s nimi konec? Nebo že o tom nevěděli? Vždyť vše se začalo stejně tak bortit. A dokud je zcela nevzala voda... pouze malé množství lidí si mohlo vybrat, řekněme, normální existenci. Řekněme tak, zůstat naživu, ano, v normální existenci, stát se Živými. Je pravdou, že se někteří, uchovavši si znalosti, pokusili schovat se. No, „nic hrozného“ – vidíte, přežili, přinesli znalosti k Sumerům a od té doby až dodnes to diktují. Zajímavý film Atlantida, vybízí moudré k zamýšlení.

T: Ano. Mnozí lidé se trápí a znepokojují, jak mohou pocítit vnitřní Život, vnitřní svobodu, jak? Jestli můžeme...

IM: Chápeš, když budeme sedět a znepokojovali se a přemýšlet, jak to můžeme udělat, tak to neuděláme. Představ si, narodilo se dítě a leží. A začíná přemýšlet: „Jak já budu chodit, přece můžu spadnout, zakopnout“. A tak proběhne 10 let, 20, 50 let a ono stále leží a přemýšlí. Potom jej odnesou na hřbitov, zakopou a tím to skončí. Ale díkybohu, mozek se nestačí rozvinout natolik, aby tak dítě začalo přemýšlet. Prostě se postaví a běží. Takže buďte jako děti, vstaňte a jděte. To je v tomto pochopení. Nepřemýšlejte - „jak to mohu udělat“? Jednoduchý příklad, jednoduché tlačítko, o kterém

jsme mluvili - pozornost. Vědomí říká: „Jak, tak?“ Ale proč si mám o tom povídat se psem, jestli se to týká otázky Života. Copak to není tak?

T: Ano, když, nevím, hoří dům, člověk přece nepřemýšlí nad tím, že: „Mohu utíkat nebo nemohu utíkat?“ z hořícího domu (**IM:** Jednoduše vyskočí, čím rychleji, tím lépe)

Ž: Instinkt sebezáchovy. Rychleji! (**T:** takové úsilí)

IM: A zde je třeba občas brát příklad od zvířat. Dokonce je třeba brát příklad od vlastního psa - jak bude zachraňovat své tělo a svůj život vyskakujíc z hořícího domu. Stejně tak musíš vyskočit z diktatury vědomí. Jsou ještě nějaké otázky?

Operátor: Můžete upřesnit? Říkal jste, že když vědomí nedělá to, co potřebuješ, je třeba přestat mu dávat pozornost. V čem to spočívá? Mohl byste...? V čem spočívá pozornost?

IM: Já jsem přece teď odpověděl.

Operátor: Přestat mu dávat pozornost, pokud možno tak...

IM: Tak například. Potřebuješ něco vyřešit. Například vynalézt nový motor. Tudiž vědomí musí pracovat nad vynálezem nového motoru. A jasně ono, vědomí, musí kontrolovat všechny životní procesy apod. Avšak jakmile od něj půjde agrese, začínáš maximálně myslet, (zdůrazňuji – myslet!) a propouštět pouze ty myšlenky, které korespondují s krásou, štěstím, radostí a tak dále. A ničemu jinému. A rovněž necháváš část financování právě na vynalezení tohoto motoru

nebo nějakého počítání či výuce nějakého jazyku. A to je vše. Je to velmi jednoduché. Prostě odmítání a nepřijetí toho, co ti vnucuje. Ať by ti vnucovalo cokoliv! Bude ti říkat, že pokud hned nevstaneš, tak zemřeš. Víš, jak to je - pokud si neuvědomuješ, že jsi Živý, tak určitě zemřeš. Proto začínej Žít, tehdy neumřeš. Ale když budeš poslouchat vědomí, tak určitě zemřeš.

Operátor: Ale přitom zabývat se dokonce nějakými projekty, kdy je vědomí zavalené prací.

IM: Ono musí být vytíženo, musí pracovat, a čím více je zavaleno prací, tím méně jsi zatížená ty, jako Osobnost. Ale zároveň - ono tě přece nechytá na vykonávání projektů či na něčem dalším – na vykonání práce, ne. Vědomí tě nachytává na tvém sebehodnocení, na tom, že je někdo špatný – podsováním negativa. Dokonce plnění nějakých společných projektů - „někteří lidé jsou šikovní, něco dělají, nebo nedělají“. Neposuzování, ale pochopení! Jakmile však vědomí začne posuzovat, ihned pevné vodítko - „vše je nádherné a skvělé“, ty mezitím děláš tohle. Pokud má málo, tak ho přinutí učit se cizímu jazyku, který neznáš. Tehdy ono pochopí, že je lepší nezlobit, protože „nás krmí takovým množstvím kalorií, ale nutí dělat mnohem více práce“. Věř mi, vědomí počítá velmi dobře.

Operátor: To znamená, přitom vykonáváje... vědomí plní tuto činnost, ale opět platí, vracíš 90 % pozornosti, to znamená, že nejen ho zaměstnáváš, ale to je přece ...

IM: 90 % pozornosti vkládáš do svého duchovního rozvoje, zejména do Lásky, komunikace, cítění Duchovního světa a cítění Andělů kolem sebe, tedy andělské podstaty v lidech. Jak říkám, ať je Andílek ve stavu čivavou oškubané slepice, ale on je, každý ho má. Je naděje. A tohle je důležité, chápeš? A 10 % je ti víc než dostatečně (síly pozornosti), aby vědomí bylo zaměstnáno 24 hodin v den, 10 tisíci projekty současně. Jen tak jsem plácl malé číslo, co mi napadlo -10 tisíc, může být i více, chápeš? A ono zvládne všechno, protože nic jiného mu nezbyvá. Ale pokud vědomí začíná předhazovat špatné a snaží se dominovat, diktovat, tak je třeba zmenšit množství pozornosti a ještě více být ve vzájemném vztahu s Duchovním světem. A potom se vše daří, ve skutečnosti je to vše velmi lehké. No řekněme, když se daří, tomu přece rozumíš. Ale když se odchýlíš, když tě rozptýlí, tu vědomí... a proč? Znovu odpovídám, vše je velmi jednoduché. Vědomí tě na něco upoutalo a ztratila jsi svobodu, právě duchovní svobodu a vložila jsi sílu pozornosti v nepotřebném směru - ve větším množství do svého vědomí. A hned tě uchopilo a začíná tebou manipulovat. A všechny tvoje projekty se zde zastaví, protože jsi zaměstnána pouze sebou, pouze přemýšlením, jaká jsi ubohá a nešťastná a nic se ti nedaří a nepodaří a zabýváš se hloupostmi, a vůbec, raději půjdeš, nevím, umýt podlahy, na nic jiného se nehodíš. Umýt podlahy, to není ostudné, a jestli už vědomí nabídlo, táhneš ho za uši a nutíš umýt podlahy navíc k tomu všemu co dělá. Napříště už nebude předhazovat takové vtípky. Vše se staví na své místo.

Ž: Stává se v životě, že když ty skutečně začínáš...Vše naráží na lidskou pýchu, pokud...

IM: Víš, v čem je problém? Problém je v tom, že lidé se chovají k vědomí jako k živému. (**Ž:** Ano). Vědomí není živé, je to program. Vychytralý program, předepsaný velmi chytrým a gramotným (**Ž:** programátorem) programátorem, ano. Vytváří u každého zdání, iluzi živého, a všechno nahrazuje, zaměňuje. Člověk to vnímá jako neoddělitelnou část sebe, jako sama sebe, jako něco živého. Není to živé. (**Ž:** Odsud i lítost, zejména k systému) Lítost k sobě (**Ž:** K sobě, ale...) jako k části systému, protože je s tou stranou identifikace, pouze toto. Tak to bývá. Ale opět, je to ochranný program, ten musí být... a řeknu to jednodušeji, díky takovým programům nemůže, řekněme, nezralá bytost přijít do Duchovního světa. Chápeš? Kdyby u nás v trojrozměrnosti pracoval takový program a nezralý plod by nespadl ze stromu, bylo by to skvělé, bylo by méně Newtonů v tomto světě.

Anička: První krok..., jak má člověk, který se ještě nedotkl (Duchovního světa), ale on chce, chápe, že něco v tom je, jak má procítit... Vzpomněla jsem si na praktiku „Lotosový květ“ z prvního „Senseje“ a především její podstatu, že když... Vždyť každý ve svém životě zakoušel takové momenty upřímného štěstí, aniž to sám očekával. A že ty to strádáš do takové pokladničky a v určitém okamžiku právě jim dáváš pozornost a ještě začínáš dávat. To znamená, že nejen je cítíš, ale jakoby se o to již dělíš. A ještě jsem si vzpomněla, že ve filmu „JEDINÉ ZRNO“ byla účastnice,

dívka, která při otázce v sociálním průzkumu odpověděla, že člověk musí mít svůj čas pro Boha. To znamená přímo... A zde je otázka. Nakolik je důležité, aby člověk, který skutečně chce, věnoval tento čas, aby se jednoduše posílil (**IM**: To je nutné)... tuto pocitovou složku. I když dokonce ze začátku, pomocí vzpomínání, to znamená v tyto okamžiky vzpomenout...

IM: Zde bereme obyčejné nástroje, ano? Co je to duchovní praktika „Lotosový květ“? První etapa je pouhopouhá práce na úrovni vědomí, ale je dobře financována pozorností, ano? Která je naladěna na dobré, na pozitiv. Vždyť, ať je to natolik paradoxní, většina lidí dokonce ani neví, co je to Láska. Chápeš? Vše se omezuje na moc, na manipulaci a k nějakým emocím na pozadí hormonálních vzestupů. A to je celé pochopení Lásky. Nebo ještě v připoutanosti, podřízení, prostě úplně překrouceno, ale vše se to nachází na úrovni trojrozměrnosti, řekněme to tak. Právě proto jsou potřebné takové nástroje, jako je prvotní „Lotosový květ“. Vždyť tato duchovní praktika začíná banálním autotréninkem a končí duchovní praktikou. Je nekonečný a život současného člověka, zdůrazňuji, nedovolí dosáhnout plné hloubky pochopení této duchovní praktiky. Proč? Má málo času (vytížený) a člověk opravdu, ať jakkoliv talentovaný, plně neodkryje „Lotosový květ“ jako praktiku. Dává však dobré pochopení, je to nejlehčí a jednoduchý nástroj, který odpovídá na mnoho otázek, a v principu jsi na ně sama odpověděla. Jistě, že člověk musí vydělit čas, když se nachází ve shonu, ovšem

cítí, že něco je. Musí vymezit svůj vlastní čas na duchovní praktiky, musí je vykonávat, jak jinak? Proto, aby aspoň trochu zklidnil své vědomí, popřemýšlel, k tomu, aby vybral, no řekněme, pozitivní a ne negativní, musí se zastavovat v procesu honičky každodenního života. Život ho honí a on musí... prostě čas - třeba nastavit budík aspoň 5-10 krát během dne: „Kdo jsi, čím se teď zabýváš?“ A zde pomyslet na překrásné, jednoduché způsoby, které přivádějí k pochopení toho, že jsi Osobnost, že vlastniš určitý stupeň svobody, že můžeš něco pochopit. To je nutné, a jak jinak. Na nejjednodušší cestě... (Ž: Pokud má cíl) Ano. Chápeš, problém je ještě v tom, že často mluvíme a dáváme globální odpovědi. Bavíme se na úrovni toho, že – „lidé cítí a chápou“, a mnoho takových jednoduchých, elementárních věcí vynecháváme, a u lidí je nepochopení – „jak?“. Proč? Protože my to vnímáme, že „lidé musí cítit“. Ve skutečnosti oni cítí, všichni cítí, ale vědomí jim překáží. Dokonce, promiň, i to nejmenší kuřátko, oškubané a pokousané těmito čivavami, celou jejich smečkou, stejně cítí. Vždyť jsme všichni jedna rodina, všichni pocházíme z jedné síly. To je síla pocházející z Duchovního světa, od Duše. Ona rodí Osobnost. Ale všechno vzájemně na sebe působí a spojení je zde ohromné, silné. Ale my nemůžeme, dokud nepochopíme, že jsme Osobnost, dokud se nerozvineme, nemůžeme to vše procítit. Vědomí je aktivní, svět už je takový. Tak je to uspořádáno, ono zakrývá. A k tomu, aby lidé začali cítit jeden druhého, se musí stát svobodnými. A když přichází tento stav svobody, pak ano, lehce se to vše procítí, pak můžeme komunikovat na úplně

jiné téma v době, kdy je naše vědomí zaměstnané klábosením. Chápeš, v takovémto smyslu. Doslova klábosením, ovšem s pokusem vložit do tohoto klábosení aspoň trochu nějakého smyslu a pomoci ostatním. Bohužel pro lidi to není tak jednoduché - dosáhnout tohoto stupně. A opět, pocitové vnímání se vědomím zaměřuje na telepatii, takže - „já musím slyšet myšlenky“. No, bývá takový vedlejší efekt, ale k čemu? Věřte, nic dobrého neuslyšíš. Jsou lidé, toužící – „jak bych mohl slyšet myšlenky!“. To je největší prokletí, které jen může být. Ani si nedovedete představit, kolik špíny uslyšíte, o sobě nevyjímaje. Nic dobrého v tom není, k čemu je toto „štěstí“, toto břímě? K tomu, abys vytvořil impérium a někomu velel? No, k čemu. Zrovna první myšlenka, kterou uslyšíš, bude, že se ti nepodaří někomu velet.

Anička: Říkal jste, abychom slyšeli myšlenky, je třeba naslouchat svým myšlenkám, pak víš na co myslí systém. (T: Co chce, ano).

IM: Poslechni si své myšlenky. Nejjednodušší způsob zvládnout, naučit se telepatii - poslouvej své myšlenky.

Ž: Milionkrát více negativních absurdních myšlenek, které budou ještě více...

IM: Tím vše začíná, skutečně je to tak.

Anička: Jak jste říkal, pochopíš, že myšlenky, to nejsi ty, protože uvnitř máš úplně něco jiného. Jak bys to mohl být ty, když uvnitř máš úplně něco jiného, cítíš a uvnitř směřuješ k

něčemu zcela jinému?

IM: Ano, ale vědomí říká něco úplně jiného. Říká se, dobrý psychiatr by zde určil diagnózu. Avšak čestný psychiatr by tě pochopil, protože je na tom úplně stejně.

Ž: Řekl by: „Netrap se, příteli“ (**IM:** Jsi normální...) Jsi normální...)

T: Prostě ještě takové..., že člověk chce vědět, co si druhý člověk myslí, místo toho, aby se zaměřil na to, co on nyní cítí...

IM: Nebo poslouchat to, co si nyní ty sám myslíš. To také není úplně jednoduché pro člověka - z ničeho nic najednou začít naslouchat tomu, co si myslí. Jaké myšlenky se ti posílají a pochopit to. No, to je to, o čem jsme hovořili, deník a zapisovat, to jsou první krůčky, které člověk musí dělat. První: naučit se myslet na dobré, odmítat negativní myšlenky a zapisovat ta negativa a dotěrné myšlenky, které se pokoušejí prosadit. Proč? Protože vědomí nedělá nic jen tak. To je program, algoritmus, který předepisuje tvůj život. Říkají osud. Přátelé, jakýpak osud, vždyť vy sami si tvoříte svůj osud. Pokud jsi dnes přijal negativní myšlenku o tom, že se na tebe souseď, řekněme, křivě podíval, a ty musíš jemu, darebákovi ... půjdeš venčit svého psa tak, aby mu před branou udělala hromádku, ano? Tak věřte, tohle bude mít celý cyklus. V konečném důsledku, k dobrému nedojdeš. Pokud jsi šel na kompromisy s vědomím a začal jednat negativně, pod jeho diktátem.

Anička: Můžu ještě... Lidé mají ještě takový dotaz a často jsem od nich slyšela ... Taková záměna ve vědomí, že štěstí nemůže být stále. Znamená, že štěstí, to jsou pouze nějaké okamžiky. Zejména u starších lidí, kteří říkají: „Ano, štěstí je, ale to jsou pouze takové momenty, záblesky...”

IM: Tohle říkají mrtví, omlouvám se. (**Anička:** A jak člověku...) Štěstí nemůže být dočasné. Ještě jednou říkám: láska nemůže být dočasná, svoboda nemůže být dočasná. To jsou části jednoho procesu, který se jmenuje Život, ano? Život musí být věčný, život nemůže být dočasný. To je..., už jsem uváděl takový příklad, ale zopakuji ho - pacient říká: „Doktore, děkuji, vy jste mne zachránil.“ „Jak jsem tě zachránil? Ty jsi onemocněl a já jsem tě vyléčil. Ale za prvé, byl jsem to já, kdo tě vyléčil? Dal jsem ti lék nebo injekci. Dále již to není můj problém, jak na tvůj organizmus zapracovala chemie“...a “já že jsem tě zachránil“. Od čeho jsem tě zachránil? Copak neumřeš? Jednoduchá otázka. Dnes ne, dnes neumřeš, ale zítra přece umřeš, já jsem tě přece nezachránil. Člověk musí zachránit sám sebe. Chápeš? Tohle nemůže být DOČASNÉ. Lidé nazývají štěstím tuto emoci - když něčeho dosáhli, něco obdrželi. No šel a našel pohozené dva dolary. Jaké štěstí! Chápeš? Takový emocionální vzestup, našel pár dolarů. No, časem zesmutněl, protože našel málo.

Ž: A to ještě vzniká od toho, no, jak říká vědomí, nepřekázejte mi smutnit, proč já budu... no co znamená šťastný... šťastný to je no, zrovna...

IM: Šťastný to je hloupost, požítkem je trápení, ano (**Ž:**...ano, ano, takové neštěstí se tu stalo), sebebičování, tady já... ano.

Ž: Ano, velmi časté situace, kdy lidé (**IM:** mnozí o tom hovoří), mnozí mluví...

IM: Ale opět, to je takový pláč u zdi, který jsme rozebírali v předešlém pořadu (**Ž:** ano, ano) To je ten útisk, který navazuje vědomí lidem, a oni tím žijí. Ale pokud tím žijí, pokud se jim to líbí, toto sebetřýznění, masochismus, tak kdo v člověku má z toho potěšení? Systém má požitkem. Raduje se, protože ti plně bere tvou pozornost. Protože z tebe, promiň mi, hlupáčka, z potenciálně živého, dělá předem mrtvého. Protože si vytváří pro sebe budoucnost, chápeš? Vždyť on bude žít i po tvé fyzické smrti - tvého těla, ano? Vědomí, bude existovat jako program a opět platí - parazitovat na tvé Osobnosti. Pro tento program je to ovšem velmi pohodlné a dělá vše proto, aby to tak bylo. Ale proč se člověk tomu podřizuje? Ale proč člověk, řekněme, jako Osobnost, přece cítí, že něco není v pořádku a chápe, že to tak nemá být, ale nepřestává tohle dělat, no zde to je samozřejmě...

T: Ještě mnozí lidé... dokonce rozšířená situace - kdy se ráno probudí, a uvidí svůj vyhaslý pohled, nechápou, proč to vše, proč někam jdu, to znamená nějaké úplné...

IM: Lhostejnost k životu, jakási apatie (**T:** lhostejnost k životu, a nechápou, proč to všechno je, copak to vše...) a ještě zajímavé, když začínají se pokoušet skoncovat se životem, jak říkají. Tj., dotýkáme se tématu sebevraždy. No „když je

život tak špatný, tak k čemu mi je“? A co si myslí, že potom jim bude líp?! To je už úplný nesmysl.

T: To je klíčové, že každý člověk, pokládajíc tuto otázku, on právě cítí to, že... (**IM:** Tohle není řešení problému.) Cítí to, že je schopen a je zde potřebný pro vyšší... A každý z nás dokonce chápal a cítil v dětství, že dospělí se honí, zabývají se jakoby nějakými hloupostmi: „Tohle nedělej, tohle to nedělej“, vždyť no...

IM: Ted' se dotýkáš jednoho velmi zajímavého momentu – že skutečně velmi mnoho lidí toho velmi hodně dokáže. Ve skutečnosti, určité situace se skládají tak, že pokud člověk, řekněme, nepůjde doprava, jak mu to diktuje systém, ale zahne doleva, říkám to jako příklad, tak může získat, řekněme, to pochopení, které ho udělá svobodným. A když se stane aspoň trochu svobodným, může posloužit Duchovnímu světu zde, v této trojrozměrnosti a dát velkou svobodu pro druhé lidi, chápeš? Systém však cítí, chápe tyto jeho krůčky, cítí sílu jeho Osobnosti a snaží se ho hned zatížit. Cítí vnitřní potenciál a klade na něj mnohem více zátěže než na jiné. A člověk hasne, celý život však cítí, že to může ze sebe shodit, to je přece iluzorní zátěž. Často se tito lidé zlomí, stávají se alkoholiky, narkomany, sebevrahy apod. A kdysi byli duchovně potenciálně silní, tedy větší stupeň svobody, no...

Ž: Kdyby člověk udělal v tomto okamžiku správnou volbu, poslouchal právě své pocity, tak by to mohlo vést k dobrým výsledkům v globálním měřítku.

IM: Ne úplně ke globálním, ale řekněme, uškodil by velmi dobře systému. (**Ž:** Ano) Způsobil by mu ztrátu (**Ž:** Ano) Řeknu jednodušeji, takové lidi systém bere jako virus pro své stádo, chápeš? Stejně jako farmář reaguje na virus v so-usední zemědělské firmě - u nich onemocněla zvířata? Aha, hned ještě předem zavádí karanténu. Aby neonemocnělo další stádo, je lepší potenciální hrozbu podle možností zablokovat. A když se lidé vydají na duchovní cestu a začínají studovat všechny tyto procesy pozorně, důsledně k tomu přistupovat, začínají pracovat, řekněme, vzdorovat tomuto systému uvnitř sebe, tak s čím se potýkají? S agresí od samotného systému. A často, jestli člověk přistupuje k získání Života a přitom se hraje, tak systém ho zlomí. Proč? (**Ž:** vynahradí si) Vynahradí si...

Ž: Přitom hned, nestačil...něco hezkého pocítit, jak...

IM: Ale to je naopak dobře. Když však člověk přistupuje k tomuto procesu a ví, co se to děje, pak chápe - začala agrese od systému - je to dobře. (**Ž:** dělám správně.) Ovšem. Je to jako označení na cestě, které ukazují: „jdeš správnou cestou, příteli. Zpevni svůj krok“.

T: Lidé si také myslí, že k tomu, aby se spojili s Bohem, musí neustále být v duchovní praxi.

IM: To, co lidé vkládají do pojetí duchovní praxe, musí být od narození až do smrti fyzického těla. To je neustálý proces, kterému se také říká dynamická meditace a tak dále. To znamená - neustále musí být kontakt. Tato duchovní

praktika (v lidském pojetí) musí být vždy. Pokud jen trošičku ztratíš radost, lásku to znamená, že tobě začne velet systém. A hned tě vědomí atakuje. Zavedlo do „houští“ a „zabloudil jsi mezi třemi borovicemi“, no copak to není tak?

T: To, že se hned nedaří dynamická praktika, jak nám říká vědomí...

IM: Ovšem, že ne hned, ona nemůže být hned, ale vědomí začíná hned deptat: „Vidíš, nedaří se ti. Znamená, že nejsi nikdo a nic se ti nepodaří. Bud' praktika není to pravé, nebo ty nejsi ten pravý“. No a tak, může za to jeden ze dvou, bud' taťka Karlo nebo Buratino (Geppetto nebo Pinocchio) ano? Ve skutečnosti taťka Karlo ani Buratino nemají nic společného s tvým cirkusem v hlavě, ten je tvůj. Zde je třeba pouze důkladně pracovat. Skutečně pracovat. Budeš poctivě pracovat, vše se podaří. Vždyť cítíš? Cítíš. Co ještě potřebuješ, rozvíjej to. Nejdůležitější - odstraň pochybnosti, neposlouchej vědomí. Říká ti: „Špatně, nepodaří se ti“, a ty říkáš: „Jak to, že se nepodaří, jestli ses tak rozhořčilo?!“ Dokonce logicky to rozebrat - pokud vědomí se staví proti, znamená to, že již nabíráš sílu. Pokud tě kritizuje, znamená, že již jsi něco získal, není to tak? Je to tak. No, je třeba pro to pracovat, je třeba to chápat.

Ž: Je něco takového, co může zabránit člověku být svobodným? Skutečně svobodným...

IM: Je. Je! Ve skutečnosti stav subosobnosti úplně vylučuje duchovní rozvoj při zachování aktivity... aktivního

sebeuvědomění Osobností. Smrt, ... no, to co rozumí lidé pod tímto pojmem. To je jediné, co může. Ale pokud je člověk zde a žije a dokud podle všech zákonů má právo na přidělení síly své pozornosti, tak může. Může se osvobodit, začít Žít. Nic jiného není, žádný zákaz, nic, nikdo mu v tom nemůže zabránit.

T: Když člověk dlouho pracuje na sobě a věří vědomí, které říká, že nemá výsledky a dále...

IM: To znamená, že nepracuje na sobě, chápeš? I zde je také to, co se navzájem vylučuje. Ty říkáš: „Člověk dlouho pracuje na sobě a věří vědomí, co mu říká.“ Promiň, a co přesně děláš při práci na sobě? Jenom přizvukuje svému vědomí a zabývá se sebetrýzněním nebo duchovním rozvojem? Jednoduchý dotaz: „Čím se zabývá?“ Masochismem se zabývá, duchovním rozvojem se nezabývá. Vždyť duchovní cesta je velmi lehká, příjemná, radostná. První, co začínáš generovat, je radost a Láska. Když se nacházíš v radosti a Lásce jak můžeš poslouchat, že se něco nedaří. Co se nedaří, milovat se nedaří? Koho se nedaří milovat? (**T:** Především je u lidí strach, že se nestihnou spasit.) To je strach systému, který se nemůže spasit, když se duchovně rozvineš. Systém to musí vnucovat, ale proč ty to musíš poslouchat? A jak může být strach nebo bázeň nebo nenávisť u člověka, který se postavil na duchovní cestu? Nebo pochybnosti? To vše jsou procesy vědomí, musí být přesné rozlišení. A vůbec, jakákoliv myšlenka, která se ti vnucuje a přichází, tohle přece není pociťové vnímání. Tohle je vědomé vnímání předávající se ve

formě myšlenek, správně? To už je stoprocentně pochybné, ... protože pochází od koho? Od vědomí. A co je vědomí – program. Ne sám program, ale část celého obrovského programu. Člověk to všechno ví a rozumí tomu. A najít k tomu potvrzení a naučit se - to je lehké, bereš notýsek a zapisuješ si... již jsme o tom tisíckrát mluvili. A každý, dokonce, promiňte, i ten nejvíc zatvrdělý skeptik nebo „superateisti“, nevím, jak je pojmenovat, prostě kterýkoliv člověk, který svým aktivním vědomím pochybuje o všech a o všem, ale má zájem a touhu po poznání, skutečnou, může vzít a vyzkoušet a přesvědčit se, že vědomí není jeho. Mnohokrát jsme o tom vyprávěli. A i říkali, jak to udělat. Člověk pak pochopí, že je to program, který dominuje a nahrazuje, vytváří iluzi života. A tak to funguje. Když to vše člověk prostuduje a pozná, tak začne chápat, že pokud přišla taková myšlenka, tak tamhle za tím rohem na mne něco čeká. Jestliže mu podsunulo toto, tak bude tamto. Vědomí vždy předhazuje náznaky. A připravuje tě: zahneš tam, spadne cihla na hlavu, zahneš tam, bude něco lepšího. A tak člověk už začíná vědomě vybírat: jít nebo nejít, nebo jen posedět. Jinak to nemůže být. Pouze, když se vzdáváme, tak prohráváme, a vzdáváme se pouze tehdy, když utrácíme sílu své pozornosti. Vzdáváme se pouze tehdy, když jsme slabí, ano? To znamená, když živočich je silný a my jsme slabí a pro nás je jednodušší vzdát se a odevzdat vše, než bránit svou pozici, jednodušeji je chcípnout... ale vždyť ty nechcípneš, jestli... Chápeš, že celé neštěstí je v tom, že vědomí obelhává lidi. Jím se zdá, že smrt je vysvobození, ale smrt je teprve začátek mučení, v tom je

to celé. Kdyby lidé věděli, říkám, aspoň na jediný okamžik mohli při životě pobýt ve stavu subosobnosti, stávali by se svatými, velmi rychle, velmi rychle, přičemž všichni, počínaje od zarytých ateistů. Jak řekl svého času Bereke, dokonce i kněží, i duchovní, by se stali svatými... To je pravda.

T: To je ten moment, kdy člověk v podstatě... strach a pochopení toho, co bude tam za hranicí, když se staneš subosobností, vlastně simuluje a motivuje k tomu, aby se člověk duchovně posouval. Může-li se velmi silné procítění Duchovního světa stát impulzem k tomu, aby...

IM: Vědomí... Nemůže, ne. Proč? Protože vědomí vše zamění, překrutí a řekne, že se to nestalo. Vědomí řekne a podvrhne pochybnosti, cítil-li jsi to vůbec. Vždyť ve skutečnosti kolikrát lidé přichází do kontaktu s Duchovní silou, která je schopná, řekněme, každému živému přidat doplňující síly, doplňující Lásku, radost. Jak tak? Setkat se s touto silou a nevšimnout si? To není možné, ale většina si vůbec nevšimá nebo naopak vědomí začíná být negativní a aktivně napadat. Proč? Aby zablokovalo Osobnost, která dokonce potenciálně může procítit, a tak ono ji vnucuje negativ, aby se Osobnost ani nepohnula. V tom je také smysl. Dokonce, i když člověk, nemajíc zkušenosti, prožil vzestup (procítil), ano, může se to stát nějakým cílem, k němuž má v budoucnu směřovat. Vědomí to však určitě podrobí pochybnostem. Pouze toto vnitřní cítění, pocit touhy po Domovu, směřování k této Lásce, pochopení, že nejsi pouze živočich, to se právě jeví tímto základním motorem, který nutí

člověka směřovat k duchovnímu rozvoji a získání Života. A jednorázový vzestup (procítění), no, pro potenciálně živé to je pomoc. U těch ale, kteří mají velmi silné vědomí, toto pochopení se velmi rychle zastře, bohužel, takto pracuje systém. I když, můžeme prověřit experimentem... (T: Pojďme.) No, co znamená „pojďme“, lidé nepochopí.

T: Ale jsou tací, kteří pocítí a ti, pro které je to skutečně velmi důležité a potřebné. Pro ty lidi, kteří zareagují. Pro ně to bude velká pomoc, a jak jste řekl, i jeden člověk je schopen pozvednout a nadchnout milióny...

IM: Dělíme se svým, kéž by pochopili... no a pro ty, u koho vědomí se naopak zaktivuje, je to jejich volba - vybírat špatné nebo přece jen donutit vědomí přinášet dobré... vnímání. Nějak si všichni myslí, že je třeba zavřít oči, jako Tašana, ano?

T: Tašana prostě schovává slzy... radosti.

IM: ...je třeba sepnout ručičky, něco šeptat a ještě něco... a ve skutečnosti, přátelé, není důležité, čím se zabývá vaše tělo. Duchovní Láska nezávisí na materiálním těle a Osobnost se může chovat, jak jsme již hovořili, úplně svobodně a nezávislé na tom, co podle jejího příkazu teď plní vědomí. A tyto duchovní vzestupy, řekněme, Duchovní Lásky, které se skutečně mohou digitálně přenášet, nepocházejí z fyzického těla. Avšak když, řekněme, takové velké, jak to říci... když od slunce přichází velmi velké teplo (v materiálním pochopení), tak se může dokonce pociťovat na fyzické úrovni a ve

skutečnosti se i cítí. Tehdy dokonce i vědomí trošku zakolísá... no, ale na jak dlouho? To vše je pro lidi. Víš, řeknu jednodušeji. Ovšem, je možné hladového nakrmit, ale on zažene hlad pouze v daný moment. Je lepší mu dát možnost nebýt hladovým, aby nezažíval hlad, ale aby pořád byl sytý. Tak je to správně. V daném případě člověk musí sám usilovat o to, aby nejen odstranil žízeň nebo hlad, ale aby se sám stal pramenem „jídla a vláhy“, řekněme tak, pro ty, kteří požívají tuto žízeň. To je správný přístup zejména k duchovnímu rozvoji a sloužení. Ale to je pouze pro ty, kteří se skutečně staví na cestu služby. A pro ty lidi, kteří chtějí aspoň se dotknout Duchovního světa, aspoň trochu se osvobodit, tak je třeba jednoduše vybírat štěstí, vybírat Lásku a tímto žít, Láskou a štěstím. Jednoduše...

Ž: To je neocenitelná pomoc, je pro ty...

IM: Je ocenitelná pro potenciálně živé.

Ž: Ano, je velmi ku pomoci. Lidé, kteří nyní cítí tento podnět, ... vždyť oni jsou skutečně šťastní. Oni skutečně mohou pochopit co je to štěstí.

IM: Víš, co mne těší? Skutečně těší, že je takových lidí hodně... Děkuji přátelé. Jsme vždy s vámi, pokud vy se od nás neodvrácíte... Vše dobré...

Slúženie.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

E: Elčin

AM: Andrej Michalčuk

AD: Anička D.

TD: Teja D.

T: Dobrý deň, vážení priatelia! V našej dnešnej relácii by sme sa chceli dotknúť niekoľkých veľmi dôležitých tém. Čo je to duchovné slúženie, alebo slúženie Bohu? Čo je to duchovné oslobodenie, alebo spasenie? Čo sú zač svätí vojaci, vojaci Boha, alebo ako ich predtým nazývali, Geliari? Kým boli? Čomu sa venovali? Čo je to Mariánske slúženie? Čo znamená „žiť Bohom“? Z čoho začína bod zrodu všetkých udalostí? Zvestovatelia posledných dní – globálne klimatické zmeny na planéte. A dnes, vážení diváci, sú našimi spoločnými partnermi: Igor Michajlovič Danilov...

IM: Zdravím vás.

T: Žanna. **Ž:** Pozdravujem vás.

T: Anna. **AD:** Dobrý deň.

T: Teja. **TD:** Zdravím vás.

T: Elčin. **E:** Pozdravujem vás.

T: ...a Andrej. **AM:** Zdravím vás.

T: Slúženie Bohu – to je skutočne veľmi vážna téma. A vidno to z listov našich členov, a vidno z komunikácie s ľuďmi to, že ľudia na celom svete kladú úplne rovnaké otázky. A svedčí to o tom, že ich naozaj znepokojuje, čo je to slúženie Bohu. Je to vyvolané akousi takou vnútornou potrebou človeka skutočne sa z mŕtveho stať Živým. Prišlo k nám veľmi veľa listov. A čo je zaujímavé, prv, ako budeme rozprávať o tejto téme, o téme „Slúženia“, uskutočnili sme takú analýzu ohľadne toho, čo sa v rôznych náboženstvách a svätých pís-mach hovorí o tom, že človek má byť dobrý, že človek má milovať. Ale ak sa na to pozrieme v praxi, tak tie otázky, ktoré kladú veriaci, každý vo svojich náboženstvách, sved-čia o tom, že ľudia nežijú Láskou. Že v skutočnosti ľudia žijú aj myšlienkami, aj útrapami, aj strachmi.

IM: Jednoduchšie povedané: ľudia žijú pod diktátom diabla. A čo sa týka otázok, správne si teraz poznamenala. Už dávno sa hovorilo, že ak chceš zistiť, čo sebou prezentuje to či iné náboženstvo, pozri sa na otázky, ktoré kladú veriaci z toho náboženstva.

T: Áno. Ale tu len vzniká otázka – a čo je vnútri človeka, čím žije pri vykonávaní tohto všetkého? Žije stále aj nejakými strachmi, aj sa stará o komfortnú existenciu svojho tela v da-nej chvíli. (**IM:** Súhlasím s tebou.) A zaujímavé je, že ľudí naozaj vo väčšej miere znepokojujú také nejaké otázky, ur-čite sa viac týkajúce tela a vedomia. Čiže oni sa stotožňujú s

telom a vedomím. Zaujímajú sa, ako má správne stáť či sedieť telo, akou rukou sa prežehnávať, do čoho má byť ono odeté.

IM: Súhlasím s tebou. Je to pripútané, povedzme, k materiálnym tradíciám, obradom a mnohým iným zákonom, povedzme, že vnútorným zákonom toho či oného náboženstva. Ale z druhej strany, všetky tieto pravidlá sa netvorili len tak. Samotné tradície sa vypracovávali v tom či inom národe v súlade s ich obyčajmi, s ich kultúrou. No to je tiež dobre. Veď v každom náboženstve existujú zrná Pravdy.

T: Viete, Igor Michajlovič, čo raduje? Raduje, že nehľadiac na to, u ľudí predsa, u všetkých ľudí existuje táto vnútorná potreba, potreba byť pripojený k vnútorným, duchovným procesom, potreba Slúžiť. A sú pripravení. Majú túto odhodlanosť.

IM: A možno vyjadrím to, čo chceš povedať, v zopár číslach? Ku dnešnému dňu je povedzme naozaj viac ako 99% celého ľudstva pripravených k Slúženiu, sú pripravení k prijatiu Boha. Cítia to a môžu sa, povedzme, za určitých podmienok sebarealizovať ako Duchovné Bytosti. Ale v skutočnosti je menej ako 1% schopné prijať Pravdu, poznať ju a naozaj sa postaviť na cestu, povedzme, duchovného spasenia. A nad týmto sa oplatí zamyslieť. V prvom rade to hovorí o tom, že áno, nie všetko je stratené. Viac ako 99% ľudí, nachádzajúcich sa v celom svete, sú pripravení stať sa, povedzme, Bytosťami vyššieho stupňa. Ale zároveň menej ako 1% sú

pripravení poznať, prijať a zasvätiť sa duchovnému životu. A toto je hodné zamyslenia. Dnes dochádza vo všetkých náboženstvách k veľmi úpadkovej situácii. V prvom rade to nehovorí, že náboženstvá sú zlé. Nie. Náboženstvá sú všetky skvelé. Ony všetky vedú tých, ktorí chcú skutočne prísť k Bohu, ony všetky vedú k Bohu. No nie náboženstvá vedú, ale Znalosti, ktoré sú v nich založené. Náboženstvá... No, ak máme byť čestní, ale ak budeme nečestní, potom nemá pre nás zmysel schádzať sa a vôbec komunikovať. Ak budeme hovoriť čestne, tak každé náboženstvo – to je predovšetkým organizácia. A ako organizácia sa predovšetkým stará o koho? O seba, o svoju organizáciu, o svoje prežitie, no a samozrejme o predĺženie svojej existencie, rozšírenie vlastnej moci. Čiže to nie je nič iné, ako boj o moc a boj o prežitie. Vytvára sa taký určitý, ako hovoria na Východe – egregor, určitý egregor danej štruktúry a stáva sa jednotným. A všetci, ktorí sú v ňom, musia žiť podľa určitých zákonov a starať sa v skutočnosti nie toľko o duchovnú spásu, ako o samostatné prežitie, pretože sú tým podmienené podmienky ich existencie. No a obviňovať niekoho v tomto tiež nemožno. Prečo? Pretože dnes je ten, koho nazývajú v náboženstve satanom, oveľa silnejší, ako sa zdá. Prečo ľudia, ktorí počujú, chápu, dokonca nás počujú a chápu, ale ihneď zabúdajú. A okamžite ich odvracia systém, práve tí démoni v hlave, s ktorými sú aj všetky náboženstvá určené bojovať. Títo démoni ich odvracajú od pochopení, len čo ich získali. No ale je to tak. Títo ich démoni začínajú rozprávať: „Pretože starostí je veľa, pretože problémov je veľa, život je taký. Prv bolo

ľahšie. Prv človek vyšiel, chytil zajka, zjedol a sedí, k Bohu sa modlí“. Nie. Vždy boli problémy. Ľudia boli iní. A viac Znalostí bolo vo svete. A viac sa o tom hovorilo a žili iným. Žiaľ, dnes samozrejme systém naberá otáčky. Ale systém v danom kontexte – to je to isté synonymum diabla, ako o ňom hovoria v náboženstve. Bieda je v tom, že dnes ich tí, ktorí sú povolani niešť do sveta Znalosti, rozširovať ich vo svojej čistote (ako sme už hovorili), jednoducho stratili. A ľudia, nachádzajúci sa v organizáciách, sa v skutočnosti starajú, ako aj akýkoľvek laici, o seba. Starajú sa o vlastnú moc. Starajú sa o vlastný život. Nuž... V princípe už ľudstvo toto prežívalo. Prečo sem aj vlastne prichádzali proroci? Spomeňme Ježiša Krista. V akej dobe On prišiel a prečo prišiel? A ako hovoril o zákonníkoch a farizejoch tým veriacim, ktorí Ho nasledovali a verili v Neho? „Vy, – hovorí, – čujte a robte to, čo oni kážu, ale, – hovorí, - nenapodobňujte ich“. Prečo? Pretože samotný systém, samotná organizácia takto všetko mení. A čo vidíme dnes? Nuž povedzme, duchovní sa starajú akurát o svoje organizácie, o rozšírenie svojej moci. Ale na druhej strane by som chcel aj ľuďom položiť jednoduchú otázku, nie nám (vy sediaci tu za stolom to viete), ale ľuďom. V Biblii sa hovorí, že všetko bolo zverené človeku do jeho moci. Správne? Môže používať všetko: aj rastliny, aj zvieratá. Mocou sú ľudia nadelení aj nad prírodou, môžu robiť čo chcú, pretože Boh im to dal. Ale bolo povedané Bohom či Synom Božím Ježišom (v tomto prípade berieme kresťanské náboženstvo), vari On niekde povedal, že nejaký človek bude nadelený mocou nad iným človekom? Jednoduchá

otázka. Človek nemôže mať moc nad iným človekom. Inak mocou obdarovávajú satana, ktorý je neoddeliteľnou časťou každého človeka. Človek je duálny, mnoho sme o tom hovorili a hovoria o tom v podstate všetky náboženstvá. A satan – to nie je čosi mýtické s rohmi, sú to práve tie myšlienky, ktoré počuje človek v hlave a ktoré prijíma ako vlastné myšlienky. Vedomie nie je nič iné, ako súčasť samotného systému, alebo súčasť samotného diabla. Nazýva sa to rôzne, ale zmysel je jeden a ten istý. Ale človek sa líši od všetkých živých bytostí, ktoré existujú, aj od neživých tým, že má Dušu. A človek je duálny, pretože na jednej strane je – Anjel a na druhej strane je – zver. A kto v ňom dominuje – v takom svete i žije. Dnes vidíme, kto dominuje v našom ľudstve. Žiaľ, je to pravda. Ak sa chce niekto hádať, chápem, že vzniknú otázky, povedia: „Aké právo má človek sedieť a rozprávať o tomto?“ Ale uvediem jednoduchý príklad. Nazri do svojho vnútra bez klamania, ale naozaj nazri do hĺbky seba – o čom rozmýšľaš a čo chceš? Je jasné, čo chceš – ako vychádzajúce z Osobnosti chceš sa zbližiť s Duchovným Svetom, aj Božiu Lásku chceš, aj všetko ostatné a možno niektorí z vás aj k tomu smerujú. Ale čo dominuje? Kto vás riadi? Zlosť, nenávisť, agresia, závisť, túžba po cudzom. No vari tohto niet? Ak tohto niet, tak sa zhováram so svätými. Bieda je v tom, že sa zhováram s ľuďmi. A toto je pravda. Preto aj vznikajú u ľudí také otázky, že nechápu jednoduché elementárne veci, pretože je stratená podstata a odpovede dostávajú od takých istých ľudí, čo nepoznajú túto podstatu. Áno, niektorí poznajú Písmo. A veľmi pohodlná lešť, ktorú

používajú v princípe mnohí zástupcovia tých či oných náboženstiev, aby sa nemuseli učiť, chápať a rozumieť, stačí im povedať: „Tam je tak napísané.“ Ale veď to je Sväté Písmo – ty sa musíš podriaďovať, veď je to Bohom nadiktované. No my sme dospeli ľudia a teda povieme: nazvite aspoň jedno písmo, ktoré by bolo napísané Bohom alebo prorokom, aspoň jedno, existujúce v tomto svete. Prečo? Pretože prorok má zakázané svojou rukou písať, dokonca hoci len jedno slovo, týkajúce sa tých Znalostí, ktoré priniesol. Inak to naruší voľbu ľudí, to sa nesmie robiť. Preto ani jeden prorok nič nepísal, nesmie to robiť. Písali ľudia, ale spravidla sa všetky Sväté Písma písali po koľkých rokoch potom, keď už nebolo proroka, vari nie? A teraz sa pozrime na jednoduchý príklad. O čomkoľvek by sme hovorili, nech dnes porozprávame o niečom dôležitom a duchovnom a ľudia čo-to prijmú. Nech to vyskúšajú zajtra niekomu prerozprávať a potom zapísať to, čo prerozprávali a ešte raz si pozrieť, o čom sme hovorili. A uvidíte to, vážení priatelia, že vaše vedomie skreslilo aj tie slová, ktoré sme povedali my. A veľmi veľa bude nepochopené. Jednoducho kvôli experimentu, pre tých, ktorí sa skutočne snažia o duchovné sebazdokonalenie a nehrajú sa. Veď mnohí sa hrajú, je to ako záľuba, ako samopaš, ako rozptýlenie či trávenie voľného času v duchovných cvičeniach: vyskúšať si modlitbičky, skúsiť meditácie, mantru si prečítať – tak sa pohrať, ale to nie je pre nich. Ale tí, ktorí sa skutočne snažia, chcú ísť, tí môžu vyskúšať toto všetko. A uvidia a spoznajú, ako vedomie skresľuje elementárnu podstatu. A ešte by som im poradil – nebudte leniví.

Pozreli ste raz túto reláciu, po čase ju pozrite ešte raz. No po pozretí si zapíšte všetky svoje pochopenia, čo ste pochopili, čo ste si uvedomili a po čase si to zapíšte ešte raz. Pozrite a zapíšte ešte raz. A tak zopakujte aspoň 5-6 krát, to už nehovorím o 12-tich, ako je stanovené, áno, aspoň. A budete sa diviť, aký bude rozdiel. Ale nečítajte, zapisujte, pozerajte reláciu a zapisujte. Prejdú 2-3 dni, týždeň – ešte raz pozrite, opäť zapisujte svoje odhalenia a pochopenia: v ktorej minútke kto a o čom hovoril, čo ste pochopili, čo vám bolo blízke. A potom, povedzme, že ste si zadali pozrieť 5 krát a po 5-tich pozretiach, keď ste všetko zapísali, otvorte prvý zápis, prečítajte a porovnajte – a tým bude všetko povedané. Takisto bolo aj prv. Keď prorok rozpráva, niekto chápe jedno, niekto iné, potom ten, ktorý pochopil, prerozpráva už tretiemu človeku a piaty zapisuje. Ale spravidla sa začínalo formovať a všetko zapisovať vtedy, keď sa organizovala nejaká inštitúcia náboženského zamerania, čiže keď sa už vytvárala organizácia. No a prirodzene, že pri vytváraní organizácie sa zohľadňovalo čo? (T: Záujmy.) Záujmy organizácie. A prečo? Poviem to jednoduchšie: Ježiš bol dlho medzi ľuďmi a veľmi veľa rozprával, ale čo čítame v Biblii? Jedny a tie isté činy vo veľmi stručnej variante (T: A ako málo priamej reči Ježiša). A ostatné čo, nebolo? On nič viac nerozprával? Zoberme proroka Mohameda (mier s Ním), že, Elčín? (E: Veru.) Jemu je to blízke, je to jeho náboženstvo. Koľko vošlo slov a toho povedaného, čo hovoril Prorok? Ale ved' on bol veľmi veľa medzi ľuďmi a veľmi veľa učil a rozprával. A potom sa z počutia od kohosi, kdesi, akosi zapisovali

hadísy. Niektoré akoby hovoril sám Prorok, niektoré sa neprijímajú (tie, čo prekážajú) a podobne a takého je mnoho. Posúdili sme len dva smery, ale existujú oveľa staršie náboženstvá, však, ktoré sú už veľmi skreslené. Ale kým sa skresľujú? Vari sa skresľujú tým Anjelom, ktorý rezonuje s týmito Znalosťami, ktorý smeruje Domov, alebo sa skresľujú práve satanom, ktorí sa stará o materiálne, o bohatstvo, o moc? A prečo berieme Písmo a čítame: moc, moc, moc, keď ani jeden prorok nehovoril o moci? Ako môže človek mať moc nad iným človekom? V tom istom kresťanstve počujeme z Písma Svätého o moci vo vzťahu k Ježišovi Kristovi z jeho takpovediac duchovnej skúsenosti, samotného Ježiša, keď sa vyslobodzoval z moci satana vo svojom nástroji, ktorý sa nazýva vedomie, že. Tak kto tu mal moc, presnejšie, kto tu má moc?

T: Tretia skúška diabla, v ktorej Ježišovi ponúka, vedúc Ho na vysokú horu, ponúka práve všetky kráľovstvá, moc, slávu a hovorí, že „dám ju, komu chcem.“ Čiže satan hovorí, že v podstate moc a sláva...

IM: Ale teraz sa pozrime, priatelia, pozorne, najmä veriaci, najmä kresťania, ktorí prijímajú Bibliu. Pozrite sa pozorne – samotnému Božiemu Synovi v tomto svete Knieža tohto sveta navrhuje: „skloň sa predomnou a ja ťa nadelím mocou nad všetkými.“ Tak komu patrí moc?

T: Igor Michajlovič, ale tu tiež vzniká taká otázka. Dotkli ste sa tejto témy, kedy ako sa ukazuje, bol Ježiš 40 dní v púšti a diabol ho skúšal. U veriacich vzniká vôbec veľký problém:

„Ale akým spôsobom Ježiš Kristus, On, ako sa ukazuje – Boží syn, On – Osobnosť absolútne bez hriechu, Duchovná Bytosť a ako vôbec sa diabol smie k Nemu priblížiť? A načo má On, Ježiš Kristus, chodiť do púšte kvôli tomu, aby sa postil a modlil?“

IM: V skutočnosti je odpoveď veľmi jednoduchá a ak sa pozorne pozrieme, tak leží na povrchu. Ale z nejakého dôvodu sú Učenie a tie Znalosti, ktoré v skutočnosti odovzdával Ježiš, stratené. No poďme to rozobrať, pokúsime sa zrekonštruovať, prečo k tomu dochádza. Pretože Ježiš Kristus – áno, skutočne je, povedzme to tak, Syn Boží, áno, On je Ten, ktorého poslal Duchovný Svet kvôli tomu, aby ľudia získali určité Znalosti, ktoré sa strácali. Ale každá duchovná Bytosť, zdôrazňujem, každá, ktorá je posielaná Duchovným Svetom – alebo, čo bude ľuďom jednoduchšie pochopiť – Bohom, sem do tohto pekelného sveta (a to je trojrozmerný svet, materiálny svet), musí sem prísť v rovnakom tele, ako obyčajný človek. Preto, aby táto Bytosť mohla aspoň nejako komunikovať s ľuďmi, potrebuje v každom prípade rovnaké zručnosti a rovnaké možnosti ako každý človek, áno? Čiže pre verbálnu komunikáciu s ľuďmi, pretože spiacie duše ľudí Ho nepočujú. No duše s tým nemajú nič, v skutočnosti Osobnosti, ale dôjdeme k tomu. Čo On musí? On musí prísť do ľudského tela a prejsť celý cyklus rovnako, ako každý iný človek. A Ježiš čo hovoril o sebe? „Som syn človeka.“ Či tak o sebe nehovoril? Preto prichádzajúc sem, do tohto sveta, oni prežívajú presne taký istý život, ako hocikto z vás. Rovnako

cítia bolesť, rovnako cítia vône, rovnako ich bolí hlava ako hocikoho z ľudí. A taktiež musia, zdôrazňujem, taktiež musia, ako ktokoľvek z vás, poraziť v sebe či zaraziť, alebo prevychovať svoje vlastné vedomie, pretože vedomie – nie je časť ľudská, je to časť satanská. „Ľudská“ v tejto rovine vzťahujem k duchovnej časti človeka, čiže k Osobnosti. Preto je prirodzené, že vedomie ako súčasť Kniežata tohto sveta, diktuje svoje podmienky a pokúša sa bojovať. Ale Ježiš ako Osobnosť povedzme disponoval skúsenosťami a určitým chápaním týchto procesov a preto použil takú tvrdú praktiku pre zarazenie svojho vedomia. Ale je to extrémne ťažká praktika. Aj keď sa kedysi veľmi široko používala, najmä v Egypte. A žijúc v Egypte, keď bol povedzme ešte dieťaťom, Ježiš o nej dobre vedel. Preto keď prišiel čas, nuž, aby mohol slobodne prinášať Pravdu, aby nezasahovalo jeho vedomie a neprekrúcalo Jeho slová, rozhodol sa prejsť touto praktickou a priviazať, alebo povedzme vziať na pevné vodidlo... to vedomie, ako malého psíka, aby si bol tvrdo a povedzme presvedčivo istý, že nebude prekážať a vnášať svoje korektúry. Preto použil túto praktiku. Ale otázka je v inom, že ľudia si z nejakého dôvodu myslia, že ak sem prišlo, prejavilo sa Niečo z Duchovného Sveta, tak to musí byť dokonalé, musí sa prejaviť vo svojej čistote a nechápu elementárne veci, že ak sa tu prejaví hoci jeden Duch, taký, aký je, tak svet zmizne. Nebude môcť existovať, pretože čisté duchovné prejavenie je jednoducho pre všetku materiu ničivé a je to naozaj tak. Možno tu, samozrejme, pristúpiť z pozície fyziky a dlho o tom hovoriť, ale verte, je to tak, aj z pozície fyziky. Ak

sa To, čo my nazývame Allatom, neprejaví skrze septón... Chápem, to je pre fyzikov, mnohí povedia, že hovoríme nezrozumiteľným jazykom. Prečítajte si správu, trochu porozmýšľajte, správu o fyzike – to pre tých, čo sa zaujímajú o fyziku. Neponáhľajte sa odmietať svojím vedomím, ale jednoducho prejavte záujem ako o hru a skúste sa pohrať s tým, čo je tam popísané a pochopíte, že to zďaleka nie sú rozprávky. Ale toto všetko je len náznak, maličký náznak na usporiadanie sveta kvôli tomu, aby sa pohodlne dalo vysvetliť, čo to je.

T: Vychádza to tak, že úplne všetci proroci prechádzajú touto cestou?

IM: Existuje rozdiel. Sú tí, ktorých sem posielajú z Duchovného Sveta, ktorí sú sem delegovaní, Oni prechádzajú celú túto cestu, a sú proroci. Proroci – to sú ľudia s aktívnym Anjelom. Nie pod diktátom vedomia, nie je to halucinácia, ale naozaj aktívny Anjel – ľudia smerujú k Bohu, cítia. Nuž ako, zoberme najväčšieho zo všetkých prorokov a posledného Proroka Mohameda (mier s Ním). On bol schopný, človek bol schopný začuť Archanjela Gabriela, áno, no, volajú ho Džabrail. Preto Duchovný Svet poslal Gabriela na kontakt s človekom, ktorý sa následne stal Prorokom. A ten, Džabrail, mu jednoducho vysvetľoval Znalosti. Vysvetľoval mu a človek ich bol schopný prijať. Ale to je zriedkavý jav. A rozdiel je tu vlastne podstatný. Človek, obdarovaný Osobnosťou a Dušou, ktorý sa snaží a prechádza touto cestou, je v neustálom boji. Ak sa pozrieme na život Proroka Mohameda (mier

s Ním), tak je to naozaj ťažký život. No Prorok nemôže mať ľahký život.

T: Igor Michajlovič, tiež ste hovorili, že Ježiš hovoril o sebe, že je synom človeka a ukazuje sa, že v písma^{ch} je veľmi veľa toho, kde sa na Ježiša v princípe vzťahujú slová aj „syn človeka,“ aj výraz „Syn Boží“ a vzniká nepochopenie, ale...

IM: Ale tu ide o to, kto koho vidí. A všetko záviselo od toho, čo a o čom On hovoril. Riešiac elementárne problémy hovoril, že je synom človeka, ale keď sa to týkalo vysoko duchovných vecí, tak sa prirodzene prejavoval Syn Boží. Veď prejavenie Ducha či základnej Podstaty – toho, kým On bol, to sa tiež vždy neprejavuje v čistote, keď je vedomie donútené odovzdávať tie informácie, ktoré diktuje Osobnosť, áno, resp. v tomto prípade Archanjel – ináč sa to nedá povedať, keď On toto všetko diktuje cez vedomie, vtedy samotné vedomie nechápe, čo samo hovorí. Ale je to ťažké pre vedomie a zriedkavo sa to využíva, pretože je to veľká sila, ktorá sa odovzdáva. Nie všetci sú ju schopní prijať, ale Živí, nie beznádejne nemocní Anjeli, nachádzajúci sa u aj ľudí, povedzme, ešte v začiatočnom štádiu, tí cítia túto odpoveď a získavajú silu. Je to tá komunikácia, ktorá neprebíha verbálne, ale vnútorne – od Anjela k Anjelovi. V skutočnosti Ježiš, On musel, ako aj každý, On musel byť porodený ženou a musel vyrásť v týchto podmienkach a poznať tento svet, ináč ako a čo by tu chápal? On by ho nevidel. Poviem to jednoducho a vy si to skúste predstaviť. Nachádzame sa v trojrozmernom svete, ale Ježiš je Bytosť, nachádzajúca sa za 72

dimenziou, úplne mimo systému. Ako môže byť vidieť to, čo sa deje tu? Nuž, uvediem jednoduchý príklad. Predstavte si obrovský teleskop v observatóriu, v ktorom možno skúmať iné galaxie. Možno cezeň preskúmať ľudský vlas, ktorý si teraz položíme a prezrieme? Cez mikroskop možno, ale cez teleskop nemožno. Tak je to aj v tomto prípade. Vedie sa však mnoho sporov, ľudia nie celkom chápu, čo je to rozmer a podobne. Ale poviem to jednoduchšie: pozemský svet, trojrozmerný, ten, kde vládne diabol – to je iba šesť rozmerov. No, presnejšie – päť, prvý sa nepočíta. No, povedzme, že šesť rozmerov (nazveme celkové čísla). Siedma dimenzia – to už je vyššia dimenzia, tá, kam prichádzajú až Anjeli. Nemôže tam prísť satan, mŕtve a pozemské. Ale všetko, čo sa deje v materiálnom svete, kľúči v šiestom rozmere. Tak pôsobí mágia, tak pôsobia sily. Ale to, čo vychádza zo siedmej dimenzie (keď to môže zasiahnuť), zasahuje práve na úrovni ezoosmickej mriežky, ale nie v samotnej bunke – a udalosti sa ihneď menia. Ale opäť tu treba chápať, ako prebiehajú tieto udalosti. To neznamená, že na lusknutie, alebo ako Ježiš hovoril, ak budeš mať viery za horčičné zrno, povieš hore a ona sa premiestni, áno, no, ja tak obrazne hovorím. Neznamená to, že sa to zoberie a podľa tvojej viery sa to premiestni, v žiadnom prípade. Ak skutočne existuje prejav a snaha zasiahnuť, tak všetko prebieha akoby samo sebou. Je to rozťahnuté, predĺžené v čase u nás tu, v trojrozmernosti. Prečo? Pretože u nás existuje tok času, tu u nás existuje, no, takpovediac, príčina a následok. Ak je príčinou zásah vyšších síl, tak následky – to sú určité zmeny, ktoré sa dejú. Alebo

jednoduchý príklad. Človek prijíma myšlienku, pochádzajúcu od démona. Myšlienka znie, že „tvoj známy je nedobrý človek.“ A človek ju prijal. To je príčina, príčina prvého rozbroja. Ale človek, ktorý to nevie, ktorý sa tomu nevenoval a neskúmal, ako pracuje systém, ako a odkiaľ sa berú myšlienky a ako ho manipulujú a riadia, ako z neho, potenciálne Živého, robia vopred mŕtveho – on to prijíma ako samo sebou sa rozumejúce, ako vlastnú myšlienku. Následne sa to končí čím? Tým, že sa stanú nepriateľmi jeden druhému, s tým človekom, s ktorým boli... dovtedy, kým neprišla taká myšlienka, boli v dobrých vzťahoch. Ale potom zrazu „pobili hrnce,“ rozišli sa na rôzne strany, rozhnevali sa, objavila sa nenávisť. Avšak v skutočnosti, keď sa vmiešava satan, on nielen tebe posielajú túto myšlienku o tom človeku, veď on posielajú aj tomu človeku takú istú myšlienku o tebe. Chápeš? (T: Áno, a tie sily, ktoré...) Ale poviem ešte viac, prečo istotne u 98%, dokonca viac, takmer u 99% tých, čo nás teraz pozerajú prvýkrát, zdôrazňujem, prvýkrát sledujúcich našu reláciu, vznikajú veľmi negatívne myšlienky, a dokonca ani tí, čo nás dobre poznajú, ale ich vedomie vríe, klokoce nás teraz, povedzme, nevnímajú priateľsky. Cítia jedno, ale vedomie rozpráva iné. Takto pracuje satan a tomu sa nevyhneš. To je príčinou, a následok – ak človek ďalej začal rozvíjať túto myšlienku, vpustil ju a ona začala získavať formu (a myšlienka je materiálna vec), akonáhle človek priložil silu svojej pozornosti tejto myšlienke a ona sa rozvinula a začala žiť, tak začína následok tejto príčiny a v konečnom dôsledku, tak ako sme začali rozprávať, dvaja priatelia, ktorí sa dlho

mohli priateľi, žili v zhode, sa v konečnom dôsledku stávajú nepriateľmi. Prečo? Pretože prijali ten šablónovitý návrh vo vedomí. A komu neprichádza do hlavy, keď sa prvýkrát stretá s človekom, stav hodnotenia? Tu existuje, no, vo väčšine prípadov funguje také pravidlo – to je pre ľudí, ktorí nevedia dobre ako funguje vedomie, čo je to Život, čo je to systém a všetky triky diabla, no aspoň trochu to začínajú chápať – spozorujú jednu maličkú zákonitosť, ktorá naozaj vo väčšine prípadov funguje. Prvýkrát stretávaš človeka a vedomie ti hovorí: „Ó, tento človek je dobrý, s ním možno, napríklad, podnikáť“. Ohodnotil si ho – dobrý človek, možno podnikáť, ale nakoniec sa to končí buď tragédiou, alebo veľkými stratami. Niekedy vedomie hovorí: „Veru nie, toto je akýsi protivný človek, neobchoduj s ním“. Ale človek, ktorý chápe, ako funguje systém, s ním začína pracovať a všetko sa darí. (T: Postupuje inak.) Samozrejme. Mnohí, ktorí sú v biznise, sa stretávali s takým javom: všetko ide skvele, všetko ide veľkolepo, áno, kontrakt sa už podpisuje – a potom bác, a všetko sa pokazilo. Prečo sa to deje? To všetko je následok tých príčin, ktoré ste prijali predtým. Ešte raz hovorím: ak sa satan vmiešava medzi dvoch či troch ľudí, či piatich, šablónovite im vhadzuje jedny a tie isté myšlienky. Ale ak sa človek duchovne rozvíja, neprijme tieto myšlienky a krásne chápe, čo chce satan. Pristúpi k druhému a povie otvorene, povie: „Prepáč mi, priateľ, ale mne vedomie vnucuje takú myšlienku, že "si ničomník" “. Ak je to skutočný priateľ a tiež chápe, povie: „Mne analogicky. Porovnajme si hodinky, v akom čase?“ Pozrie na hodinky, v

jednom a tom istom čase prišla jedna a tá istá myšlienka. Ved' koľkokrát sa to pri práci v skupinách pozorovalo, no, keď ľudia skutočne pracujú. Či nie? V tom je zmysel. (AM: Áno.) Všetko je šablónovité, všetko sa opakuje. Nedá sa to opísať ani s pozície metafyziky, ani z nejakej inej. Prečo sa nedá? Pretože u nás v skutočnosti nikto nepozná mágiu, nikto nepozná metafyziku, všetko je približné, všetko je po troške. V náboženstvách sa venujú takzvanému exorcizmu, už sme napríklad túto otázku prejednávali, ved' vyhnať démona či zaraziť ho môže iba silnejší démon. A keď kňaz v mene Božom svätenou vodou vyháňa démonov a naozaj sa to deje, tak v skutočnosti, ak sa pozrieme čo je u nich napísané a ako to prebieha, tak v skutočnosti sa musí dohodnúť so silnejším démonom, aby vyhnal slabšieho. No, na jednej strane sú to rozprávky, ale my žijeme v rozprávke a ak je to rozprávka, tak v čom je problém, keď sa to často a husto stáva? Ale nepotvrďuje sa to vedou, všetko zostáva tak, za hranou chápania. Prečo? Pretože mnohí vedci so svetovými menami, keď sa približovali k problému metafyziky, buď sa vyľakali, alebo utlmovali svoju vedeckú činnosť. Prečo? Nuž preto, že „ich budú inak chápať“. A kvôli strachu o svoju kariéru, o to, že ako sa k nim budú správať iní ľudia, sa tomu prestávali venovať alebo sa to pokúšali vysvetliť akosi veľmi ošemetne a neliezli ďalej.

IM: Ale tu ide o to, kto koho vidí. A všetko záviselo od toho, čo a o čom On hovoril. Riešiac elementárne problémy hovoril, že je synom človeka, ale keď sa to týkalo vysoko

duchovných vecí, tak sa prirodzene prejavoval Syn Boží. Veď prejavenie Ducha či základnej Podstaty – toho, kým On bol, to sa tiež vždy neprejavuje v čistote, keď je vedomie donútené odovzdávať tie informácie, ktoré diktuje Osobnosť, áno, resp. v tomto prípade Archanjel – ináč sa to nedá povedať, keď On toto všetko diktuje cez vedomie, vtedy samotné vedomie nechápe, čo samo hovorí. Ale je to ťažké pre vedomie a zriedkavo sa to využíva, pretože je to veľká sila, ktorá sa odovzdáva. Nie všetci sú ju schopní prijať, ale Živí, nie beznádejne nemocní Anjeli, nachádzajúci sa u aj ľudí, povedzme, ešte v začiatočnom štádiu, tí cítia túto odpoveď a získavajú silu. Je to tá komunikácia, ktorá neprebíha verbálne, ale vnútorne – od Anjela k Anjelovi. V skutočnosti Ježiš, On musel, ako aj každý, On musel byť porodený ženou a musel vyrásť v týchto podmienkach a poznať tento svet, ináč ako a čo by tu chápal? On by ho nevidel. Poviem to jednoducho a vy si to skúste predstaviť. Nachádzame sa v trojrozmernom svete, ale Ježiš je Bytosť, nachádzajúca sa za 72 dimenziou, úplne mimo systému. Ako môže byť vidieť to, čo sa deje tu? Nuž, uvediem jednoduchý príklad. Predstavte si obrovský teleskop v observatóriu, v ktorom možno skúmať iné galaxie. Možno cezeň preskúmať ľudský vlas, ktorý si teraz položíme a prezrieme? Cez mikroskop možno, ale cez teleskop nemožno. Tak je to aj v tomto prípade. Vedie sa však mnoho sporov, ľudia nie celkom chápu, čo je to rozmer a podobne. Ale poviem to jednoduchšie: pozemský svet, trojrozmerný, ten, kde vládne diabol – to je iba šesť rozmerov. No, presnejšie – päť, prvý sa nepočíta. No, povedzme, že šesť

rozmerov (nazveme celkové čísla). Siedma dimenzia – to už je vyššia dimenzia, tá, kam prichádzajú až Anjeli. Nemôže tam prísť satan, mŕtve a pozemské. Ale všetko, čo sa deje v materiálnom svete, kľučí v šiestom rozmere. Tak pôsobí mágia, tak pôsobia sily. Ale to, čo vychádza zo siedmej dimenzie (keď to môže zasiahnuť), zasahuje práve na úrovni ezoosmickej mriežky, ale nie v samotnej bunke – a udalosti sa ihneď menia. Ale opäť tu treba chápať, ako prebiehajú tieto udalosti. To neznamená, že na lusknutie, alebo ako Ježiš hovoril, ak budeš mať viery za horčičné zrno, povieš hore a ona sa premiestni, áno, no, ja tak obrazne hovorím. Neznamená to, že sa to zoberie a podľa tvojej viery sa to premiestni, v žiadnom prípade. Ak skutočne existuje prejav a snaha zasiahnuť, tak všetko prebieha akoby samo sebou. Je to rozťahnuté, predĺžené v čase u nás tu, v trojrozmernosti. Prečo? Pretože u nás existuje tok času, tu u nás existuje, no, takpovediac, príčina a následok. Ak je príčinou zásah vyšších síl, tak následky – to sú určité zmeny, ktoré sa dejú. Alebo jednoduchý príklad. Človek prijíma myšlienku, pochádzajúcu od démona. Myšlienka znie, že „tvoj známy je nedobrý človek.“ A človek ju prijal. To je príčina, príčina prvotného rozbroja. Ale človek, ktorý to nevie, ktorý sa tomu nevenoval a neskúmal, ako pracuje systém, ako a odkiaľ sa berú myšlienky a ako ho manipulujú a riadia, ako z neho, potenciálne Živého, robia vopred mŕtveho – on to prijíma ako samo sebou sa rozumejúce, ako vlastnú myšlienku. Následne sa to končí čím? Tým, že sa stanú nepriateľmi jeden druhému, s tým človekom, s ktorým boli... dovedy, kým neprišla taká

myšlienka, boli v dobrých vzťahoch. Ale potom zrazu „pobili hrnce,“ rozišli sa na rôzne strany, rozhnevali sa, objavila sa nenávisť. Avšak v skutočnosti, keď sa vmiešava satan, on nielen tebe posielal túto myšlienku o tom človeku, veď on posielal aj tomu človeku takú istú myšlienku o tebe. Chápeš? (T: Áno, a tie sily, ktoré...) Ale poviem ešte viac, prečo istotne u 98%, dokonca viac, takmer u 99% tých, čo nás teraz pozorujú prvýkrát, zdôrazňujem, prvýkrát sledujúcich našu reláciu, vznikajú veľmi negatívne myšlienky, a dokonca ani tí, čo nás dobre poznajú, ale ich vedomie vrie, klokoce nás teraz, povedzme, nevnímajú priateľsky. Cítia jedno, ale vedomie rozpráva iné. Takto pracuje satan a tomu sa nevyhneš. To je príčinou, a následok – ak človek ďalej začal rozvíjať túto myšlienku, vpustil ju a ona začala získavať formu (a myšlienka je materiálna vec), akonáhle človek priložil silu svojej pozornosti tejto myšlienke a ona sa rozvinula a začala žiť, tak začína následok tejto príčiny a v konečnom dôsledku, tak ako sme začali rozprávať, dvaja priatelia, ktorí sa dlho mohli priateľiť, žili v zhode, sa v konečnom dôsledku stávajú nepriateľmi. Prečo? Pretože prijali ten šablónovitý návrh vo vedomí. A komu neprichádza do hlavy, keď sa prvýkrát stretá s človekom, stav hodnotenia? Tu existuje, no, vo väčšine prípadov funguje také pravidlo – to je pre ľudí, ktorí nevedia dobre ako funguje vedomie, čo je to Život, čo je to systém a všetky triky diabla, no aspoň trochu to začínajú chápať.

T: Je zaujímavé, že ľudia ani nechápu, čo sa s nimi deje, ani

to, čo sa s nimi deje na neviditeľnej úrovni. Absencia týchto prapôvodných Znalostí o svojej podstate dokonca vôbec...

IM: Ale človek v prvom rade zo svojej podstaty musí vedieť, čo sa deje, odkiaľ sa rodí myšlienka, čo ona chce, čo chce od teba satan, veď Boh od človeka nechce absolútne nič. V skutočnosti Boh nevidí človeka, pokiaľ sa nestane Anjelom, iba potom si ho Duchovný Svet všimne. A vari možno uvidieť to, čo je pod vodou v bahnisku? Nie. Je to bahnisko, je špinavé, zarastené rastlinami, nikto nevidí, čo sa v ňom deje. Ale keď z tohto bahniska vyrastá lotos a roztvára sa pred Slnkom, Slnko ho vidí. Rovnako aj človek, keď sa v ňom zobúdzia Anjel vďaka dlhodobej duchovnej práci, povedzme, že skutočnej, nuž vtedy je viditeľný pred Duchovným Svetom. No iba tak.

T: Igor Michajlovič, ale z čoho kľučí tento bod zrodenia všetkých prebiehajúcich udalostí? Veď to, čo vidí človek tu, teraz, v prítomnosti – to je len následok minulosti.

IM: Nuž v skutočnosti je všetko stanovené. To neznamena, že osud či niečo podobné, variácií budúcnosti je obrovské množstvo, ale ohraničené. Človek svojou voľbou môže, dokonca jeden človek – a to je skutočne tak, môže zmeniť, nuž, situáciu v celom svete a nemusí byť nejakým politikom veľmoci, ktorého slovo mení všetko. Nie. Povedzme aj človek, ktorého nikto nepozná, no on môže svojou voľbou zmeniť veľmi veľa. Je to skutočne tak. A svet sa už začína rozvíjať úplne inak.

T: Igor Michajlovič, a ako sa má vlastne človek prebiť k tomuto Slniečku, aby vyšiel z tejto bahnistej rutiny, každý človek?

IM: V skutočnosti je to veľmi ľahké. Jednoducho najdôležitejšie je – prestať si klamať, prestať sa pestovať, hýčkať a pochopiť, že si buď smrteľná bytosť, alebo si nesmrteľný. A všetky nástroje sú dané a veľa sa o nich hovorilo, nuž pohovoríme ešte, aký problém? Ale je to ľahké. Avšak robiť si nádeje, že si vopred spasený len preto, že patríš k nejakej skupine ľudí – nuž, to je lož. No je to výhodné pre nich ako pre organizáciu, ale pre človeka ako Osobnosť je to absolútne utopické. Myslím, že postupne sa k tomu dostaneme. Hovorila si akurát o otázkach (**T:** Mhm), tak poďme začať od jednoduchého a postupne pôjdeme k zaujímavejšiemu, nuž, ak nenamietate.

T: Otázky sú samozrejme veľmi rôzne, Igor Michajlovič a niet sa čomu diviť...

IM: Nuž aj ľudia sú rôzni. (**T:** Áno, čo...) Ale v skutočnosti som si viac než istý, že otázky sú úplne identické. Prečo? Pretože systém pôsobí šablónovito a je mu úplne jedno, či je to povedzme Afričan v nejakom kmeňovom náboženstve, alebo Európan, ktorý si s rímskym pápežom ruky podáva – majú jedny a tie isté problémy, jednoducho preto, že je to len človek, nad ním je jeden diabol, ale majú aj jediného Boha.

T: Viete, Igor Michajlovič, skutočne sa to, čo ste povedali, veľmi silno potvrdzuje, pretože sa stalo, že nám naši

členovia z rôznych krajín poslali listy. Niekde počuli otázky, ktoré kladú veriaci svojim kňazom, duchovným učiteľom, guruom, niektoré otázky zadávali sami a títo duchovní dávali určité odpovede. A prvé otázky prišli od mládeže z USA a sú to otázky, týkajúce sa vzájomných vzťahov a citov. Ja prečítam práve aj otázku a v podstate bude zaujímavé vypočuť si aj odpoveď, ktorú dal pastor. Otázka dievčaťa svojmu pastorovi: „Akú úlohu hrajú pocity v rozhodnutí, či sa jej oplatí, alebo neoplatí vydať sa za človeka, ktorý sa jej nepáči?“ On ju miluje, je dobrým kresťanom. Ale jednako sa jej nepáči z nejakých pre ňu nepochopiteľných dôvodov a ona sa pýta: „Mám sa prekonať, prekročiť svoje pocity a súhlasiť s vydajom za neho? Alebo mám čakať veľkú naozajstnú lásku?“ A tu je odpoveď pastora „V Biblii sa nikde nehovorí, že v základe rodiny musia byť romantika a pocity. Pocity nie sú základom vzájomných vzťahov s Bohom. Miesto toho poskytuje Biblia objektívne pravdy, princípy, ktoré musia byť týmto základom. Napríklad, ak sa hovorí o formovaní vzťahu s Bohom, človek sa opiera na Božiu pravdu o obeti Krista, pravdu o Kristovi, o odpustení, o večnom živote, o Božej blahodati. Podľa toho, ako sa zveruje týmto faktom, menia sa jeho pocity. Teda namiesto sklúčenosti, nespokojnosti a smútku ho naplňuje mier, radosť, spokojnosť v Bohu. No a ak city k Bohu slabnú, opäť sa obracia k týmto faktom. Tieto fakty sú zdrojom správnych pocitov“.

IM: Tak počkaj, čo s tým majú pocity? Veď predsa práve povedal, že pocity (teraz si čítala odpoveď pastora), že pocity

nie sú nástrojom vzájomných vzťahov človeka s Bohom. A nástrojom vzájomných vzťahov je práve čo?

T: Pre neho sú to pravdy v Biblii, nejaké fakty...

IM: ...ktorým sa musí čo? Zveriť. (**T:** Zveriť.) Ale ja mám jednoduchú otázku: môže sa človek, obyčajný človek, naplno zveriť Bohu? Neponáhľajte sa priatelia, skúste dať na ňu odpoveď. Môžeš sa ty, dobrý môj priateľ, úplne zveriť Bohu? Mnohí povedia: „Samozrejme“, najmä veriaci. „A ako ináč?“ No poďme si rozobrať, čo znamená zveriť sa Bohu úplne. Zaujímavá otázka. Trochu odbočíme. Zveriť sa môžem chirurgovi, ale budem pochybovať. Môžem sa zveriť človeku, ktorý k vysokému mostu priväzuje gumené lano a priväzuje mi ho k nohám a ja sa môžem zveriť tomuto človeku, že ma lano udrží, ja skočím a nič sa mi nestane. Ale môžem si tým byť istý? Nemôžem. A čo znamená zveriť sa úplne Bohu? „Boh je najvyšší. Je všemohúci. Pozná každý môj krok“ a podobne. V chápaní vedomia (prečo vedomie toto všetko podnecuje a my už vedomie poznáme, kto je vedomie – to je práve démon), ak sa úplne a celkom zveríme Bohu, to znamená, že Boh za nás musí robiť každý krok, teda riadiť naše telo, nás v trojrozmernosti. Toto je či svet? (**AM:** Diablov.) Toto je svet diavla. A hovorí sa o tom vo Svätom Písme, nehádajte sa, vážení duchovní. Tak je napísané v tom, čo vy prijímate ako poslané Bohom. Teraz jednoduchá otázka: ak sa o tom hovorí tam a tento svet patrí (**T:** ..satanovi) satanovi, tak k akému bohu sa modlíš? Jednoduchá otázka. Aký boh riadi tvoje telo a všetko dianie tu? Koho prijímaš ako Boha a

komu môžeš zveriť svoje telo, a opäť – seba (to je predovšetkým telo), svoj svet, svoju existenciu ako vnútornú, tak aj tú, čo ňa obklopuje? Čo chce človek? V skutočnosti človek, žijúci obyčajne, on jednoducho usiluje o moc. Prečo? Pretože hlavný bojovník o moc v tomto svete – to je práve satan. Pre neho okrem moci nie je nič zaujímavé, preto sa aj ľudia usilujú o moc, chcú vlastniť, ovládať a mať. Nie je to tak? Či nie na tomto sú postavené všetky modlitby materiálneho aspektu, obracanie sa k Bohu? Mať vynikajúce zdravie, mať moc...

AD: „No daj, Bože“. Nuž viete, ako je to u nás, aj samotná formulácia...

IM: „Ako Boh dá, tak bude“ (**AD:** „Daj, Bože“, „ak dá Boh“) a podobne, všetci používame tieto obvyklé šablónovité výrazy: „dajbože“, „chvalabohu“ a podobne, áno, „Boh dal“. (**T:** „Chvála Bohu“.)

E: Ale aký boh?

AD: Ale aký boh?

IM: Problém je v tom, aký boh tu nadeľuje ľudí materiál-
nymi hodnotami: Boh, ktorý dáva večný Život, alebo boh,
ktorý odoberá večný Život, vymieňajúci ho za milodary?
Svojho času, kedy si Ameriku (pamätáte, áno?) podmanili
Európania, prinášali im korále, sklíčka a vymieňali to za
zlato. Nič vám to nepripomína, vážení priatelia? Zveriť sa
Bohu v chápaní... No niektorí začnú namietaf: „To sa treba

zveriť duchovne“ a podobne. Ale ako sa zveriť duchovne, ak „s Bohom môže človek komunikovať iba verbálne, prostredníctvom svojej dôvery, dôvery pravdám, napísaným vo Svätých Písmach“, že, ale bez pociťového vnímania? A ako sa potom Boh kontaktuje s ľuďmi? Avšak v skutočnosti povedzme tak, že so Svätým Duchom, nie s Bohom, s Bohom sa nemožno kontaktovať, Boh – to nie je uťah s bradou, sediaci na obláčiku, ktorý má kopu obrazoviek (koľko miliárd ľudí, toľko má obrazoviek) a On sa stará, kto akou nôžkou vstal, kam išiel. No On predsa, však sa Mu ľudia zverili a On je povinný všetkých riadiť. No a kde si potom ty, kde je tvoje rozhodnutie? No nie je tak? Nie. A opäť sa vrátíme, svet je čím? Svet je satanov. Všetko je šablónovité, všetko je banálne, všetko je jednoduché. Jedny a tie isté postoje, jedny a tie isté želania, jedny a tie isté túžby. U niekoho sa realizujú lepšie, u niekoho horšie, niekto sa o to usiluje a niekto si vyberá pasívnu moc: nič nepotrebujem, nič nechcem, ale nech je tak, ako som povedal, áno? T.j. všetci sa o to snažia, keď sú pod mocou Živočíšneho. Vari to tak nie je? A znovu sa ukazuje, že nech to akokoľvek zvrtnáš, ale zveriť sa tomu, koho nepoznáš, myslím tým z duchovnej pozície, kým nemáš duchovný, pociťový vzťah s Duchovným Svetom, nemôžeš, akokoľvek by si sa klamal. Ale vedomie, ono je klamlivé, celú dobu ti rozpráva rozprávky: „Boh je Najvyšší – On môže všetko, On... zdvihni kameň – On je tam, kdekoľvek sa pozrieš – On je tam“. Áno, sily Allatu, formujúce tento kameň, sily vychádzajúce od Boha – ony formujú celý viditeľný svet a neviditeľný tiež, nuž, to je tak. A sily Allatu – to

je prirodzene súčasť Duchovného Sveta, je to súčasť Boha, akokoľvek sa na to pozrieme. Ale to neznamená, že tam sedí ujko s bradou, ktorý má tablet a všetko vidí, hej, sedí pod kamienkom a riadi tvoj život – hlúposť. Môžeš sa mu zveriť? Jednoduchšie povedané, ak nepoznáš podstatu, ak nemáš kontakt s Duchovným Svetom, ak nevieš, čo to je – nemôžeš. Ale spoliehaš sa na toho... a tu je najhlavnejšie, že „úplne prekladám svoju zodpovednosť za svoj duchovný rozvoj na kohosi“. Možno to prehodiť na gurua, preto sa mnohé náboženstvá zakladajú na tom (najmä východné), že musíš mať učiteľa, ktorý ňa naučí. Ale zjednodušene, ty sa máš dobrovoľne vzdať do otroctva nejakému (prepáčte, Pane, ale to je pravda) zvrátencovi a leňochovi, päť rokov žiť u neho v otroctve, aby ňa naučil hlúpostiam. Pretože oni dávno zabudli, čo to je a zabudli na Dušu a zabudli na pocity, ale majú Písmo a o tom filozofujú. Odpustite mi, v žiadnom prípade nekritizujem, každý má právo myliť sa, ako chce. A ak Dalajláma hovorí, že vedomie je nado všetko a Boha niet, tak mám jednoduchú otázku: a prečo je Dalajláma zacyklený v tejto sfére a nikdy nezíska slobodu? Je donútený reinkarnovať sa. A nech rozumní podumajú. To je Život? Však... Ale mnohí povedia, najmä znalí Východu, že reinkarnácia – to je prirodzený údel: vyššie i nižšie sa reinkarnuješ, človek sa reinkarnuje, Duša je nesmrteľná a podobne. Duša je nesmrteľná, ale ty sa rodíš jeden krát. Buď sa oslobodíš, splynieš s Dušou a staneš sa Anjelom, alebo sa staneš subosobnosťou. To je, no, takpovediac, trýznivý stav, ktorý je tak alegoricky opísaný v mnohých náboženstvách ako peklo. Áno, sú to

muky, áno, sú to útrapy, za svoje chyby treba platiť, to je zmluva. Ak si urobil zmluvu s diablom, budeš za to zodpovedať, ak si s Duchovným Svetom, tak získavaš Život. Alebo získavaš večné muky v stave subosobnosti. Ale Osobnosť má jeden život. Duša sa reinkarnuje, ale tebe sa tým neuľaví, pretože to bude iná Osobnosť a žiť bude iný človek. No vari to nie je tak? Je. Dovtedy, pokiaľ sa neobjaví ten, kto sa naozaj spasí a vtedy sa všetci, ktorí, no, ako pijavice prilipli na Dušu títo... zbavia svojich múk. Veľa sme o tom hovorili a veľmi veľa je o tom napísané v starých náboženstvách, je to všeobecne známa skutočnosť, a mimochodom tiež aj v nových. Ale jednoducho to kvôli nepohodlnosti často následne odstraňovali tí, ktorí vytvárali náboženstvá na báze učení, základoch učení, ktoré prinášali ich proroci, nuž oni mnoho pravdy jednoducho odstránili. Vezmime kresťanstvo. Kresťania povedia: „No ako to môže byť, áno? Aká reinkarnácia?“ Priatelia, a nasledovníci Krista, prví kresťania, ktorí sa udržiavali v čistote, ktorí žili v občinách? Veď to sú skutočne prví nasledovníci, učeníci Krista, ktorí sa pridržovali Jeho Znalostí. Nemali hlavných, nebojovali o moc, všetko bolo u nich inak. A oni jasne vedeli o reinkarnácii, chápali a v podstate rozprávali to isté, čo vám teraz hovorím ja, a kto si bude priať, ešte sa tomu dá nájsť potvrdenie, ešte nezmažali všetko následníci tých, čo vytvorili na učení Ježiša Krista náboženstvá. Zdôrazňujem – náboženstvá, je ich kopa. A opäť, ako sa môže z jedného Poznania vytvoriť kopa náboženstiev? A čím sa interesujú ľudia, ktorí to robia – duchovným oslobodením, alebo poslúchaním? A tým je všetko

povedané. Preto sú také aj otázky od ľudí, ktorí sú v tomto náboženstve. Človek je dávno v náboženstve a neovláda základné. Aj odpovede sú také. Ale odpovede sú veľmi výhodné pre koho? Pre organizáciu, ale nie pre tú dievčinku. A dievčina stojaca pred voľbou – vydať sa za nemilovaného človeka, alebo sa nevydávať a čakať na lásku. Ale čo je to vydať? Je to spojenie ľudí. Jasné, že láska pozemská, to nie je Božská Láska a celý tento, no, povedzme, že zmätok okolo lásky – to sú viac hormóny, no, sem tam ľudia ladia jeden s druhým, páčia sa, ale musia byť nejaké city pre prijatie tohto rozhodnutia, ak sú vážne a ľudia chcú spolu žiť: no zladia sa – zladia sa, nie – rozídu sa. Ale v každom prípade, ak vyložene neľúbiš človeka, dokonca ňa nezaujímá a uzatvárať s ním manželstvo, no, iba ak z vypočítavosti – ak sa ti nepáči človek, ale páčia sa ti jeho možnosti pod diktátom satana v tomto svete, no tak prečo nie? Logické. No ak toto všetko odhodíme, ak sa chystáš budovať nejakú bunku, tak ju buduj aspoň citmi, alebo aspoň nejakými vzťahmi, ktoré vás skutočne zbližujú a páčia sa vám. Ale odpoveď, ktorá zaznela: musíš poslúchať a podriaďovať sa organizácii, musíš počúvať to, čo je napísané a tým sa uspokojiť a chod' a vydaj sa – tráp sa, sužuj sa a potom celý život behaj k nám, my ti budeme pomáhať a znova hovoriť, že musíš čítať, poslúchať a počúvať nás. Či nie je tak? (T: Jednoducho ako...) A koľko ste počuli takých odpovedí? Sú zargumentované, krásne povedané, ale sú prázdne. Toto je svet satana a on formuje všetko: aj vaše chápanie, aj reč hovoriaceho. A v tomto prípade (mnohí teraz zareagovali), áno, hovorím s vami pomocou

verbálneho nástroja, pomocou opäť tých istých kognitívnych schopností a podobne, ktoré používam pomocou vedomia a všetkého ostatného, rovnako, ako vy. Ale inak ma nebudete počuť. Či nie je tak? A to je odpoveď. Je to nástroj, ale možno ho použiť rôzne. Poviem to jednoduchšie. Všetko je nástroj – je kelňa, ktorou možno rozvrátať kamene a zbúrať dom a je tá istá kelňa, ale v iných rukách a je zacielená na to, aby stavala dom. Rovnako aj vedomie, neslúži človeku, ale človek ho môže donútiť slúžiť sebe – ako konal Ježiš.

E: A Duchovnému Svetu.

IM: Výlučne Duchovnému Svetu. Tak to má byť.

AM: Aj u nás na cvičeniach, keď sa nastoľujú také otázky, keďže ľudia už vážne pracujú so zápisníkmi, tak je opäť dôležité v tejto situácii posúdiť, na akej pozícii sa nachádza samotný človek, ktorý kladie túto otázku. Teda tak, ako ste práve povedali, že človeka môže zvádzať vedomie, čiže môže našepkávať a hovoriť, že „tento človek sa ti páči“, alebo naopak hovoriť, že „ale on sa ti nepáči“. Preto tu najskôr treba ešte položiť otázku dievčaťu, čo ona, počuje to? Sú to teda myšlienky, ktoré ju presviedčajú, že tento človek je zlý, alebo to ona cíti?

IM: Ona nehovorí, že on je zlý. Dievčina hovorí, že je dobrý, ale sa jej nepáči. A otázka sa tu týka toho, čo ona cíti. Ale kňaz hovorí: „Vnímanie Boha nemá byť pocitové“, áno, „a komunikácia nie je pocitová“. (**E:** Ale fakty.) Nie je to v skúsenostiach, nie je to v práci (**AM:** Mhm), ale v nádeji a

spoliehaní na kňaza a absolútnom podriadení sa mu, tomu, kto jej to hovorí.

Ž: A ten, kto má pomôcť (**IM:** Vtedy bude spokojná), v tej chvíli, kedy má pomôcť porozumieť, on naopak akoby smeruje...

IM: A teraz otázka. Veď ja neobviňujem toho kňaza, on je taký istý, ako tá dievčina. Viac sa načítal, načítal sa tých knížiek, ktoré mu dali, ale Znalosti nezískal. On rovnako, ako je ona zaujatá „či môže Boh napovedať“, alebo čosi také, takisto sa aj on úfa na Boha a verí, že On mu pošle nový automobil, či ešte niečo, že ho povýšia v práci, šplhne si a bude môcť svojej rodine doniesť viac prostriedkov, ako aj hoci-ktorý človek. Pre neho je to obyčajná práca, je to blahobyť, zdroj jeho príjmov. Ešte je to uspokojenie jeho obyčajnej ľudskej náruživosti – moci. Páči sa mu, keď mu bozkávajú ruku, keď sa pred ním klaňajú a hovoria: „Áno, svätý otec“. Ale Svätý Otec – to je kto? A čo je napísané v Biblii a čo povedal Ježiš ohľadne tohto? Nikoho nenazývaj svojím otcom, lebo jediný Otec je na nebesiach, že? A... No ak je raz Otec na nebesiach, veď my Mu slúžime, to znamená, že my sa tiež môžeme takto nazývať a všetci sú povinní nás tak nazývať. Preto? Pretože sme právom Bohu podobní. A vedomie okamžite prirovnávalo. Veď nie ľudia sú zlí, to vedomie ich takými robí. Ich nevedomosť, ich lenivosť a nechť vzdorovať satanovi ich aj robí otrokmi a bábkami v rukách systému. V tom je nešťastie. A bieda je to, nuž, povedal by som to z takého ľudského hľadiska – to je to, že prichádzajú, prinášajú,

dávajú, ale ľudia si to necenia. Mrhajú tým v prospech želaní, vychádzajúcich práve z úst satana. Veď satan ti diktuje, čo si zaželať a on ťa núti želať si to. A človek si, tak to vychádza, želá viac materiálneho, ako duchovného. Čiže chce existovať jeden deň, dnes, ale nerozmýšľa o tom, že zajtra môže byť Život večný. Nuž...taká je diktatúra démonov v hlave.

T: Mhm. Skutočne sa ukazuje, že u systému, u diabla je celkovo táto téma vzťahov medzi ľuďmi taká pravdepodobne najsýtejšia téma, výdatná pre systém.

IM: Správne si povedala „výdatná“. Mnohí povedia: „Prečo to satan robí?“ Avšak v skutočnosti, ak zoberieme, čo je to satan a čo je to naše vedomie – jednoducho to vysvetlím našim priateľom, ktorí to možno ešte nevedia, alebo o tom nepočuli, na jednoduchom obyčajnom príklade. Naše vedomie sa podobá tvojmu tabletu. (**T:** Mhm.) Tablet, pripojený cez Wi-Fi k internetu. Internet je v tomto prípade, no, povedzme to tak, je to ten, koho nazývame diabol, dobre? Ale opäť, aby si uvidela, čo je tam napísané, musíš ho zapnúť, dodať mu energiu a podobne, je tak? (**T:** Áno.) Čiže je to to, cez čo komunikuješ s definovaným virtuálnym svetom. (**T:** Mhm.) Logické, áno? A tu uvediem paralelu – prečo sa tí, ktorí sem prichádzajú, mám na mysli poslov z Duchovného Sveta, musia obliekať do ľudských tiel a brať tie isté nástroje. Predstavte si, kvôli tomu, aby videli všetko to, čo sa tu deje, porovnajme to s formou hry. Počítačová hra. Existujú virtuálne okuliare, poznáte také, áno? Všetci poznajú, dúfam, že aj naši priatelia to poznajú. Nasadzuješ si virtuálne okuliare a

hotovo, máš hlavného účinkujúceho hrdinu, ocitáš sa akoby v rozprávke, v nejakom virtuálnom svete a on robí všetko, čo chceš ty, čiže ty tam niečo robíš. A mnohí gameri, hráči sa, povedzme to tak, natoľko zahľbia do hry, že strácajú realitu tu (AD: Mhm.), hrajú už virtuálne a žijú tým. Ich avatar, alebo postava, ktorú hrajú, tam všetko robí, žije a podobne. Tak teda, prečo si ten, koho posielajú z Duchovného Sveta, musí nasadzovať vo forme tela, vedomia a všetkého ostatného tieto virtuálne okuliare – aby videl, komunikoval s vami a rozumel vám. Ak sa pozrieme aj zo siedmej dimenzie, nehovorím o vyššej, toto všetko sa premieňa na jednotky a nuly – a niet virtuálnej hry. (T: Mhm.) Ona proste neexistuje. Existuje program, ktorý je predpísaný, nuž, povedzme, šikovne predpísaný s rozličnými variantmi vašich krokov vpravo či vľavo s rozvojom zadných úrovní a všetkého ostatného, ale je to program. Tak vyzerá z vyššieho sveta, no, nie celkom tak, ale kvôli pochopeniu tak. Preto si nasadzujú virtuálne okuliare a hrajú skupinovo so všetkými kvôli tomu, aby povedali ľuďom, že stačí v skutočnosti stlačiť gombík a celý tento svet v doslovnom zmysle slova zmizne. Ale každý človek môže prestať hrať a začať Žiť. Jednoducho prestať hrať. To neznamená odísť, nie, v žiadnom prípade, proste Život treba získať tu a nástrojom práve pre to získanie sú tie Znalosti v čistote, ktoré boli prinesené Prorokmi, to v prvom rade. Veď všetci hovorili: „Odhalenie satana“. Čo to znamená? Prejsť Armagedon. No opäť mnohé náboženstvá prichádzajú k tomu, že bude všeobecný Súd a podobne, ani nechápajúc, čo to je, nevediac. Ale spoliehajú na to, že príde

prorok, alebo vyslanec Boží, všetkých bude súdiť a podobne. Každý prechádza svoju cestu. Áno, na konci časov bude, ale spasenie nebude, jednoducho všetko sa zotrie. No to je súd, ktorý pre nikoho nie je výhodný a k ničomu neprivedie. Ale vlastný Armagedon a tento vlastný súd prechádza človek sám počas svojho života, nie po smrti, priatelia moji, ale počas života. Po smrti fyzického tela už dostáva to, čo si zasluhuje, nastáva čas platiť účty: všetko, čo si v tomto supermarkete života nadobudol – za to aj zaplatíš.

T: Igor Michajlovič a čo je to skutočný pocit? Pretože systém špekuluje o tom, že dáva ľuďom buď nejaké emócie, alebo...no, ľudia...

IM: Poviem to jednoduchšie, je to sloboda, sloboda v Láske, v skutočnej Láske k Duchovnému Svetu. Pre mnohých to nezaznie nijako, no preto, aby sa to mohlo zažiť, táto sloboda, je potrebné zbaviť sa diktatúry satana a vtedy skutočne nastáva sloboda. To keď výborne chápeš a vieš, čo chce povedzme tá či oná šablónovitá situácia, ktorá sa okolo teba vytvára. Vieš, kam ísť, prečo ísť a čo tam bude, ale si nútený ísť, pretože to tak musí byť, však si v tomto svete. Telo treba kŕmiť, telo treba opatrovať, treba aj pracovať, treba aj žiť. V každom prípade ale nevznikajú hlúpe myšlienky a priania, povedzme tie, ktoré vnucuje systém – po moci a podobne, po nadmerných prostriedkoch či podobne. Nehovorím, že bohatstvo je zlé. Nie, bohatstvo je dobré, poskytuje určité možnosti, rozširuje opäť vaše možnosti pre realizáciu. Ale realizáciu čoho – tu už je voľba na vás: realizácia vecí dob-

rých, nasmerovaných povedzme na duchovnú osvetu ľudí či duchovnú pomoc, alebo jednoducho na pomoc ľuďom, no alebo na sebauspokojenie, áno, na banálne – na kúpenie a získanie väčšej moci. Moci nad kým, nad ilúziou? Kúpte si počítačové hry a vládňte.

T: Tiež v používaní slov, Igor Michajlovič, ľudia často používajú také slová, ako „pocit spravodlivosti“, „zmysel pre česť“, „pocit dôstojnosti“.

IM: No a tu treba splatiť dlh náboženstvám, že ony predsa len vychovávali a vychovávajú v ľuďoch tieto určité pocity, v každom prípade je to predpísané. Ale na druhej strane by som chcel poznamenať: máme kopu náboženstiev, ktoré existujú tisícky rokov, ale tisícky rokov sa ľudia navzájom zabíjajú, tisícky rokov sa ľudia navzájom klamú. Prečo? Pretože predsa v základe, v samotných ľuďoch, leží diktatúra satana. Bohužiaľ, ale... A tu otázka spočíva v tom, že tých, ktorí sa dávajú na cestu služby Duchovnému Svetu... Ale veď, prepáčte, duchovenstvo – to aj je služenie (**T:** Mhm.), je to jedna z nižších foriem služby Duchovnému Svetu. Áno, skutočne, neprepočuli ste, z nižších foriem služby. A veď ich funkcia je jednoducho reprodukovať pravdu. Oni sa nemiešajú do vzdorovania, priameho vzdorovania tým silám, ktoré sú na neviditeľnej strane – do toho, čo musia vykonávať samotní Geliari, ako si hovorila, Vojaci Svetla (**T:** Mhm.), oni sa do tohto nemiešajú. Ich úloha je odovzdávať pravdu vo svojej čistote, nerobiac žiadne zámeny od systému. Ale ako vidíme, neporadili si s tým. Žiaľ, ale je to tak. A tá

pýcha... (ak to niekto začuje, môžu tento kúsok ukázať niekomu z tých, čo majú moc v náboženských organizáciách), to by ich mohlo rozhorčiť. A toto rozhorčenie je práve vzplanutie čoho? Správne, satana, diktatúry diabla nad vami. A nad tým sa tiež oplatí zamyslieť.

E: Ako sa hovorí na Východe, ak si nejedol cibuľu, tak prečo ňa vnútri páli, že?

IM: Presne tak.

E: Ako odpoveď na toto rozhorčenie...

T: Igor Michajlovič, ako pokračovanie milostnej témy tiež ešte jedna otázka. Už otázka chlapca. Nedarí sa mu nadväzovať vzťahy s dievčatami, už sa neraz pokúšal. Potom predsa len stretol v ich cirkvi dievčinu, premýšľal o svadbe, ale zrazu sa s ním ona prestala stretávať. On teraz nič nemôže: ani spať, ani jesť, ani sa modliť, ani Bibliu čítať – a chce iba jedno, aby mu ju Boh vrátil. Otázka pastora: môže on (tento chalan) prosiť Boha, aby mu Boh vrátil túto dievčinu? A odpoveď pastora: „Nauč sa hľadiť na skutočné duchovné hodnoty. Otázku vytvorenia rodiny treba zveriť Bohu a prosiť Ho o milodar a povolenie, ale nediktovať Mu svoje podmienky. On vie, koho, ako a kedy ti nakloniť. Buď pripravený prijať z Jeho rúk, čo ti na ceste pošle“.

IM: Ak mám byť čestný, ani komentovať sa mi to nechce. No opäť sa vraciame k ujkovi s bradou na obláčiku, ktorý sedí a rozmýšľa, prepácte, kto s kým bude spolunažívať, žiť a

podobne. No do akej miery tu ide o poníženie samotného chápania, čo je to Boh. (T: Mhm.) Už nehovorím o Bohu, ale ani chápania niet, čo je to. Ľudia jednoducho nechápu, čo je to Duchovný Svet, nechápu, čo je to Boh, nechápu, čo je to Žiž Duchovným Svetom a z toho to všetko pochádza. A veľmi silno spletené so systémom, teda s touto diabolskou existenciou. Áno, tu diktuje satan, to je pravda. Jeho úlohou je koho s kým zviesť za tým účelom, aby bol bordel, aby bol neustály konflikt, neustály boj o moc a podobne. Poznáme kopu rodín, ale len v ojedinelých je harmónia, keď ľudia skutočne žijú aspoň s úctou jeden k druhému, aspoň s nejakou. Väčšina rodín, nech by sme ich koľkokoľvek vzali – to sú ustavičné škriepky, ustavičné škandály, ustavičné dominovanie jedného nad druhým, čiže systém sa tým jednoducho neustále takpovediac krmí, je to neustála trenica. Vieme, čo je krmivom pre systém – je to aktívna práca vedomia. Hlavne je to podmienené emóciami, jasnými výbuchmi – emocionálnymi, nie pocitovými. Pocitové vnímanie systém nechápe, preto vystupuje veľmi kategoricky, aby nebolo takého vnútorného hlbokého pocitového kontaktu Anjela s Duchovným Svetom. Ale zato vedomie musí aktívne pracovať: všade sú nepriatelia, nikde ho nepočúvajú, človek musí byť egoistom, musí byť otrokom systému, musí byť pokorný pred satanom (T: Mhm.), musí byť poslušný a krotký a nerozmýšľať o Bohu a nerozmýšľať o žiadnych veciach. „Musíš čakať, dúfať a podobne, a modliť sa.“ Čo znamená modlikať u Boha za druhú polovičku, alebo využívať modlitebné praktiky? Ale veď mnohí tiež dávajú také rady: „Modli sa a

Pán ti ju vráti“. On čo, nemá viac na práci, ako vracaf vašich vyvolených? A je ona vyvolená? Hľa, v čom je problém. O čom sníva tento priateľ? Ona jediná (doteraz nikto na to neobracal pozornosť), jedna jediná sa nad ním zľutovala a teraz je on k nej pripútaný, áno? No ani komentovať sa mi to nechce, čestné slovo, absolútna absurdnosť – ako to úbohý človek nechápe, tak, prepáčte, aj ten (T: Pastor...) pastor, ktorý odpovedal, je rovnako ďaleko od Duchovného Sveta, ako aj ten chalan.

T: Proste, čo je zaujímavé, že rovnaké otázky ľudia kladú, no, kladú kadejakým vykladačkám. A máme tu tiež otázku z Rumunska.

IM: Mhm, a odpovede budú úplne identické. (T: Áno.) Pozrime, čo vykladačky. „Mocou, mne danou...“ a „modlitbou Ježišovou vyhánam z teba besov“, alebo „ja ti vykúzlím, ja ti pričarujem, ja ti vytvorím“ – to isté, trochu sa výrazy menia. Nuž, vypočujme si (T: Vypočujme si jednoducho, čo hovoria...), aby to nebolo nepodložené, nech ľudia sami porozmýšľajú. (T: Mhm.) Myslím, že podobné otázky naši priatelia často počujú (zvlášť tí, čo sú v náboženstvách) na svojich bohoslužbách a podobne.

T: Otázka je takáto: „Niekoľko rokov som žila s mužom v civilnom manželstve. Mala som dobrý vzťah, ale v jednom okamihu sa všetko zrútilo. Kartárka mi povedala, že ma on podvádza. Mali sme veľkú scénu a nakoniec sme sa rozišli. Existuje nejaký spôsob získať druhú polovičku, ale len tak,

aby to bolo navždy, aby to bol človek verný a miloval iba mňa?“ Odpoveď od vykladačky bola takáto: „Môžem vám poradiť vykonať rituál na lásku. Je to účinný spôsob pomoci otvoriť svoje srdce pocitom a nájsť druhú polovičku. Pre obrad sú potrebné len sviečky a veľká túžba prilákať lásku. Počas niekoľkých minút sa treba maximálne koncentrovať na svoje túžby a sny, spojené s milostnými vzťahmi. Srdce sa naplní myšlienkami o šťastí a láske a otvorí sa pre nové vzťahy“.

IM: Mhm. A čo chce táto dievčina, aké je jej želanie? „Aby milovali mňa, mne sa podriaďovali.“ Ale pojem láska – však ona neprosí „niekoho milovať“. O čom to hovorí? Že ľudia v skutočnosti nevedia milovať, sú vzdialení od toho pochopenia. A láska sa obmedzuje na bezpodmienečné podriadenie. Keď sa ti raz človek podriaďuje, žije kvôli tebe a robí všetko pre teba, to znamená, že ňa miluje. A čo ty? Však ona neprosí: „Ako sa mám naučiť niekoho milovať?“

T: A čo je to Láska, Igor Michajlovič, skutočná...

IM: Skutočná Láska?

T: ...ako sa prejavuje vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi?

IM: Nijako. (**T:** Mhm.) Láska medzi ľuďmi vzniká na pocitovej úrovni iba medzi tými, ktorí sú takpovediac jednotní s Duchovným Svetom. Ak zoberieme Duchovný Svet, je nekonečný, je v ňom nekonečné množstvo Anjelov, absolútne nekonečné. No... nemožno ho prirovnať, ani ho nejako

porovnať... A najzaujímavejšie je, že tam vládne Láska, harmónia, sloboda. Poňatie slobody môže byť iba v Láske a iba v jednote s Duchovným Svetom. A tu to vychádza, keď ľudia, no povedzme, ešte žijúc, ešte prebývajúc tu, ale dosiahli túto vnútornú slobodu a skutočnú Lásku s Duchovným Svetom, tak títo ľudia cítia jeden druhého, komunikujú navzájom bez slov, milujú jeden druhého, skutočne jeden druhého milujú. A najparadoxnejšie je, že ich cíti množstvo iných ľudí. Cítia, ale reagujú rôzne. A v podstate, čím silnejšie satan ovláda človeka, tým viac rozhorčenia to v ňom vyvoláva, keď len hľadá na týchto ľudí. Ale prebúdza sa mnoho, povedzme, nedobrych, húževnato spiacich démonov a začínajú podpichovať samotného človeka, nalaďovať ho proti pocitovému vnímaniu. Prečo? Ešte raz to poviem – satan nemá rád, keď ľudia začínajú niečo cítiť, keď Anjel žije bez ovládania. To je hrozba. A hrozbe sa systém snaží vyhnúť akoukoľvek cestou.

T: Vrátime sa teda tiež k našim otázkam (**IM:** Samozrejme, nech sa páči!) „Ako vrátiť stratenú lásku muža do rodiny?“ A táto otázka už bola samozrejme položená kňazovi v tradičnej kresťanskej cirkvi, či existuje spôsob na vrátenie muža do rodiny. Odpoveď kňaza: „Samozrejme existuje. Je mnoho modlitieb, ktoré pomáhajú vrátiť muža do rodiny. Ale na začiatku treba, aby ste sa vy sami vrátili do duchovnej rodiny. Pravidelne, každú nedeľu, chodiť do chrámu a zostávať do konca bohoslužby, priznať sa k hriechom, pravidelne sa spovedať a prijímať eucharistiu, prednášať ranné a večerné

modlitby. A keďže ste to nerobili, satan získal moc nad vami a vašou rodinou, nad mužom. Vy sa však pred ním nijako nechráňte! Ani seba nechráňte, ani rodinu – ani modlitbou, ani hromadením Ducha Svätého, preto začnite chodiť do chrámu a dozviete sa, koľko modlitebných prostriedkov existuje pre to, aby ste si vymodlili svojho muža. Ale svojvoľne, len tak, nesmiete brať na seba žiadne modlitebné pravidlá. Musíte získať požehnanie od kňaza. A ak budete takto pravidelne slúžiť Bohu, tak potom satan nebude mať takú moc nad vašou rodinou a vašim mužom“.

IM: A otázka – slúžiť Bohu, alebo slúžiť kňazovi a v jeho osobe organizácii? Veď čo tu natrepal? (**T:** Mhm. Zmiešal duchovné...) S mágiou... (**T:** ...s mágiou), so všetkým na svete. (**T:** ...a so všetkým) Prepáčte, ako môžu byť modlitby, nasmerované k Bohu, podmienené materiálnymi záujmami kohokoľvek? To sú úplne obyčajné materiálne záujmy. A čo on hovorí: „Musíte sa vrátiť do duchovnej rodiny“, áno? Čiže do cirkevnej rodiny. Čiže sa musíte podriaďovať, poslúchať a plniť (**T:** Mhm.), musíte byť naším trvalým otrokom, sponzorom a bábkou v našich rukách. A vtedy sa ti to, možno, opláti. Kto hovorí ústami tohto kňaza: Duch Svätý, ktorého navrhuje týrať či hromadiť (ale v tomto prípade to znie viac ako týrať v sebe Ducha Svätého a nie hromadiť ho), alebo nimi hovorí satan? A tu je nad čím sa zamyslieť. Vari nie?

T: Jednoducho ako systém mení duchovné znalosti (**IM:** Zamieňa hodnoty), zamieňa, jednoducho ich priliepa k

nejakým materiálnym otázkam.

IM: Úplne podstatne mení všetko a v pravý opak – všetko v záujmy trojrozmernosti, v každodenné záujmy, v obyčajné pozemské záujmy. Všetko je jednoduché. Ale kde je tu duchovnosť? A Duch je kde? Ale prikrýva sa to všetko rovnako, ako u tej ženy, ktorá sa venuje mágii... (**T:** Mhm.), jedno a to isté.

T: Čím sa líši?

IM: A kto nepočul také odpovede a také otázky? No popočúvajte ešte. Až je mi čím ďalej smutnejšie a smutnejšie.

T: Potom sa posunieme na Východ, ku guruom. (**IM:** Mhm.) „Ako si môžem prinavrátiť lásku svojej bývalej dievčiny?“ – otázka z Indie. Odpovedá guru. Môže mu dať špeciálnu mantru. Pri jej neustálom opakovaní v najbližšom čase 72 hodín, si dokáže prinavrátiť dievča a oženiť sa s ňou. Tiež mu vysvetlil, že táto mantra môže byť efektívna pre pritiahnutie akejkolvek ženy či muža, a že má aj iné mantry na kontrolu milovaných.

IM: To je aj odpoveď – „kontrolovať milovaných“. Kontrolovať... má mantry. Má, kto? Tento guru? (**T:** Mhm.) Alebo satan?

T: Aká šmelina systému s duchovným, modlitbami...

IM: Je to dnes skutočne úbohý (**T:** Mhm.) stav, aj preto ľudia odvracia od náboženstiev, od všetkého na svete. Ľudia

rezignujú a jednoducho premárňujú svoj život nikde a v ničom, a tí potenciálne živí Anjelikovia sa stávajú subosobnosťami. Alebo ako hovoril jeden človek: „Ludia, žijúci podľa princípov, – hovorí, – a pod diktátom satana, nie sú hodní sedieť v kotle, oni sú drevami, ktorými vykurujú tie kotly, v ktorých sedia duchovnejší hriešnici“. No čo, nie je to tak?

T: Jednoducho je ohromujúce, však, pár otázok sme prečítali: krajiny sú rôzne, náboženstvá sú rôzne, vierovyznania sú rôzne – a aké rovnaké sú odpovede a...

IM: Je to všade tak. (**T:** Mhm.) A teraz jednoduchá otázka našim divákom: čo myslíte, musí Boh počúvať toto blúznenie a plniť ho kvôli tomu, že vy vykonávate nejaké mantry? Bezťak je to: „Chcem moc“, „Chcem byť bohatý“, „Chcem, aby ma všetci milovali“ – koľkokrát by ste to diktovali, pokiaľ sa nenaučíte milovať, pokiaľ nezačnete naozaj priamo vzdorovať satanovi, ani o krok sa nepriblížite k Duchovnému Svetu. A nech by ste čokoľvek robili a kohokoľvek počúvali – toto je pravda života – duchovné oslobodenie sa dosahuje, a nie dostáva. A mantry tu nepomôžu. Je to ťažká práca. Ťažká preto, že žiaľ, ako sme už aj hovorili a ešte raz to poviem: satan má obrovskú moc v tomto svete a svoj Armagedon sa musí prejsť, aby sa získalo väčšie, získal sa Život. Za Život treba bojovať.

T: No ďalej je takáto téma. Otázka pastorovi je znova z USA. Dievča patrí k cirkvi jednej kresťanskej vetvy a mladík, ktorý sa s ňou stretáva k cirkvi inej kresťanskej vetvy. Majú v

úmysle sa zobrať. Ale dievča privádza do rozpakov na ňom to, že chodí do kostola iného smeru. „Môžu vstupovať do manželstva ľudia z rôznych denominácií?“ Pastorova odpoveď: „Vstupovať do manželstva s človekom z inej denominácie je krajne neželateľné a často môže byť priam hriešne. U manželského páru je vždy aj tak veľa všedných problémov, načo si však komplikovať život a pridávať k nim ešte problémy rôznych duchovných pohľadov? Pred vami hneď vyvstane problém – do akého kostola budete chodiť? Ak ste v našej cirkvi, tak pre vás najskôr nebude možné prijať učenie a praktiku cirkvi iného smeru tak, aby ste nimi mohli žiť. Podobný vzájomný nesúlads určite vytvorí vnútorné rozdelenie v rodine. Často sa mladým ľuďom zdá, že ich pocity a nie Božie princípy riešia všetko.“

IM: Mhm, opäť proti pocitom.

T: Áno. „Biblia hovorí o nevyhnutných podmienkach pre úspešné vytvorenie rodiny, božských odporúčaniach. Prvé – v každom prípade váš budúci manžel musí byť v Pánovi, zhora zrodeným, skutočným kresťanom, muž musí byť duchovným lídrom rodiny. Písmo hovorí o poslušnosti ženy mužovi: „Ženy, poslúchajte svojich mužov, ako Hospodina“. A druhá podmienka – vzájomný súlad muža a ženy. Napríklad, ak sa mladík chová k cirkvi a služeniu bežne a dievča sa oddáva naplno, tak bude najskôr ťažké vybudovať šťastnú rodinu“. Tu samozrejme existuje niekoľko takých otázok...

IM: Ale nie, všetko je v skutočnosti jednoduché. Ale my poznáme, v našom hnutí, v „ALLATRA“ (T: Mhm.), áno, koľko je u nás rodín, ktorých manželia takpovediac patria rôznym náboženstvám. Ale chvalabohu, tí ľudia, ktorí sa skutočne venujú duchovnu, pre nich je to šťastie. A prečo? Pretože v skutočnosti majú kopu sviatkov, je to zaujímavé, vôbec im to neprekáža, pretože ľudia sú duchovne slobodnejší, sú slobodní od takých nastavení satana a takpovediac... no, ako by som to vyjadril, materiálnych záujmov vodcov týchto organizácií. (T: Mhm.) Avšak v skutočnosti je tu diktatúra. Čo riadi tohto kazateľa? (T: Strach stratiť veriacich.) Stratiť adepta. (T: Mhm.) Čiže iba strach stratiť príjem, stratiť hoci štipku moci. Nič iné ho neriadi. Poviem to jednoduchšie: ak ich chrám je chrámom Božím a existuje iný Boží chrám, tak čo sa majú rozdeľovať? Jednoduchá otázka. Alebo sú to súkromné chrámy? Chrám – to je dom Boha a ak v ňom vyzývajú k Láske Božej, ak v ňom vznášajú chválu Bohu – tak je to môj dom, nech by sa akokoľvek nazýval, pretože k môjmu Bohu, k Nemu sa modlia, v ňom sa modlia. Nie je tak? Nie je jedno, aký obrad, nie je jedno, aké inak? Nehrá žiadnu rolu to konanie v trojrozmernosti – tieto divadelné inscenácie, všetko je to len teatrálnosť, ale je podmienená kultúrou, spôsobom života a podobne. Naopak, je to zaujímavé – pozrieť sa, ako žijú ľudia, aké majú hodnoty. Je to história a podobne. Je to zaujímavé. Ale podstata spočíva v služení Bohu. Akému Bohu? Môjmu Bohu. Prečo? Pretože Boh je jeden, Duchovný svet je jediný, nie je a ani ich nemôže byť mnoho. Aká tu môže byť debata? Ale vzniká tu otázka, na ktorú on

jasne odpovedá. A systém, všimnite si, veľmi často odpovedá celkom priamo, ale odpovedá tak, že vedomie to nevníma. A zdanlivo logicky: „Do akého chrámu budú chodiť?“ (T: Mhm.) Jednoduchá odpoveď. Čím je znepokojený tento kňaz? Vari je znepokojený povedzme jej šťastím, jej životom, jej duchovnou spásou? Nie, v žiadnom prípade.

T: Podobná otázka, rovnaký príklad: „Neviem, čo robiť, pomôžte mi to vyriešiť. Zoznámila som sa s človekom, ktorý sa pre mňa stal veľmi drahý, ale sme z rôznych kresťanských konfesií. Chceme sa zobrať, nevieme, čo robiť.“ Odpoveď bola taká: „Je komplikované dosiahnuť v rodine jednotu, ak máte rôzne duchovné pohľady. Čím viac duchovného súladu, tým lepšie. Spojenie manželských pút – to je dohoda, slávnostný sľub medzi vami a Bohom na celý život. To nie je len náboženské požehnanie na spolužitie. Lepšie je neponáhľať sa s prijatím rozhodnutia, pretože v skutkoch je povedané: „Ak je to iniciatíva a dielo od ľudí, tak bude zničené, ale ak od Boha, tak vy ho zničiť nemôžete.“

IM: No, povedzme to tak, ak by skutočne existovala k niečomu Božia vôľa, tak by to vždy bolo a nemohlo by to nebyť. Ale tu sa mi páči iné... Znie to akosi zaujímavo: „rôzne duchovné...“ (T: „Rôzne duchovné pohľady“.) Všimli ste si? „Rôzne duchovné pohľady“. Je jeden Boh a je satan. Rôzne duchovné pohľady – to je slúženie satanovi a žitie satanom, a je Boh, slúženie Bohu a Žitie Bohom – všetko ostatné je ľudské, nanútené satanom. Iného niet a ani nemôže byť. Ak sa niekto háda, tak sa háda satan. Nie je tak? (T: Mhm.)

Jednoduchá otázka. Vari nie je tak? Ako môžu byť rôzne duchovné pohľady?

T: Mhm... u ľudí, ktorí idú k Bohu.

IM: ...ktorí idú k Bohu, ktorí smerujú k Bohu. Ved' vo všetkých náboženstvách, ktoré sú opäť skutočne vytvorené na Učení, na Znalostiach, sú jediné zrná. Vari nie? (**AD:** Áno.) Máme tu, takpovediac, šéfku projektu „JEDINÉ ZRNO“, nikto nevie lepšie, že je to tak.

AD: Pravdaže.

IM: Jediné zrno je založené vo všetkých náboženstvách a jediný Boh. Ako môžu byť rôzne pohľady? Môžu byť iba v takom zmysle – jeden sa modlí k satanovi, druhý sa modlí k Bohu. To je rôzne. Ale všetko ostatné, to nemôže byť rôzne, ale jednotné. A to, že ľudia stanovili to, že v našom náboženstve musíš vstávať ľavou nohou a v inom náboženstve pravou – tak to sú ľudské záležitosti. Oni aj stanovujú tieto rozdiely – aké papuče nosiť, akej farby, pretože je to bohumilé či nemilé. Ale Bohu sú ukradnuté vaše papuče, verte. On ich nevidí. Uviedol som vám príklad. On nevidí vaše papuče, ani vás nevidí, pokiaľ k Nemu neprídete. A pre to, aby vás On uvidel, prvé, čo je potrebné – je prestať slúžiť satanovi. To je pravda.

T: Podobná otázka, otázka od kresťanky: „Som kresťanka, môj milovaný človek je moslim. Čítala som, že moslim sa môže ženiť so ženami Písma – židovkami a kresťankami.

Predsa však nám to v mešite odmietli, zdôvodňujúc to tým, že je to možné len vtedy, keď prijmem islam“. Odpoveď bola taká...

IM: To nie je pravda. Ihneď poviem, to nie je pravda.

E: Samotný Prorok bol ženatý – aj kresťanku mal ženu, aj židovku.

IM: Pravdaže, to po prvé. Po druhé, v islame sa veľmi... v samotnom Koráne sa veľmi pozitívne pozerajú na kresťanstvo, na Máriu, na Ježiša a na všetko ostatné. A kladie sa podmienka: ak žena bude poslúchať muža, pretože u nich je to tak stanovené (**T:** Mhm.), to znamená, prepáčte, že môže a ona môže zostať kresťankou. Neexistuje také vnucovanie. Ale ak to ktosi vnucuje, tak už je to, s prepáčením, nuž, akoby také prehĺbenie moci, no... ako... ako to správne vyjadriť. Celkovo, on to zo seba hovorí.

T: Naozaj, vari Prorok hovoril o takom?

IM: Nie, samozrejme. (**T:** Mhm.) A ako to mohol hovoriť, keď bol sám ženatý? (**T:** Veru.)

E: Dokonca naopak, hovoril, že kto uráža ľudí Písma, ten uráža mňa. (**IM:** Správne.) Ale to je urážka, však ty človeku (**IM:** A to je urážka, samozrejme) hovoríš, že tvoja viera nie je hodna toho, aby si ňu tento človek vzal.

IM: A ako mohol Prorok hovoriť niečo proti inej viere, tým skôr proti kresťanstvu? (**E:** Veru.) Nijako. To až ľudia

navymýšľali. Rozdeľuj a panuj – princípy satana. Prečo Duchovný Svet zjednocuje a satan rozdeľuje? (T: Hej.) Pretože, ak sa pozrieme, že rodina – v rodine sú ľudia určite rozdelení, milujú sa navzájom, nemôžu žiť jeden bez druhého, ale rozdelení sú svojimi záujmami, manipuláciami, mocou jedného nad druhým, kto nad kým dominuje – beztak existuje neustály boj a konflikt. Kolektív, nech by sme vzali akýkoľvek (T: Mhm.) kolektív, najlepší kolektív, existuje v ňom neustále rozdelenie. Nuž, nie je to tak? Je to tak, neustále rozdelenie, ak sú traja ľudia – dvaja sú proti jednému a opäť je všetko situačné: len čo jeden odišiel – koniec, tí dvaja sú už proti nemu, ten prišiel – opäť sú dvaja proti tretiemu. No, no stále je to tak všade. On tak pracuje. No... a všetci to vedia, ale napriek tomu sa podriaďujú.

T: Samozrejme je tiež veľa otázok o ľudských vzťahoch.

IM: Počúvajte, poďme to prerušiť. (T: Poďme.) Čestne povedané, je mi tak nepríjemné (T: Mne je to tiež už nepríjemné.) to počúvať, pretože je to skutočne hlúposť. Chápem, že je to pre ľudí dôležité. Chápem, že ľudia tým žijú. No ak tým oni žijú, tak tieto... toto všetko nám tu predsa netreba, potrebuje to satan. Existujú satanisti, možno ich nájsť, obrátiť sa na nich, oni to všetko rozpovedia. Čo s tým má Boh? Jednoduchá otázka. Poď radšej o niečom peknom.

T: Predsa len existuje jedna pekná otázka.

IM: Daj peknú.

T: Zaujímavá otázka, kedy sa človek naozaj zaujíma a chce pochopiť Sväté Písmo. Táto otázka je bez odpovede, preto...

IM: To je dobre. Niet otázok bez odpovedí.

T: Človek sa pokúša pochopiť otázku po prečítaní slov Ježiša zo 16. kapitoly Matúšovho evanjelia. Ide o to, že keď Ježiš začal odhaľovať svojim učeníkom, že musí ísť do Jeruzalemu a čo sa s Ním má stať, Peter Mu začal odporovať. A Ježiš odpovedal Petrovi... (**IM:** „Odstúp odo mňa.“) Kristus sa otočil a povedal Petrovi: „Odstúp odo Mňa, satan, ty si Moje pokušenie, pretože nerozmýšľaš o tom, čo je Božie, ale o tom, čo je ľudské“. A ďalej, „...vtedy Ježiš povedal svojim učeníkom: ak niekto chce ísť za Mnou, zapri sám seba, vezmi kríž svoj a nasleduj Ma“. A tu je otázka: „Čo znamená „zapri sa“, čo znamená „vezmi kríž svoj“?

IM: A táto otázka je veľmi zaujímavá. Každý ju rôzne interpretuje. Ale ako sa hovorí: osud, kríž svoj a podobne zober. A čo znamená „zapri sám seba“ (**T:** Mhm)? V prvom rade, aby to bolo ľahšie pochopiteľné, ľudia sa často nazývajú a myslia si, že ja... ja – to je telo, ja – to je moje vedomie, ja – to sú moje myšlienky. Ale my sme už o tomto hovorili, že je to práve zložka zvieracej časti, že je to vopred mŕtva časť. A v ponímaní toho, čo hovoril v tomto prípade Issa (**T:** Mhm.), aj pred ním sa podobné hovorilo, verte – to je akurát ponímanie toho, že zapri mŕtve, zober svoj kríž a stúpaj za mnou. Ponímanie kríža v tomto prípade, to je... kríž – bol ako trest, mučenie a nakoniec vieme, čím sa tento príbeh zakončil, povedzme, že takmer zakončil, pretože mal pokračovanie,

chvalabohu, bol happy end. Ale kríž – to hovorí práve o tom, že sú nevyhnutné útoky od systému, od satana. (T: Mhm.) Musíš sa zriecť satana, neobracať pozornosť na jeho útoky, ale nasledovať stopy Krista, teda ísť k Bohu. A toto chcel On povedať. To bolo dávno pradávnो známe. Nič nové som nepovedal.

T: Tiež pokračujeme: „Lebo kto chce svoju dušu zachrániť, stratí ju, ale kto stratí svoju dušu pre Mňa, ten ju nájde; aký je úžitok pre človeka, ak získa celý svet, ale svojej duši uškodí? Alebo aké výkupné dá človek za svoju dušu? Lebo...”

IM: Žiadne. Ničím ju nemožno vykúpiť. No v danom kontexte sa slovo „duša“ vzťahovalo k Osobnosti, to všetko treba chápať. Hoci v učení Ježiša sa jasne hovorilo aj o vedomí, aj... Ale ak sa na to všetko pozrieme správne, takpovediac odhrdnieme pozemské, ľudské, vnútené a prinesené ľuďmi, tak zrná aj tak zostanú a je tam aj pochopenie o myšlienkach, je tam pochopenie čo je to Duša a podobne. Duša sa počítala v komplexe s Osobnosťou, čiže Duša ako duchovná zložka človeka, nerozdeliteľná s Osobnosťou, pretože Osobnosť – to nie je nič iné, ako odraz. No aby sme nezachádzali takpovediac do nejakej biofyziky, pričom metafyzickej, tak od toho upustíme. Ale v tomto prípade sa myslelo, že stratiac seba, seba nájdeš.

T: Nasledujúce slová sú konečne veľmi zaujímavé. Ďalej sa hovorí: „Lebo príde Syn Človeka v sláve Otca Svojho so Svojimi Anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov“.

Sám Ježiš, samozrejme, o tom nehovoril, hoci tradične sa to možno niektorými veriacimi prijíma práve tak. A tu by som chcela...

IM: A čo konkrétne nehovoril? Pretože je tu zabudnutý moment.

T: Nehovoril, že príde sem do tohto sveta v ľudskom tele.

IM: Ale všetci očakávajú druhý príchod Ježiša. A tu vzniká nepríjemná situácia, práve hra vedomia, čiže démoni hrajú domino s našimi Anjelmi (**T:** Mhm.), povedzme to tak, s našimi Osobnosťami. Prečo? Poďme to rozobrať (**T:** Poďme...), je to naozaj zaujímavé. O čom hovoril Ježiš? (**T:** Hovoril, že...) Preskúmajme, ako je to povedané. Čo vedia ľudia? O čom nám hovoria naši duchovní učitelia, naši duchovní? O tom, že „Ježiš Kristus príde na konci časov“. (**T:** Časov.) Je to podľa nich axióma. „On bude súdiť. Pravoverní, dokonca aj tí, ktorí umreli pred tisíc rokmi, povstanú z prachu (**T:** V telách...) v telách, áno... (**T:** Vznésú sa na oblaky) a odídu do raja, vznésú sa na oblaky“. Hej, také molekulárne zoskupenie – oblaky. Kto nevie, môže si prečítať, zaujímavá vec, tam sa vám bude dobre žiť. „Ale tí, ktorí sú hriešnici, tí odídu do pekla“, správne, áno? Dobré. Ale čo píše Sväté Písmo, o čom hovorí Ježiš?

T: Po prvé, pred tým, ako vôbec odišiel, povedzme to tak, dával svojim učeníkom určité poučenia a hovoril o tom, že „Ja uprosím Otca a dá vám druhého Utešiteľa, nech s vami zotrvá naveky, Ducha pravdy, Ktorého svet nemôže prijať,

pretože Ho nevidí a nepozná, ale vy Ho poznáte, pretože s vami zostáva a bude vo vás“. A ďalej Ježiš hovorí, že „Nezanechám vás ako sirotu, prídem k vám. Ešte máličko a svet Ma už neuvidí, ale vy Ma uvidíte, lebo Ja žijem, aj vy budete žiť. V ten deň spoznáte, že som v Otcovi Mojom a vy ste vo Mne a Ja vo vás. Kto má prikázania Moje a zachováva ich, ten Ma miluje. A kto miluje Mňa, ten bude milovaný Otcom Mojim, aj Ja ho budem milovať a zjavím sa mu Sám“. Judáš – nie Iškariotský – Mu hovorí: „Pane! Čo je to, že chceš zjaviť Seba nám a nie svetu?“ Ježiš mu odpovedal: „Kto miluje Mňa, ten zachová slovo Moje a Otec Môj ho bude milovať a prídem k nemu a urobíme si u neho príbytok“.

IM: A teraz to poďme preskúmať, odhrnieme všetky nánosy a podobne. Vedomie hovorí, že Ježiš príde k tým, ktorí Ho milujú. Hociaký hriešnik hovorí: „Ó, ja samozrejme milujem Ježiša! No ako ho môžem nemilovať? On mi tu na reťazke visí, áno? No ja sa Ho bojím“. Aspoň slovo Ježiš povedal: kto sa bojí Mňa, alebo Môjho Otca, ten sa dostane do raja? Povedal? (**T:** Nie.) Čo sa hovorí v chrámoch, ktoré sú určené slúžiť Ježišovi Kristovi?

T: Nevyzýva sa k Láske, ale sa zastrašuje. (**AD:** Bohabojnosť.)

IM: Či nie je tak? (**T:** Mhm.) A tí duchovní, ktorí začínajú hovoriť o Láske, hovoria, že nie, napísané je takto: treba milovať – tí sú podrobení veľmi vážnemu tlaku. To ide od koho – od Boha, či od satana? Od satana. No my sme to rozoberali,

vynecháme to. To sú ich piliere, majú právo žiť ako chcú – sloboda voľby a podobne. Kto chce, ten ich počúva, majú na to právo. Ale o čom sa hovorilo tu? Ježiš jasne povedal, že On sem viac nepríde. (T: Do sveta.) Potom, ľudia, ako ste ho privítali, sotva sa u Neho objaví želanie prísť sem. A vediac dopredu, čím sa to všetko skončí, jasne povedal, že On sem už... Jeho noha tu isto nebude. Zdôrazňujem, „noha“ – tým sa myslí v tele. Ale povedal, že príde ku každému s Otcom svojim, teda myslí tým Duchovný Svet a zreteľne poskytuje definíciu Duchovného Sveta, ale o tom sa nepojednáva, zabudlo sa to. A najzaujímavejšie je, že prví kresťania o tom vedeli, ale v organizácii, zdôrazňujem – ako kresťanstvo – o tom nevedia. (T: Mhm.) Je to nepohodlné a odstránili to. Ale hovorilo sa akurát o jednote v Duchovnom Svete: Ja som vo vás, vy ste vo Mne, Ja som v Otcovi, Otec vo Mne, čiže je to množstvo v jednote a jednota v množstve – to je podstata Duchovného Sveta, to je nekonečnosť, úplnosť a večnosť, to je predovšetkým Láska, lebo v Duchovnom Svete nemôže byť ani tieň zármutku. Tam, kde dominuje Svetlo, tam tiene nebyvajú, tam niet nenávisti ani strachu, ani ničoho ostatného. Ale túžba po moci, nadiktovaná satanom, sa vždy drží na strachu, násilí, no a na všetkom ostatnom, ako aj každá moc. (T: Mhm.) Moc sa na Láske držať nemôže, pretože Láska nie je bič, Láska je dar. Nuž a akože možno darmi niekoho udržať v moci? Ale chápanie v pozemskej rovine: dar – to je niečo materiálne, nejaký úplatok, že? Na úplatku sa dá zvieť, ale keď sa ňa boja, lepšie sa podriaďujú. Preto sa toto všetko prekrúcalo. Ale tu je zreteľne povedané o

Duchovnom Svete, jasne sa tu dáva pochopenie: keď vy, moji učeníci, nasledovníci moji, dosiahnete splynutie, keď sa stanete duchovne slobodnými, dokážete Ma precítiť, keď Ma budete milovať a Ja budem milovať vás, nielen ja, ale aj Boh, pretože On je môj Otec, pretože Ja som v Ňom a On vo Mne a On bude vo vás a vy vo Mne, teda hovorí o jednote. No vari nie? Veď o tomto jasne, pochopiteľne a jednoducho hovorí sám Ježiš Kristus. A kde je to (T: Mhm.) v chápaní? A On jasne hovorí o Utešiteľovi, teda o druhom: „Ja uprosím Otca Svojho...”

T: Áno, veď aj tam je povedané, že „však Utešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mene Mojom, vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril“.

IM: A On tu má na mysli iba tých, ktorí sú schopní to prijať. On tu nehovorí ani slovo o celom svete, či niečo také, hovorí: ...vás naučí všetkému a povie vám pravdu, ale len pre tých, ktorí sú schopní ju prijať a počuť a ktorí sú schopní ju precítiť, pretože táto pravda sa prijíma, ako sa hovorilo skôr, s otvoreným srdcom, ale lož sa prijíma vedomím.

T: Igor Michajlovič, Vy ste teraz ešte tiež hovorili o tom, že Duchovný svet – to je množstvo v jednote a jednota v množstve. Kto je to Boh?

IM: Duchovný Svet. Boh – to nie je jednotka, ale je to jednotka. Duchovný Svet sa vníma celostne, ako jedno. Jedno večné a nekonečné – a to je Boh. No rovnako, ako sa ľudské telo skladá z množstva buniek, rovnako, ako sa celý

materiálny svet skladá z maličkých čiastočiek, tak sa aj Duchovný Svet skladá z Anjelov, ktorí sú Bohom. Ale Boh je jeden, pretože On – je Duchovný Svet. Nie je to ujko s bradou. Je to oveľa viac.

T: Vracajúc sa k otázke o príchode Utešiteľa, ukazuje sa, že ľudia...

IM: Ale opäť, On príde len ku tým, ktorí sú duchovne slobodní, ktorí smerujú k tejto slobode, tí Ho precítia, ale iní ho jednoducho ani neuvidia. Ale to sa netýka iba Utešiteľa.

T: Áno. Veľmi mnohí veriaci na celom svete čakajú...

IM: Veď v každom náboženstve (**T:** Mhm.) je povedané, že na konci časov príde Niekto, napríklad Mahdí, no a...

T: Maitréja, Utešiteľ...

IM: ..Maitréja, Utešiteľ, áno. (**T:** Kalki Avatar.) Stále sa hovorilo o jednom a tom istom, pretože tieto náboženstvá boli založené na Prorokoch, na skutočných vyslancoch.

T: A ľudí znepokojuje otázka, samozrejme, každého vo svojom náboženstve, že ako Ho dokážu spoznať, aké budú znamenia, ako sa nemajú zmýliť, aby Ho stretli?

IM: No viete, povedzme to tak, že v každej dobe sa rozprávalo o konci časov, v priebehu mnohých a mnohých rokov a mnohých storočí, áno, že „aha, aha, koniec sveta, koniec sveta“, avšak existovali jasné definície a tieto definície existujú. No to, čo sa povedzme deje dnes, dokonca aj slepý vidí.

Vari nie? A je to smutné. Smutné, pretože ako som hovoril na začiatku nášho rozhovoru, o číslach, práve tieto čísla sú výsledkom tých udalostí, o ktorých hovorili (T: V Písmach.) proroci, v Písmach. A my dnes skutočne za oknom vidíme všetky predzvesti, absolútne všetky, konca sveta. A nech by sa ktokoľvek vzpíeral a nech by čokoľvek hovoril, ale... Možno niečo zmeniť, ale je povedané, že aj posledná hodina sa predĺži a môže sa predĺžiť na stáročia. Ale opäť, prepáčte, ak menej ako jedno percento ľudí je schopných pochopiť to, čo teraz hovoríme a prijať ešte menej, tak o čom môžeme hovoriť? Zostáva len pokorne čakať a dúfať, že na tento, takpovediac od nástupišťa odchádzajúci vlak, aspoň niekto naskočí do vagónikov, prepáčte za priamosť. Áno, ľudia môžu mnohé, pretože svojou voľbou rozhodujú o budúcnosti a toto všetko závisí od ľudí. Ale satan je tak silný, že zakrýva uši aj tým, ktorí počujú, znehybňuje veľmi mnohých a ľudia jednoducho nekonajú. A opäť, ty hovoríš: „Ako ľudia uvidia samotného Utešiteľa, či kohosi iného?“ No nijako. Keď sú ich oči zakryté satanom, ako ho môžu uvidieť či spoznať? Ved' rozprávky, ktoré sú napísané ľuďmi, najmä... no, nie tak o Utešiteľovi, ale o Mahdím – to je rovnaké, ako aj o antikristovi, ktorého On akoby má fyzicky zabiť. (T: Mhm.) Kto ho má zabiť? Mahdí? No myslím, že pristúpime... Zjednodušíme to. Čo vedia ľudia o Utešiteľovi v súčasnom svete?

T: No, po prvé to, že Utešiteľ vôbec, ak prezrieme celé Sväté Písmo, ak to zovšeobecníme, tak je to Svätý Duch, je to Duch Pravdy, ktorého pošle Otec. A Ježiš hovorí o tom, že keď On

príde, naučí vás...

IM: A On má na mysli, že On príde, ale pre to, aby vás naučil, musí taktiež prísť do tejto virtuálnej hry (**T:** Mhm.), t.j. predovšetkým si nasadiť virtuálne okuliare, čiže prísť v tele.

T: Ďalej sa hovorí, že On vás naučí všetko, čo hovoril Ježiš, pripomenie všetko, čo On hovoril (**IM:** Pripomenie) a poučí o Pravde.

IM: Tých, čo sa chcú postaviť (**T:** Mhm.) na cestu Pravdy.

T: No ešte sa hovorí, že usvedčí svet, o hriechu, o Pravde, o Súde.

IM: A všimnite si, o Utešiteľovi sa nehovorí ako o Prorokovi. Áno, On povie o tej Pravde, o ktorej hovoril Prorok, o ktorej hovoril Ježiš, no On v žiadnom prípade, to zdôrazňujem, nie je prorokom či niekým iným, pretože vieme, ako sa v tomto svete správajú k prorokom. Ale Utešiteľ – On je Sudca, ak ku tomu pristúpime správne a objasníme to a to znamená: kto do Neho hodí zrnko prachu, ako odpoveď dostane horu.

T: V starých textoch v starohebrejskom, starogréckom jazyku vôbec na mieste tohto slova v Písmach, na mieste slova Utešiteľ, stojí úplne iné slovo – Parakletos a má iný význam (**IM:** Samozrejme.), široký...

IM: Je to iný význam – ako advokát a ako sudca. (**T:** Mhm.) Pre niekoho je advokát pred Otcom a pre niekoho On je

sudca.

T: A zaujímavé je, že Parakletos je, správne ste povedali, advokát, ale nie v tom ponímaní, v ktorom ho teraz všeobecne vykresľuje súčasné ľudské vedomie..., keďže On je priateľ, že je to ten priateľ, ktorý...

IM: Ale to On práve je (no, ak sa pozrieme správne, áno, čo je to, o čo sa jednalo a o čom sa hovorilo), myslelo sa tým, že On je priateľ pre pravoverných a sudca pre bezbožných, no, ak to tak mám povedať.

T: Ešte je zaujímavé, že On vystupuje akoby, no, nielen ako advokát, nielen vo všeobecnosti obhajujúci človeka pred Bohom, ale vystupuje tiež ako nejaký radca, ktorý (**IM:** Pomocník.) hovorí človeku, ako sa on sám môže obhájiť.

IM: On je pomocník, pravdaže. A nemôže obhájiť (**T:** Mhm.) niekoho, ak to ten nechce. A advokát sa tu uvádza iba ako paralela. Ak človek (**T:** Mhm.) naozaj nie je vinný, ale obviňujú ho, advokát mu môže pomôcť. No dobrý advokát môže pomôcť, aj keď je človek vinný. No otázka sa opäť netýka pozemského porovnávania, ale tu sa myslí práve to, keď je človek prakticky bez hriechu. Čo je to hriech sme už rozoberali v inej relácii, no jednoducho to pripomenieme. Hriešny človek je ten, ktorý žije pod diktátom satana, a všetko ostatné nemôže byť hriešne. A tu vychádza, ak to človek odmietol a riadi, povedzme, svoje vedomie, odmietol diktát satana, skutočne úprimne sa snaží, pocity vníma, on... ale nebolo dosť času, tak tu, samozrejme, môže Utešiteľ vystúpiť ako

advokát. T.j. vidiac čistotu samotného človeka, On mu môže pomôcť, pretože práve Ten, koho Ježiš nazýval Utešiteľom, má absolútne právo, povedzme, brať ľudí zo sveta mŕtvych do sveta Živého, ale tých, ktorí sú toho hodní a tých, ktorí nie sú hodní – posielat' do nižších svetov. On má takú funkciu. (T: Mhm.) Ale vo všeobecnosti Jeho podstata nespočíva konkrétne v nejakých ľuďoch, ale v chápaní ľudstva. A tu treba pozerať na jadro tejto otázky.

T: Čiže to vychádza, že keď On, keď sa tu hovorí ohľadne slova Parakletos, že je to Človek, ktorý pomôže človeku a naučí ho, ako sa on sám môže hájiť – to sú tie nástroje, ktoré budú dané...

IM: ...ktoré dával Ježiš. On v princípe o nich iba povie, pretože (už sme to dnes prejednávali) ľudia všetko zabudli a skomolili pod diktátom satana. Veď satanovi je výhodné všetko preonačiť a prevrátiť po svojom, ale prirodzene, on sa vmiešava cez naše myšlienky a myšlienky – to je vedomie a vedomie – je nástroj diabla a nech to akokoľvek otočíme, skrze tento nástroj on aj všetko kriví. Nuž preto... Ale všetky Písma sa písali ľuďmi a písali sa potom, keď už nebolo samotného nositeľa týchto Znalostí, áno, ktorý ich pri-niesol, preto existujú skreslenia, boli nevyhnutné.

T: Igor Michajlovič, a nenapoviete... slovo Parakletos má tiež ešte taký zaujímavý význam, že je to ten, ktorého vzývali kvôli povzbudeniu vojska, keď ono klesalo na duchu, že je to...

IM: Prekrútenie. Satan rád vtipkuje. Poviem to jednoduchšie. Mnohí vojaci mali nápis „S nami je Boh“ keď išli zabíjať iných ľudí a zároveň je v ich Písme napísané: „Nezabiješ“. Nuž a opäť sa vraciame k tomu, že ak by ľudia plnili aspoň to, čo je napísané, svet by bol oveľa lepší.

T: Teda systém prekrútil a... (**IM:** Satan je zlý vtipkár.) ...jednoducho prilepil duchovné k tomu, aby... Ale čo v pôvodnom chápaní, čo znamená povzbudiť vojsko?

IM: To je iné vojsko. V pôvodnom chápaní je to práve nástroj... Povedzme, že vojsko v tomto chápaní – to je ako nástroj nápravy chýb, čiže význam tohto vojska práve nie je vo viditeľnom svete, ale hájenie v neviditeľnom svete, to je oveľa náročnejšie. V podstate je ľahké vziať meč a rozrúbať neozbrojeného, či slabo ozbrojeného, alebo slabšieho, nie je to ťažké. Jednoduché je aj umrieť na bojovom poli mečom iného vojaka. Je to ľahké. Ale veľmi ťažké je vzdorovať satanovi. Vzdorovať satanovi v sebe samom je náročné. A oveľa náročnejšie, povedzme, že mnohonásobne náročnejšie je vzdorovať na neviditeľnom fronte. Boli vojaci, ktorí práve stáli na druhej strane a to je vojsko Božie. Toto vojsko bolo zložené z ľudí, ale duchovne slobodných a pomáhalo ľuďom potláčať satana. Ak zoberieme nedávnu minulosť, bol film „Atlantída“, ktorí z našich priateľov pozerali, možno si aj pamätajú o čom sa tam hovorilo, že toto nie je zďaleka prvá civilizácia (**T:** Mhm.) a v skutočnosti... nuž jednoducho opäť ten istý satan nedovoľuje ľuďom o tom vedieť a vedci hovoria tak – je Darwin a podobne. Darwin sám neveril svojej

teórii, to je pravda. Niekde existujú evolučné zmeny, ale, jednoducho povedané, civilizácia bola nemenej rozvinutá, alebo aj viac, ako dnešná. Ale v čom spočíva zmysel? Že po tejto civilizácii, ako sa aj rozprávalo, počas dlhého obdobia vládli ľudia, žijúci Duchovným Svetom, inými hodnotami. No a prirodzene, že satan si pamätá svoje tisícročné poníženie, kedy sa ako túlavý kocúr živil na ľudskom smetisku ľudským odpadom. Jemu sa to nepáči, preto krajne neľúbi tieto témy. Tí, ktorí sú povolani stáť práve na stráži Duchovného Sveta a vzdorovať, oslabovať samotný systém, samotného satana preto, aby ľudia mohli voľnejšie dýchať – to bolo to vojsko. Nazývali ich rôzne – Vojaci Svetla, existovali rytierske... v prvom období akýsi vzťah k tomu mali Templári, zdôrazňujem – v prvom období, nuž ale potom satan opäť zosilnel, začali žiť úplne ináč a pre iné ciele. Nuž to je taká vec, v podstate nedôležitá. A všeobecne ich v minulosti nazývali Geliari, hovorili sme o tom, dokonca kedysi sme mali reláciu o týchto Vojakoch Svetla. Sú to ľudia, ktorí žijú iným, je to skutočne vojsko, ktoré háji Svetlo v temnote. Myslelo sa, že práve, ak mám odpovedať na tvoju otázku (T: Mhm.), to povzbudzovanie alebo nadelenie síl týmto Vojakom, nuž to práve nie je nič iné, ako funkcia Svätého Ducha, pretože oni to neberú od seba. No prirodzene, že človek nemôže vzdorovať systému, ale on prijíma rozhodnutie a jeho sily sa mnohonásobne zosilňujú. Nie preto, že on prijal rozhodnutie a povedal: „To je všetko, ja vzdorujem“ a pritom celkovo používa tieto sily ako chce. Nie, to všetko sú absolútne kontrolované procesy, no duchovné sily skutočne narastajú a práve

vďaka Utešiteľovi, alebo Svätému Duchu, ako ho inak nazývajú.

T: Ktorý bol vždy vedľa človeka, ktorý šiel bok po boku s ním...

IM: Nuž jednoduchšie povedané, Svätý Duch je v každom človeku, pretože jeho zložkou samozrejme nie je nič iné, ako Duša a Osobnosť. Bez Neho by nič živé nežilo. Oduchovnelé je tu povedzme všetko, oduševnelé iba ľudstvo.

T: Pravdepodobne najzložitejším obdobím, ku ktorému sa uchýľujú ľudia, keď sa obracajú práve k Duchu Svätému, sú posledné časy, kedy bude posledný Súd. A o týchto časoch sa tiež veľmi mnoho hovorí v Písme...

IM: Nuž, posledný Súd – to je práve zodpovedné rozhodnutie toho, koho nazývajú Utešiteľ, Mahdí (**T:** Mhm.) a podobne. Jeho priama funkcia vo vzťahu k ľudstvu je predsa zväžiť – má zmysel a perspektívu toto ľudstvo alebo už nie. Ak nie, tak riad sa myje dočista a dosucha sa utiera.

T: Čiže práve preto sa hovorí, že dňa ani hodiny nikto nevie...

IM: Preto sa hovorí, áno, že nikto nevie. Prečo nevie? Pretože budúcnosť nie je definovaná, určujú ju ľudia svojou voľbou. No ak víťazí satan a ľudstvo už nemá šancu, tak toto ľudstvo je bez zmyslu. Posilňovať pozície satana? Aký to má význam? Hovorí sa, že svet stvoril Boh. Stvoril, ale prečo ho stvoril? Nikto neodpovedá, prečo bol svet stvorený Bohom.

Nie preto, že sa nudil či niečo podobné. Verte, Boh sa nemôže nudiť. Ale On ho stvoril s jedným jednoduchým cieľom – tento svet má prinášať do Nekonečného Sveta Anjelov. Ale keď, s prepáčením, zveličuje služobníkov satana a mučeníkov, aký to má zmysel? Je to zlý biznis. A špatný biznis sa musí korigovať, je nevýhodný, povedané pozemským jazykom. Ešte by som Utešiteľa nazval, no, možno ho nazvať takým modernejším jazykom – je to audítor. Čiže prišiel, urobil audit, poďíval sa, pomohol tým, ktorí chceli, pretože On je povinný priniesť tieto Znalosti. Prijali, neprijali – to sú predsa ľudské záležitosti, to nie je Jeho starosť a On nikomu nič nedlhuje, rovnako ako ani Boh nikomu nič nedlhuje, to vy ste dlžní, ale nie Boh a už tým viac, prepáčte, nie audítor, nie Utešiteľ, nech by Ho akokoľvek nazývali. On prišiel, pozrel, prijal rozhodnutie – projekt sa uzavrel alebo zostal. Ale súdiac podľa toho, čo sa deje, nevidím Jeho spokojnosť.

T: Zaujímavé, že ľudia predsa len cítia, že Utešiteľ je vo svete, pretože aj v budhizme ľudia hovoria... (**IM:** Cítia.), áno, a oni hovoria, že my vieme, že sú príznaky, čas sa už ukázal.

IM: Poviem, ako som hovoril na začiatku – viac ako 99% ľudí cíti (**T:** Mhm.), ale vedomie im nedovoľuje tomu veriť, nedovoľuje to pochopiť a prijať (**T:** Áno, teda ešte, ako sa môžu dozvedieť...), preto to môžu prijať iba jednotlivci. Je to však voľba ľudí. Veď oni cítia, v tom je paradox. Vedomie hovorí: „To nemôže byť“, ale Duša to cíti, Osobnosť cíti. Jedine, že ona je v otroctve u satana, ale to je opäť voľba ľudí, oni

predsa dovolili diktovať satanovi nad Osobnosťou, mŕtvemu nad Živým, robiac tak Živé mŕtvym. Príliš veľa záujmov je tu, v tomto svete (T: Mhm.), príliš veľa túžob a príliš sa chce mať moc, dobre žiť, sladko jesť, ale žiť krátko. Ved' satan nehovorí všetko, preto je aj klamár.

T: Zaujímavé je tiež pozrieť sa na obraz širšie, predsa len sme to rozoberali v rámci kresťanstva.

IM: No preto, aby sme sa pozreli na obraz, treba už pozerieť (T: Z pozície...) aj zo širšia, takpovediac z iných náboženstiev, na tohto audítora, alebo Utešiteľa a nech by Ho akokoľvek nazývali, podstata sa tým nezmení, ale poviem to jednoduchšie, na Syna ľudského, ktorý žije ľudský život a prijíma rozhodnutie podľa zmyslu.

AD: Veľmi je zaujímavé, keď sa hovorilo o Utešiteľovi, vyslovene všetko sa veľmi dokonale zhoduje s tým, že rovnakým spôsobom očakávajú v budhizme Maitréju. A veľmi mnohé faktory, ktoré si konštatovala (T: Mhm.), sa zhodujú, veľmi mnohé momenty. Ešte v najstarších budhistických textoch, v Pálijskom kánone, ktorý sa pokladá za zbierku textov, ktoré, ako sa predpokladá, hovoril Budha. Budha hovoril, že nastane čas, keď moje učenie dôjde k úpadku, ale príde nový Budha, ktorý obnoví, obnoví a prinesie čistú Dharma, t.j. Dharma v chápaní – Znalosti, čiže opäť prinesie čisté Znalosti a ľudia, ktorí ich pochopia, môžu dosiahnuť najhlavnejšie – duchovné oslobodenie. A Maitréja tak...

IM: Všimnite si (**AD:** Mhm, áno.), Budha hovoril o

duchovnom oslobodení (**AD:** Áno.), ale teraz sa v budhizme hovorí o slobode vedomia, o tom, že Boha niet, dominuje vedomie a podobne (**AD:** Mhm.), čiže v skutočnosti je úplne (**AD:** Áno.) prekrútené učenie Budhu.

AD: A ešte, čo je zaujímavé, Budha veľmi veľa hovoril o radosť a konkrétne je to spojené aj s Maitréjom. (**IM:** Áno.) A je to veľmi zaujímavé, pretože samotné slovo „Maitréja“, alebo ho nazývajú rôzne: „Mettejja“, „Maithri“, pochádza zo slova „maitrī“...

IM: Budha hovoril, že to aj je veľká radosť (**AD:** Áno.), ale veľká radosť je to len pre tých, ktorí žijú v radosť a ktorí žijú Ním (**AD:** Áno.), ale pre ostatných je to veľký žal, pretože oni stratia to, čo mali (**AD:** Mhm.) a celú perspektívu na budúcnosť.

AD: A samotný Maitréja, čo pochádza zo slova „maitrī“ a prekladá sa ako „priateľ“, „láskavý“ a ten, ktorý pociťuje priateľstvo ku všetkým ľuďom, prináša to, čo je pre nich dobré, to, čo potrebujú a tiež...

IM: On nemôže priniesť zlé.

AD: Áno. A spolu s tým je preklad ako „láska“, konkrétne „čistá láska“. (**IM:** Pravdaže.) Čiže sú to akoby dva pojmy, ktoré v sebe zahrnuje slovo „maitrī“ a...

IM: No ak sa pozrieme na jadro pojmu, kto je to Utešiteľ, je to to isté. (**AD:** Áno, áno.) Teda priateľ, pomocník, láska. To je to, čo On prináša (**AD:** Svätý Duch.), áno, pretože to nie je

nič iné, ako Svätý Duch.

AD: Svätý Duch. A iba ako potvrdenie tomu som chcela povedať, že maitrī – to je tiež... v budhistických textoch existuje zmienka, že je to nazvanie sily čiže sila maitrī je sila, ktorá je vlastná Bódhisattvom, ktorá... (**IM:** Sila Lásky.) Sila Lásky, celkom...

IM: Alebo správnejšie – sila, vychádzajúca z Duchovného Sveta (**AD:** Áno.), alebo teda sila Boha.

AD: Sila Boha a prejavuje sa tak, že, ako sa to v budhizme vyjadrovalo, že Bódhisattvovia vyžarujú maitrī v podobe lúčov radosti, šťastia (**IM:** Samozrejme.). Teda, že je to to, čo práve daruje radosť a šťastie a to je najzákladnejšia podstata.

IM: To, povedzme, Svetlo, vychádzajúce z nich, nie je viditeľné pre oko (**AD:** veru.), ale je pociťované Dušou (**AD:** Áno a práve toto sa tiež...). Sú to slová Budhu, jeho Učenie.

AD: Áno, že svetlo Duše, že najhlavnejšie, ako ľudia spoznávajú Maitréju, nie podľa nejakých vonkajších príznakov, ale podľa svetla Duše. A bola tam dokonca ešte taká výzva v starých písmach, že vnímajte svojím srdcom, aby ste pocítili, aby ste uvideli Maitréju, ale „uvideli“ tam sa práve mienilo vnútri..

IM: Možno ho uvidieť iba vnútorným zrakom (**AD:** Áno.), lebo Jeho podstata – je Duch (**AD:** Áno.) a oko je klamlivé, lebo Jeho podoba bude rovnaká, ako aj u všetkých, lebo On je syn človeka.

AD: Áno, príde v podobe človeka, ale svetlo Duše, je to tam dokonca opísané v takých farebných momentoch, že sa rozlieva po celom Vesmíre, na všetky dimenzie. Samozrejme, sú tam použité iné slová, ale podstata je v tom, že toto svetlo Duše je jednoducho ohromné a každý, kto sa mu otvorí... čiže On je... Dokonca tam bola taká formulácia, že každý, kto to nasaje, sa bude cítiť ako smädný, ktorý sa napil čistej vody, či čistého nektáru. Teda boli také asociácie, že ľudia budú... prvé, ako to precítia, že počúvajúc čistú Dharmu budú zažívať pocit pôžitku, čiže (**IM:** Správne.) vnútorného pôžitku a lásky. Hovorilo sa tiež o tom, že toto Poznanie oslobodí ľudí od boja, teda existovala taká formulácia (**IM:** Správne.), že toto čisté Poznanie oslobodí.

IM: A je tu ešte jeden fenomén: satanovi možno vzdorovať a treba vzdorovať, ale to je forma slúženia. Ale cesta dosiahnutia slobody sa končí čím? Odmietnutím boja. Veď človek, ktorý sa dal na duchovnú cestu spočiatku zažíva obrovský tlak a kladie odpor samotnému systému – vo svojich myšlienkach, odmieta špatné myšlienky, prijíma len dobré, zaďáva ohraničenie svojmu vedomiu, čiže obmedzuje vplyv (**AD:** Mhm.) démonov na seba. Potom postupne postihuje iné a v konečnom dôsledku chápe, že bojovať možno s rovnako silným či slabším, ale v tomto svete, kde panuje Knieža tohto sveta a všetka matéria a všetka sila mŕtveho spočíva v ňom a bojovať a vzdorovať jej je nezmyselné, treba iba odstúpiť nabok, byť v Láске a byť slobodný. A slobodný (existuje akurát pojem) – to je slobodný od satana.

AD: Áno. A čo sa týka zušľachťovania lásky, aj o tom je otázka, kde sa mních pýta (**IM:** Ale to je ustavičná otázka.): „A ako uvidieť Maitréju?“ A je tam odpoveď, že treba v sebe zušľachťovať cnosť, múdrosť, ale hlavne zušľachťovať v sebe Metteju a Metteja sa prekladá ako „čistá Láska“.

IM: Čistá Láska. (**AD:** Čiže zdokonaľovať v sebe Lásku.) A čistá Láska – to sa práve vzťahuje k Duchovnému Svetu. (**AD:** Áno.) A tak to vychádza, že nech by to ktokoľvek akoľvek v súčasnom budhizme prekrúcal, ale Budha hovoril o tom, o čom hovoril Ježiš a o čom hovoril posledný Prorok (mier s Ním.).

AD: Áno, to je pravda. A o tej radosti...

IM: Pretože Pravda – je jedna, a iná byť nemôže.

AD: Áno, ako Jediné Zrno – je jedno (**IM:** Samozrejme.) a veľmi jasne to vidno a vidno to aj v tom, že to, čo tiež spomínala Taťjana, že dnes Maitréju naozaj čakajú a je to vôbec jediný Bódhisattva, ktorý je uctievaný bez výnimky všetkými školami budhizmu. A po Budhovi je to akože druhý najuctievanejší Bódhisattva, ktorého očakávajú. Navonok sa to vyjadruje v tom, že budujú veľmi veľa sôch, ale podstata je v tom, že ľudia vedia.

IM: A zaujímavé je, že oni Ho čakajú, ale nevidia Ho. (**AD:** Áno. **T:** Mhm.) A otázka – prečo Ho nevidia? Odpoviem. Sedí človek v tmavej komnate s tesne zavretými dvermi a nevie, či je svetlo v tamtej miestnosti alebo nie. A keď sedia

s tesne zatvorenými dvermi svojej Duše, nič neuvidia. A preto, aby uvideli, stačí iba otvoriť dvere – všetko je jednoduché, vtedy sa svetlo dostane do tejto komnaty a osvieti ňu.

AD: A uvidieť vnútornými očami to, čo sa tiež hovorilo, že (**IM:** Len vnútornými.) keď príde Maitréja, tak on odhalí, dovoľí ľuďom získať oči Dharmy, t.j. existoval taký výraz „oči Dharmy“ (**IM:** Duchovné.), čiže oči Poznania. (**IM:** Duchovný zrak.) Duchovný zrak, áno.

IM: Práve o tomto hovoril Ježiš pri Utešiteľovi, o duchovnej Láске a On príde k tým, ktorí sú duchovne otvorení a príde vo forme Lásky, Ducha (**AD:** Áno.), ale nie vo forme hmoty, ako už prichádzal.

AD: A najhlavnejšie je, že prinesie Poznanie, nie náboženstvo (**T:** Tiež...), ale práve Poznanie, Dharmu, čiže pochopenie, ktoré je univerzálne, teda je to vôľa, je to pocit.

IM: Náboženstvo robia práve ľudia (**T:** Mhm. **AD:** Áno.) a prepáčte, nie pod diktátom Svätého Ducha. (**AD:** Mhm.) Vziať Pravdu a urobiť z nej nástroj zotročenia – vidíme to podľa týchto otázok a do čoho to prerastá. (**T:** Áno.)

AD: Ale pritom zrná sú. Osobnosť...

IM: Ale otázka je v tom, že práve zrná (**AD:** Mhm.) sú naplnené silou Ducha, ak ich odoberieme, náboženstvo umrie. (**T:** Mhm.) A satan to chápe a nútený je ponechať ich, pretože bez nich to nemôže existovať. (**AD:** Áno.) No žiaľ, okolo Pravdy stavia príliš mnoho ohrád a prekážok. A znovu, keď

Ľudia počujú Pravdu, nemôžu ju prijať (AD:Mhm.) len preto, že ich vedomie – a oni prijímajú cez vedomie, ich vedomie patrí satanovi. Vnútorne cítia, že je to tak, ale pochopiť to nemôžu. (AD: Áno.) A na pomoc tu prichádza kto? Tí, ktorí im rozprávajú, ako treba postupovať v tom či inom prípade, koľkokrát treba predniesť mantru (T: Mhm.), koľko hodín dodržať meditáciu, sediac s prepáčením holý na mraze na nejakej hore – a vtedy k tebe príde inšpirácia. Inšpirácia – neviem, ale zápal plúc príde isto.

T: Jednoducho je čudné, že v momente, kedy vo všetkých náboženstvách existuje jediné zrno, sú jediné zrná a je možnosť obrátiť sa na svojich imámov, duchovných učiteľov, iba zadajúc otázku na túto tému, na tému duchovného (IM: Oni, žiaľ...), ľudia kladú otázky na iné témy.

IM: Ale duchovní učitelia a samotní imámovia – to sú len ľudia. Sami sebe si určili tituly, sami si zobrali moc do rúk, ale sú len ľudia, a rovnako sa mýlia a rovnako sú vzdialení od Pravdy ako aj tí veriaci. (AD: Mhm.)

T: Ale ak by im veriaci zadávali duchovné otázky, mohli by oni sami rásť?

IM: Potom by oni svojich duchovných vháňali do slepej uličky. (T: Mhm.) Ale poviem to jednoduchšie – tieto správne, duchovne slobodné otázky, povedzme vychádzajúce najmä od samotného člena daného náboženstva, ale duchovne slobodného a chápujúceho podstatu, sú pre tých kňazov nebezpečné, pretože nivelizujú ich moc (T: Mhm. E: A

preto oni nemajú radi také otázky.) pred druhými. Oni veľmi nemajú radi také otázky. Im je ľahšie povedať, ako hovoria v islame: „Odíd' odtiaľto kafir (E: Kafir, áno), neveriaci“. Ved' je jednoduchšie človeka ociachovať a povedať: „Odíd' odtiaľto, ničomu nerozumieš. Zato my sa venujeme svätej veci“. A v čom je vaša svätosť? Prekrútenie Pravdy, služenie satanovi, hlúpe nádeje na budúcnosť, ktorej u vás niet? Áno, vy dominujete teraz, v tejto minúte, ale vy nežijete zajtrajším dňom, v tom je všetok rozdiel. U svätého, skutočne žijúceho slobodou Ducha a u hriešnika je rozdiel v tom, že hriešnik má – dnešný deň, ale duchovne slobodný má aj zajtraší.

AD: Len som ešte chcela povedať o Maitréjovi také zaujímavé momenty, ako sa charakterizovali časy, kedy On príde. Že medzi zmienkami bolo aj to, že ľudia budú môcť... ľudia, ktorí sú jeden od druhého tisíce jodžan, Ho budú môcť počuť súčasne. (T: Mhm.) Teda jodžany – to sú akože kilometre, teda že sa ukazuje, že Ho súčasne budú môcť počuť...

IM: Duchovne slobodní ľudia Ho budú môcť súčasne počuť v tej dobe, kedy príde (**AD:** Mhm. **T:** Zaujímavé...), budú Ho môcť cítiť a budú Ho môcť počuť. (T: Mhm.) A tu sa hovorilo o vnútornom vnímaní slobodných ľudí. Ak správne preložíme toto všetko a to predtým, tak Ho budú môcť počuť nasledovníci (**AD:** Mhm.), chápať Ho budú tí, ktorí sú duchovne slobodní (**AD:** Mhm.), ale počuť Ho budú môcť na celom svete súčasne. Čiže očividne sa hovorilo (**AD:** Áno.) o technickom rozvoji súčasnosti. Nuž ale paradox je v tom, že

sa hovorilo, že Ho budú môcť súčasne počuť mnohí, ale chápať budú len (AD: Chápať.), áno – že je to On, len tí jednotlivci, ktorí sú duchovne slobodní.

AD: Áno, aj o tom existuje zmienka, dokonca je tam výpočet, koľko ľudí, aké množstvo ľudí Mu pomôže. Tak. Je tam ešte taký moment, že sa opisuje, že keď bude prinesené Poznanie, tak časť ľudí začuje, časť ľudí bude len prijímať a časť ľudí bude pomáhať a že vďaka... ako celkovo príbeh pokračuje ďalej, že vďaka tým ľuďom, ktorí sa zapoja a budú pomáhať, v skutočnosti nastúpi „Zlatý vek“. Teda aj Maitréju ešte stále spájajú s nádejou.

IM: Aha, to je jeden z možných variantov... je to nádej na realizáciu „zlatého veku“ (AD: Áno, áno.), ale k tomu môže dôjsť iba v prípade, že ľudia sa naozaj otvoria pred Svätým Duchom (AD: Mhm.), áno, že Ho prijímú, začnú pracovať na sebe, odmietnu nastavenia satana a opäť mnohí vstúpia, zdôrazňujem, je to jedna zo základných podmienok, mnohí vstúpia do Vojska Pánovho, áno, (AD: Mhm.) čiže prijímú služenie Pánovi (ešte sme sa k tomu nedostali). A služenie vo vyššom chápaní – to zďaleka nie je nižšie služenie, kde je možné pod diktátom preoznačovať Poznanie (T: Mhm.) a riadiť stádo veriacich – a v doslovnom zmysle ho riadia ako stádo (AD: Mhm.), veď chýba úcta k človeku. No... to je iná téma. (AD: Mhm, mhm.) Ale aby nastúpilo „zlaté tisícročie“, ako to bolo pri vláde sestier Allat, ľudia musia začať žiť duchovným a najdôležitejšie je – musia Ho prijať, a ja som na začiatku hovoril, že menej ako 1% je schopné pochopiť

Poznanie a ešte menej – ho prijať.

AD: No toto jedno percento (**IM:** To je situácia) môže zmeniť všetko.

IM: Ľudská voľba. Ale z druhej strany, cítia to vyše 99%, ale práve moc satana nad nimi zakrýva ich uši.

E: Ale v Koráne je povedané (**IM:** Ale je to ľudská voľba): nech by bol šajtan akokoľvek ľstivý, Pravda aj tak zvíťazí (**AD:** Mhm.)

IM: Bolo aj také v histórii, keď sa to zdalo bezvýchodiskové, ale civilizácia prežila.

E: Ale história má takú zvláštnosť, opakuje sa, určite, takže...

IM: Ale bolo aj také v histórii, keď sa neraz „umýval riad“. Prečo hovorím „umýval riad“? Pretože tento svet nie je nič iné ako tanier, miska pre satana, kde on požiera ľudí.

E: Áno, nie nadarmo Prorok (mier s Ním) hovoril, že tento svet je pre pravoverných ako temnica, ale pre hriešnikov – potešenie.

IM: A pre hriešnikov je to potešenie, preto sa hriešnici držia tohto sveta, lebo tu zakúšajú pôžitok, zdá sa im, že... existuje raj, neexistuje raj, no ak aj existuje, tak také pôžitky, aké môžeme získať tu, tam nedostaneme. Avšak toto hovorí Iblís, on šepká do ucha neveriacim a oni to vykonávajú (**E:** Áno.), jeho diktát vykonávajú. Ale ak by povedzme cítili iného, toho tvoriaceho, ktorý je v nich ponížený, mám na mysli

Anjela vnútri seba, nikdy by tak nekonali. Neporušili by ani jedno slovo, ani jeden zákon, ktorý dal Prorok. Myslím v podobe skutočného zákona a nie toho, čo (E: Je prekrútené, áno.) mu pripísali, áno, prekrúteného ľuďmi.

T: Zaujímavé, a čo sa hovorí v islame o príchode Imáma Mahdího, môžete sa podeliť?

E: Áno, tam je tiež veľmi veľa skutočne zaujímavých hadísov a veľmi sa zhodujú s tým, s čím sa tu delili priatelia. Ale začať chcem práve na začiatku od slov Proroka (mier s Ním), ktorý povedal, že raj je určený tomu, kto prijme a bude milovať Mahdího a raj je určený tomu, kto Ho spozná a prijme Jeho vedenie.

IM: A tu je najdôležitejšie – „spozná Ho a prijme Jeho vedenie“. Ale povedzte, mnohí ľudia môžu vidieť ten obláčik nad hlavou obyčajného človeka a počuť ten hlas, ktorý povedzme vyslovuje, je to hlas anjelov, ktorí hovoria: „Hľa on – je On. To je On.“? Kto to môže uvidieť a začuť? Ale to nie je najsmiešnejšie. Najsmiešnejšie je, ako to všetko ľudia popísali, ako... Poďme si to vypočúť (T: Poďme, je to zaujímavé.), príbeh je naozaj zaujímavý.

E: Skutočne je vytvorených veľmi veľa takých, povedzme... nuž... ako ste uviedli príklad, takých popisov, ktoré sa ľuďom v tej dobe, teda pred 14 storočiami hovorili v tom jazyku, ktorý by vtedy ľudia pochopili. Ale pre moderného človeka sa to javí byť nejakou rozprávkou, ale jednako je veľmi veľa zachovaného toho, že, no, čítaš a doslova chápeš,

že áno, skutočne presne sa hovorí pravda. Napríklad, tiež...

IM: Prorok nemohol byť klamárom, On vždy hovoril pravdu, to ľudia potom prekrúcali mnohé. Je to Prorok.

E: Áno. Mimochodom, tiež som si ešte spomenul na Jeho slová, že očakávanie príchodu Mahdího, alebo ako Ho On ešte nazýval, Imám Zamán, čiže Imám Času – to je najlepšia poklona. Ale súčasne podotýkal, že očakávanie tohto reformátora neznamená, že človek povedzme musí opustiť svoje náboženské povinnosti a spoľahnúť sa na toto očakávanie, čiže my o tom tiež... (**IM:** Že On príde a všetko vyrieši a ty nič nemusíš robiť.) Áno (**T:** Preložiť zodpovednosť.), veru áno.

IM: Ale veď opäť, pre koho príde Mahdí?

E: Veru áno. A priatelia tiež uviedli príklad, že vo všetkých náboženstvách ľudia priznávajú, že sa splnili všetky tie veštby a proroctvá, ale...

IM: Posledných časov máš na mysli?

E: Áno, a dokonca konkrétne opis Mahdího príchodu (**T:**Mhm.), áno, čiže Utešiteľa, Maitréju, Mesiáša a aj ľudia, ktorí sa tým zaoberajú, študujú to, priznávajú, že áno, to všetko už je, všetko akoby... no nevidia.

IM: Ale Mahdího niet. (**E:** Kde je?) Čas je, všetko je (**E:** Áno.), ale Mahdí nie je.

T: A vôbec aké sú dokonca opisy doby, však?

E: V islame sa popisuje, že na konci časov islam stratí svoju (**T:** Mhm.) pôvodnú čistotu, čiže v podstate bude mnoho moslimov, ale nebude islamu (**IM:** Ale nebude verných), nebude verných, áno.

IM: Verných nie islamu, verných Bohu (**E:** Najvyššiemu.), Alahovi (**E:** Áno.).

T: Pričom sa to tiež zhoduje aj s tým, čo sa hovorí v Písme, pretože sa tam opisuje veľmi veľa faktorov toho, aké budú príznaky poslednej doby aj ohľadne nastávajúcich kataklyziem, aj ohľadne politického systému spoločnosti a hovorí sa o tom, že (**IM:** Bude dochádzať k úpadku.) v spoločnosti bude tiež morálno-mravný úpadok, aj o tom, že tie časy, nuž, ako sa uvádza v Biblii, budú podobné s obdobím Sodomy, kedy...

IM: V tejto súvislosti dobre povedal Rasputin (**T:** Mhm.). Povedal, že keď ženy budú nosiť mužské oblečenie a muži ženské, nuž, to je jeden z príznakov...

E: Mimochodom, rovnaké je aj v islame, (**AD:** Aj v budhizme je veľmi podobné.), že nerozlíšiš...

IM: ...kto z nich je kto

E: Tak. A veľmi veľa sa naozaj hovorí práve o tom, že v spoločnosti bude panovať lož a spoločnosť bude riadená podľými ľuďmi, vzdialenými od Boha.

IM: A vari to nevidíme?

E: Nuž stačí sa iba pozrieť a všade je to tak.

IM: Áno. Tu ani nič netreba odhaľovať, stačí zapnúť televízor (E: Áno.) alebo otvoriť internet a na teba sa ako zo sprchy vyleje lož.

E: Veru. Keď sa vrátim, tiež som ešte mimochodom chcel povedať o prívlastkoch Mahdího, že ich je niekoľko, ale samotný termín „Mahdí“ označuje „hnaný Pravdou“, alebo „vedúci k Pravde“. Existuje tiež „Al-Qa'im“ - „povstávajúci“, existuje „Al-Hujjat“ – to znamená „argument Boha“, existuje tiež „Baqiyatullah“, čo znamená „jediné, čo z Boha zostalo na Zemi“. A ešte taký, čo sa mi najviac zapáčil – „al-Jabir“, to znamená „ten, ktorý hladí srdcia“. Teda, v podstate (**IM:** Utešiteľ.), áno. V podstate, všade o jednom.

IM: A ak sa na to pozrieme, tak sa stále hovorí o jedno a tom istom. (E: Áno., **AD:** Áno.) A opäť je niekoľko významov, prečo? Pretože je veľa funkcií, čiže povinností Toho, Kto má, ako sa hovorí podľa všetkých náboženstiev, prísť, On má mnoho všeličoho urobiť. Na jednej strane má dať ľuďom Znalosti, má utešiť ľudí, ale taktiež musí vykonať jednoznačný audit, ale nie audit vo finančnom, či podobnom zmysle, ale duchovnosti. A On predsa musí prijať rozhodnutie. A tu je práve Ten, Ktorý prichádza ako súčasť Duchovného Sveta a On prijíma rozhodnutie – byť, či nebyť. A či Ho spoznajú, prijmú, pošlú niekam, a podobne... nuž, to je všetko jedno za druhým.

E: K tomu, čo ste povedali, Igor Michajlovič, existuje taký

termín „Imám Zamán“ (**IM:** Mhm.), ten práve znamená, že „Pán tohto času“, teda tohto úseku (**AD:** Mhm.), čiže Ten, Kto prijme rozhodnutie.

IM: On nie je pán tohto času, on je správne – Ten, Kto prijme rozhodnutie – či ešte bude čas. Ale najzaujímavejšie je iné – je to popis jeho funkcií.

T: Zaujímavé je tiež, čo sa vôbec hovorí o príchode Imáma Mahdího. Kto sa môže podeliť?

E: Nuž, najskôr poviem o tom, o čom hovoril Prorok a potom sa podelím o to, čo som počul od ľudí. Prorok hovoril, že práve... Mimochodom existuje tiež zaujímavý hadís, že spočiatku Jeho príchod budú pokladať za bezvýznamný rozruch, ale bude to Pravda a v Jeho srdci bude Pravda všetkých prorokov i všetkých svätých a On prinesie obnovenie islamu. Teda v podstate sa hovorí o tom, že islam uviazne v tom, že ho budú tí, ktorí ho budú vykladať ľuďom... oni budú hovoriť nepravdu, sami nebudú žiť týmto islamom a vôbec nebudú vedieť, čo je to islam. A práve Mahdí, On odhalí islam v jeho pôvodnej podobe.

IM: V jeho kráse (**E:** Áno.) a v jeho podstate. Islam nie je nič iné, ako Láska, Láska Božia, ale nie násilie či niečo iné.

E: Alebo strach.

IM: A už tým viac nie strach. (**E:** Áno.) A už tým viac nie moc nad inými. A už tým viac nie dominancia jedného národa nad iným (**E:** Veru.), či ešte niečo.

E: To isté hovoril Prorok, že my všetci sme od Adama a Evy. (**IM:** Samozrejme.) A nikto nemá výsady nad kýmkoľvek iným. (**IM:** Nad kýmisi iným.) A čo sa týka toho, čo som počul od ľudí...

IM: A ako o tom hovoria ľudia, takpovediac tí (**E:** A tu je veľmi...), o ktorých hovoril (**E:** Áno.) samotný Prorok, že sa vzdialia od islamu a zmenia ho? Ale oni predsa nezmenili iba slová Proroka, oni zmenili aj samotné pochopenie, kto je to Mahdí a kvôli čomu sem príde.

E: Áno, pretože je to pre nich nevýhodné. Pretože to znamená, že oni stratia...

IM: Komu je výhodný Ten, ktorý prinesie Lásku a rovnosť, slobodu a Pravdu?

E: Slobodu od akejkoľvek moci, avšak oni svoju moc (**IM:** A pravdu.) nechcú stratiť.

IM: No samozrejme. A podľa ich chápania má Mahdí práve splniť úplne inú funkciu.

E: Výhodnú im. (**IM:** No a akože.) Potupíť všetkých ostatných a potvrdiť a rozšíriť povedzme ich elektorát a...

IM: Ale poviem to jednoduchšie, dobre? Vychádzajúc z ich chápania, On sem musí prísť s mečom, On musí zhromaždiť verných vojakov a začať totálnu najsurovejšiu vojnu a vykántriť všetkých neverných. (**E:** Áno.) Ale povedal by som to takýmto spôsobom – a načo by mi bol potrebný taký Mahdí,

ktorý príde s mečom, ktorý začne bojovať? Áno, podmaní si svet, ale vari je to Mahdí? Mahdí, ako povedal samotný Prorok, príde pre všetkých ľudí. (E: Áno.) On nepríde pre jeden národ a prinesie Alahovu Lásku všetkým. Vari to nie je tak? A konať bude otvorene. No nie je to tak? A načo mi je Mahdí, ktorý bude niekoho zabíjať? Akýže je to Mahdí? A ak to rozoberieme – od koho On príde? Vari príde od, povedzme, nejakej bojovnej organizácie, od akéhosi rytierskeho rádu či kohosi iného, alebo príde od samotného Alaha, od Duchovného Sveta?

E: Duchovného Sveta.

IM: A či môže Duchovný Svet...

E: ...poslať niekoho s mečom?

IM: ...zabijaka?

E: Nie. S Lotosovým Kvetom – áno, s mečom – nie.

IM: Úplne správne. (E: V tomto svete je aj tak dosť...) Ale existuje aj podstata, vysvetľovaná inak, ale podstata spočíva práve v tom, že On prinesie do tohto sveta meč, ale meč, namierený nie proti ľuďom, ale proti satanovi. A Mahdího Vojsko – to je Vojsko verných Alahovi, ktorí sú pripravení vystúpiť spolu so samotným Mahdíom pod zástavou. Zástavou, na ktorej bude napísané iba jedno slovo, nemôže byť iné. Meno, ktoré má byť napísané na zástave, to je – Alah, Boh. A On nemá pod touto zástavou vystúpiť z viditeľnej strany, ale z neviditeľnej. Hovorilo sa práve o Geliaroch.

Čiže o tých Vojakoch, ktorí majú splniť najdôležitejšiu úlohu, ktorú môže vykonať človek ako vojak. No... ale u nás sa predsa všetko zjednodušuje: vzal automat, pištoľ, nôž a hnal sa zabíjať sebe podobných. Veď je oveľa jednoduchšie zabiť človeka, ako usmrtiť satana v sebe. Či nie je tak?

E: Veru.

T: Igor Michajlovič a kto sú tí Geliari?

IM: Geliari, správnejšie – to sú vojaci Svetla. Čiže tí, ktorí bojujú na strane Duchovného Sveta proti samotnému systému, proti samotnému diablu v tomto svete, ktorý patrí práve Kniežaťu tohto sveta – satanovi. Ich činnosť neprebíha vo viditeľnom svete, ale na strane neviditeľného – to je vo vyššom ponímaní, povedzme, Geliarstvo. Ale treba chápať, že Geliarstvo sa delí (T: Mhm.), odjakživa bolo niekoľko stupňov samotného tohto služenia. Také samé prvé stupienky, no, alebo správnejšie je to tretia úroveň Geliarov, áno, alebo počiatkové, to boli tí, ktorí bojovali s takými, ako čarodeji, kandukovia a hocičo ostatné, ich konanie sa spriahalo s viditeľnou i neviditeľnou stranou. Druhá úroveň – to boli tí, ktorí bojovali, povedzme, so samotným systémom, alebo so samotným diablom v bode zrodu udalostí. Nedovoľovali vzniknúť týmto udalostiam a to lokálne. No čo to znamená? Veď akýkoľvek dej, ktorý vidíme, že prebieha, má príčinu – my sledujeme následok, ale príčina vzniká na neviditeľnej úrovni. A ich cieľom a úlohou bolo lokalizovať tie miesta, kde vzniká negatívna sila, ktorá sa následne akosi

nedobre prejavuje, alebo oslabuje duchovnú zložku ľudí, či zosilňuje nejaký negatívny tlak na ľudí. Nuž a najvyššia forma pre ľudí – to je prvá skupina takých ľudí. Prvá – to sú tí, ktorí sú bližšie k Mariánskemu slúženiu (to je najvyššia forma) a ich úlohou je prinesenie do tohto sveta takých osudových rozhodnutí, povedzme, že ich základná funkcia – to je prinesenie sem do tohto sveta sily Allatu, ktorá sa potom následne odovzdáva aj slabším (no, ak je to možné tak obrazne povedať) v duchovnom zmysle pre to, aby sa títo naplňali touto silou a mohli vzdorovať samotnému systému. A boli tiež povinnosti vo vyššom ponímaní služby Geliarstva – to je práve vzdorovanie tomu, čo sa teraz deje masovo, čiže aj zdržiavanie síl prírody, ktoré odnášajú mnoho životov. Ale oni nemôžu vplývať na voľbu ľudí, v tom je problém (T: Mhm.), nemôžu zastaviť vojny, začaté ľuďmi, pretože to je voľba ľudí pod diktátom satana, nuž, volia si to ľudia a ľudskú voľbu nemôže zrušiť nikto, proti tomu sa ísť nemôže. Ale zato možno uchovať život, povedzme prerušením nejakých globálnejších udalostí v celom svete a dať možnosť povedzme predĺžiť existenciu ľudstva – nuž práve to... bola úloha Geliarov vyššieho stupňa – pomôcť ľudstvu duchovne sa oslobodiť, oslabiac silu satana. Sú to Vojaci, je to najťažšie slúženie. V skutočnosti každé slúženie je ťažké a ľudia zúčastňujúci sa vojen prežívajú mnohé, je to ťažké, ale stať tvárou v tvár satanovi – to je ešte ťažšie, zďaleka nie všetci sú toho schopní.

T: A kto sa môže stať Geliarom, Igor Michajlovič?

IM: Človek, ktorý stojí na duchovnej ceste, ktorý sa usiluje, chápe celú túto podstatu.

T: Teda to môže byť ktorýkoľvek človek?

IM: Prakticky ktorýkoľvek, no samozrejme nie všetci, ale prakticky každý. Ale tu opäť treba rozdeľovať, chápať aké je služenie (**T:** Mhm.). Veď opäť jednoduchá otázka, ktorú často kladú ľudia – či sa môže človek s rodinou, ktorý má deti, stať Geliarom? Pomáhať Geliarstvu môže, ale stať sa Geliarom – nie, pretože má zónu zodpovednosti, má slabé miesta – to sú jeho deti, jeho rodina, ale satan, prepáčte, to nie je tetka, s ním sa nedohovoriš, to nie je ani politik. Možno sa dohovoriť s každým človekom, ale satan v každom prípade oklame. Preto priamy odpor temným silám na tej strane sa musí realizovať ľuďmi slobodnými (**T:** Čiže služenie...) od určitých okolností, no, vo vyššom ponímaní služenia. Veď opäť, služenie Duchovnému Svetu sa môže prejavovať v rôznom: povedzme v plnení nejakých hoc drobných, ale dôležitých, významných aktivít, alebo povedzme nejakých projektov, ktoré v ľuďoch posilňujú duchovnosť a oslabujú pôsobenie systému – už to je služenie. Keď človek bojuje sám so sebou, ako sa hovorí, áno, čiže víťazí v osobnom Armagedone – to je vec človeka, ale keď vychádza na služenie, čiže opäť... Poďme to rozobrať jednoduchšie, aby to bolo pochopiteľné. Keď sa človek dá na duchovnú cestu, skutočne na duchovnú cestu, opäť – nie náboženskú, ale skutočne duchovnú a naozaj sa usiluje o duchovné spasenie, prvé, s čím sa stretáva – to je satan. A prakticky vo všetkých

náboženstvách sa hovorí, že musí zvíťaziť nad satanom v sebe, čiže musí preštudovať sám seba, ako funguje jeho vedomie a podobne. A v konečnom dôsledku chápe, že vedomie nie je jeho, učí sa ho krotiť, chápe, že vedomie je dvojaké: je prvotné a je druhotné vedomie. S druhotným vedomím sa dohovoriť nedá, ale s prvotným sa dá, možno ho skrotiť. Ale prvotné disponuje silou, môže odvrhovať druhotné. Takto sa človek učí žiť v šťastí a radošti. To v tomto svete v šťastí a radošti. Ale potom postupne získava pochopenie, že on je Osobnosť, ovládajúc práve i samotné vedomie: ten, kto prinucuje vedomie poslúchať – ten aj je Osobnosť. Keď to zistí a spozná sa, učí sa vnímať svet pocitovo. Takto hromadí Lásku Božiu. V konečnom dôsledku, keď začína žiť duchovne, žiť Láskou, prvé, čo človek zažíva, – veď duchovný človek nemôže nekonať, – má obrovskú potrebu slúženia, čiže priniesť toto pochopenie iným ľuďom, odovzdať ho, už to je forma slúženia. Ale bývajú ľudia, ktorí cítia potrebu vyššieho slúženia, vychádza to zvnútra človeka, nielen pod diktátom vedomia, ktoré zvelebilo jeho pýchu a človek z pýchy: „chcem byť Geliarom“, áno, čiže „chcem slúžiť, dajte mi nástroj“. Ale veď je pochopiteľné, že Geliari disponujú určitými nástrojmi, metafyzickými nástrojmi, pomocou ktorých môžu aktívne vzdorovať negatívnym javom, povedzme to tak. A je pochopiteľné, že to hraničí s najvyššou mágiou a že je to schopné vzdorovať mágii, tieto nástroje. No a ľudia pod diktátom vedomia netúžia slúžiť, ale získať tieto nástroje, no a nazývajú to mágiou, ale takých ľudí, samozrejme, nikto nevezme a nevypustí. Ale sú ľudia, ktorí

pociťujú túžbu, skutočne sú na duchovnej ceste a pociťujú túto túžbu služby. Chápu celú závažnosť, vtedy začínajú klopať a keď sú pripravení – môžu ich prijať. No tu sa opäť často vmiešava systém a len čo ľudia počujú o služení, o Geliarstve, núž systém okamžite nejakému zo svojich adeptov rozpráva: „Poď, vyhlás konkurz, prijímaj Geliarov“ – a začína sa drezúra úplne nevinných ľudí, ktorí sa snažili od Du-cha, od vnútorného slúžiť, ale dostávajú sa do nejakých siekt, kde im balamutia hlavy a jednoducho nimi manipu-lujú, žiaľ, stáva sa to. Povedzme, že existujú také momenty. Ale v skutočnosti služenie – to je vnútorná potreba ľudí.

T: A čím sa služenie predsa len líši od spasenia? Ved' veľmi mnohí ľudia na otázku, ako chápu služenie, hovoria, že je to pestovanie Lásky v sebe, že je to trvalo sa nachádzať v po-cite.

IM: To je potreba. To, čo ty teraz hovoríš – to je potreba kaž-dej Osobnosti, to nie je služenie vo vyššom ponímaní. To je jednoducho banálna potreba Osobnosti. Každá Osobnosť každého človeka, aj ateistu, smeruje Domov, ona... Osob-nosť, ona chápe a vie a cíti, že existuje Duchovný Svet. Ale vedomie predstupuje na túto cestu a satan prirodzene, po zatarasení cesty Osobnosti k Duchovnému Svetu, začína vy-právať o tom, že sú to všetko rozprávky, že to nemôže byť a podobne. Začínal som akurát tým, pamätáš, že som hovoril, že mnohí počujú, ale neveria, vedomie im nedovolí veriť nám, hoci sme hovorili o Pravde. Prečo sa to deje? Pretože ich riadia – a oni sú manipulovaní – riadia ich démoni. A je

to skutočne tak. Človek: „No nie, nuž ako? Veď ja predsa logicky... však myslím, predsa chápem“. Ty chápeš presne toľko, koľko ti dovolí satan. A v tomto je zmysel. Ale keď človek začína skutočne skúmať, aké myšlienky prichádzajú, ako prichádzajú súčasne niekoľkým ľuďom, hovorili sme o tom, najmä v skupinách je to veľmi dobre pozorovateľné, keď si ľudia vedú denníček, potom to porovnávajú, hľadajú, študujú, skutočne k tomu pristupujú, ako sa hovorí, vedecky, tak začínajú chápať, že to nie sú rozprávky, nie je to mýtus, je to skutočne tak a satan skutočne existuje a skutočne riadi ich mysle a prirodzene, že nimi manipuluje. Ale keď človek cíti a rozvíja v sebe toto pocitové vnímanie, ktoré zakazujú niektorí cirkevníci (T: Mhm.), už sme o tom hovorili na začiatku relácie, a keď toto všetko človek chápe, začína vzdorovať, získava určité návyky získaním slobody ako Osobnosť a to je jedno zo základných..., to je cesta k spaseniu, začína sám vytvárať Lásku, Lásku k Duchovnému Svetu, pretože ho začína cítiť, že Duchovný Svet – to je Láska a práve o tom sme hovorili. Samozrejme, že u neho vzniká potreba služby. A keď človek cíti potenciál a smerovanie samotne k Osobnosti, nuž vtedy je samozrejme, ako sa hovorí, na ceste ku Geliarom. Hoci služenie môže byť rôzne. Však nie je pre všetkých povinné byť Geliarmi, že? Hoci zle by to nebolo.

T: Napriek tomu veľmi mnohí chcú, zvlášť...

IM: Ale mnohí chcú z rozumu, pretože ako som začal rozprávať, že vedomie často manipuluje, chce získať tieto

nástroje, ktorými sú obdarovaní samotní Geliari kvôli tomu, aby jednoducho: sused ho urazil a ešte čosi, opäť potrestať nešťastného suseda, použiť túto nástroje, opäť nástroj na dosiahnutie určitej tajnej moci. Ako sa hovorí, získať meč, ale nezískať Znalosti. Ale to je len preto, že ľudia nepoznajú elementárne pravidlá. Toto sú duchovné nástroje a dávajú sa len tým, ktorí sú schopní ich... povedzme, že sú ich hodní, týchto nástrojov, iba tak sa neposkytujú.

T: Teda toto je také Božie Vojsko na všetkých úrovniach, ktorí ako jeden organizmus čelia (**IM:** Tak to má byť.) systému.

IM: Ale videli sme, keď systém, veď on tiež nespí a on... Nenadarmo som uvádzal príklad templárov, veď oni veľmi rýchlo stratili zmysel svojej existencie – namiesto Mariánskeho služenia, služenia Bohorodičke, sa rýchlo prekvalifikovali na nejakú bandu, ktorá sa začala zaoberať biznisom a všetkým ostatným, no a je jasné, čím skončili. Rovnako bolo postupne skoncované aj s Geliarmi, no pretože diabol je predsa len diabol. A v služení sa človek musí oddávať úplne, ale mnoho je pozemských záujmov a podobne. Teraz, áno, samozrejme, sú ľudia, ktorí sú pripravení slúžiť, ale žiaľ, nie tak mnoho, ako by sa chcelo.

T: Igor Michajlovič, jednoducho ľudia majú veľmi veľa otázok ohľadne toho – a ako sa stať Geliarom? A vôbec po reláciách a po prečítaní kníh, najmä knihy Anastasie Novych „Ezoosmóza“, veľmi veľa túžiacich, úprimne túžiacich...

IM: Avšak opäť hovorím: sú úprimne túžiaci, ktorí skutočne chápu, čo je to slúženie a ak zodpovedajú definovaným parametrom, vezmú ich, to je prirodzené. No existuje veľká časť ľudí – tých, ktorí iba potrebujú nástroje, nepotrebujú slúžiť Duchovnému Svetu, potrebujú nástroje, ktoré dovoľujú tvoriť zázraky na metafyzickej úrovni. Rozdiel je predsa podstatný.

T: Mhm. A tiež to, čo ste v podstate kedysi rozprávali o tom, aké dôležité je zachovať Znalosti v čistote. Chcelo by to ešte k takému slúženiu... rozvinúť, čo je to za slúženie.

IM: V princípe, toto slúženie – to je to, čomu sa mali venovať duchovní všetkých náboženstiev. Ich funkciou je prvotná, najnižšia forma slúženia, ktorá musí byť u ľudí, je to práve odovzdávanie Znalostí v čistote, nesmie sa meniť ani čiarka. Avšak mnohí hovoria, že ani jedna čiarka nebude upravená. No ľuďmi napísané, 30 krát prerobené, dokonca aj 3 000 krát prerobené, nuž, akože sa to nemenilo? No... je tam aj podstata zamenená, aj zmysel je zamenený. Teraz sme to rozoberali a sami ľudia to všetko videli a všetko veľmi dobre vedia. Vari je to zachovanie Znalostí?

T: Jednoducho, v súčasnosti sú čisté Znalosti, prapôvodné Znalosti prinesené do sveta a existujú vo svojej čistote. A ako ľuďom...

IM: No pozrime sa opäť – dokonca aj teraz ich adepti satana prerábajú a využívajú ako prostriedok obživy či ako nástroje na dosiahnutie určitej moci. I keď len aspoň nad malou

skupinou ľudí, ale ako nástroj moci. Kvôli čomu? Oni však dokonca sami nechápu, kvôli čomu to robia a kto ich riadi. Ale predsa to existuje.

T: Čiže predovšetkým si uvedomiť, kto a ako zamieňa tieto Znalosti a (**IM:** Samozrejme. A vzdorovať tomu.) vzdorovať mu v sebe.

IM: Z toho sa všetko začína (**T:** Mhm.). Ale to je cesta duchovného oslobodenia a slúženie – to je ešte takpovediac dodatočná záťaž, keď človek cíti, chápe, rozvíja sa duchovne a chápe, že treba pomôcť druhým, že všetci ľudia sú bratia. Všetci ľudia sú v skutočnosti bratia, ako aj hovorili všetci proroci, Ježiš hovoril o tomto. Vari tak nehovoril? Vari sa nazýval kráľom všetkých ľudí? Alebo hovoril, že ja vás všetkých manipulujem, riadim a mám moc nad vami všetkými? Nie. Čo On hovoril? Bratia (**T:** Áno.) a sestry. Tak je, že?

T: Duchovná rovnosť.

IM: Duchovná rovnosť, rovnosť medzi ľuďmi. Toto treba chápať, toto je významné.

T: Tiež je, Igor Michajlovič, veľa otázok u ľudí ohľadne toho, či sa Geliarmi stávajú ľudia spasení, alebo sa človek spasí v dobe Geliarstva?

IM: Nimi sa stávajú idúci ľudia. To... povedzme, jedno druhému neprekáža. Nemôže sa človek, neidúci po duchovnej ceste, takpovediac po ceste spásy, neidúci po tejto ceste, stať

Geliarom, to je nereálne. Prirodzene, konečným cieľom samotného Geliara je, ako aj u každého človeka, duchovné spasenie, ale on okrem toho, že sa spasí sám, pomáha ešte aj iným. Nuž v tom je zmysel. To sú ľudia s rozvinutejšou a slobodnejšou Osobnosťou (**T:** Teda spasenie...), sú to duchovne slobodnejší ľudia, chápujúci celú dôležitosť a význam práve tohto slúženia. Pre nich je nepostačujúce len milovať, chcú poslúžiť. Zodpovednosť, oni cítia veľkú zodpovednosť a chápu potenciál, že je to možné, preto sa to pre nich stáva cieľom života, zmyslom života. No pre takých ľudí sú dvere vždy otvorené, keď sú na to pripravení.

T: Teda spása a slúženie – to sú v princípe združené činnosti, idú popri sebe, ale sú to rôzne činnosti.

IM: Rôzne, samozrejme rôzne (**T:** Mhm.). To je tvoja osobná vec – duchovné spasenie, ale slúženie, to už je pre ľudí. To je slúženie Duchovnému Svetu (**T:** Otvorené vzdorovanie...), ale pre ľudí, pre tých Anjelikov, ktorých systém, no, uzavrel a nedovoľuje im rozvíť sa, vopred vylučujúc ich spasenie. A práve cieľ a podstata je tu zvlášť, čiže vybojovať na tej strane, nie na tejto, nie mečom tu, ale duchovnými nástrojmi vybojovať slobodu týchto Anjelikov, ktorí sa nemôžu nadýchnuť, ale opäť preto, aby oni dokázali urobiť prvý nádych – a ďalej je to už ich voľba. Nedá sa nikoho donútiť prijať či neprijať Duchovný Svet, nuž, toto je dobrovoľné. Ale oslabiť samotný systém, zmenšiť tlak, dominovanie satana nad Osobnosťou človeka – to je možné. Práve týmto sa majú zaoberať Geliari. Samozrejme, toto je veľmi dôležité v našej

dobe, keď existuje, povedzme, totálna moc satana. Nuž... Roboty je veľa, pracovať nemá kto.

T: Ak môžem, sú tu aj otázky od ľudí, ktoré možno aj...akoby odpovede na ne uberú a akosi nivelizujú toto nechápanie, prečo je predsa len minimálne teraz tak málo ľudí, čo ich zastavuje na tejto ceste. Možnože...

IM: Vedomie. (**T:** Áno. Dokážeme...) Satan. Ak nazveme veci svojimi menami. Práve on zastavuje. Mnohí to vnímajú ako rozprávku, ako neexistujúce, ale to opäť takto rozmyšľajú a predpokladajú tí, ktorí v skutočnosti nepracovali na sebe. Stačí iba začať pracovať na sebe a stane sa to viditeľným.

T: Lenže veľmi chcú, veľmi túžia, ale zatiaľ ešte počúvajú toto vedomie...

IM: Veľmi chcú, veľmi túžia, ale satan im nedovolí. Otroci, otroci systému, chcú byť slobodní, ale pán im nepovolí. Iba tak. Veď Osobnosť každého človeka smeruje Domov, smeruje k spaseniu, veď je hlúpe voliť smrť namiesto Života. No vedomie okamžite prekrúca, „život, to je ona... matéria – ona žije, ona je dobre organizovaná, ona myslí, myšlienky, pozri aké myšlienky: o dobrom, o zlom a o všetkom – toto je život a má byť plnohodnotný“. Nuž, ľudí uzamyká na tomto a vznikajú takí egoisti a okrem nich nič neexistuje. Je to výhodné pre systém, pretože je to také jahniatko na špagáte, ktoré dáva vlnu, ale potom ešte aj mäso odovzdá. Ale čo získa človek? V tom je zmysel.

T: Čiže predsa len Osobnosť ako súčasť Ducha Svätého od počiatku apriori (**IM:** Smeruje..) smeruje k služeniu a smeruje k Bohu (**IM:** Samozrejme., **AD:** Áno.) a jediné, čo prekáža na tejto ceste – to je vedomie.

IM: Jediný, kto stojí medzi Bohom a človekom je diabol, ale má rôzne formy.

T: Teda keď človek počuje vo svojej hlave nejaké slová, že „skoro“, či „neskoro“, či „nedostatočne“ (**IM:** Ó, tu, samozrejme...) – to je ten, kto mu bráni...

IM: Samozrejme, samozrejme (**T:** ...ako Osobnosti..). Veď čo rozpráva satan: „Sed', čakaj, ak túžiš stať sa Geliarom, musíš duchovne dozrieť, prídu za tebou, pozvú ňa, uvidia ňa – taký si silný, veď si duchovne rozvítý“. Ale nikto nepríde a nepozve. To je tvoja voľba, v tom je zmysel. Ak chceš, klopať – ak si hoden, otvorí ti, ale ak pochybuješ, klopeš kvôli nástrojom, ale nie kvôli služeniu, no ktože ti otvorí? Pretože Geliarstvo mení život úplne, absolútne ho mení. Vlastne to aj takpovediac poslúžilo ako príčina vytvorenia rôznych kláštorov a podobne, ale toto v žiadnom prípade nie je mníšskym životom, alebo niečím takým, nie. Všetko je oveľa vážnejšie, omnoho vážnejšie.

T: Čiže Geliari – to sú obyčajní ľudia, ktorí prebývajú v tomto svete.

IM: Na pohľad – áno, pre systém – áno, pre systém musia byť nenápadní, to v prvom rade. Ale funkciu majú práve

veľmi dôležitú.

T: Igor Michajlovič, ale môžeme odpovedať na otázky ľudí, ktorí už o Geliarstve vedia?

IM: Poďme skúsiť. Čo možno povedať – povieme (**T:** Poďme...), čo sa nedá – nepovieme, nezazlievajte, priatelia, nie všetko možno hovoriť, aspoň teraz.

T: Otázka: „Geliarmi sa stávajú, alebo sa rodia?“

IM: Stávajú.

T: Stávajú. Vari sa každý človek môže stať Geliarom?

IM: Prakticky každý, ale nie každý.

T: Mhm. Tiež kladú túto otázku, ale Vy ste už v podstate odpovedali. A Geliarstvo je len pre mužov alebo ženy? Že to spájajú s nejakou bojovnosťou.

IM: Nuž v prvom rade rozdelenie na pohlavia – to je od satana, Anjel pohlavie nemá.

T: Teda každý človek ako Osobnosť (bezpohlavná bytosť) môže nastúpiť (**IM:** Samozrejme.) na cestu Boha a...

IM: Veď práve Osobnosťou človek slúži a nie telom.

T: Existujú nejaké obmedzenia, opäť také otázky o tele, o veku, nejaké obmedzenia ohľadom rodinného stavu?

IM: Čo sa týka veku – áno a rodinného stavu – áno. Veď človek, ktorý sa v pokročilom veku, alebo povedzme v staršom,

dáva na duchovnú cestu, dajbože, nech mu sily stačia na prekonanie satana. Samozrejme, čím je človek mladší, tým menej šablón je v ňom vpísaných systémom. Je to ako počítač: čím viac ho používaš, tým viac programov je v ňom a tým ťažšie je nájsť to, čo tam kedysi bolo. Tak aj tu. Nuž jednoducho... samozrejme, na prekonanie moci satana treba vynakladať veľa síl. Nuž je prirodzené, že čím je človek starší, tým viac je v ňom týchto vpísaných šablón a mnoho síl treba venovať tomu, aby ich prekonal a tu ešte aj slúženie – nuž to je akoby dodatočná záťaž. Povieme to zrozumiteľným jazykom pre ľudí: komu je ľahšie prebehnúť desať kilometrov – mladému či starému? No to je aj odpoveď.

T: Ale existuje predsa aj iná cesta slúženia, ako aj...

IM: No, slúženia... (**T:** ...šírenia Pravdy.) No prirodzene, pravdaže, hovoríme predsa, že slúženie býva rôzne. Bývajú ľahké formy. Jednoduché odovzdanie elementárnych Znalostí – už to je slúženie, pretože ty už, povedzme, robíš činnosť proti vôli satana, no ty mu už predsa vzdoruješ, hoci v jednoduchej forme, ale ona je dôležitá a potrebná: niekto to započul, niekto prijal, niekto to započul, niekto prijal, pozeráš – nový Anjeli, správne? A či nie v tomto je zmysel slúženia – aby sa ľudia oslobodzovali, aby ľudia získavali Život? V tomto. Veď zmysel slúženia práve nie je v tom, zabiť čo najviac neverných, ale práve vtom, vytvoriť čo najviac slobodných – v tom je zmysel slúženia, nie v usmrtení, ale v zrodení.

T: „Geliari – to je bojovná kvalita. Pomôže venovanie sa bojovým umeniam stať sa Geliarom?“ Taká veľmi príbuzná téma, kedysi počuli...

IM: Nuž telocvik nikomu neprekážal, povedzme tak, ale...

T: „Geliarstvo – to je vzdorovanie zlu v neviditeľnom svete. Stačia len modlitby či vyžarovanie lásky, alebo sú potrebné reálne skutky každého tu v trojrozmernosti?“

IM: Pozri, ľudská Osobnosť pociťuje, ona reálne pociťuje túžbu po slúžení, ale vedomie ju ohraničuje: „sed', medituj, posielaj vlny lásky do sveta a tak udržuj klenbu, ochraňuj ľudstvo“. (**T:** Mhm.) No a uspokoj sa svojou pýchou, „ved' ty zachraňuješ svet, ved' ty predsa posielaš lásku“, že? (**T:** „...a toto je slúženie“.) Satanovi. To je úprimné slúženie satanovi, mamonu.

T: Čiže Geliarstvo – to ešte priamo nie je len pôsobenie na neviditeľnej úrovni, ale pre ľudí musia byť činy tu v trojrozmernosti...

IM: To je v prvom rade vnútorná sloboda a absencia egoizmu a žiadna pýcha. Ved' ľudia, ktorí neraz zachraňujú svet, ktorí skutočne zachraňovali svet, o nich ani nikto nevedel. Ale v tom je zmysel. Áno, oni podľa určitých príznakov spoznávali jeden druhého. V počiatočných etapách Geliari nemôžu cítiť jeden druhého – to je vyššie chápanie, len vtedy sa dáva táto forma, keď ľudia dosiahnu spasenie a nadobudnú túto zručnosť. Ale nástroje na slúženie sa im dávajú

oveľa skôr, keď sú verní a oddaní a idú po ceste vlastného duchovného spasenia, ale aj aktívne vzdorujú systému. A im sú samozrejme vlastné rozlišovacie znaky, nuž, ako aj v hociktorom ráde. Ale tento rád nikdy neliezol ani do politiky, ani do ničoho pozemského. Ich cieľ a úlohy sú v služení Bohu a vzdorovaní výlučne satanovi, neprekážajúc voľbe človeka. V tom je zmysel. Je to vyššia forma služenia. Je zameraná na zjednotenie ľudí, na slobodu, darujúcu sa ľuďom ako Osobnostiam, ale nezasahuje viac. Ale pre systém to nie je zaujímavé.

T: Existuje tiež nepochopenie u ľudí: „Kedysi som na otázku, ako sa stať Geliarom, počul, že «nájdu ťa». Správne rozumiem, že keď budem viditeľný z Tej strany, tak v akejsi chvíli si ťa z vyšších dimenzií všimnú, uvidia, kto a odkiaľ si – a zoberú?“

IM: Keď sa človek stáva viditeľný z Tej strany, odchádza na Tú stranu. A povedzme to tak, nech by človek (tu sa už dotýkame Mariánskeho služenia), nech by človek akokoľvek miloval tento svet, nech by bol akokoľvek duchovný, vysoko duchovný, ale len čo sa pred ním naozaj pootvorí brána do raja, udržať ho tu je extrémne náročné. A to je normálne, to je správne. A keď sa stal viditeľný pre Ten svet, keď odišiel, tak vrátiť sa naspäť je veľmi ťažké. Tu samozrejme, aj Sofia, Mária, nuž... to je nesmierne hrdinstvo. Ktoré zostávajú vo dverách, no existuje taký výraz: „Ony držia dvere výfahu“, áno, aby ešte niekto vošiel – ani tam, ani tu.

T: Igor Michajlovič, nemohli by ste porozprávať podrobnejšie o Mariánskom slúžení, o Sofijskom slúžení?

IM: Nuž, toto sa opäť týka vyššej formy Geliarstva, ale neplatí to pre ne. Prečo? No pretože bolo Sofijské niekoľko tisíc rokov, áno, bolo Mariánske (teraz prebieha), ktoré je niekoľko tisíc rokov a to je všetko, čo o tom možno povedať. Je to zaujímavá informácia, ale nie pre rozum. Načo o tom rozprávať? Tým treba Žiť. (**T:** Jednoducho v každej dobe sa práve hovorí o tom, že...) To je najvyššia odovzdanosť Duchovnému Svetu a chápanie celej podstaty a dôležitosti samotného princípu Geliarstva, slúženia, že človek, ktorý je slobodný, zostane medzi svetmi. Nuž takpovediac, keď je veľmi hladný, svoje jedlo odovzdáva iným. Nie je to správny príklad, pretože ani malinký kúsok nehovorí o tom, čo za čo človek vymieňa. Nevymieňa, ale zbavuje seba na veľmi dlhú dobu, kým nebude následník tých bláh, tej Lásky vo svojej úplnosti. No je ťažké pretlmočiť to ľuďom, ktorí nevedia, čo to je. Ak uvedieme paralelu a povieme to zrozumiteľne – napríklad v podobe biznisu, tomu všetci rozumejú, že? Nuž predstav si, človek má v doslovnom zmysle slova miliardy finančných prostriedkov, ale žije v biede, pretože všetky tieto miliardy posielal chudobnejším. A sám žije v núdzi, pretože nechce vydávať ani cent z toho, čo môže dať ľuďom. Môže nakrmiť hladné dieťa a dieťa prežije a do neho nejde tento kúsok zvyšného chleba, nemôže ho prehltnúť, jednoducho preto, že má také svedomie, má takú lásku k ľuďom, že sa dáva na toto. Ale súčasne má miliardy stáleho

príjmu.

T: Úplné seba odovzdanie.

IM: Absolútne.

T: Igor Michajlovič, vedomie obmedzuje ľudí, hovoriac, že „Geliari – to sú tí, ktorí disponujú nadprirodzenými schopnosťami a výlučne metafyzickými schopnosťami“ a oni si kladú otázky: „A to ich učia, alebo sú dané od narodenia, alebo sa prejavujú v priebehu duchovného rozvoja?“

IM: Samozrejme, je to výcvik. To je akurát tá forma, ktorá zrodila veľmi mnoho náboženstiev, veľmi mnohé učenia. Prečo? Pretože, zvlášť východné duchovné smery, podstúpili práve tieto zmeny kvôli tomu, že boli fámy o Geliarstve. Pochopiť Geliarstvo bez učiteľa nie je možné – je to následnosť a odovzdávanie nástrojov, je to v skutočnosti ohromná zodpovednosť. Ale to je výhradne Geliarstvo, to v žiadnom prípade nie je cesta spasenia. Nuž, tak povedali a vymysleli a rozhodli, že teda pochopiť duchovnú cestu bez gurua, bez učiteľa nemožno. Pričom jedno druhému práve neprekáža. Na tomto sa to aj zrodilo. Ale Geliarstvo je skutočne výcvik a opäť, je tu aj následnosť, aj odovzdanie nástrojov, aj... nuž, ako je to stanovené. Človek sa nemôže narodiť s takými zručnosťami.

T: „Sú nejaké body, osobitné podmienky, schopnosti, podľa ktorých ťa môžu vybrať za Geliara, konkrétne toho, ktorý bojuje s kandukmi? Ak ja v sne...“

IM: Nuž, s kandukmi... Kandukovia – to je nižšia forma, to je najjednoduchšie, čo môže byť.

T: Jednoducho človek hovorí, že: „Ak ja v sne, ako v skutočnosti, bojujem s rôznou nečistou silou, niekedy nadránom po takých bojoch veľmi ustanem, tak je vo mne nadanie na Geliarstvo? Alebo existujú nejaké testy?“

IM: Má talent na antigeliarstvo – to je taká pýcha a velikášstvo, nie je to vnútorná duchovná túžba, je to jeho túžba bojovať: on tam svetelnými mečmi, nejakou silou vzdoruje a podobne, je hrdina – „to som ja, milujte ma, pozrite, aké mám magické schopnosti“. No človek nemá také schopnosti vzdorovať satanovi, povedzme v takom ponímaní, to sú len machinácie druhotného vedomia. Ono mu maľuje tieto obrazy a ľahko ho kontroluje. No pre systém je vždy zaujímavé, čím sa zaoberajú, povedzme, partneri z druhej strany. On sa aj usiluje svojich prestrčiť, ale to sa nepodarí. Sú kritériá, pravdaže sú (**T:** Mhm.). A najdôležitejšie, najskutočnejšie – to je ozajstné usilovanie človeka o duchovné spasenie, jeho vernosť a oddanosť Duchovnému Svetu – to je základné kritérium. No a iné, také ako vek, nejaké životné okolnosti, nuž toto všetko už v závislosti na tom, na čo je schopný. Ale to je základné kritérium pre služenie, inak to jednoducho nemôže byť.

T: „Existujú skupiny, ktoré sa reálne zaoberajú prípravou na Geliarstvo?“

IM: Neexistuje taký pojem „príprava na Geliarstvo“. Je to

služenie. Ako možno človeka pripravovať na služenie Duchovnému Svetu? Možno ho pripravovať k službe v armáde, či ešte čomusi, je to veľmi zodpovedné a významné pre štát, je to veľmi dôležité, ale Geliarstvo – to je iné, týka sa to Duchovného Sveta. Podľa všetkého, všetky náboženstvá majú pripravovať takých ľudí. Musia...

T: No a taká otázka: „A ako trafiť do skupiny? Ako sa stať Geliarom a...

IM: Trafiť možno do cieľa, keď strieľaš z luku. Ale toto je iné: ak človek skutočne cíti a je to skutočne jeho, tak každý, kto kladie otázky, pozná dvere kam klopať.

T: Igor Michajlovič, a čím sa líši cesta svätého od cesty Geliara?

IM: Rozdiel je obrovský. Cesta svätého – to je hromadenie Svätého Ducha v sebe, to je nahromadenie duchovných síl, to je naplnenie sa Svätým Duchom. Je to dobrá cesta a skrze ňu prechádza každý človek na ceste duchovného spasenia, keď sa už blíži k slobode (ešte sa nespasil, ale už je blízko), nastupuje také poňatie svätosti, teda naplnenie Svätým Duchom – človek začína žiať, je príjemný. Prirodzene, má vnútorné nutkanie deliť sa o Znalosti, o všetko, ale nie viac. Ale Geliarstvo – to je celostné služenie. Je to obrovský rozdiel. A práve svätosť – to je v podstate údel každého človeka, ktorý ide po duchovnej ceste. Naozaj ide.

T: Bola aj otázka od ľudí: „A môžu Geliari pôsobiť na živly,

na prírodné javy?“ Už ste v podstate hovorili...

IM: Disponujú podobnou funkciou. (**T:** Mhm.) Už som hovoril tesne pred tým, že záchrana sveta, teda práve v takom zmysle – to je osud Geliarov a oni to robili. Zdôrazňujem – robili.

T: Čiže je to zvlášť aktuálna téma na prahu...

IM: Dnešných klimatických zmien? (**T:** Áno.) No ešte raz zopakujeme, že Geliarmi sa nerodia, nimi sa stávajú, zaberá to kopu času, nie je to všetko také jednoduché. A udalosti, ktoré vidíme, sa za oknom rozvíjajú oveľa prudšie. Z toho treba robiť závery. Preto sa neoplatí dúfať v niekoho, že ktosi príde, všetko za mňa vyrieši a všetko bude fajn.

T: Mhm.

IM: Mhm.

T: Každý človek musí urobiť túto vnútornú voľbu, uvedomujúc si to, čo sa deje.

IM: Pravdaže. Namiesto dúfania, že ňa ktosi spasí, musíš sa sám spasiť a neodkladať na zajtra to, čo musíš urobiť dnes.

T: Vráťane voľby slúžiť Bohu, slúžiť Duchovnému Svetu a Geliarstvo?

IM: Nuž to je osobná voľba každého. Tu sa nedá stimulovať toto všetko. (**T:** Až keď si sa rozhodol...) Ide to z vnútorného, áno. Potom je lepšie nezrádzať svoje rozhodnutie. Hovorí sa,

že nikto sa tak netrestá, ako ten, kto zradil Boha, že?

T: No tiež kladú otázky: „Čo cítia ľudia, ktorí pochybili, a či majú šancu?“

IM: Nuž, poviem to tak, pravdaže majú. A akože? Pokiaľ je živý, má šancu. Problém je jednoducho v inom. Ak robí priestupky systematicky a páči sa mu to, tak sa jej sám zbavuje. Veď je to voľba človeka, jeho rozhodnutie. Človek prijíma rozhodnutie – Žiť alebo umrieť. Je to jeho právo, sloboda voľby, to je najvyššie blaho, dané človeku Bohom, aj vrátane toho, komu slúžiť. Veď ľudia dobrovoľne volia slúžiť satanovi. Áno, z neznalosti, áno, ešte čosi, ale všetci ľudia cítia a iba nepočúvajú vnútorný hlas, poslúchajú logiku vedomia, ktoré: „No ale to nie je tak, je to takto. Tu je to správne, tu nesprávne“. Kto to rozpráva? Satan. Človek cíti vnútri úplne iné, ale namiesto toho, aby vychádzal z vnútorného, hoci všetky náboženstvá hovoria o vnútornej zložke, no ľudia poslúchajú vonkajšie, vychádzajúce z rozumu. Nuž vari náboženstvá nehovoria o tom, že „démoni našepkali“? A cez čo môžu oni našepkať, ak nie cez vedomie? Tak komu patrí vedomie? Všetky náboženstvá na toto odpovedajú. To je aj odpoveď. Ale logika to neberie. Ono vidí len to, čo je vyhovujúce ich pánovi, teda satanovi.

T: Téma ohľadne Geliarstva.

IM: Nuž, zaujímavá téma, aktuálna, samozrejme, môžeme o tom hovoriť. Prečo? Pretože... Čím je ešte zaujímavá téma Geliarstva? Pretože ľudia sú vychovaní a od detstva

vstrebávali také, ako tajné rády, ktoré niečo robili a podobne, plus kino priemysel, nuž, systém sa predsa dobre rozvíja. A zamieňa tento obraz a toto chápanie slúženia, privádza ho do nejakého, no, ako... Templári – je to pochopiteľné – ľudia behali s mečmi, bránili svätú cirkev. Ale to bola viditeľná časť. No skutoční Templári mali aj neviditeľnú časť, tú, ktorú potom stratili, o čom som aj hovoril – to je Mariánske slúženie. Ale mali aj slúženie, práve Geliarstvo, ale to sa stratilo. Ale pre systém je obvyklé viditeľné, preto v chápaní vedomia je Geliarstvo príťažlivé – že človek disponuje nejakými tajnými znalosťami. Ale tieto znalosti človek nemôže použiť v prospech seba, svojho egoizmu, v prospech systému. Áno? V chápaní vedomia sa to stáva nezmyselným (**T:** Vy ste tiež ešte raz...), preto treba rozmýšľať. Veď mnohí sú pripravení slúžiť samotnému Mahdímu a samotnému Utešiteľovi a mnohí čakajú. Ale oni čakajú a dúfajú, že príde a bude im dobre, zariadi im raj aj tu, aj tam.

E: A tak, ako si Ho predstavujú, práve v takej podobe. (**IM:**Veru.) Chcel by som uviesť taký príklad. Pred mnohými rokmi som mal známeho. Predstavili mi ho ako veľmi duchovného človeka a povedali takú zvláštnosť, že v noci, keď si ľahol spať, sa nevyzliekal, čiže spal v oblečení. Prečo? Pretože čakal to, že ho prizve Mahdí a preto si líhal v oblečení, aby bol pripravený kedykoľvek, každú noc, vyskočiť a...

IM: A čo robiť?

E: A... nuž, keď sme trochu podebatovali, on v podstate porozprával to, s čím som sa potom stretával u mnohých ľudí – s takým pochopením vo vedomí, že Mahdí im dá meč a oni začnú vykoreňovať nespravodlivosť, trestať podliakov a ničomníkov.

IM: Čiže túžba hrať sa s mocou. (**E:** Hej.) „Príde Mahdí a obdaruje ich mocou, mocou nad inými ľuďmi.“ (**E:** Áno.) Ale vari to On urobí?

E: Nie.

IM: V tom je zmysel Mahdího.

E: Pretože Najvyšší nemôže...

IM: Preto... Oni sú oddaní, veď to želanie a túžba vychádza z hĺbky, z Osobnosti a on chápe celú závažnosť a podstatu slúženia. Tento človek cíti, že islam – to nie je iba slovo. Hlboko sa ho to dotýka. A je pripravený slúžiť, je pripravený zasvätiť svoj život. Predstav si, skutočne líhajúc si spať...Áno, je pomýlený satanom, pomýlený je preto, že mnohé je zamenené, zmenené ľuďmi, ale jeho vnútorná túžba, veď ona je veľmi šlachetná, no je zamenená.

E: Áno. A takých ľudí je v skutočnosti veľa. Problém je len v tom, ako to chápem...

IM: Veľa. Táto zámena zakrýva pravdu.

E: Áno. Pretože ona, ako to chápem... Človek vidí nespravodlivosť tohto sveta...

IM: Áno, ale on ju vidí..

E: ...chce s ňou bojovať.

IM: Áno, ale on ju vidí v trojrozmernosti.

E: Áno. A on vidí toto zlo v nejakých iných podliakoch, ale nevidí hlavného nepriateľa, predovšetkým vo svojom vedomí.

IM: Je zaslepený.(**E:** Áno.) **IM:** Že nepriateľ je ten istý, ktorý je aj v ňom, ktorý ho núti prahnúť...

E: Potrestať tých...

IM: ...po zabití človeka. (**E:** Áno.) Veď v tom, koho chce zabiť, v ňom nie je iba diabol, v ňom je aj Anjel. A ako môže prísť Mahdí a dať človekovi meč, ktorým ten bude zabíjať nenarodeného Anjela? Ale čo On musí prísť a dať? On musí prísť a dať nástroj, musí prísť a dať Znalosti – vezmi a zanes to tomu, kto trpí od diabla preto, aby si spasil toho Anjela...

E: Ktorý je v ňom.

IM: Presne tak. To je Mahdí. A nie ten, ktorý prinesie meč, aby jeden brat zabíjal druhého. To nie je Mahdí.

E: Ako On môže utešiť jedných tým, že ublíži druhým?

IM: Zabíjajúc druhých.(**E:** Veru.) V žiadnom prípade. On nemôže ovplyvniť voľbu ľudí – ani Mahdí, ani Utešiteľ, nech by sme Ho akokoľvek nazývali. Nikto nemôže zasahovať do voľby človeka – Žiť alebo umrieť. Ale pomôcť túžiacim On

môže, On je povinný.

E: Pomôcť ľuďom uvidieť jednoduchú Pravdu, že predsa všetci ľudia sú v skutočnosti bratia.

IM: Ale tým, ktorí chcú počuť, ktorí majú otvorené oči, tým, ktorí majú vnútorný zrak, tým, ktorí sú naozaj schopní uvidieť ten obláčik a začuť ten hlas, ktorý nepočujú pozemské oči a uši ľudské, len vtedy pochopia Pravdu. Ale takto to všetko zostane utajené. A človek bude spať v odeve, čakať, kým mu prinesú nožík, s ktorým on pôjde a zareže iného človeka ako sviňu a sám sa pripraví o život, iba to. Veď také zámeny vytvára satan. S tým sú určení bojovať práve Geliari preto, aby na neviditeľnej strane oslabili moc, vtedy Osobnosť získava väčšiu možnosť uvidieť Pravdu, prebudiť sa. Nuž, v tom je zmysel. A žiaľ, aj... už sme hovorili o tom, že zámeny prebiehajú vo všetkom a ľudia odmietajú očividné. Aj to, čo hovorili proroci o konci dní – keď sa tieto udalosti vyplňujú, ľudia to odmietajú, satan hovorí: „Nie, to nemôže byť.“

E: Hľadajú akési výhovorky a nejaké dôvody, že to nie je pravda. Hoci, opäť na pomoc takým ľuďom, ktorí sa skutočne snažia a túžia uvidieť Mahdího a pripojiť sa k tej Najvyššiemu milej činnosti, ktorú On dnes, povedzme, uvádza do života, by som chcel povedať, že existuje skutočne veľmi veľa presných inštrukcií, ale ony... Ony sú práve týmito vykladačmi vykladané nesprávne. (**IM:** Sú deformované.) Áno, sú deformované. Nesprávny doslovný preklad a už sa

úplne mení... (**IM:** Samozrejme.) Ako taký príklad by som chcel tiež uviesť taký hadís... kde vyslanec Alaha (mier s Ním) hovorí, že na konci časov Najvyšší pošle ľuďom človeka z... (najskôr poviem správny variant a potom to, ako to bolo zmenené), človeka z Domu. On bude mať rovnaké ľudské meno, ako aj ja. Aj Jeho otec bude mať obyčajné ľudské meno. Čiže bude to obyčajný človek.

IM: Týmto Prorok hovoril, že z Duchovného Sveta príde človekom zrodený človek (**E:** Áno.) a On bude na pohľad človek, ale Jeho podstata bude iná. (**E:** Áno. **T:** Je to syn človeka.) Ale toto sa veľmi ľahko prerába, pretože On používal také slovné obraty, ako „meno bude ako moje, ľudské“ a „On bude zrodený otcom rovnako ako aj ja“, no a všetko toto sa ľahko prekrúcalo a vyšlo...

E: Vyšlo to tak, že „On bude z mojich potomkov“.

IM: Výlučne. (**E:** Áno.) Z môjho rodu. (**E:** A z môjho rodu.) Nie z Domu, rodu, čiže ani nie z Domu duchovného, ale...

E: ... z rodu môjho a jeho meno bude rovnaké, ako moje, teda...

IM: Nie ľudské (**E:** Áno.) meno, ale práve moje.

E: Mohamed, áno.

IM: A čo budú čakať ľudia? Aj Jeho otca budú musieť volať (**E:** Abdulah.) rovnako, ako otca Proroka. Ľudia očakávajú (**T:** Zhody.) z Prorokovho rodu človeka s rovnakým menom

a plus sa ešte k tomu všetkému dáva popis. No, popis, ako má vyzeráť. To je interpretácia ľuďmi. Ale ak si vypočujeme, akým popisom nadelili antikrista, ktorého má podľa ich chápania akoby (E: Zabiť Mahdí.) fyzicky zahubiť sám Mahdí. A ten, teda antikrist, bude jednoduchý človek. Ale aj tu vzniká otázka – ako môže byť antikrist jednoduchým človekom? Nuž popis má, pravdaže, taký... veľmi zaujímavý: bude slepý, áno (E: Na jedno oko, áno.), s jedným okom, ako, všeobecne ako myš s bobuľkou hrozna (E: Áno.) a na čele bude mať napísané „kafir“, čiže každý moslim uvidí medzi očami... No tak mám potom otázku – ak každý moslim vidí, s prepáčením, takého mrzáka s takým nápisom na čele, tak akože on môže pokoriť všetkých? I vrátane moslimov? (E: veru.) A bude potrebný príchod Mahdího, ktorý povie: „Priatelia!...“ Viete, to je ako Vij (pozn. staroukrajinský démon so železnou tvárou a viečkami po zem) – „Otvorte mi viečka, to je on“, však? No blud. (T: Predsa je to napísané na čele...) Nuž ľudia – ľudia majú radi rozprávky, radi zveličujú, radi rôzne interpretujú. No čo narobiš? Tak to vyhovuje systému.

T: Áno, satan jednoducho odvádza pozornosť.

IM: Áno a najzaujímavejšie je, že najmúdrejší ľudia, naozaj najmúdrejší, stoja za svojim a vykladajú „tak je povedané tu, (E: A všetko, áno, a...) tak sme to napísali, tak to musí byť“. Nepovedal tak Prorok, „my sme tak povedali“. Prečo? Pretože je to napísané v hadíse od človeka, ktorému to povedal ten človek, ktorý počul od iného človeka, že tak hovoril

Prorok. A každý vniesol svoje zmeny – nuž treba to nejakou strašnejšie vyjadriť, však je to, prepáčte, antikrist. No ako chápem systém, systém dáva práve naopak, priam protikladné: dá ľúbezného, príjemného človeka, o ktorom by si to nikto nepomyslel, že. Dá im aj... (**T:** Pripúta si.) Samozrejme, majúceho charizmu, ktorý všetkým akurát zamotá hlavu, povedzme, túžbou po materiálnom živote, nasýtením všetkých bláh teraz a podobne a ktorý popletie ľudí, ktorý si kúpi ľudí. A moslim, dokonca takpovediac „pravý“ (v úvodzovkách), si pomyslí: „Musím kŕmiť rodinu, no a nevídané, popracujem pre ľudského nepriateľa. No čo, pôjdem a popracujem. Potom predsa, ak niečo, jeho potrestám“ – nuž šiel a zradil Alaha. No vari to tak nebýva? (**T:** Áno.) A ten, ktorý je prizvaný vniesť do sveta lásku, berie meč, ide a zabíja kamaráta za niečie kopejky (pozn. – drobné mince, ako u nás centy).

T: Zaujímavé je tiež – v kresťanstve sa hovorí o tom, že ľudia nebudú hľadať akoby pravdu, áno, v posledných časoch, ale budú hľadať (**IM:** Ospravedlnenia.) tých, ktorí by lichotili ich...

IM: Áno. (**T:** ...pochleboval im.) No a iba tak. A vari sa to tak teraz nedeje?

T: Že práve nechcú počuť pravdu, ľudské vedomie...

IM: Prirodzene, satan nemá rád odhalenie. No je to však tak. Veď ako sa rozhorčuje vedomie u ľudí, keď počuje to, o čom hovoríme.

T: Samozrejme a ako neverí tomu, že (**IM:** Samozrejme.) posledné časy sú skutočne blízko ako nikdy. Mali sme film „ATLANTÍDA“, ktorý hovorí o tom, čo sa deje s ľudstvom, ktoré stráca duchovnosť a ako iba za jeden deň...

IM: ...končí svoju existenciu. No je to však fakt, ale vedomie tomu neverí: „No ako to môže byť?! To predsa nemôže byť!“ Nuž, ľudia jednoducho nechcú rozmýšľať. A opäť sa dostávame k tomu, že rozumní a gramotní ľudia namiesto toho, aby si spočítali dva plus dva a dostali to, čo je nevyhnutné, čiže porovnali elementárne veci, ktoré sú, tak hovoria: „Ale nie, no to nemôže byť, pretože ten tam napísal, že to nie je tak“. Alebo preto, že moje, prepáčte, ego to nechce vedieť. A to je všetko, preto „to nemôže byť, pretože to nemôže byť“. Viete, ako vo vede, keď sa stretávajú s metafyzikou: „Ale nie, to nemôže byť, pretože to nemôže byť.“ Jednoduchšie je odmietajú, ako to potvrdzovať. (**E:** Hej, odohnať to.) Koľko vo svete existuje dôkazov toho, že bola (**T:** Napísané...) civilizácia oveľa rozvinutejšia ako teraz a zďaleka nie jedna. „No ako? To predsa nemôže byť. My sme vôbec jediní vo Vesmíre, (**T:** Zaujímavé, že...) iných takých niet.“

T: Zaujímavé, že vedomie, ukazuje sa, žiada nejaké fakty a dôkazy a oni skutočne sú a existujú potvrdenia.

IM: Plno. Ale vedomie ich vidieť nechce, (**T:** Pravdaže. **AD:** Áno.) rovnako ako dôkaz Boha. Veď vedomie neustále požaduje dôkaz Boha. Anjel vnútri nepožaduje, on túži po zjednotení, ale vedomie požaduje: „Dokáž!“ A Boh má

dokazovať vedomiu, že existuje. Komu? Démonovi? Boh..?! Nuž v tom je aj zmysel.

T: Jednoducho je zaujímavé, že ak sa dajme tomu dotkneme dokonca tých istých príznakov posledných dní, ktoré sú v Písmach, no, konkrétne v pravosláví, áno, tak to, čo je tam opísané o tom, že... pripusťme, o klimatických faktoroch, o tom, že budú „aj hlady, mory a miestami zemetrasenia“, (**IM:** Hej.) i more vzkypí a zahučí... Veď ak sa pozrieme, čo sa teraz deje s prírodou, čo sa teraz deje s našou planétou, čiže fakticky ak obrátime pozornosť, tak to, čo hovorili vedci, že bude o sto rokov – to sa už udeje v najbližších desaťročiach.

IM: Áno, deje sa to teraz a narastá to. No a takých prorociev o posledných dňoch je mnoho a nielen v kresťanstve, ale aj v tomže islame.

E: V islame, áno. Aj tam sú, existujú malé príznaky konca sveta a existujú veľké. A čo je zaujímavé – všetky malé príznaky sa už uskutočnili. Čiže je tu aj zvýšenie počtu katakлизiem a zemetrasení, je tu aj zrýchlenie času. Naozaj, no kto teraz nepozoruje to, že zmizla nejaká „blahosť“ času a čas sa skutočne zrýchlil? Čiže týždeň preletí ako deň. A ešte je tam opäť zväčšenie počtu ľudí, zväčšenie počtu žien v percentuálnom pomere k mužom.

IM: Áno. A čím je unikátny Korán – že sú v ňom uložené jasné čísla a povedzme mnohé predpovede, ktoré sa reálne uskutočňujú. A prečo mnohí ľudia, študujúci Korán, ho

predsa prijímajú? Pretože (T: Skutočne.) vedomie sa ani hádať nemôže, veľmi mnoho je takých... no to je predsa...

T: Áno, ako veľa sa hovorí dokonca o posledných časoch a...čo sa bude diať na politickej aréne.

IM: No a tu je predsa len zásluha tých ľudí, ktorí zachovali toto všetko a doniesli, vložili, silno nepozmenili, alebo povedzme, niektoré veci nezamenili. No taktiež aj v hadísach je veľa aj o posledných časoch, aj o príchode tohože Mahdího. No opäť je tiež zaujímavé: tam, kde je Pravda – tam to odmietajú, tam kde sa ku nim blížia – tam to prijímajú.

E: Áno, existuje tiež taký zaujímavý príklad, Igor Michajlovič, k tomu, čo hovoríte Vy. Existuje taký zaujímavý hadís, kde sa hovorí, že keď vnútri Mekky potečú rieky, keď tieň budov padne na veriacich, konkrétne „tieň hodín“ bolo povedané, a... tak „buďte bdelí“, pretože to je znamenie času, teda príchodu Mahdího. Ale tento hadís sa u mnohých, povedzme, znalcov hadísov, pokladá za málo dôveryhodný. Prečo? Pretože je povedzme – nevýhodný.

IM: Áno. Kedy bol napísaný?

E: Bol napísaný... v dvestom roku hidžry, to je približne IX. storočie.

IM: Odkiaľ oni mohli vedieť, že budú také púte ľudí, že postavia vežu s hodinami, ktorá teraz svojím tieňom prekrýva...

E: Že aj tunely budú v horách Mekky?

IM: Tunely budú v horách, áno. To je, prepáčte, pred koľkými storočiami? A nie je správny, nie je prijímaný. Prečo? Nie je prijímaný tými, v ktorých vedomí vládne satan. Tí ho neprijmú, lebo hovorí pravdu a to je krajne neprijateľné. Samozrejme sa to bude odmietať. A „bud'te bdelí“... Nuž, bdelosť je tu tiež... Nie „bud'te pripravení“ či niečo iné, ale „bdelí“. A to práve hovorí o tom, že vnútorne naladení.

T: Jednoducho v pravosláví to vychádza, že sa hovorí zhodne: „bdite“, áno, tiež.

IM: „Bdite“, áno (**T:** Áno.) a „bud'te bdelí“, čiže nespíte. A nespíte – to znamená, že nie pozemskými očami pozerajte, ale z vnútorného. Nuž... je to však taká vec...

T: Teda všetky tieto príznaky, aj tam... (**IM:** Všetko je.) Ony tam sú.

IM: Keď ľudia začínajú tvrdiť: „no o tomto nevieme“, „to nemôže byť“, „o tom sa nikde nehovorí“... Ale všetko je a všetko sa hovorí. Iba treba odstrániť závoj z očí, vtedy sa všetko dostane na miesto.

T: A tieto príznaky sú potrebné preto, aby jednoducho človek na to obrátil pozornosť a prijal vnútornú voľbu, vnútorné rozhodnutie pre to, aby...

IM: To sú náповede. Náповede idúce aj cez stáročia. Je to ohromná pomoc, povedzme, od ľudí, ktorí chránili ľudí ako

potenciálnu, povedzme, súčasť Duchovného Sveta. Oni stáli na tejto stráži a vzdorovali práve tomuže satanovi, diablove, nech by sme ho akokoľvek nazývali. A je to pomoc od nich nasledujúcim generáciám, pre ľudí, ktorí pôjdu po nich. Oni hovorili o týchto príznakoch, aby ľudia vedeli, kedy to bude. Veď ak by Mahdí skutočne prišiel, alebo by mohol prísť tak, ako to popisujú niektorí znalci hadísov, áno, v tom chápaní, v ktorom Ho opísali, tak tu aj hlupák pochopí, že to je On, že? Ale v skutočnosti, ako sme to už rozoberali, vari Alah pošle zabijaka budúcich Anjelov? Samozrejme, nie. Preto aj boli potrebné také náповede, také chápania kvôli tomu, aby skutočne veriaci, skutočne tí, ktorí sú hodní slova „moslim“, aby oni uvideli a pochopili a urobili svoju voľbu – slúžiť či neslúžiť Alahovi, alebo aj tak zostávať v temnote vedomia pod mocou satana. No je to právo voľby človeka, ono je sväté.

T: Geliari – to sú tí Anjeli, s ktorými príde syn človeka? O ktorých sa hovorí v Písme?

IM: No, Geliari... Geliari – nie. Geliari – to sú vojaci, Anjelmi sa len budú musieť stať. V tom je zmysel. Ľudia musia vzdorovať zlu. Ľudia. Anjel nemusí zlu vzdorovať. Zlo pred Anjelom je bezmocné. Dokonca aj Tomu, Kto prichádza z Toho Sveta, vari mu môže satan nejako uškodiť? Povedzme to tak, nuž nasadila si si virtuálne okuliare, môže programátor, ktorý napísal program tejto hry, môže on nejako uškodiť človeku, ktorý sa pozerá, hrá túto virtuálnu hru? Zložil – a to je všetko a nie je tam. No... Akú moc nad Anjelom môže

mať satan?! Anjel – to je súčasť Duchovného Sveta, to je ako povedal Ježiš: „Ja som, – hovorí, – v Otcovi a Otec vo Mne“, tak aj tu. Nuž, to nie je možné. Menšie, a obecné ani nie menšie, ale nič nemôže poraziť všetko. Nuž, tak by som to povedal.

T: Igor Michajlovič, Vy teraz tiež, keď ste hovorili o Koráne a hovorili ste, že predsa boli tí, ktorí zachovali tieto zrná a doniesli ich, viete, spomenula som si, že... na film „ATLAN-TÍDA“. Hovorilo sa, že bola aj etapa duchovnej obrody ľudstva. (**IM:** Samozrejme.) A bola tisícka rokov vládnutia ses-tier Allat.

IM: No najzaujímavejšie je, že o tomto sa vedelo vždy a do-teraz sa zachovali znalosti a zmienky o tom i v tomže islame (**E:** Áno.), i v tomže kresťanstve, i všade. Ale sú to tak nepo-hodlné znalosti, pretože hovoria o Skutočnosti, hovoria o Pravde a hovoria o rovnosti, cti a vysokom duchovnom slú-žení. No tu je už pre zlodejčkov jednoducho akosi hanbou, mám na mysli zlodejčkov od systému, hanbou aj sa zmie-ňovať o tomto. Nuž preto toto všetko zatierajú.

E: Pričom nešíkovne. V islame oni tak... iba máličko poviem o tom, že ako naozaj neohrabane pracujú. Pôvodne bol taký aját v súre „Hviezda“ (An-Nadžm), že... „videli ste Al-Lat, Al-Uzzu a tretiu – Manat? Skutočne, ony sú Anjeli uctievaní, na ktorých ochranu sa treba (či možno) spoliehať“. Ale po-tom, nejakých sto rokov po smrti Proroka sa objavil akýsi Ibn Ishaq (teda „syn Ishaqa“), ktorý vo svojom životopise

Proroka napísal, že práve tento aját z viac ako šesťtisícdivesto a niečo ajátov, práve tento aját bol našepkaný Prorokovi šajtanom. Čiže vyslancovi Alaha...

IM: V tomto prípade to poviem takto: ak mohol satan našepkať Prorokovi, tak potom to vychádza, že Gabriel (alebo Džabrail, ako Ho nazývajú v islame) (E: Džabrail, áno.) – On čo, slúži satanovi? Jednoduchá otázka.

E: Veď práve On odovzdával Prorokovi posolstvá.

IM: A aké právo má moslim veriť človekovi, ktorý sa narodil cez sto rokov po smrti Proroka? (E: Veru.) Kto je vyšší? Pre moslima je kto vyšší – Prorok alebo akýsi nasledovník, ktorý po sto rokoch začal toto hovoriť?

E: A prijal islam a začal písať životopis Proroka.

IM: Samozrejme. Veď on sa ani nenarodil v islame (E: Veru.), prijal ho potom, teda je príchodzí.

E: Áno. Žid, ktorý prijal islam.

IM: Samozrejme. A tu bolo kľúčové slovo (nekladieme naň akcent). Prečo a načo sa odstraňuje podstatné? A prečo podstatné? No preto, aby sa pochopilo, kam ľudia vykonávajú hadždž a to je, prepáčte...

E: Záhrady sestier Allat.

IM: A tu je odpoveď – záhrady sestier Allat. A prečo toto miesto bolo také drahé (E: Prorokovi Mohamedovi)

samotnému Prorokovi? (E: Áno.) Pretože On poznal podstatu a poznal hodnotu tohto miesta. On vedel, kto tisíc rokov držal satana na uzde, prebývajúc v týchto záhradách.

E: A práve preto je tento obrad sedemnásobného obchádzania. (IM: Samozrejme.) To je predsa ten obrad, ktorý vykonávali sestry Allat.

IM: Nuž to je zobratá viditeľná časť, ale zabudnutá podstata. No do toho nebudeme zachádzať...

T: Čiže pôvodne bola Kába...

E: Al-Bayt Al-'Atík – „odveký Dom“. A existuje tiež ešte jeden zaujímavý hadís, ktorý sa už týka sestier Allat, v ktorom prorok Mohamed (mier s Ním) varuje svojich nasledovníkov, svojich skutočných nasledovateľov, že na konci časov nasledujte náboženstvo dávnych náboženských žien. A slovo „dávnych“ (v arabčine „ka- dim“) má ešte význam „pôvodných“. Pôvodných žien, čiže...

IM: On opäť odosiela k sestrám Allat. (E: Áno.) Čiže k Pravde. K čistote viery, k Pravde a najvyššiemu slúženiu práve v ponímaní tohože Geliarstva.

T: Avšak je zaujímavé, že u národov Severu sa zachovali tradície (v povestiach národov Severu) o tom, že práve po potope, keď prakticky vôbec nič nezostalo na Zemi, v dobe Hyperborey bolo akurát dvanásť diev, ktoré učili ľudí, ktoré boli duchovnými učiteľmi ľudí.

IM: Ale je tu malé skreslenie. Ono sa to stratilo. Poznám túto legendu, samozrejme. Hovoria, že v dobe Hyperborey, ale v skutočnosti, keď Hyperborea odišla, oni zanechali...nástupníčky Hyperborey boli práve sestry Allat. (**T:** Áno.) Tisíc rokov toto všetko držali.

T: Jednoducho, čo je zaujímavé, že sa ukazuje, že v tej dobe práve spoločnosť, ona bola... panoval v nej matriarchát. Ale nepanoval v zmysle, že vládol, áno, pretože predsa...

IM: Nie, to nebola vláda, to bola rovnosť. Ony držali v čistote vieru, ony držali v čistote Znalosti. Bola to duchovná spoločnosť. Veď po sestrách Allat, Allatchjara pokračovali v ich diele a tiež v priebehu tisíc rokov, kým sa satan nedostal aj ku nim a nenástúpil patriarchát.

T: Áno, pokiaľ sa všeobecne uctievala v minulosti, v časoch matriarchátu, bohyňa Veľká Matka.

AD: Áno, Veľká Matka a tiež zmienky o sestrách Allat, to sa veľmi zachovalo v Indii, v indickej kultúre a tradíciách. Napríklad aj teraz možno nájsť také zmienky, ako uctievanie siedmych bohýň, nazývali ich Saptamatrika, alebo ôsmich – Aštamatrika, niekde to bolo 9, niekde 64. Šesťdesiatštyri – to sa prejavilo v tradíciách ako tantrizmus – tam bolo 64 jogíniek, v budhizme – to je 5 dákiní múdrosti. No čo je zaujímavé o Saptamatrika, o siedmych matkách. Je to sedem bohýň, ktoré sa uctievali výlučne spolu, v skupine, teda nemali jednotlivé kulty, čiže nemala žiadna svoj oddelený, ale iba spolu. V dávnych chrámoch im zvyčajne vyčleňovali

akože zvláštne miesto, boli tam ich sochy, áno. A čo je zaujímavé, že s čím boli podľa legiend spojené? Teda bolo to sedem bohýň, ktoré pomáhali Veľkej Matke, Veľkej Bohyni v boji s démonmi, čiže to bola ich hlavná funkcia.

IM: A tak aj je. Ak vezmeme sestry Allat, (**AD:** Hej...) ved' ony boli práve prví pomocníci, no v tom čase toho, koho teraz nazývame Máriou, áno? Opäť, najvyššia funkcia v Geliarstve, nuž alebo jednoduchšie povedané, prvej skupiny – to je práve tá istá funkcia. Preto je v skutočnosti všetko tak. (**AD:** Áno, a čo je zaujímavé...) A prečo sa uctievali spolu (**AD:** Áno.) a nie oddelene? Oddelene – sú iba ľuďmi. Ale keď sa zhromažďovali spolu, premieňali sa v Niečo.

AD: A práve o tom sa hovorí, že boli súčasťou tejto Veľkej Matky, Veľkej Bohyne. (**IM:** Pravdaže.) Že boli neoddeliteľné od nej a boli jej súčasťou.

IM: No ale toto je práve jej pokračovanie na zemi. Ona je na Nebesiach, ony na zemi, nuž, ako sa všeobecne predpokladá.

AD: Áno a čo je zaujímavé, že toto uctievanie pochádza z dávnoveku. Historici nachádzajú potvrdenie o tom v tom zmysle, že na území Indie, áno, existovala Harappska civilizácia a na pečatiach Harappskej civilizácie je zobrazených práve sedem žien, ktoré vykonávajú spoločnú praktiku, ako to poznáme z „AllatRa“ – je to praktika „Ohnivý Lotos“. A ukazuje sa, že týchto sedem žien, ktoré sú tam zobrazené, priamo spájajú so Saptamatrika, čiže so siedmymi

bohyňami. (**IM:** No a akože, samozrejme.) A ešte to svedčí o starobylosti, teda že ľudia ešte v hlbokjej minulosti vedeli o takej forme...

IM: Áno, bolo, áno. Ale otázka je v tom, že ich bolo 72, 6, 7, (**AD:** Áno, 64...) 5, 10, (**AD:** Áno, áno, áno, počet sa líši.) 12. A vôbec sa súdi, že, dajme tomu ako v klasike (nuž klasiku tu berieme sestry Allat, pretože skutočne vtedy disponovali možnosťami a naozaj bolo veľa duchovných ľudí), 12 ľudí – to bola samotná skupina a trinásť – to je to, čo ich viedlo, akoby zjednocujúce a v princípe ich dokopy bolo 72. Čiže Allatchjara – to boli tie, ktoré im akože pomáhali, týmto dvadsiatim. A celkovo to tak aj vychádzalo, že na jednu predstaviteľku bolo 5 pomocníčok. Potom, ako ony odišli, zostali Allatchjara. Allatchjara sa tiež členili na 12, ale plus 5 pomocníčok, ktoré nahrádzali tých, ktorí odchádzali a prichádzali mladé, čiže bola taká následnosť. Následne sa to zúžilo, opäť pozorujeme – 64, (**AD:** 64, potom bolo...) potom 60, potom 58, potom to všetko skĺzlo – 33, 24, potom 12, potom 10, 7, no a už to išlo. Keď zostali 3, vtedy sa všetko skončilo. Vtedy nastúpil patriarchát. Boli podvedené. No však pozrite, k akej ceste degradácie došlo. A v rôznych dobách jednoducho existujú o nich rôzne zmienky, z toho je aj chaos, ale v princípe je to jedno a to samé. Ale keď sa hovorí o bohyniach, to už majú na mysli Allatchjara, teda 7 ľudí, niekde 12, ale ak hovoríme o sestrách Allat, tak je to jasný počet 12, plus 5 pomocníčok.

AD: Áno, naozaj to dáva pochopenie, prečo sú rôzne ná-

zvy...(IM: Prečo 72, prečo 7, tam je mnohé...) ... rôzne množstvo, áno. A tiež mená Veľkých Bohýň, veď tie sa tiež odlišovali, hoci v podstate to bolo meno jednej a tej istej Bytosti, (IM: Samozrejme.) ktorá v tom okamihu času niesla túto hlavnú... (IM: Duchovnú funkciu na zemi.)...duchovnú funkciu. A tu som ešte tiež mala otázku v súvislosti s týmto, práve s duchovnou funkciou, ktorú ste Vy zmienili, ona sa jednoducho historicky tiež opisuje rôzne, že vďaka tejto duchovnej Bytosti má mnoho ľudí možnosť stať sa Anjelmi, čiže...

IM: Duchovného spasenia. (**AD:** Duchovného spasenia.) Šanca duchovného spasenia. Veď táto sféra je zatvorená a musí z nej byť brána – východ a niekto ju musí držať otvorenú. Nuž podľa legend sa tak súdi.

AD: A čo je zaujímavé, že je to tiež na voľbe človeka.

IM: Len na voľbe, výlučne.

AD: Áno a ešte som chcela povedať o Maitréjovi, ešte trochu dodať, že Maitréju často (Jeho hlavné zobrazenia), On sa všade zobrazuje s lotosom ako symbol čistoty Dharmy, čiže čistého Poznania, ktoré On prináša, a lotos je ako symbol duchovného oslobodenia.

IM: A všimnite si, všade je lotos, je ako symbol čistoty a aj to, čo spomínal Elčín, v súre... (**E:** V súre., **AD:** V súre „Hviezda“) sa hovorí o Lotose...V súre „Hviezda“, tam sa tiež hovorí, keď Prorok dosiahol hranicu krajného Lotosu.

Čiže o čom to hovorí? Je to stará praktika „Lotosový Kvet“, vykonávanie.

AD: Ktorá viedla k duchovnému oslobodeniu a zostalo to ako ozvena...

IM: K duchovnému oslobodeniu, k bráne. Hranica krajného – to sa už pokladalo za predsieň. No ak budeme všetko zbierať po zrnkách, tak sa všetko stane zrozumiteľným, keď máš Kľúče, vôbec všetko je jasné. (**AD:** Áno.) Nuž jednoducho duchovným treba skutočne žiť, vtedy je všetko zrozumiteľné.

T: Ved' v podstate žena stelesňuje aj Lásku, aj Božskú Silu, aj Božskú Energiu...

IM: Poviem to jednoduchšie, mnohé náboženstvá ponížujú ženu. (**T:** Mhm.) Ale prečo je to výhodné pre satana? Prečo práve ponížiť ženu? Pretože ženu Boh obdaroval darom rodenia. Ved' On nedal túto možnosť mužovi. To znamená, že v žene je oheň Božskej Sily, áno, omnoho vyšší ako v mužovi, ale muž je silnejší fyzicky a muž má slúžiť žene – ochraňovať ju, živiť ju a starať sa o ňu. Avšak všetko sa zmenilo. (**T:** Nuž áno.) „Žena musí byť poslušnou otrokyňou, pretože pravdu má ten, kto je silnejší“ – podľa zákona satanizmu sila dominuje nad slabosťou, nie múdrosť, nie sloboda, nič. Drsný svet, svet zvierat. Vo svete zvierat sila dominuje nad slabosťou.

T: Je tiež zaujímavé, že sa uvádzajú práve časy, kedy sa

vláda tejto Lásky zmenila, že kedy patriarchát vymenil matriarchát. Našli sa dokonca také informácie (**IM:** Samozrejme.) aj v povestiach národov Austrálie, aj centrálnej Brazílie, kedy jednoducho hovorili o tom, že bez chápania vnútorných duchovných procesov, toho, čo sa konkrétne deje, vtedy to boli muži, ktorí jednoducho uchvátili tajné znalosti, ako píšu legendy a povesti a zmenili ich, ale...

IM: Došlo jednoducho k zámene hodnôt. (**T:** Stratené...) Len zámena hodnôt. No a prirodzene, okúsiac moc, muži pocho-
pili, že sa netreba namáhať, behať za... loviť, ťažko pracovať, stačí iba byť pri moci – a všetko ti prinesú. Podľa práva silnejšieho vytvorili armády, ktoré donútili slúžiť. Nuž, tak sa stalo. Tak to aj pokračuje. A strašné je pustiť ženu k moci v náboženstvách, pretože ony postavlia všetko na svoje miesto, tým viac skutočne veriace. Veď ak sa obnoví ženské slúženie, tak čo sa stane, skôr či neskôr? Veď ony disponujú veľkou duchovnou silou, nie fyzickou, ale duchovnou. To všetko v nich zahrá a v konečnom dôsledku to ohrozí piliere, pretože ony začnú hovoriť pravdu – to, čo cítia, to, čo vedia, no – rozboria inštitúcie, ktoré...

E: ...stáročia budoval systém.

IM: Áno, preto to nie je výhodné ani pre systém, ani pre tých, ktorí žijú v týchto organizáciách, povedzme to tak.

T: Tiež je zaujímavé, že veď matriarchát a patriarchát – to v podstate nie je vládnutie muža a ženy, je to... (**IM:** Nie, v žiadnom prípade.) Matriarchát – to je kráľovstvo Lásky,

práveže... (**E:** Je to absencia moci. **IM:** Presne tak.) ..žena nikdy nechcela moc, áno, čiže...

IM: Je to absencia moci. Elčín má pravdu. Bola to spravodlivosť, ale v žiadnom prípade nie dominancia nejakej moci nad kýmsi. Patriarchát – to je zavedenie moci, čiže to sú tvrdé zákony, zákony zvieracieho sveta, ktoré boli prinesené do ľudskej spoločnosti.

T: Pretože sa to teraz nesprávne interpretuje ľudským vedomím a...

IM: Nuž... nesprávne. Ale ľudské vedomie si myslí, že správne, pretože je mu to tak výhodné. Tak je to výhodné pánovi vedomia. (**E:** Veru.)

T: Tiež je zaujímavé, že sa ukazuje, že keď... no, opisuje sa, že keď sa, žiaľ, zmenila doba od tej chvíle, kedy panovala Láska na dobu, keď začala dominovať moc, keď sa zjavili žreci, tak sa hovorí aj o tom, že v princípe stratili to najhlavnejšie, že to viedlo k degradácii, aj k duchovnej degradácii mužov a tiež aj k duchovnej degradácii žien, (**IM:** Prirodzene. A čo vidíme teraz?) a prirodzene rozpad spoločnosti, áno, rozpad občín.

IM: Teraz to vidíme. Ak sa povedzme čestne pozrieme pravde do očí – no tak je to predsa tak. Smutné, no... čo narobíš? No na druhej strane je to práve stimul pre to, aby sa urobilo niečo dobré. Nie je to dôvod vzdávať sa. Je to práve dôvod dať sa dohromady. Správne?

T: Zjednotiť sa v Láске.

IM: Úplne správne.

T: Tým viac, že máme takú dobu, že teraz je veľmi mnoho ľudí, ktorí sa dali na cestu spasenia, ktorí si vnútorne uvedomujú túto dôležitosť a vnútornú potrebu spojiť sa s Duchovným Svetom. A v hnutí „ALLATRA“ je veľmi veľa ľudí z rôznych krajín, ktorí skutočne pracujú na sebe, ktorí (**IM:** Áno.) pracujú nielen pre svoje duchovné spasenie, ale taktiež chápú celú dôležitosť služby Duchovnému Svetu. (**IM:** Služenia pre iných ľudí. **AD:** Áno.) Áno, v šírení Znalostí, v zachovaní ich v čistote. A uvedomujú si, aké dôležité je pre zachovanie Znalostí vo svojej čistote pracovať na sebe, skrotiť toho démona vnútri seba. A je pekná pozitívna medzinárodná skúsenosť (**AD:** Áno.) toho, ako sa ľudia, pracujúc pre blaho Duchovného Sveta, slúžiac Bohu, aj sami v tomto rozvíjajú, teda aká je to veľká pomoc...

IM: Nuž, to je prirodzené. Je to prirodzené, že duchovný rast (**AD:** Áno.) človeka prebieha aj v jeho činoch. Ak bude človek sedieť a pokúšať sa duchovne rozvíjať a nehýbať sa pri tom, tak sa mu nič nepodarí. Duchovný rozvoj je predovšetkým – pohyb. Nuž to je normálne.

T: A znásobuje sa to, práve keď sa delíš.

IM: A ako inak? (**AD:** Veru, veru. **T:** Veru v tom.) Veď je povedané: „Čo si dal Bohu, stokrát sa ti vráti“. A čo môžeš dať Bohu, okrem svojej Lásky a služby?!

T: Jednoducho je zaujímavé vypočúť si trebárs skúsenosti ľudí, s ktorými vo všeobecnosti spolupracujú v rámci všetkých projektov Medzinárodného spoločenského hnutia „ALLATRA“...

IM: Zaujímavé by bolo ešte si vypočúť tých, ktorí sa venujú klíme. (**TD:** Áno.) Veď práve stojíme, (**T:** Veru.) aj sme dnes nastoľovali otázku, v predvečer, povedzme to tak, konca časov. A klimatické zmeny – to je potvrdzujúci fakt, ktorý pozorujú ľudia z celého sveta. Žiaľ, mnohé sa zamlčiava, ale vďaka Bohu – účastníci „ALLATRA“ sú na celom svete a informácia z prvých úst prichádza oveľa rýchlejšie, ako sa to pokúšajú médiá uverejniť či skôr zatajiť. (**TD:** Mhm.) To je tiež zaujímavé.

TD: Skutočne, tie prírodné katastrofy, pred ktorými ste aj Vy, Igor Michajlovič, varovali v reláciách a o ktorých sa písalo v knihách Anastasie Novych, ony už prebiehajú teraz. A ako prv povedala Tatjana, že všetky tie klimatické zmeny, ktoré vedci sľubovali až o 100 rokov, my vidíme, že prebiehajú už počas desaťročia, teda aj, že... (**IM:** Zrýchľuje sa proces.) Zrýchľuje sa proces. A medzi iným, aj mnohí vedci popierajú tú skutočnosť, že tie klimatické procesy, ktoré prebiehajú teraz, sa už ani nedajú nazvať globálnym otepľovaním, (**IM:** Nie.) zmenou klímy a dokonca existuje taký termín, že „rýchle klimatické zmeny“. A...

IM: Ony nie sú podmienené antropogénnym faktorom, (**TD:** Veru.) v žiadnom prípade.

TD: A mnohí už k tomu teraz dospievajú, (**IM:** No, chvála Bohu.) vedci, s ktorými sa účastníci spájajú, tiež. (**IM:** No my sme o tom hovorili dávno.) Áno, a veľmi nás teší, že sú aj takí vedci, ktorí hovoria, teda vidia...

IM: Slobodnejší, (**TD:** Áno.) ktorí môžu hovoriť.

TD: Áno, ktorí vidia to, že je tu nesúlada, áno, snažia sa ukázať pravdu, teda že v skutočnosti, že, nuž áno... že celkovo antropogénny faktor – to nie je samé prvé, čo (**IM:** Nie, samozrejme.) je príčinou toho prudkého rastu. No aj ak to vezmeme podľa konkrétnych...

IM: A ja by som to chcel povedať v takom zmysle. Ak budeme posudzovať antropogénny faktor v duchovnom aspekte, tak existuje duchovná degradácia, ona je základnou príčinou. Je nezmyselná existencia, nuž povedzme, zeme-gule, v ktorej sa plodí satanizmus. Jednoducho nie je zaujímavá. Preto sa aj začínajú diať také veci.

T: Jednoducho je divné, áno, dokonca každý človek môže zapnúť televízor a pozrieť si správy o počasí a stále viac a viac...

IM: A vieš, v čom je bieda? (**TD:** Ale ony sú nekompletné.) Ľudia to nevidia. (**TD:** Veru.) Niečo sa u nás stalo... „Nuž..., nuž stáva sa to, však to kedysi bolo“. Plus ešte médiá povedali: „No také niekedy bolo“. No až je človeku ľahšie, kludnejšie. Ľudia sa nepozerajú zoširoka. Veď satan zužuje vedomie človeka a človek vidí iba jeden bod. Ale až sa pozrie

zoširoka na to, čo sa v skutočnosti deje – nuž, človeku je jednoducho hrozne. A oni, ľudia, to nerobia, žiaľ, vedci, ktorí sú klimatológovia, ktorí sa zaoberajú štúdiom zmeny klímy, oni beztak hľadajú na to všetko akosi segmentálne – tam a tam. (TD: Veľmi rôznorodo.) Izolovane.

TD: Hej. No čiže nie jednotne, niet nejakého jednotného názoru, (IM: Nie celostne.) nie celostne.

IM: Ale veď všetko je vzájomne spojené. (TD: Pravdaže.) Aj tieže zemetrasenia, aj tieže tropické lejaky, ktoré už prebiehajú.

TD: Zoslabnutie magnetického poľa, posun magnetických pólov, (IM: Rozhodne.) ktorý je prudký. Proste ak sa predtým severný magnetický pól, áno, do roku 1970 ešte posúval asi 10 km za rok, tak teraz, už po roku 1970 je to až 40 km/rok. (IM: Zrýchľuje sa.) A zrýchľuje sa, áno.

IM: Samozrejme. Je to všetko podmienené – opäť je to nestabilita jadra, ktorá vedie k týmto zmenám, mám na mysli podmienené zemetraseniami. Teraz opäť narastá aktivita sopiek. No zatiaľ je slabučká, ale skoro to bude ešte horšie. Zvyšuje to opäť koncentráciu CO₂ a zosilňuje... Jedno, zachytávajú sa za druhé, zosilňuje tretie. A ukazuje sa, že erupcia sopky vyprodukuje také emisie, že ľudstvu na to treba mnoho rokov vypúšťať.

TD: A topenie ľadovcov, ktoré tiež vedie k zvyšovaniu CO₂.

IM: No prirodzene, toto všetko vedie k otepľovaniu.

Zároveň to zrýchľuje tie procesy, ktoré už aj tak prebiehajú samy osebe. Ale to je neodvratnosť.

TD: Zohrieva sa oceán, tým sa zvyšuje množstvo hurikánov, teda ich sila, a...

T: Čo je zvláštne, že aj v poslednej dobe je už koľko správ o počasí, ktoré sú obyčajne sprevádzané slovami, áno, akési „rekordné“, (**IM:** Neustále rekordy.) „čudné úkazy“, (**TD:** Každý rok prekonávajú rekordy.) „anomálne“... (**IM:** Každý mesiac sú prekonávané rekordy.) Teda každá správa o počasí je sprevádzaná práve takými slovami, že... (**IM:** Novými rekordmi.) áno, že sa dejú nejaké anomálie a, no... kde bolo chladno – začína byť horúco a kde bolo horúco – ochladzuje sa.

IM: No a opäť seizmická aktivita. Ak sa pozrieme na prírastok...

TD: Ak sa pozrieme dokonca na prírastok, jednoducho sa pozrieme na seizmometre geologických služieb, áno, tak kvôli záujmu je možné pozrieť na rok 2005 – ak sa pozrieme, koľko tam bolo zemetrasení, no cca 60 000 (no ak to berieme aj od prvej magnitúdy) a pozrieme sa, koľko je za 9 mesiacov roku 2018 – už 102 000. Čiže to sa o 70% (!) zvýšil počet zemetrasení iba za maličký...

IM: Áno, avšak zvyšuje sa nielen počet, ale...

TD: Ešte aj jeho ničivosť sa zvyšuje. (**IM:** Samozrejme, narastá.) A pritom na tých miestach aj členovia hnutia, očití

svedkovia, hovoria, že dokonca dochádza k zemetraseniam na tých miestach, kde to predtým nebolo typické.

T: Ak bolo predtým zvláštne začuť nejaké čísla s 5 stupňami Richterovej stupnice a podobne, (**IM:** Nuž áno.) tak teraz je už 6 – 7 stupňov, to... (**IM:** To je norma. **TD:** To je už norma, áno.) Je to taká normálna súhra okolností pre súčasného...

IM: Povedzme to tak, predsa musí existovať pud sebazáchovy u ľudí, že? (**TD:** Áno.) Veď je pochopiteľné, ak pred 5 rokmi, alebo 3 rokmi bolo 2,5 – no, priemerne, tak teraz 5, 6, a už aj 7. Toto je nárast za doslova krátky časový interval – a nárast veľmi veľký. Oplatí sa nad tým zamyslieť? Že niečo sa deje inak? No...

T: Jednoducho tiež, čo je zaujímavé, občas niektorí hovoria, že sa obávajú. Čo tiež robí vedomie? Hovorí, že: „radšej nebudem obracať pozornosť na prebiehajúce klimatické zmeny, pretože vkladáním pozornosti tam, ich vraj takto zosilňujem“. No to je hlúposť. Ale ak sa zamyslíme, (**IM:** No, no...) že? Ukazuje sa, že masmédiá práve tieto informácie utajujú (**IM:** Samozrejme.) a pozornosť k tejto téme nie je, ale ony jednako narastajú. (**IM:** Naopak – odstraňujú ich.) Áno. Dokonca možno fakticky ľudskému vedomiu jednoducho predviesť, že sila pozornosti človeka jednoducho nijakým spôsobom...

IM: Ale poďme posúdiť ešte jeden veľmi zaujímavý moment. Je to pre tých, ktorí sa skutočne venujú skúmaniu systému, odhaleniu diabla a ako on pôsobí. Rozumie sa, že

existujú politické aspekty, existujú vojenské aktivity v Sýrii, vynútená migrácia, rozhodnutie, dajme tomu, tohože Nemecka prijať utečencov, čo podporilo veľký presun utečencov z Východu do Európy. Ale k čomu to priviedlo? K vrcholnému negatívu miestneho obyvateľstva. Potvrdilo to veľmi negatívnu skúsenosť premiestnenia veľkých mas ľudí, migrácie. A na prahu čoho? Na prahu toho sa hromadí táto skúsenosť, vytvárajú sa tam už povedzme brigády sebaobrancov proti emigrantom, emigranti začínajú nanucovať svoju kultúru a vytvára sa veľmi silné napätie. A to na prahu veľkých klimatických zmien, (**AD:** A migrácií.) kedy dôjde k veľkej nútenej migrácii obrovských mas. Ale chápanie skúsenosti predchodcov, ktorá teraz ukázala, že migrácia je zlo... Veď teraz je to prijímané ako zlo. Úrady sa to pokúšajú utajovať, ale čo vieme od našich účastníkov aj z tohože Nemecka, aj z tohože Francúzska, aj z tohože Anglicka? Čo sa deje? Veď vznikajú vážne konflikty miestneho obyvateľstva s tými imigrantmi kvôli kultúre, kvôli všetkému ostatnému – ich správaniu, násiliu, ktoré títo priviezli. No oni majú taký spôsob života, neprijímú, povedzme, ten spôsob života, na ktorý sú zvyknutí v Európe. A namiesto nájdania bodov zjednotenia a skutočnej práce, sa toto všetko zatajuje. Treba pracovať s ľuďmi, vysvetľovať a, povedzme to tak – ak človek prichádza do inej kultúry, ak je donútený, musí prijímať tú kultúru. Ak sa mu táto kultúra nepáči, nemá tam ísť. Do cudzieho kláštora sa so svojimi pravidlami nechodí. A to je správne. On si povedzme musí vyberať miesto svojho presunu také, ktoré by mu vyhovovalo, ak nechce prijímať tú

kultúru. Ale stáva sa to naopak. A odtiaľto sú znásilnenia, krádeže, no a všetko ostatné. A čo sa deje? Moc to zatajuje. Médiá zamlčujú. Ale národ sa búri a narastá ohromný ľudský hnev. A na prahu toho, že sa budú musieť už nie niekoľko miliónov, ale v najbližšej dobe sú to už desiatky miliónov a následne aj miliardy presúvať – čo myslíte, čo sa stane? Jedna skupina ľudí sa premiestňuje vynútené, pretože nemajú kde byť, ale druhá skupina ich nechce prijímať. Tým nezostane nič iné, majú plno zbraní, je ich mnoho a žiť nemajú kde. A u týchto je kde. Bude sa to riešiť mierovo či nie? (E: No ak takým spôsobom, tak... TD: No ako teraz... T: Niet modelu, áno, tejto inej...)

AD: Ukazuje sa, že tu ste tiež takú zaujímavú otázku vydvihli, kedy chápeš, že rozhodovať sa...

IM: Ja nič nehovorím, iba sa pýtam – a čo bude?

AD: ...ukazuje sa, že rozhodovať sa bude v závislosti od úrovne ľudskosti, ktorá je v ľuďoch. (**IM:** Presne tak.) A tu sa stáva...

IM: Ale mám jednoduchú otázku – vychováva teraz niekto v ľuďoch túto ľudskosť? Pracuje snáď niekto s nimi, vysvetľuje im to?

T: Už áno.

AD: Už práve áno. V tomto kontexte sa stáva jasná dôležitosť tej činnosti, ktorú účastníci hnutia „ALLATRA“ uskutočňujú po celom svete, dôležitosť Znalostí, ktoré sú dnes

prinesené, (**IM:** To je samozrejme veľmi dôležité.) dôležitosť všetkého, každého slova, každého usmernenia, pretože vďaka tomuto sa práve formuje tento spoločný základ, kde môžu ľudia predovšetkým pochopiť jeden druhého. A vlastne pochopiť na tom spoločnom základe, nie na... nie v kultúrnej sfére, nie vo sfére tradícií, ale vo sfére toho skutočného (**IM:** Ľudskosti.) ľudského, čo je vnútri každého. Pretože keď sa tiež účastníci z rôznych krajín, zúčastňujúc sa v projektoch „JEDINÉ ZRNO“, „Mimoriadne správy“ delili navzájom o to, ako sú všetky projekty hnutia vzájomne prepojené... v akom zmysle? Že keď sa vo výsledku človek stretáva s nejakou nepredvídanou kritickou situáciou, trebárs mimoriadna klimatická, alebo akákoľvek – napríklad, keď sa ocitnú v situácii s neznámym človekom, áno, čo zohráva úlohu? To, nakoľko sa v tej chvíli dokážu navzájom pochopiť. Veď na tom bude závisieť ďalší osud života každého. A život je predsa cenný tým, že môže akoby vypestovať Anjela. A keď chápeš túto hodnotu života človeka, nuž... čiže aj tu sa odhaľuje samotný fakt hodnoty života, že no ty predsa... úplne iný vzťah k človeku prichádza. A vtedy nech by si sa s akoukoľvek kultúrou, no s človekom z hocijakého konca planéty stretol, vidíš v ňom v prvom rade túto hodnotu, ktorá je pre vás všetkých jediná spoločná – toho Anjela, a vzťah je absolútne iný.

IM: A v tomto, priatelia moji, je hodnota hnutia „AL-LATRA“. Možno ho podporovať, ale možno ho aj nepodporovať. Ale ak sa nebude podporovať – čo bude?

E: To, o čom sa ani nechce hovoriť.

IM: Nuž to, čo sa deje teraz v tých štátoch, (**E:** Veru.) kde je vynútená emigrácia. (**E:** Áno.) Migrácia je vynútená, ale je bez AllatRa. (**E:** Áno.) Predsa len je AllatRa cenná v tomto prípade.

E: Keď jej niet, dochádza k tomu, že (**IM:** Zvieratá.) vládne satan, áno, ľuďom vládne satan. (**IM:** Presne tak.) A ľudia sa premieňajú na zvieratá. Ale hodnota hnutia „ALLATRA“ je aj v tom, že ľudia rôznych národností, (**IM:** Rôznych náboženstiev., **AD:** Áno.) úplne rôzni ľudia (**AD:** Áno.) rôzneho veku, rôznych profesií, (**AD:** Áno.) rôzneho spôsobu života, ale nachádzajú...

IM: ...ale oni sa stávajú jednou rodinou, (**TD:** Áno., **E:** Áno, a budujú...) duchovnou rodinou. (**E:** ...nie kvôli nejakému zisku...) A keď sú ľudia zjednotení v duchovnej rodine, všetko materiálne je ľahko riešiteľné – nebude konfliktov. (**E:** Áno.) Tak to má byť.

E: A toto je živý príklad toho. Hoci, áno, tu nie sú tie komplikácie, s ktorými sa tam ľudia stretli, avšak tie komplikácie sú tiež iluzórne. (**IM:** Samozrejme, ilúzia.) A v podstate, ak ľudia, povedzme, v relatívne pokojnej situácii, dokázali nájsť tieto styčné body, to jediné, čo je vnútri každého – AllatRa, ktorá je vnútri (**IM:** Samozrejme.) každého a dokázali na základe toho konať...

IM: Skutočná vnútorná AllatRa, žijúca v každom človeku.

E: ...tak aj tam to dokážu, že.

IM: Pravdaže dokážu. Ale pre to treba iba čo?

E: Aktívnosť účastníkov hnutia „ALLATRA“.

IM: Úplne správne. Preto od každého závisí mnohé. A tu sa ukazuje, že aj jeden v poli je vojak. Ale ak je v poli (**AD:** Duch.) takých ľudí mnoho a on nie je sám – všetko je možné. A ako hovoril Archimedes: „Dajte mi oporný bod a ja prevrátim svet“. (**E:** Prevrátim celý svet.) Oporný bod k dnešnému dňu, nech to akokoľvek zvrtnáš, je Pravda, je to vnútorná AllatRa každého človeka – je to jediné, skrze čo možno nielen prevrátiť svet, ale aj zastaviť tú nevyhnutnosť, ktorá prichádza. Budúcnosť ešte nie je určená, ale predzvesť tomu už existuje.

T: Áno, ale veď od úplne každého človeka závisí veľmi mnohé. Aktívna účasť ľudí z rôznych krajín v sociálnych medzinárodných projektoch hnutia „ALLATRA“ – to je predsa práve ten živý príklad, príklad toho, koľko veľa dokážu urobiť ľudia, keď sa zjednotia a spoločne spolupracujú aj napriek šablónam vedomia, napriek postojom systému. Keď ľudia pracujú na sebe, delia sa navzájom o tieto skúsenosti, ozvučujú tajné pôsobenie vedomia vo svojej hlave – to, čo im ono hovorí. A chápú, že práve toto je to, čo je cudzie ich vnútornej duchovnej podstate. A pozorujú v sebe tento obdivuhodný proces, proces oslobodenia, slobody od nutkavých myšlienok, od útlaku vedomia. Predtým ste spomínali, Igor Michajlovič, o katarzii v tomže kresťanstve.

IM: Nuž to nie je iba obyčajná spoveď, ale je to práve rozbor a skúmanie – ako pracuje vedomie, ako pôsobí skrze to, čo sa zdá byť naše, práve tá neznáma sila, ktorú nazývajú diablom. A to je odhalenie satana, to je očistenie od tej nečistoty, ktorá robí potenciálne Živé vopred mŕtvym. Je to naozaj tak. A ľudia to chápu, stretávajú sa s tým. A pre nich to už nie je fantázia, už to nie sú akési náboženské nepochopenia, ale je to život, je to prax, je to prax dnešného dňa. Je to to, s čím sa ľudia stretávajú, stretávajú absolútne reálne, pričom sa s tým stretávajú v tejto trojrozmernosti. Už začínajú vidieť aj príznaky a chápu, čo sa deje a už im je oveľa jednoduchšie zbaviť sa tej závislosti, tej diktatúry satana voči sebe ako Osobnosti. A to v prvom rade poskytuje čo? Oslobodenie. (**AD:** Slobodu.) Lásku, slobodu. A najzaujímavejšie je, že toto nie je náboženstvo. Pretože sa zjednocujú ľudia rôznych náboženských názorov, stávajú sa jedným celkom. A najzaujímavejšie je, že nachádzajú jediné zrná vo svojich náboženstvách – to, čo ich všetkých zjednocuje. A ukazuje sa, že Boh je jeden, ale rozdeľuje Ho satan. Cez koho? Cez ľudí. A ľudia tomu napomáhajú. To znamená – čo treba? Prestať slúžiť satanovi a treba sa stať tým, kto je založený v každom – treba sa stať Anjelom. A v tom je zmysel ľudstva. Ak ľudia nebudú žiť Duchovným Svetom, ak ľudia nebudú žiť Láskou a úctou jeden k druhému, tak akí sú to ľudia? Zvery. A ak sú raz ľudia zvery – to znamená, že bude to, čo naberá obrátky. Nemá zmysel...naše ľudstvo. A stálo za to žiť potom? Aký je zmysel? Či to nie je tak?

T: Áno. A tiež sme sa dotkli takej zaujímavej témy o tom, že ako sa ľudia delia, otvárajú sa a rozprávajú o šablónach vedomia, ale v tom je tiež služenie, keď sa aj takto oslabuje (**IM:** Pravdaže.) pozícia systému. (**IM:** Rozhodne.) tá otvorenosť ľudí...

IM: Veď tvoje pochopenie ako pracuje systém, ako ňa šablónovito chytá na to či iné, ako manipuluje tebou, ako ňa núti veriť tým rozprávkam, ktoré sú skutočne rozprávkami a ako zakrýva Pravdu, ktorá existuje, táto skúsenosť je neoceniiteľná. A človek, ktorý ide po duchovnej ceste, chápe, že sa o ňu musí deliť s inými ľuďmi. Je to ako lócia (pozn. –popis vodných dráh), ktorá povedzme vytyčuje lodi cestu medzi útesmi. A iný idúci človek už nenaráža na tento útes, pretože vie, že ak sa také deje, tak určite budú aj následky a on sa už vyhýba týmto následkom, pretože môže vzdorovať systému. A zostáva stále menej a menej figľov od satana a ten sa stále viac stáva odhalený a pre človeka pochopiteľný a človek sa stáva stále slobodnejším od jeho nastavení. Vari to nie je tak? A teda sa naplňa čím? Veľkou Láskou. Láskou k čomu? K Duchovnému Svetu, pretože On sa pred ním otvára vo svojej nekonečnosti. A keď človek stále viac a viac zažíva Lásku k Duchovnému Svetu, tak aj Duchovný Svet začína milovať jeho, čiže takto sa rodí Anjel – z jednoduchého smrteľného nič vzniká Život, Večný Život.

T: Aké dôležité je toto vnútorné volanie človeka práve k Bohu, či (**IM:** Dôležité.) výzva do Duchovného Sveta.

IM: Dôležité, samozrejme dôležité.

E: A keď bude takých ľudí veľa a spoja sa, tak to je predsa radosť.

IM: Potom sa aj systém oslabí.

E: Áno, aj pre Duchovný Svet je to radosť. (**IM:** Určite.) Práve v tom je predsa zmysel.

IM: Pre Duchovný Svet je radosťou aj jeden došlý Anjel, keď prichádzajú mnohí – to je veľká radosť. Prečo Nekonečný Svet? Prečo v ňom vždy vládne Láska a Radosť? Prečo poskytuje skutočné Šťastie? Pretože v Ňom je stále všetko nové, niet tam ani jedného opakujúceho sa okamihu. No nie je možné odovzdať v tomto svete celý pôvab Toho sveta. Povedzme to tak, keď sa človek skutočne dotýka s Tým svetom a hovoria o tom svätí vo všetkých Písmach, prepĺňa to človeka takou Radosťou, ktorá nie je porovnateľná s ničím v tomto svete. Tak si predstavte, to sa k nemu iba primkol Anjel, máličko obrátil na neho pozornosť Svätý Duch a človek prežíva také... Je to ako kropaje. Tak... vietor, ktorý priniesol kropaje z oceánu a človek na púšti, v horúčave – cíti tú sviežosť. A čo bude, ak sa ponorí do tohto oceánu, keď sa rozpynie a stane sa jeho súčasťou? Nuž a o tom sa predsa oplatí zamyslieť. Je to skutočne nádherné. A na tejto príjemnej note, note Lásky a vzájomnej úcty pre tých, ktorí nás nielen počujú, ale... chcem povedať jedno: priatelia, milujme sa navzájom. Všetko dobré. Veľké poďakovanie vám za to, že ste s nami. Nech aj zatiaľ na vedomí, ale ste s nami.

Cenné rozhovory
o Tom najdôležitejšom
v živote každého človeka,
ktoré prehovárajú do Duše
a privádzajú nás k
prebudeniu.

S Láskou a Vďačnosťou za všetko.